

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MADS PEDER NORDBO

KUZUYDEKİ

TEHLİKE

©psilon®

Gazeteci Matthew Cave'in kız kardeşi ortadan kaybolduğunda, arkasında sadece terk edilmiş bir evdeki kan izi kalmıştır ve Matt ikisinin de bir ölüm kalım oyunundaki piyon olduğunu fark eder. Babaları, Grönland'da görevli genç bir askerken ölümcül sonuçlara neden olan gizli bir deneyde rol almıştır. İki kişinin cinayetiyle suçlanan babaları Tom Cave ortadan kaybolmuştur. şimdi de davası tekrar açılmış ve geçmişin hayaletleri –belki de iblisleri– serbest kalmıştır.

Matt'in hayatı boyunca aradığı babası soğukkanlı bir katil midir? Peki, Matt onu ABD ordusundan önce bulabilecek midir? Diğer yandan da genç bir kadın olan Tupaarnaq Siegstad, Matt'e kız kardeşinin hayatını kurtarabilmesi için yardım etmek üzere Nuuk'a döner ve bazı kişisel meselelerinin de peşine düşer. Fakat gerilim giderek artarken Matt bir şeyi merak etmeye başlar: Tupaarnaq gerçekten de sandığı kişi midir?

30
yıl
3000
kitap

www.epsilonyayinevi.com

KDV'den
muafır.

**KUZEYDEKİ
TEHLİKE**

Kuzeydeki Tehlike

Orijinal Adı: *Cold Fear*

Mads Peder Nordbo

Çeviri: Yasemin Büte

Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Kemal Tokgöz

Düzeltili: Büşra Uyar

Sayfa Tasarım: Özkan Köse

Kapak Uyarlama: Ali Üzeyir Tiz

1. Baskı: Mayıs 2024

ISBN: 978-625-414-576-6

© Mads Peder Nordbo

Türkçe yayım hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28

mymatbaa34@gmail.com

Sertifika No: 47939

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 49067

MADS PEDER NORDBO

KUZEYDEKİ TEHLİKE

Çeviri
Yasemin Büte

©psilon'

AVCI

TASIILAQ, DOĞU GRÖNLAND, 14 EKİM 2014

Tupaarnaq uçurumdan aşağıya, kasabanın dış mahallelerine baktı. Dağınık şekilde yerleşmiş kırmızı, yeşil, mavi ve sarı ahşap evler akşamüstü güneşinde turuncu renkte parlıyordu. Küçük Tasiilaq kasabası ile fiyordun* uzak tarafındaki dağların arasındaki deniz, yüzen buzullarla doluydu. Bazıları kıyıda batmış, diğerleri gelgitle birlikte yavaşça hareket ediyordu. Uzun kar uzantıları dağların yamaçlarına yerleşmişti, birçoğu denize kadar uzanıyordu. Yakında her şey beyaza gömülecekti.

Her gün orada, onlarca yıldır hayvanlar ve avcılar tarafından dümdüz edilmiş bir av parkurunun yakınında oturuyordu. Bu noktadan, dünyadaki her yerden daha çok nefret ettiği Tasiilaq'taki neredeyse tüm evleri seçebiliyordu. Helikopter pistinden ayrılan arabaların nereye gittiğini görebiliyordu ve tüfeğindeki teleskopik dürbün sayesinde evlere girip çıkan insanları izleyebiliyordu.

Yakınlarda iki Grönlandlı adam duruyordu. Birkaç dakika önce pisti terk etmişler ve kasıtlı olarak onun etrafından dolaşmışlardı. Birinin ona işaret ettiğini, diğerinin ise başını salladığını gördü.

* Deniz seviyesinin yükselmesi sonucunda dar ve uzun körfeze dönüşen buzul vadisi. (ç.n.)

Her iki adamın da omuzlarında tüfekleri vardı ama bunun dışında elleri boştu. Kemerlerinden hiçbir av sarkı-mıyordu ve sırt çantaları gevşek bir şekilde arkalarında sallanıyordu. Yine de başarısız bir av gezisinden bahsetme-diklerini biliyordu. Onun hakkında konuşuyorlardı. Kimse tüfekli bir kadını sevmezdi. Özellikle de her gün av parku-runun yanında oturan birini.

Tupaarnaq, Tasiilaq'taki çoğu insanın onun kim oldu-ğunu bildiğinden emindi ama ne kimse ona selam verir ne de onunla konuşurdu.

Gözlerini kapattı ve elini çıplak kafa derisinde gezdir-di. Teni buz gibiydi. Pürüzsüzdü. Soğuğu hissedebilseydi, muhtemelen şimdiye kadar donmuş olurdu; uzun süredir hareket etmeden oturuyordu ve hava sıcaklığı düşmüştü. Hava çoktan sıfırın altında olabilirdi. Tupaarnaq ciğerleri-ne derin bir nefes çekti. Hava bir arınma, ferahlama hissi veriyordu.

Tasiilaq'ta herkes olup biteni bilmesine rağmen her şeye göz yummuşlardı.

Siyah kıyafetlerinin altındaki kaslarını gerdi Tupaarnaq; önce kollarını, sonra göğsünü, karnını ve bacaklarını. Diş-lerini gıcırdatarak çenesini sıkıttı.

Buz gibi rüzgâr kafa derisine esiyordu. Nefes verdi ve göz-lerini açtı. İki adam hâlâ oradaydı. “Neye bakıyorsunuz?” diye fısıldadı Tupaarnaq kendi kendine. Tüfeğine uzanırken nefesi dudaklarının önünde yoğunlaştı. Soğuk ahşap ve çelik pürüzsüz bir his veriyordu. Temiz. Silahı önünde tuttu ve mermiyi fişek yatağına sürdü. Çok sakın bir şekilde dipçiği omzuna dayayıp tüfeğini iki adama doğrulttu.

İçlerinden biri hızla kendi tüfeğini kaptı ama Tupaarnaq kendi tüfeğini ateşlemeden önce adamın nişan almaya vak-ti olmadı. Silah sesinin yankısı arkalarındaki dik dağa doğ-ru yayılırken adamlar yerlerinden sıçradılar.

İçlerinden biri öfkeyle ellerini havaya kaldırarak, “Ne yaptığını sanıyorsun sen, çılgın kaltak?” diye bağırdı. “Geldiğin yere geri dön!”

Tupaarnaq tüfeğini indirdi. Diğer adam da bağırarak ona bir şeyler söylüyordu ama o dinlemiyordu. Bakışları onlardan çok uzak olmayan, sakat bir cüce söğüt ağacına takıldı. “Hey!”

Tupaarnaq onlara doğru yürümeye başladığında başını kaldırıp adamların gözlerinin içine baktı. Tüfeğini omzuna asmıştı.

“Seni burada istemiyoruz,” dedi içlerinden biri. “Buradan defolup evine git.”

“Hiçbir zaman evim olmadı,” diye yanıt verdi Tupaarnaq. “Eh, kendi aileni öldürdüğünde olacağı budur,” diye devam etti adam. Artık sesi titriyordu.

Tupaarnaq onlardan yaklaşık beş metre uzakta durdu. Konuşan adam hâlâ tüfeğini tutarken parmakları dipçiğindedi.

“Onlardan yalnızca birini öldürdüm,” dedi Tupaarnaq. Derisinin altındaki kaslar titriyordu. “O da insan değildi.”

Adam ateş etmeye hazır bir şekilde tüfeğini kaldırdı. “Seni kahrolası fahişe...”

“Dur,” dedi diğer adam, elini arkadaşının omzuna koyarak. “Onu öylece vuramazsın.”

“Neden? O katil kimsenin umurunda değil,” diye dalga geçti tüfeğin arkasındaki adam. Namlu boyunca, teleskopik dürbünün üzerinden kadına öfkeyle bakıyordu.

“O buna değmez,” diye devam etti diğer adam.

Tupaarnaq homurdandı ve öfkeli adamı baştan ayağa süzdü. “Sen de en az kardeşin kadar rezilsin.”

“O, senin babandı,” dedi adam öfkeyle.

“O, domuzun tekiydi,” dedi Tupaarnaq. “Benim hiçbir zaman babam olmadı.”

Adam öfkeyle bağırıp tüfeğini Tupaarnaq'tan pek de uzak olmayan bir kayaya doğrulttu. Şarjörünü boşaltırken silah sesleri havada yankılanıyordu. Tupaarnaq'ın kulakları çınlıyordu. Mermilerin düştüğü yerde küçük toz bulutlarıyla kar tozu yükseldi.

Tupaarnaq başını iki yana sallayarak, "Tıpkı kardeşin gibisin," dedi.

Diğer adam, silahlı olanın ceketini yakalayıp arkadaşının omzunun üzerinden Tupaarnaq'a sert bir ifadeyle baktı. "Burada olmamalısın," dedi sessizce. "İnsanların kendilerini güvensiz ve öfkeli hissetmesine neden oluyorsun."

"İşim bittiğinde Nuuk'a döneceğim," dedi Tupaarnaq ve onlara doğru yürümeye devam etti. Eğildi ve alçak Arktik çalılıklarından ölü bir tavşan çıkardı. Hayvanın beyaz kış kürkü kanla lekelenmişti. Tavşanı yüzüne doğru tuttu ve başını eğerek inceledi. Sonra omzunu silkip ölü hayvanı iki adamın ayaklarının dibine attı ve yanlarından geçerek kasabaya doğru ilerledi.

Neredeyse iki aydır bekliyordu. Bir gün o adam ortaya çıkacaktı, bundan emindi. Bir gün o patikadan yürüyerek gelecekti ve Tupaarnaq o adamı da durduracaktı, tıpkı on iki yıl önce eve gidip babasını annesinin ve küçük kız kardeşlerinin cesetlerinin yanında otururken bulduğunda durdurduğu gibi. Babasının tüfeği elindeki. Karnını deşip boğazını keserken çığlık atıyordu babası. Kan. Babası ölmüştü ve uzun zaman önce çürümüştü. Şimdi sıra Abelsen'deydi.

DENEY

2

THULE HAVA ÜSSÜ, KUZHEY GRÖNLAND, 13 ŞUBAT 1990

Karanlık, karda oturan beş sessiz adamı sarıp sarmalıyordu. Yaptıkları son ölçüm eksi on üç santigrat dereceyi göstermişti ve karın üst katmanlarını süpürüp etraflarında döndüren rüzgâr, dondurucu soğuğu daha da kötüleştiriyordu.

Tom vücuduna baktı. Beyaz pamuklu iç çamaşırının kıvrımlarının birçok yerinde kar toplanmıştı. Başlangıçta vücut ısısı karı eritmişti ama şimdi ince pamuğun altındaki teni o kadar soğuktu ki, kar yerinde kalıyordu. Kumaş sertleşmiş, tenine kadar donmuştu. Diğerlerine baktı; üsteki üç arkadaşına ve yakınlardaki Moriusaq köyünden Grönlandlı genç Sakkak'a. Hepsinde yalnızca ordunun verdiği içlikler, ince beyaz pantolonlar ve ayaklarındaki mavi spor ayakkabılara kadar vücutlarını kapatan uzun kollu gömlekler vardı. Kar, buz boncukları gibi kaşlarına ve asker tıraşlı kafalarına yapışmıştı. Tenleri solgundu; kan yüzeye yakın damarlardan çekilmişti.

Sakkak nefes nefeseydi ve her tarafı titriyordu; ellerini kan pompalansın diye her saniye bir açıp bir kapatıyordu.

Sakkak'ı deneyin yarısına kadar kontrol unsuru olarak dahil etmeye karar vermişlerdi ve bugün onun, onlarla bir-

likte dışarıdaki ilk günüydü. Vücudu normal tepki veren birinin orada bulunması gerekiyordu.

Tom gözlerini kapattı. Kalp atışlarını ve teninin altından akan kanı hissedebiliyordu. Kalbi yavaşça atıyordu. Uyuşuk bir şekilde. Nabızı düşüktü. Vücudu hâlâ acıyordu ama deneyin ilk haftalarındaki kadar değildi.

Ölüyormuş gibi hissetti. Beyni içgüdüsel olarak soğukla savaşıyordu. Ne zaman dışarı çıkıp karda otursalar, bedeninin ölmesini engelleyecek aşamalardan geçtiğini hissediyordu. Kasları titremeye başlayacaktı. Nabızı yükseldi. Ciğerleri daha fazla oksijene ihtiyaç duyuyordu. Cildi solgunlaştı.

Adamlar soğumuş vücutlarındaki kan dolaşımını tam olarak kontrol altına alana kadar Eskimolar onların ölme karşı sigortasıydı. Sakkak şiddetli bir şekilde titremeye başladığında ve parmakları ile kulakmemeleri maviye döndüğünde, sınırlarına ulaşmışlardı ve içeri girme zamanı gelmişti. Diğerleri henüz donduklarını söylememişlerdi ama hepsi için kritik nokta yakın olmalıydı.

Kulübelerin arasından sert bir rüzgâr esti ve onları temellerinden sarstı. Tom bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Bulutlarla kaplı gökyüzü gri ve siyahtı, ayrıca hiçbir yerde ışık görülüyordu. Sadece diken gibi batan kar vardı. Parmak uçlarını birbirine değdirdi. Sanki dokunduğu kendi bedeni değilmiş gibi yabancı gelmişti. Elini geriye uzatıp ahşap binanın dış duvarına vurdu. Hareket ettikçe eklemleri geriliyordu.

Tek tek çağrıldılar. Sakkak. Briggs. Bradley. Reese. Sonra da Tom. Binanın içinde beklemelerine izin verilmiyordu; soğuktan sıcağa geçtikleri anda izleme ekipmanının onlara takılması gerekiyordu.

Tom içeriye adım atarken derin bir nefes aldı. Sıcaklık çok yoğun ve cildi anında karıncalanıp yanmaya başladı.

Diğerleri uzun bir bankta oturuyorlardı, vücutları küçük lastik yamalarla kaplıydı ve bu yamalar aracılığıyla

ince elektrotlar, arkalarına yerleştirilmiş bir dizi ölçüm cihazına bağlanıyordu.

Tom üstüyle içliğini çıkarırken ağır bir nefes verdi ve geriye sadece iç çamaşırı kaldı. Genç Eskimo'nun yanında bir yer buldu ve küçük lastik bantların cildine bastırıldığını hissetti.

Sakkak, Tom'a baktı. "Danimarkalı mısın?"

"Hayır ama Danca biliyorum."

"Diğerleri Danca bilmiyorlar," diye devam etti Sakkak. "Ya da Grönland dilini."

"Üsten geliyorlar," dedi Tom. "Onlar da benim gibi Amerikalı."

Genç Eskimo gülümseyerek kendini, "İsmim Sakkak," diye tanıttı. "Benim de Dancam çok iyi değildir." Uyluklarını ovuşturup boğazını temizledi. "Bu senin de mi ilk seferin?"

"Hayır," diyen Tom, burnundan derin bir nefes aldı. "Bunu yaklaşık iki aydır yapıyoruz."

"Vay canına," dedi Sakkak, gözlerini iri iri açarak. "Uzun bir zaman." Avuç içleriyle uyluklarını ovuşturmaya devam ediyordu.

"Onlar taramaları yaparken hareketsiz kalmalıyız," dedi Tom, Sakkak'a bakarak. "Benim adım Tom."

"Kız arkadaşımle Moriusaq'ta yaşıyorum," dedi Sakkak. Tom başını olumlu anlamda salladı. Bunu zaten biliyordu. "Avcıyım ben."

Tom genç Eskimo'nun vücuduna baktı. Cildi kırmızıydı ve beyaz noktalarla beneklenmişti. Bir yandan da hâlâ titriyordu.

Sakkak karanlık pencerelerden dışarıya bir göz attı. "Kız arkadaşımın adı Najârak. Kendisi yirmi iki yaşında ve neredeyse üç yıldır birlikteyiz." Vücudunda bir ürperti oluştu. Kendi kendine kıkırdadı. "O, Savissivik'li. Benim

köyümün diğer köylerden gelen herkesin yaz buluşma noktası olarak seçildiği yıl Moriusaq'ta tanışmıştık. İlk kutup ayımı daha yeni öldürmüştüm ve Najârak da onu kesiyordu. Bu konuda oldukça beceriksizdi ve benden yardım istedi ama ben de ne yapacağımı bilmiyordum, bu yüzden ikimiz de kanlar içinde kaldık. Birbirimizin o hâlini görünce de gülmeye başladık.” Sakkak dönüp Tom’a baktı. “Bu yıl bana bir oğul doğurdu. Adı Nukannguaq. Ona sahip olduğumuz için çok mutluyum.”

“Bu harika,” dedi Tom. “Benim de bir oğlum var ama o annesiyle birlikte Danimarka’da. Üç yaşında.”

“Danimarka’da mı?” diye sordu Sakkak. “Bir an önce onu görmeye gitmelisin. Bir oğlun, babasının ona yol yordam göstermesine ihtiyacı olur; ben bu kadarını bilir, bu kadarını söylerim. Kimse yetimlerle ilgilenmiyor... Nukannguaq’ın yanında ben varım.”

Tom ekipmanı ve tarama yapan biliminsanlarını işaret ederek, “Tüm bunları bitirmemiz gerekiyor,” dedi.

Sakkak gülümsedi. Sonra kaşlarını çattı. “Hiçbiriniz üşümezken neden benim bu kadar üşüdüğümü anlamıyorum.”

“Çavuş Cave?”

Tom başını çevirdi ve omzunun üzerinden baktı.

Arkalarındaki kişi İngilizce olarak, “Eskimo ne diyor?” diye devam etti.

“Sadece kız arkadaşı ve oğullarından bahsediyor,” diye yanıtladı Tom.

“Onu sustur, olur mu?”

Tom tekrar Sakkak’a baktı. “Sessiz olmamız lazım.” Kolundaki lastik parçaları işaret ederek başını salladı. “Taramaları engelliyor.”

Sakkak ayaklarını inceledi. “Belki de haplar siz beyazlar üzerinde daha etkilidir.”

Tom gözlerini kapattı ve kendi içine çekildi. Teni hâlâ karıncalanıyordu. Kanı da yeniden serbestçe akıyordu. Bu sefer dışarıda bir saatten fazla oturmuş olsalar da hiçbir noktada üşümemişti. Vücudu kasılmıştı ve ayağa kalktığında ağrıyordu ama üşüme hissi kesinlikle yoktu.

3

“Saldırganlık durumu nasıl?”

Tom meslektaşına baktı. “Emin değilim ama sanırım değişiyor.”

Odada yalnızca üç biyokimyacı Christine, Lee ve Tom kalmıştı. Sakkak, Briggs, Bradley ve Reese monitörlerle bağlantıları kesildikten sonra gitmişlerdi.

“Aslında kesin bir değişiklik var,” diye düzeltti kendini Tom. Notlarını kontrol etti. “Geçen ay ruh hâlimde ve sosyal becerilerimde belirgin bir değişiklik oldu.”

“Olumsuz yönde mi?”

“Evet, olumsuz yönde.”

“Verilerimiz aynı zamanda amigdalada* da aktivitenin arttığını gösteriyor,” dedi Christine. “Ayrıca dünkü taramalar amigdala ile ön loblar arasındaki sinir yollarında açık bir bozulma olduğunu gösterdi.”

“Bu, giderek daha saldırgan hâle geldiğimiz teorisini destekliyor mu?” diye sordu Tom.

“Kesinlikle,” dedi Christine. “Bu tür belirtiler şiddet suçundan hüküm giymiş birçok insanda da görüldü. Amigdala ile ön loblar arasındaki sinir yolunun daralması ve ani öfke patlamaları yani.”

* Amigdala, badem şeklinde bir yapıda olup limbik sistemde yer alan; kişinin korku, kaygı, öfke ve endişe gibi duygu alanlarını yöneten, beyindeki bir bölgedir. (ç.n.)

“Beklediğimden daha mı kötü?” diye sordu Tom, bunu bilmek istiyordu.

Christine başıyla onu onayladı. “İlacı yalnızca altı hafta kullandıktan sonra mı? Evet.”

“Fakat aynı zamanda çok düşük sıcaklıklara dayanma yeteneğinin de önemli ölçüde arttığı sonucuna vardık,” dedi Lee. “Verilerimiz bu konuda net, dolayısıyla doğru yoldayız. Dozu iki katına çıkardığımızda bu daha da belirginleşti.”

“Maalesef bu durum yan etkileri de artırdı,” diye ekledi Christine.

“Evet,” dedi Lee. “Ancak bana göre olumlu şeyler olumsuzlardan daha ağır basıyor.”

Tom omuz silkti. “Diğerleri hakkında doğru bir değerlendirme yapmakta zorlanıyorum ama herkesin gittikçe daha çok kendi içine kapandığı, temas ve sohbetten kaçındığı açık.”

“Sen de dahil mi?”

“Evet. Bu aralar kendimi pek motive hissetmiyorum ve sabahları sudan sebeplerden öfkelenabiliyorum ama kontrol hâlâ elimde.”

“Aldığın dozu tekrar iki katına çıkarmayı gerçekten çok isterim,” dedi Lee.

Tom notlarına baktı. “Tamam.”

“Henüz çok erken,” diye itiraz etti Christine. “Önce yan etkilerin stabil olup olmadığını görmemiz gerekiyor.”

Lee başını olumlu anlamda sallayarak, “Peki, ya Sak-kak?” diye sordu. “Ona plasebo ilaç vermeye devam mı edeceğiz, yoksa gerçeğini mi vermeye başlayacağız?”

“Plasebo,” diye araya girdi Christine hemen. “Henüz sivillerin bu hapları almasına izin vermiyoruz.”

Tom alnını ovuşturdu. “Formülasyona da bakabiliriz.”

“Bu aşamada bununla uğraşmamamız gerektiğini düşünüyorum,” dedi Lee. “İki hafta içinde dozu artıracamız ve

okumaların bize ne gösterdiğine bakacağız. Bunun dışındaki her şey sonuçları karıştırır.”

“Katılıyorum,” dedi Christine. “Aksini yapmaya cesaret edemeyiz. Amigdala ile ön loblar arasındaki bozulma devam ederse, bilinç kaybı ve psikozla karşılaşabiliriz.” Tom’la göz göze geldi. “Sonuçta aynı dozu alıyorsun.”

“Biliyorum.” Tom iki eliyle burun kemiğine bastırıp gözkapaklarını ovuşturdu. “Ama bence artık dozu artırmalıyız.”

THULE HAVA ÜSSÜ, KUZEY GRÖNLAND, 27 ŞUBAT 1990

Tom elini uzattı ve Casus'unu Briggs'in kırmızı Stratego taşlarından birine yaklaştırdı. Bir tepki bekledi.

“Bum,” dedi Briggs.

Tom memnun bir şekilde başını salladı. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

Briggs taşlarından birini bombanın yanına itti.

“Üç yıldız mı?” diye sordu Tom, öğrenmek isteyerek.

“Bunu sana söylemeyeceğim.”

“Denediği için bir adamı suçlayamazsın,” dedi Tom ve Briggs'in bombalarının yakınında duran dört yıldızın arkasına bir Mayıncı itti.

Briggs'in bacakları seğirdi. “Bu lanet oyuna odaklanamıyorum.”

“İşte bu yüzden oynuyoruz,” dedi Tom.

Briggs taşlara sanki zehirli yılanlarmış gibi baktı.

“Sadece hamleni yap,” dedi Tom. “Seni yeneceğimi biliyorsun, her zaman yeniyorum.”

“Başlarım oyununa,” diye patladı Briggs. Ayağıyla masaya tekme atıp birkaç taşı devirdi.

Tom oyun tahtasından başını kaldırdı. “Sakin ol.”

“Bunu daha fazla yapamam,” dedi Briggs. Heyecanla nefes alıp verirken gri eşofmanının altındaki göğsü şiddetle kabarıp iniyordu. “Bizi yıldırmaya çalışıyorlar.”

Tom kalkıp odadaki tek pencereye doğru ilerledi. Öğleden sonra olmasına rağmen dışarısı zifiri karanlıktı. Kar pencerenin dibine kadar ulaşmıştı. Pencereyi yukarıya itti. Dışarısı en az eksi on beş santigrat dereceydi. Temiz hava onu sarıp sarmaladı. Havanın ciğerlerinin derinliklerine girdiğini hissedebiliyordu ama üşümüyordu, ancak kollarına baktığında cildinin soğuk havayla temas ettiği anda tepki verdiğini görebiliyordu. İki elini pencerenin altındaki karın derinliklerine soktu ve çenesini ahşap çerçeveye dayadı.

“Sen ne halt ediyorsun öyle?” diye sordu Briggs.

“Hiçbir şey hissedemiyorum,” dedi Tom. “Hiç üşümüyorum... Çılgınca, değil mi?”

“Bu süreçte beynini kızartırsan bu kimin umurunda olur?” dedi Briggs. “Lanet olası ellerime bak!”

Tom kardan uzaklaştı ve ayağa kalkmış, ellerini uzatan Briggs’e döndü.

“Onlar bu şekilde titrerken doğru düzgün düşünemiyorum,” dedi Briggs. “Ayrıca kafam allak bullak... Bu deneyin bir parçası olmamalıydım, bu doğru değil.”

Tom yavaşça ellerini yüzüne değdirdi. Elleri ıslaktı ama soğuğu hissetmiyordu. “Sana sakinleştirici vermemi ister misin?”

“Ne? Sakinleştirici... Hayır. Kimya oyunları oynamaktan bıktım. Ben çıkmak istiyorum. Tamamen çıkmak.”

“O kadar kolay değil,” dedi Tom.

“Umurumda değil,” diye karşılık verdi Briggs. “Bu şeyler bizi sonsuza dek altüst edecek... Peki ne için? Üşümeden Kuzey Kutbu’nda dolaşalım diye mi?” Ellerini kaldırdı. “Burada hiçbir şey olmuyor. Bizim bu bok çukuru ülkede ne işimiz var?”

“Mesele Grönland değil,” dedi Tom. “Düşük sıcaklıklara dayanma konusunda muazzam bir potansiyel var. Neandertaller soğuğa bizden daha dayanıklıydı ve bu geni yeniden oluşturabilirsek, o zaman...”

“Neandertaller mi?” diyerek sözünü kesti Briggs. “Lanet olsun, Tom. Eğer bu o kadar önemli olsaydı kesinlikle yok olmazlardı, değil mi?”

“İklim sürekli değişiyor.”

“Evet ve hava ısınıyor.. Bu deneyle beynimi karıştırdığın için milyonlarca kez teşekkür ederim ama en azından etrafımızdaki buz tabakası erirken taşaklarımı dondurmayacağım.”

“İklim yeniden değişecek,” dedi Tom. “Ve bu aniden meydana gelebilir. Yine de bunun konuyla alakası yok çünkü bu deney burada ve şimdiyle ilgili. Çok düşük sıcaklıklara karşı direncimizi artırmak için ilaç kullanabilirsek, NATO’nun Arktik birliklerinin tamamı daha güçlü olacaktır. Hatta ekvator çevresindeki aşırı nüfuslu ve kuraklıktan etkilenen bölgelerdeki insanların daha soğuk, seyrek nüfuslu Kuzey Kutbu’nda yeni bir hayata başlayabilmeleri için yeni yerleşimlerin yolunu bile açabilir.”

“Akli başında olan hiç kimse burada yaşamak istemez,” diye bağırdı Briggs, kanepenin arkasındaki duvarı parmak eklemlerinin derisi yarılacak kadar sert bir şekilde yumruklayarak. Eline baktı. “Bana ne olduğunu bilmiyorum. Uyuyamıyorum. Sinirleniyorum ve öfkemi kontrol edemiyorum. Bu böyle devam edemez. Ben çıkmak istiyorum.”

“Tupilak’tan* da çıkmak istiyor musun?”

* Bir canavar veya canavar oymasıdır. Eskimo dininde, özellikle Grönland’da tupilak, büyücülük veya Şamanizm uygulayıcıları tarafından hayvan parçaları ve hatta çocuk cesetlerinden alınan parçalar gibi çeşitli nesneler kullanılarak üretilen intikamcı bir canavardır. (ç.n.)

Briggs aniden, “Tupilak’tan çıkış yok,” dedi. “Tupilak devam edecek ve geri kalanınız elinizden geldiğince soğukla başa çıkmak zorunda kalacaksınız.”

Tom kendi ellerine baktı. Titriyorlardı. Gözlerini kapatıp dikkatlice ovuşturdu. Yorgunluk hissi vücudunun derinliklerini kemiriyordu. “Dozunu azaltmamız gerekecek,” dedi. “Bir hafta boyunca yarım doza düşür, sonra aşamalı olarak tamamen bırak. Bunu yapmanın tek güvenli yolu bu.”

Briggs kanepeye oturdu ve yüzünü ellerinin arasına aldı. “Bunun bize ne yaptığını görmüyor musun?”

“Bunu başından beri biliyorduk.”

“Saçmalık,” dedi Briggs. “Ne kadar hap alacağımıza sen ve ben karar verebiliriz. Deneyi Bradley ve Reese üzerinde yürütmek yeterli olsa gerek.”

“Hayır. Bu bizim yetkimizin dışında. Bunu sen de biliyorsun.”

Briggs öfkeyle, “Tımarhaneye düşmediğimiz sürece,” dedi.

“Bu bir uyum meselesi,” dedi Tom. “Öfke geçecek.”

Briggs başını iki yana salladı. “Annelise ve Matthew nasıl?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Danimarka’da işler nasıl?”

“Onlar iyi,” dedi Tom. “Kırsal bir köyde yaşıyorlar. Tommerup adında bir yer.”

“Onları özlemiyor musun?”

“Özlüyorum.”

“O hâlde bu çılgınlığı bırak ve çok geç olmadan onların yanına git. Fazlasıyla birikmiş iznin vardır.”

Tom pencereyi tekrar kapattı. “Kendin söyledin: Tupilak’tan çıkış yok.”

Briggs sol bileğinin hemen üzerindeki küçük, beyaz yara izine baktı.

“O uzun zaman önceydi,” dedi Tom gülümseyerek.

“Sen her zaman delinin tekiydin,” dedi Briggs. “İyice kes, demiştin. Böylece kan kardeşi olacağız.” Başını kaldırdı. “Bu da bizi neredeyse öldürttüğün başka bir seferdi.”

Tom kendi bileğindeki yara izine baktı. “Baksana... bana bir şey olursa, Matthew’a göz kulak olur musun?”

“Ne demek bir şey olursa?”

“Ortadan kaybolursam ya da ölürsem yani.”

“Yapma. Çocuklara katlanamıyorum.”

“Ciddiyim!”

Briggs nefes vermeden önce havayı ciğerlerinin derinliklerine çekti. “Bir çocuğa bakabilmemin hiçbir yolu yok.”

“Senden onu evlat edinmeni istemiyorum.” Tom arkadaşını sol bileğinden yakaladı ve başparmağıyla yara izini hafifçe ovuşturdu. “Sadece onu takip etmeni istiyorum... uzaktan. Kötü bir duruma düşerse orada ol. Bir gün senin de çocuğun olursa, ben de onun için aynısını yaparım.”

“Tamam,” dedi Briggs. “Onu izleyeceğim. Uzaktan!”

“Bu bir söz mü?”

“Evet, dedim ya. Ama ölmemeye çalış, olur mu? Çocuklarla aram berbattır.” Briggs başını iki yana sallayıp tekrar ayağa kalktı. “Ben biraz demir pompalamak için spor salonuna gidiyorum. Bana katılmak ister misin?”

“Bugün değil.”

Tom, Briggs’e odasının kapısına kadar eşlik etti, sonra odanın içindeki banyoya gitti ve burada lavabonun üzerindeki dolapta bulunan küçük, aynalı kapağı açtı. Etiketsiz bir kavanoz çıkardı ve büyüklükleri eşit olmayan iki hapi alıp ağzına attı.

Aynada kendine baktı. Yüzü inceydi. Solgundu. Yansımasındaki gözleri ona öfkeyle bakıyordu. Birinde iki gözbebeği vardı. Bu kalıtsal pigmentasyon kusuru Matthew’a da geçmişti; aynı gözde iki gözbebeği varmış gibi göste-

ren siyah nokta. Annelise ve Matthew'un Danimarka'ya gitmek üzere Thule'deki uçağa bindikleri gün, küçük oğlu ona gülümseyip el sallamıştı. Babasını tekrar görene dek ne kadar zaman geçeceğini anlayamayacak kadar küçüktü. Ancak deneyin gidişatı göz önüne alındığında Tom onları üste tutamazdı. Buna kesinlikle cesaret edemezdi.

Haplar etkisini gösterdi. Kasları gerildi. Tom kendini öne doğru, muşambanın üzerine bıraktı ve yere düştüğü anda sınav çekmeye başladı; saymaya zahmet edemeyeceği kadar uzun süre devam etti.

Odasının kapısının çalınması dikkatini tekrar şimdiki zamana getirdi. Yerden kalkıp hızla yüzünü yıkadı.

Ter, suyla birlikte aşağıya süzülüyordu.

Kapı yeniden çalındı.

“Bekleyin. Geliyorum.”

Kapıyı açtı ve diğer taraftaki karmaşada kısa boylu Eskimo kadınlarından birini gördü. Tom'un kolları ile göğsü kasılıp zonkluyordu.

Kadın ona gülümsedi. “Çavuş Cave. Danimarka'dan bir telefonunuz var.”

ZAMANIN GÖLGELERİ

✦

✦

NUUK, BATI GRÖNLAND, 17 EKİM 2014

Inatsisartut'un* eski sözcüsü Jørgen Emil Lyberth'in cesedi çarşamba öğleden sonra, Nuuk'taki bir dairede bulundu. Nuuk polisi çok az ayrıntı paylaştı ancak kaynaklar Lyberth'in şiddete maruz kaldığı, bu sırada yere çivilenip bağırsaklarının parçalandığını söylüyor. Polis ellerinde çok az kanıt olduğunu belirtse de cinayetin, Grönland'ın Danimarka'dan bağımsızlığına Lyberth'in verdiği açık destekten kaynaklandığı teorisi üzerinde duruyor. Polis şu anda Grönland hükümetinde üst düzey bir memur olan Kjeld Abelsen'i ve Danimarka'da hapis yattıktan sonra yakın zamanda serbest bırakılan Tasiilaq'lı genç bir kadını arıyor. Başmüfettiş Michael Ottesen'e göre her ikisi de şüpheli olarak görülüyor.

Matthew neredeyse iki ay önce *Sermitsiaq*'ın internet sitesinden çıktısını aldığı makaleyi bir kenara itti. Kâğıt, çantasında çok uzun süre kaldığı için kirlenip buruşmuştu. Meslektaşı Leiff bu makaleyi, Lyberth'in parçalanmış cesedinin, burnun en ucundaki yıkık dökük bir apartmanda yer alan Tupaarnaq'ın dairesinde bulunmasından kısa bir süre sonra yazmıştı. Matthew cinayetin ardından, en

* Grönland Parlamentosu. (ç.n.)

azından birkaç gün sonra Abelsen yakalanana ve Matthew meşru müdafaa için bir polis memurunu öldürmek zorunda kalana kadar, dikkat çekmemeye çalışmıştı.

Matthew genç polis memuruyla tanıştığında, Ulrik üvey babası Jørgen Emil Lyberth'in siyasi ayak izlerini takip etmek üzere olan neşeli ve hırslı bir adamdı. Bu, Ulrik'in, Abelsen'in tecavüz sonucu doğan biyolojik oğlu olduğunu ve biyolojik ailelerini öldürmek suçundan on iki yıl hapis yattıktan sonra kısa süre önce içeriden çıkan kız kardeşi Tupaarnaq'ın Grönland'a döndüğünü öğrendiğinde hayatının şiddetle çökmesinden önceydi. Tupaarnaq, anneleri ile iki küçük kız kardeşinin ölümünden babalarını ve Abelsen'i suçlarken, Ulrik her şey için Tupaarnaq'ı sorumlu tutmuştu. Kız kardeşi henüz on beş yaşındayken babalarının bağırsakları sökülmiş cesedinin yanında, tüm kurbanların kanlarına bulanmış vaziyette bulunmuş ve daha sonra dört cinayetten de hüküm giymişti. Ulrik, Abelsen'in biyolojik babası olduğunu öğrendiğinde hem Abelsen'i hem de Tupaarnaq'ı öldürmeye çalışmıştı ve Matthew'un Ulrik'i öldürmekten başka seçeneği kalmamıştı. Ulrik ve Tupaarnaq, Tasiilaq'ta birlikte büyümüşlerdi, ancak anne babalarının ve iki küçük kız kardeşlerinin öldürülmesi, Tupaarnaq'ın uzun yıllar hapiste kalması ve Ulrik'in kız kardeşine karşı duyduğu sonsuz nefret ikisini ayrı tutmuştu, ta ki Tupaarnaq beklenmedik bir şekilde Nuuk'ta ortaya çıkıp kendini başka bir cinayet davasının ortasında bulana kadar.

Yükselen güneş Matthew'un oturma odasının büyük kısmını keskin, altın rengi bir ışıkla aydınlatıyordu. Kanépe darmadağındı çünkü USB belleğini ararken çantasını altüst etmişti ve minderler döküntülerle kaplıydı. Kâğıtlar. Fotoğraflar. Her şey. Matthew avuçlarıyla gözlerini ovuşturdu. Her şey büyük bir karmaşaydı. Kuru Arktik havasında gözleri kaşınıyordu. Uykusuz geçen uzun gecelerin de

faydası yoktu. Dört ay önce huzur ve sükûnet bulmak için Danimarka'dan Nuuk'a taşınmıştı, ancak Tupaarnaq'la tanıştığında ve ikisi intikam cinayetleri ile çocuklara yönelik cinsel saldırılarla ilgili çözülmemiş bir davayı araştırmaya başladıklarında her şey çığırından çıkmıştı. Ne olduğunu anlamadan kendini Jakob'ın evinin birinci katında, Ulrik'in Tupaarnaq'a bıçak saplamasını izlerken bulmuştu; bu sırada Abelsen alt katlarındaki oturma odasında bir sandalyeye bağlanmış hâldeydi.

Sonraki günlerde Matthew çoğunlukla hastanede, Tupaarnaq'ın yanında kalmıştı ancak bilinci yerine geldikçe Tupaarnaq, Jakob'ın evindeki şiddet olaylarını anımsamaya yaşamaya başlamıştı. Ulrik'in onu bıçakladığı yerden kanaması vardı. Jakob'ın eski zıpkınını Ulrik'in sırtına fırlatırken ellerindeki o his. Ulunun* kavisli bıçağının Ulrik'in boğazını keserken çıkardığı ses. Çapraz kesikten göğsüne kan fışkırmıştı. Ulrik sırtında bıçakla yüzüstü yere düşmüştü.

Matthew'un boğazına safra yükseldi. Mide bulantısını ve tükürüğünü bastırarak birkaç kez yutkundu. Büyük oturma odası pencerelerine ve balkon kapısına doğru baktı. Sonbahar rüzgârı Nuuk'ta berrak ve temiz bir şekilde esiyordu. Hava sıcaklığı sıfırın yalnızca birkaç derece üstündeydi; bir iki gün önce buzlu yağmurla dolu şiddetli bir fırtına, yazın sonuna dair son yaşam belirtilerini de yok etmişti. Dağlar daha önce hiç olmadığı kadar ıslanmıştı ve üzerlerinden akan sular her yerde vahşi şelaleler oluşturmuştu.

Matthew bir sigara bulup yaktı. Ellerini inceledi. Duman iyi hissettiriyordu. Gözlerini kapatıp derin bir nefes çekti ve sigaranın dudaklarının arasında sallanmasına izin verdi.

* Eskimoların kullandığı kısa saplı, hilal şeklinde geniş ağızlı bir bıçak. (ç.n.)

Ulrik'in ölümünden sonra sorular sorulmuştu ama polis ve özellikle Ottesen onu koruma konusunda başarılıydı. Otopside, Ulrik'in ölümüne neden olan şeyin sırtına saplanan zıpkın değil, boğazının kesilmesi olduğu sonucuna varıldı ve bu nedenle herhangi bir dava ya da duruşma olmayacaktı. Matthew'un Ulrik'i öldürmesi nefsi müdafaaydı ama o öyle hatırlamıyordu. Ulrik yatakta Tupaarnaq'ın üstüne çıkmıştı. Kadın çıplaktı ve Ulrik onu bıçakladığında, Matthew zıpkını Ulrik'in sırtına o kadar güçlü şekilde fırlatmıştı ki zıpkın diğer taraftan çıkmıştı.

Matthew, Tupaarnaq'ın çıplak vücudunu örtmüş ve elini yarasına bastırmıştı. Kan, kadının yaprak şeklindeki dövmelele ile Matthew'un parmaklarının arasından şilteye akmıştı.

Daha sonra hastane günleri başlamıştı. Dağınık röportajlar. Tupaarnaq'ın bilinci yerine gelmişti ve hastaneden taburcu bile edilmeden Nuuk'tan ayrılmıştı. Kadın onun elini tutmuştu, sonra da gitmişti. Ottesen, kadının Tasiilaq'a tek yön bilet aldığını öğrenmişti ve Matthew'un sahip olduğu tek bilgi buydu. Tupaarnaq ne mesajlarına ne de telefonlarına yanıt vermişti. Seyahat edecek kadar iyi değildi ama gitmişti ve sessizdi. Bir şeyin onun tepki vermesini sağlayacağı umuduyla her türden kısa mesaj yazmayı denemişti ama hiçbir şey olmadı.

Matthew sigara izmaritinin sehpanın üzerindeki bardağa tıslayarak düşmesine izin verdi. Kanepedeki fotoğraflara baktı. Tine'in fotoğrafları. Tine'in karnı. Fotoğraf, hem Tine hem de Tine'in karnındaki bebek Emily'nin öldüğü araba kazasından yalnızca birkaç hafta önce çekilmişti. Parmakları kot pantolonunun cebindeki alyansın üzerinde gezindi. Yüzüğün temsil ettiği güvenlik hissinden vazgeçemediği için onu bir yere kaldırmaya hazır değildi hâlâ. Bazen bir iki günlüğüne çekmeceye koyuyordu ama bu onu her seferinde yalnız ve çıplak hissettiriyordu. Tine kendi

alyansı parmağındayken defnedilmişti. Her şey çok çabuk olmuştu. Kaza. Ölüm. Tine ölürken gözleri. Matthew'un parmakları karnının kıvrımındaydı. Doğmadan önce yitip giden hayat.

Artık Matthew'un fotoğraflarının çoğunun kenarları kıvrılmıştı. Bazıları onun kadar yaşlıydı. Babasınıninkiler en eskileriydi. Bunlar Thule Hava Üssü'ndendi ve Matthew ile annesi ayrılmadan önce çekilmişti; babası hiç gelmemişti. Matthew, babasının Ağustos 1990'da Nuuk'tan gönderdiği kartpostalın arkasını çevirdi. *Danimarka'ya planladığım kadar çabuk gelemeyeceğim. Özür dilerim, ikinizi de seviyorum.* Anne ve babasının çoğunlukla birlikte olduğu Thule Hava Üssü'ndeki fotoğrafların dışında, babasından geriye kalan tek şey o kartpostalı. Yaşamın son kanıtı.

Kanepedeki dağınıklığın ortasında, düşüncelerini yazmaya başladığı siyah defter duruyordu. Bunları Emily için yazmıştı. Her ne kadar o hiçbir zaman onun bir parçası olmamış ve olmayacak olsa da ona hayattan ve dünyadan bahsetmesi gerekiyordu.

Nefes aldığı anda havada duman tadı vardı. Güneş, Moravyalı Kardeşler* mezarlığına doğru uzanan alçak binaların üzerinde yükseliyordu. Tupaarnaq'a gönderdiği cevapsız kısa mesaj dizisini açtı ve onlara baktı. Sonra sigara paketine uzanıp yeni bir tane yaktı ve ayağa kalktı. Tozlar etrafındaki havada dans ediyordu. Daire kötü kokuyordu.

“Hadi, burayı biraz havalandıralım,” dedi Matthew kendi kendine.

Balkon kapısı kolayca açıldı ve bıraktığında açık kaldı. Havanın zar zor kontrol edebildiği kadar rüzgârlı olduğu günler olmuştu.

* Moravya Kilisesi veya Moravyalı Kardeşler, resmi adıyla Unitas Fratrum, Hristiyanlığın en eski Protestan mezheplerinden biridir ve geçmiş 15. yüzyıldaki Bohem Reformu'na ve altmış yıl önce Bohemya Krallığı'nda kurulan Kardeşler Birliği'ne kadar uzanır. (ç.n.)

Sigarayla karışık temiz Arktik havasını derince içine çekti. Tupaarnaq haklıydı. Gerçekten istifa etmesi gerekiyordu. Ancak araba kazasından hemen sonra yapabildiği tek şey sigara yakmak ve boşluğa bakmaktı.

Kafasının içinde düşünceler uçuşuyordu. Lyberth ve Ulrik'in ölümlerinin üzerinden iki aydan az zaman geçmişti ve şimdi Grönland'ın doğu kıyısındaki Ittoqqortoormiit'te birkaç gün önce meydana gelen üç şiddetli intihar hakkında bir şeyler yazmak zorundaydı. Dün gece editörü ona bazı fotoğraflarla ilk tanık ifadelerini göndermişti. Ittoqqortoormiit'te tek bir düzgün polis memuru vardı. İki asistanı eğitimsizdi ve geçici olarak çalışıyorlardı. Editörüne ölümlerle ilgili bilgiyi sağlayan kişi de onlardan biriydi. Bu düzenlemenin hiçbir meşru yanı yoktu ve Matthew materyali hemen Ottesen'e iletmişti. Editörünün kaynaklarına güvenmediğinden değil, materyali kullanırlarsa sorunlarla karşılaşacaklarından. Cesetlerin birkaç yakın çekim görüntüsü vardı. Adamlardan ikisi göğsünden, biri ise ağzından vurulmuştu. Yattıkları oda darmadağın bir kenevir deposuna benziyordu ama görünüşe göre genç adamlardan birinin eviydi. Ittoqqortoormiit, geri kalan dört yüz sakininden bir düzinesinin onu hayatta tutmak için ellerinden geleni yapmasına rağmen düşüşte olan, küçük bir kasabaydı. Grönland'ın en küçük kasabasıydı ve neredeyse köy olmaya yakındı. Aynı zamanda Grönland'ın en uzak kasabasıydı. Hatta sekiz yüz elli kilometrelik dağları ve onu en yakın komşusu Tasiilaq'tan ayıran buzlarıyla belki de dünyanın en uzak kasabasıydı.

Odada dört kişi vardı, Ittoqqortoormiit'li dört genç adam, ama sadece üçü ölmüştü. Dördüncü adam da kendini vurmuş ama hayatta kalmıştı. Matthew'un her şeyi Ottesen'e aktarmasına neden olan şey onun fotoğrafıydı. Fotoğraf başının yakınından çekilmişti. Genç adamın yü-

zünün yarısı uçmuştu. Dudakları gevşek bir şekilde sarkıyordu ve yanağı patlayarak açılmıştı, böylece çene kemiğindeki dişler görülebiliyordu. Birkaç dişi kırılmıştı ve içi parçalanmış yanağının üzerinde beyaz kıymıklar gibi duruyordu. Yüzü gibi boğazı da kana bulanmıştı. Tüm bunların ortasında bir göz, fotoğrafçıya bakıyordu. Sadece biri. Diğer gözü ise kan içindeydi.

Matthew sigarasını balkondaki su ve diğer sigara izmaritleriyle dolu cam kâseye bırakıp Nuuk'un dış yerleşim bölgesi Qinngorput'un arkasındaki mavi gökyüzüne karşı yükselen Ukkusissat Dağı'na baktı. Ukkusissat Dağı'nın arkasında başka bir dağ zirvesi vardı ve ardından buz örtüsü başlıyordu. Ukkusissat Dağı'nın tepesinde durup Ittoqqortoormiit yönüne baktığınızda, iki bölgeyi birbirinden ayıran 1500 kilometrelik buz tabakasını görebiliyordunuz. Arada başka hiçbir şey yoktu. Hayat yoktu. Fransa'dan sadece bir kilometre daha büyük olan kalın buz örtüsünden başka bir şey yoktu.

Kendini suratından vuran ve hayatta kalan adamın adı Nukannguaq'tı ve Matthew'a gönderilen notlara bakılırsa, adamların hepsinin o sırada kafalarının iyi olduğu anlaşıyordu. Nukannguaq, bir iblisin diğerlerini öldürdüğünü, ardından onu kendini vurmaya zorladığını bile iddia etmişti. Kendisi, vurulma olayının hemen ardından bulunmuş ve Reykjavik'e uçmuştu; burada doktorlar onun hayatını ve yüzünü kurtarmak için saatlerce mücadele etmişti.

Nukannguaq, İzlandalı polis memurlarına ifade verdiğinde onlara, adamların kendilerini çılgına çeviren bir torba ev yapımı hap bulduğunu söylemişti. Başlangıçta sadece iki tane almışlardı ama haplar kendilerini o kadar harika hissetmelerine yol açmıştı ki hepsi biraz daha yutmuştu. Belki altı ya da yedi tane daha. Haplar onları neredeyse anında kendilerinden geçirmişti ama sonrasında hepsi

çökmüştü. Cehenneme fırlamak ve kötü ruhlar tarafından parçalanmak gibiydi yaşadıkları. İçlerindeki karanlık onları paramparça etmişti; hepsi çığlık atmaya ve bağırmaya başlamıştı. Nukannguaq ne olduğunu bilmiyordu. Kendine geldiğinde bir sandalyede oturuyordu ve diğerleri de onun yanında kanlar içinde yatıyorlardı. Ateş edildiğinin bile farkında değildi. Seslerin kendi kafasının içinden geldiğini sanıyordu. Kısa bir süre sonra, iblis oturma odası penceresini kırdığında, kendini vurmuştu. Ölüm, iblisin çığlıklarından ve kana bulanmış bedenlerden tek kaçış yolu gibi gelmişti.

Ancak Matthew'un editörünün kaynağına göre, evde kesinlikle hap izine rastlanmamıştı. Ya da herhangi bir iblise. Yalnızca bir sürü boş şişe ve bir miktar esrar vardı; bunlar da üç genç Grönlandlıyı kendi hayatlarına son vermeye iten kötü bir yolculuğa katkıda bulunmuştu. Ne yazık ki bu çok yaygındı.

Matthew kanepedeki yığından bir tükenmezkalem aldı ve çıktısını aldığı Ittoqqortoormiit'teki cesetlerin fotoğraflarının arkasına, İntihar mı? Kim kimi vurdu? Hangi haplar? diye yazdı. Dört genç adamın hemen hemen aynı anda, aynı odada, aynı tüfikle kendilerini vurması vahşiceydi. Doğu Grönland standartlarına göre bile.

Matthew oturma odasının fotoğrafına baktı ve esrarla barut kalıntısının kokusunu hayal etmeye çalıştı. Odanın ortasındaki çinili eski sehpa, boş bira şişeleri ile sigaranın yanı sıra kül ve izmaritlerle dolup taşan iki tabakla kaplıydı. Birkaç şişe devrilmişti. İçlerinden biri doluydu ve sarı sıvı yeşil çininin üzerinden lekeli halıya akmıştı. Sehpanın arkasındaki kanepede isimleri Salik ve Miki olarak kaydedilmiş iki genç adam yatıyordu. İkisi de yakın mesafeden vurulmuştu. Kurşun Miki'nin Salik'in uyluklarının üzerine doğru kısmen uzanmasına sebep olurken, Salik orada öy-

lece oturuyordu. Salik'in eşofman takımı kanla kaplıydı. Gözleri açık ve boş bakıyordu. Üçüncü bir genç adam da yerde yatıyordu. Konrad. Öne doğru düşmüştü ve yüzü haliya dönüktü. Kafasının arkası uçmuştu. Saçından kurumuş kan pıhtıları ve pembe beyin parçaları sarkıyordu.

6

Matthew, Else'in mutfağındaki küçük masaya oturduğunda saat öğleden sonra ikiyi biraz geçiyordu. Else üvey kız kardeşinin annesiydi. Radiofjeldet'in tepesindeki alçak, köhne apartman bloklarından birinde, Matthew'un daire-sinden pek de uzak olmayan bir yerde yaşıyorlardı. Sık sık onları ziyaret etmeyi düşünüyordu ama son birkaç aydaki kaos nedeniyle hiç sıra gelmemişti. Hayatı boyunca tek çocuk olarak yaşadktan sonra bir kız kardeşi olduğunu öğrenmek, onu beklediğinden daha derinden etkilemişti.

Matthew zorla gülümseyip dikkatini masaya çevirdi. Zarf standart beyaz bir zarftı ve göndereni yoktu. Matthew'a gönderilmişti ama üzerinde Else'in adresi vardı.

“Kahve ister misin?”

“Hayır, teşekkür ederim,” diye yanıt veren Matthew, zarfın üzerindeki el yazısını inceledi. Zarfı açarken alını ter içinde kalmıştı.

“Mektup mu?” diye sordu Else.

Matthew başını onaylar anlamda sallayıp bir not çıkardı. “Sanırım Tom'dan gelmiş,” dedi boğuk bir sesle ve notu onun da görebilmesi için masanın üzerine koydu.

Sermitsiaq'ta yayımlanan makalelerini okudum. Ittoqqortoormiit'e gel. 87 numaralı ev. Sana Tupilak'tan bahsetmek istiyorum. Yazılanlar bundan ibaretti.

“Yani yirmi dört yıl sonra aniden bana Tupilak’tan bahsedesi mi tuttu?” diye mırıldandı Matthew kendi kendine. Midesinde bir huzursuzluk hissetti. Ayağa kalktı ve mutfaktan çıkıp kendini temiz havaya attı. Güneş hâlâ parlıyordu ama artık alçaktaydı ve her şey turuncuya dönüyordu. Matthew gökyüzüne baktı. Babasını öyle uzun zamandır özliyordu ki, özlemi tuhaf bir duyguya dönüşmüştü; bu duygu daha ziyade, bir insandan neden nefret ettiğinizi unutsanız da hissetmeye devam ettiğiniz nefrete benziyordu.

Birkaç dakika sonra mutfığa döndüğünde Else, “İyi misin?” diye sordu Matthew’a.

Matthew başını olumlu anlamda sallayıp gözkapaklarını ovuşturdu.

“Sence baban artık orada mı yaşıyor?” diye devam etti Else. “Ittoqqortoormiit’te?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Matthew, tekrar küçük mutfak masasının yanındaki sandalyeye otururken. “Ama bu onun el yazısı. Anneme ve bana gönderdiği, 1990 yılından kalma bir kartpostal var, oradaki yazı da aynı tarzda. O kartpostala binlerce kez baktım, dolayısıyla hiç şüphem yok. Bu notu babam yazdı.”

“Ben de onun el yazısını tanıdım,” dedi Else. “Öyle bir yerde saklanmak da tam ona yaraşırdı. Her zaman bir şekilde kaçıyordu zaten, bu yüzden ne kadar uzak olursa o kadar iyi.”

Matthew, Else’in arkasındaki buzdolabının üzerinde duran üvey kız kardeşinin fotoğrafına baktı. “Arnaq, Tom hakkında ne düşünüyor?”

“Onun hakkında hiç konuşmadık ama bir erkek kardeşi olduğu fikrine alışınca birçok soru sormaya başladı. Aslında artık babasını görmek istediğini düşünüyorum. Ancak epey zaman geçti. Sonuçta babası ortadan kaybolduğunda Arnaq sadece iki yaşındaydı.”

Matthew nota baktı. “Arnaq buralarda mı?”

“Hayır, Danimarka’daki okulundan üç arkadaşı ziyarete geldi ve dördü birlikte Færingehavn’da kamp yapmaya gittiler.”

Matthew başını kaldırdı. “Geceyi orada mı geçirecekler?”

“Evet, harika vakit geçireceklerini düşünüyorum. Arkadaşları daha önce hiç Grönland’a gelmemişti, bu yüzden bu onlar için yeni bir deneyim ve sanki orada kimse yaşamıyormuş gibi.”

Matthew başını salladı. “Ne kadar süre orada kalacaklar?”

“En azından hafta sonunu orada geçirirler,” dedi Else gülümseyerek. “Çadırları, bol miktarda sıcak tutan kıyafetleri ve iyi uyku tulumlarını hazırladılar. Fikirlerini değiştirirlerse de her zaman terk edilmiş evlerden birinde kalabilirler.”

“Kesinlikle... Eski rıhtımdan uzak durdukları sürece.”

“Geçen yaz ölen kızı orada mı bulmuştun?”

“Evet, ama vurgulamak istediğim şey rıhtımın tamamen güvensiz olduğuydu.”

“Kız öleli çok olmuştu, değil mi?”

“Evet, 1973’te. Yani endişelenecek bir şey yok.”

Else gülümseyip kahvesinden bir yudum aldı. “Ah, endişelenmiyorum, yoksa orada kamp yapabileceklerini söylemezdim. Ayrıca onları teknesiyle oraya götüren ve geri getirecek olan arkadaşım Lars, her gün uğrayıp iyi olup olmadıklarını kontrol edeceğine söz verdi.”

“Yalnız... cep telefonları orada çekmiyor.”

“Evet, biliyorum. Hiç çekmezdi zaten.” Başını hafifçe yana eğdi. “Lars yerel altıncı sınıf kolejinde ders veriyor, bu yüzden Arnaq’ın yaşındakilerin nasıl düşündüğünü ve davrandığını biliyor.”

“Altıncı sınıftan keyif alıyor mu Arnaq?”

“Evet, sanırım. Kesinlikle öyle görünüyor ve yapılacak pek çok yeni şey var.”

“Şimdi babamızın ortaya çıkması da cabası.”

Else başını olumlu anlamda sallarken gözleri uzaklara dalmıştı.

“Arnaq döndüğünde bu konuyu onunla konuşacağım,” dedi Matthew.

“Teşekkür ederim.”

Matthew kısa nota tekrar bakıp kaşlarını çattı. “Ondan en son haber almamın üzerinden yirmi dört yıl geçti.”

“Ortadan kaybolmakta üstüne yok,” dedi Else, kupa-sının kulpuyla oynayarak. “Sana Tom’un korktuğu adam-dan bahsettiğimi hatırlıyor musun?”

Matthew ona baktı. “Tam olarak değil. Son birkaç ay biraz bulanık geçti.”

“Tom ortadan kaybolduğunda o da buralardaydı,” diye devam etti Else konuşmaya.

“Ah... Asker arkadaşıydı, değil mi?”

“Evet ve Tom ondan, bu yabancından korkuyordu.”

“Nuuk’u bu yüzden terk etmiş olabilir mi?”

“Bilmiyorum. Tom bir gün sonrasında ortadan kaybol-du ve ondan bir daha haber alamadım. Ama evet, Tom bu yabancından o kadar korkmuştu ki evden çıkmayı reddetti ve bir gün çekip gitti.”

“Onun adını biliyor musun? Şu yabancının?”

Else dalgın bir ifadeyle, “Onu buldum,” dedi. “Tom onu ilk gördüğünde adam bir hükümet binasına gidiyordu. Tom bembeyaz oldu ve hemen eve gitmemiz konusunda ısrar etti. Adamdan Briggs diye bahsetmişti. Eve geldiğimiz-de Tom doğrudan tuvalete gitti ve saatlerce orada kaldı.”

“Ama az önce onu bulduğunu söyledin. Adamı? Briggs’i?”

“Tom ortadan kaybolduğunda başına gelebileceklerden korktum, bu yüzden o hükümet binasına gittim ve Briggs’i

sordum. Adam gerçekten de oradaydı ama Tom'un kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını söyledi. Fakat ona inanmadım. Kuzenlerimden biri aynı binada çalışıyordu ve bana bildiği kadarıyla Briggs'in Thule Hava Üssü'nde eski bir ABD subayı olduğunu ve şu anda Grönland hükümetinin İK başkanı olarak çalıştığını söyledi. Ayrıca ilk geldiğinde sadece birkaç kelime Danca konuştuğunu ama sonra çok çabuk ilerlettiğini söyledi.”

“Ama babamın ondan neden korktuğunu öğrenemedin mi?”

“Hayır... Sanırım birkaç ay sonra Tom'un geri geleceğine inanmayı bıraktım. Hiçbir yerde onunla ilgili bir kayıt yoktu, dolayısıyla polisin elinden bir şey gelmiyordu. Gerçi onların da bunu umursadığını pek sanmıyorum.”

“Sence Briggs denen adam hâlâ orada mı?”

“Hiçbir fikrim yok,” diyen Else, dar mutfağın ucundaki pencereye baktı. Manzara tamamen bir sonraki harap apartman bloğundan ibaretti.

Matthew zarfı alıp Else'e baktı. “Tom ve Arnaq'ın birlikte bir fotoğrafı var mı?”

Else gözlerini yumup yavaşça başını salladı. “Tom fotoğrafları sevmezdi ama sanırım bende bir ya da iki tane var. Yeğenimin kabul töreninden.” Sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. “Sen burada kal, gidip bir bakayım.”

Matthew Else'in evinden ayrıldığında, Nuuk'un üzerine soğuk bir sis çökmüştü. Havadaki soğuk, eriyen damlacıklar derisine iğne gibi batıyordu ve buzlu Arktik denizinin kokusu Radiofjeldet'in eski, gri apartman bloklarının arasındaki nemle karışıyordu.

Matthew, Lyngby-Tårnvej'e yöneldi ve Kiassaateqarfik ile TelePost binasının köşesindeki mavi toplantı salonunun arasındaki kayalıkların üzerinden geçen uzun ahşap merdivenlerden indi.

Cebindeki telefonu titredi. Üç gün önceki Ittoqqortoormiit intiharlarıyla ilgili makalenin güncellenmesini isteyen editörüydü. *Yolda*, diye yanıtladı hemen. Sonra Tupaarnaq'a mesaj attı. *Babamdan haber aldım*, diye yazdı. *Kız kardeşim bazı arkadaşlarıyla birlikte Færingehavn'da. Hafta sonu orada kamp yapmaya gitmişler.*

Hiç uğraşmadan sigara paketini buldu ve gri ahşap binaya doğru yürümeye devam ederken bir tane yaktı.

Cep telefonu elinde titredi. Tupaarnaq adı ekranında parladı. *Baban mı? Yoldayım.*

Küçük beyaz metin kutusuna baktı. Nuuk'a mı geliyordu? Demek istediği bu muydu? Göğsünde bir sıcaklık dalgası yükseldi. Herkes ağır çekimde hareket etmeye başladı sanki. Duman ciğerlerine doldu. Nefes verdi ve dumanın

soğuk sisle karışmasını izledi. Yarısı dolu, sarı bir Nuup Busii otobüsü ağır ağır yanından geçti. Arabalar. Yüzler. Sigarayı dudaklarının arasına koydu ve cevap yazarken gözlerini kıstı: *Güzel. Nuuk'a ineceğin zaman bana mesaj at, seni alırım.* Birkaç dakika ekrana baktı, sonra sigarasını attı ve cep telefonunu tekrar cebine koydu. Bir süre ondan başka bir mesaj gelmeyeceğini biliyordu.

Tom'un mektubunu katlamış ve Else'in onun için bulduğu iki fotoğrafla birlikte arka cebine tıkmıştı. Eve vardığında, Ittoqqortoormiit'e nasıl gideceğini öğrenecekti. Bil-diği kadarıyla Reykjavik'e uçuşu, ardından helikopterle Ittoqqortoormiit'e geri gitmesi gerekecekti.

Grönland hükümetinin idari ofislerinin bulunduğu beyaz binaya girdi ve Grönlandlı bir kadının ekrana baktığı dar bir masaya doğru ilerledi.

Kadın gülümseyerek ona döndü. Resepsiyonun üstündeki parlak ışıkların altında cildi ve siyah saçları ışıltıyordu. "Merhaba?"

"Merhaba," dedi Matthew. "Biraz tuhaf gelebilir ama burada Briggs adında bir çalışan var mı?"

Kadın başını olumlu anlamda salladı. "Evet, randevunuz var mı?"

Matthew başını iki yana salladı. "Hayır, bu özel bir mesele. Aile işi."

"Ah," dedi kadın, ekrana dönüp hızla bir şeyler yazarak. "Yakınlarda olduğu söyleniyor, o yüzden neden içeri buyurmuyorsunuz?"

"Tamam... Teşekkür ederim." Matthew resepsiyon alanına baktı. Birkaç kapı ve koridor binanın içlerine açılıyordu.

Kadın tekrar gülümsedi ve lobinin uzak tarafındaki koridoru işaret etti. "Sağınızdaki dördüncü ofis."

Matthew başıyla onaylayıp kadının işaret ettiği koridora yöneldi. Dardı ve eski, ahşap bir kulübe hissi veriyordu.

Koridordaki diğer kapılar gibi sağdaki dördüncü kapı da açıktı. Yanlarından geçerken, bir veya daha fazla kişinin alçak masalarda çalıştığı ofislerin içini görebiliyordu.

Dördüncü kapıda tek bir ismin yazılı olduğu bir tabela vardı: Robert Briggs.

Matthew'un kalbi hızla çarpmaya başladı ve kot pantolonunun cebindeki yüzüğü nazikçe okşarken birkaç kez derin nefes aldı. Daha sonra kapı aralığına adım attı.

Odanın ortasında ellili yaşlarında görünen bir adam vardı. Oturduğu hâlde uzun boylu görünüyordu.

Matthew boğazını temizledi.

Adam başını kaldırıp baktı. "Birine mi bakmıştınız?"

"Evet," dedi Matthew. "Sanırım sizi arıyorum. Siz Briggs misiniz?"

"Evet. Size nasıl yardımcı olabilirim? Kovuldunuz mu?"

"Hayır... Hayır, ben *Sermitsiaq*'ta muhabirim." Matthew odaya adım attı. "Ama özel bir konu için buradayım. Adım Matthew Cave."

"Cave mi?"

"Evet. Sanırım babamla birlikte hizmet ettiniz... Thule Hava Üssü'nde."

Briggs ofis koltuğunda doğruldu ve birkaç saniye Matthew'a baktı. "Thule Hava Üssü'nde görev yaptığım doğru ama bu uzun zaman önceydi."

"Sanırım babam yirmi dört yıl önce oradaydı," dedi Matthew. "Adı Tom."

Briggs, Matthew'a dikkatle bakmaya devam etti. Sonra yavaşça başını iki yana salladı. "O günlerden Tom diye birini hatırlamıyorum... ne yazık ki. Onun babanız olduğunu söylediniz, değil mi?"

"Evet, Tom Roger Cave," dedi Matthew, boş yüzük-parmağını ovuşturarak. "Sanırım aşağı yukarı aynı yaştasınız."

“Ben oradayken Cave adında kimse yoktu,” dedi Briggs. Dudaklarını birbirine bastırıp omzunu silkti.

“1990 yılına kadar üste yaşadı,” diye devam etti Matthew. “Çocukken ben de orada annemle birlikte yaşadım.”

“Üzgünüm,” dedi Briggs. “Onu hatırlamıyorum.”

“Pekâlâ.” Matthew ayaklarına baktı. Aniden sanki öne doğru dönmüş ve zemin onu aşağıya sürüklüyormuş gibi hissetti. “Bunun uzak bir ihtimal olduğunu biliyordum.”

“Yani 1990 yılından beri babanızdan haber almadınız mı?”

Matthew tekrar başını kaldırdı. “Hayır... Tek kelime bile duymadım. Ben dört yaşına gelmeden hemen önce annem ve ben Danimarka’ya gittik, onun da peşimizden gelmesi gerekiyordu ama o hiç gelmedi.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedi Briggs. “Yirmi dört yıldır ona dair herhangi bir yaşam belirtisi görülmediyse, ölmüş olabilir.”

“Bir süre burada, Nuuk’ta yaşadı. 1990’dan sonra.”

“Ama az önce dediniz ki...”

Matthew onun sözünü keserek, “Ben de iki ay önce öğrendim,” dedi.

“Yani hâlâ hayatta olduğunu mu düşünüyorsunuz?” diye sordu Briggs, ağzının kenarından ıslık sesi çıkararak.

“Evet.” Matthew kaşlarını çattı ve sorgulayan gözlerle Briggs’e baktı. “90’lı yıllarda burada, Nuuk’ta bir kadınla birlikte yaşadı... Bir çocukları oldu, yani benim de üvey kız kardeşim oluyor ama babamın nerede olabileceği hakkınca yine de hiçbir fikrim yok.”

Briggs elini kısa, sarı saçlarının arasından geçirip parmaklarını masasının üzerinde tıkırdattı.

“Bana siz Nuuk’a geldiğinizde kaçtığı söylendi,” diye devam etti Matthew. “Kız kardeşim o sırada iki yaşındaydı ve ondan bir daha haber alamadı.”

“Sana yardım edemem, Matthew. Maalesef.”

“Pekâlâ,” dedi Matthew bir kez daha, ona somurtarak baktı. “Vaktinizi boşa harcadığım için üzgünüm.”

“Hiç sorun değil,” dedi Briggs gülümseyerek. Bir anlık tereddüdün ardından ciddi bir tavırla Matthew’a baktı. “Onca zaman sonra bugün buraya gelmene ne sebep oldu?”

“Babamdan bir mektup aldım, bir de... Üvey kız kardeşimin annesi sizden bahsettiği için buraya geldim.”

Briggs oturduğu koltukta öne kaydı ve Matthew’a hem şaşırmış hem de ısrarcı bir ifadeyle baktı. “Ondan haber mi aldın?”

“Evet ama bugüne kadar herhangi bir haber almamıştım... Ayrıca mektubu gönderen belirtilmemiş. El yazısından tanıdım.”

“Mektup yanında mı?”

Matthew başını iki yana salladı.

Briggs, Matthew’la göz teması kurmaya çalışıyordu. “Mektubunda ne diyordu?”

“Pek bir şey yoktu... Sadece bana Tupilak’tan bahsetmek istediğini yazmış.”

“Tupilak mı?” Briggs kaşlarını çatıp bir anlığına gözlerini kapattı ve burnundan derin bir nefes verdi. Sonra tekrar yukarıya baktı. “Yirmi dört yıldır ondan duyduğun tek şey bu mu?”

“Evet.” Matthew terlemeye başlamıştı. Parmaklarını arka cebine soktu ve Tom ile Arnaq’ın iki fotoğrafını çıkardı. “Bunlar benim babam ve kız kardeşim.”

Briggs uzanıp fotoğrafları aldı. Onlara baktı ve vücudunun üst kısmı biraz çöktü. “Tamam,” diyerek ayağa kalktı. Matthew’dan bir baş daha uzundu ve egzersiz yaparak çok zaman harcayan bir adama benziyordu. Matthew’un yanından geçip koridorun kapısını kapattı. “Benim dünyam-

da Tom 1990'da öldü." Başını iki yana salladı. "Ama sen onun oğlusun, gözlerinden belli ve bu fotoğraflardakinin o olduğuna da hiç şüphe yok."

"Neden bahsediyorsunuz?" diye bağırdı Matthew. "Şimdi onu birden tanıdınız mı yani?"

Briggs içini çekti. "Neden oturmuyorsun?"

"Babamı tanıyor musunuz, tanımıyor musunuz?"

Briggs bitkin bir tavırla başını sallayıp sandalyeyi işaret etti. "Otur."

Matthew masanın karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Tom'un bir kızı olduğunu bilmiyordum," diye devam etti Briggs. "Ama öldüğü günü çok net hatırlıyorum... ya da öldüğünü sandığım günü."

"Anlamıyorum?" dedi Matthew. "Neden ölmüş olsun ki? Ne zaman?"

"Mart 1990'da."

"Peki, neden o zaman öldüğünü düşündünüz?"

Briggs omuzlarını düşürerek sandalyesine çöktü. "Onu çok iyi tanıyordum, babanı. İşler ters gitmeden önce. Biraz çılgın olabilirdi ama bunun dışında iyi bir adamdı. Portland, Oregon'da birlikte büyüdük." Sol kolunu uzattı ve gömleğinin yenini yukarı sıyırdı. "Bu yara izi Tom ve ben kan kardeşi olmaya karar verdiğimizde oldu. İyice kes, demişti. Çılgın piç. Kendimi öldürmeye çalışmam bana dört dikişe ve evde dayığa mal olmuştu."

"Yani şimdi de aniden birlikte büyüdüğünüzü mü söylüyorsunuz?"

"Bunda aniden olan hiçbir şey yok," dedi Briggs. "Sadece bazı bilgilerden emin olmam gerekiyordu. Ama evet, birbirimizden iki sokak uzakta yaşıyorduk ve üniversiteye kadar arkadaş kaldık, sonra birkaç yıllığına yollarımız ayrıldı. Tom bir gün bana Deniz Piyadeleri'ne katılacağını söylediğinde, neden olmasın diye düşündüm. Tom dört

yıl boyunca Oregon Üniversitesi'nde biyokimya eğitimi alırken, benim o zamanlar kendime pek hayrım yoktu." Parmaklarıyla masasının üzerinde tempo tuttu. "Sana Tom hakkında çok şey anlatabilirim ama sanırım ofis dışında konuşmamız gerekir, sence de öyle değil mi?"

"Evet." Matthew boğazını temizledi ve dudaklarının arasından sert bir nefes verdi. "Peki, neden onun öldüğünü düşünüyorsunuz?"

Briggs başını kaldırıp baktı. "Tabutunu gördüm... ABD'ye uçakla götürdüklerinde üç tabutu da gördüm."

Matthew pencereden dışarıya baktı. Yolun karşısında paslı kahverengi TelePost binası vardı. "Başka ölenler de oldu mu?"

"Cep telefonunu masamın üzerine koy da ekranı görebileyim," dedi Briggs. "Kişisel bir şey değil ama muhabir olduğunu söylemiştin ve bu tamamen özel bir konu, tamam mı?"

"Tamam." Matthew cep telefonunu çıkardı ve aralarındaki masaya koydu. Ekran yukarıya dönüktü.

Bunu bir anlık sessizlik izledi.

Briggs daha sonra, "Bir deneye katılmıştık," dedi. "Tıbbi bir deney. Yeni bir ilacı test ediyorduk. Ben, Tom ve üç kişi daha vardı. İlacın amacı çok düşük sıcaklıklara dayanma yetimizi artırmaktı. İşe yaradı ve baban bu konuda oldukça heyecanlıydı. Her hafta eksi on ila eksi on iki santigrat derecelik ortamda, neredeyse çıplak bir şekilde otururdu. Çılgıncaydı. Deney ilerledikçe soğuğu giderek daha az hissetmeye başladık." Durakladı. "Ama başka şeyler de oldu... Kontrol edemediğimiz şeyler."

"Diğerlerinin donarak öldüğünü mü söylüyorsunuz?"

"Hayır, öyle olmadı. Nihai amaç, insan vücudunu hipotermiden ölmeyecek şekilde programlamaktı. Hayır, bunu kaldıramayan aklımızdı. Otokontrolümüzü kaybettik."

Briggs derin bir nefes alıp elini kısa saçlarının arasından geçirdi. “Ben istifa ettim ama diğerleri devam etti. Bu delilikti. Bunu Tom’a da söyledim ama o durmayı reddetti. Kaydettiğimiz ilerlemeye takıntılıydı.”

“Sonra bir şeyler ters mi gitti?”

“Evet...” Briggs tereddüt etti. “Yan etkiler şiddetliydi ve biliminsanları dozlarımızı artırmamız için bizi zorlamaya devam etti.”

Pencerelerin önünden dorsesi yeni kesilmiş, insan büyüklüğünde granit bloklarla dolu, büyük, sarı bir kamyon geçti.

“Diğerlerinden ikisi, Bradley ve Reese, Tom’un odasında ölü bulundu,” dedi Briggs. “Tom’un tabancasıyla başlarından vurulmuşlardı. Tom da kendini vurmuştu.”

Matthew şakaklarının zonkladığını hissedebiliyordu. “Ama Nuuk’ta yaşamaya devam etti?”

“O zamanlar bana söylenen, babanın silahını kendine doğrultmadan önce iki arkadaşımı öldürdüğüydü,” dedi Briggs.

“Onları gördünüz mü? Cesetlerini?”

“Tabutların eve gönderildiğini ve üste tören yapıldığını gördüm. O zamanlar hiç kimse Tom’un neden böyle bir şey yaptığını anlayamamıştı ama tüm olay örtbas edildi ve şiddetli bir depresyon vakasına indirgendi. Kışın orada hava yedi yirmi dört karanlıktır.”

“Sonra babam burada, Nuuk’ta ortaya çıktı.”

“Cinayetlerin hemen öncesinden bu yana onu görmedim,” diyen Briggs, bilgisayar ekranının üzerinden Matthew’a baktı. “Ondan başka bir haber alırsan bilmek isterim.”

Matthew gözlerini kapattı ve duyduklarını sindirmeye çalıştı. “Babam katil olsaydı bunu duyardım.”

“İnsanların Thule hakkında bilmediği çok şey var,” dedi

Briggs. “Matthew, olur da seninle tekrar karşılaşırsak ve orada başkaları da olursa, sana söylediğim her şeyi inkâr edeceğim. Bu tek seferlik, kişisel bir iyilikti. Olanlara rağmen bunu babana borçluyum. Sonuçta senin küçüklüğünü hatırlıyorum. Üste. Anneni de hatırlıyorum.”

Briggs sandalyesini geriye itip ayağa kalktı.

“Peki, şimdi ne yapacağım?” diye sordu Matthew yüksek sesle.

Briggs’in tek söylediği, “Hiçbir şey,” oldu. “Ya da babanın yapamadığını yapıp burayı terk et.”

“Hayır,” dedi Matthew ve bir an için tereddüt etti. “Neden babamı tanıdığınız konusunda yalan söylediniz? Neden bana en başından gerçeği söylemediniz?”

“Doğru bir noktaya değindin... Ama sana Tom’un katil olduğunu hatırlatmak isterim. Üzgünüm ama bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Bu başkalarıyla, özellikle de oğluyla paylaşmaya can attığım bir hikâyeye değil ama artık biliyor-sun ve...” Tekrar iç çekti. “Matthew, baban bir katil. Neresinden bakarsak bakalım... Çok üzgünüm. Bir zamanlar benim arkadaşımdı. Ölmediği ve tekrar ortaya çıktığı gerçekten doğruysa, hemen benimle iletişime geç, tamam mı? Bu kendi başına halletmen gereken bir şey değil.”

8

NUUK, BATI GRÖNLAND, 18 EKİM 2014

Kırmızı Dash-8 uçağı, Nuussuaq ve Qinngorput'un Nuuk mahalleleri arasındaki dağ platosunda bulunan alçak binaların üzerinden kükreyerek geçti. Matthew, tekerlekleri kısa iniş pistine çarpan ve sanki pervane kanatları birdenbire döndürülmüş gibi bir sesle fren yapan uçağı izledi.

Gökyüzü açık ve buz mavisiydi. Nuuk'u sırtında taşıyan burnun çevresine uzanan fiyordun arkasında, Sermitsiaq Dağı'nın sırtını ve keskin zirvesini görebiliyordu.

Sigarasını metal bir kovaya attı ve Nuuk Havalimanı'ndaki küçük gelen yolcu salonuna girdi. Kapılar yıpranmıştı ve yerdeki fayanslar iyice aşınmıştı. Bir büfenin yanındaki masanın yanına yerleşip pistten uzaklaşan ve yavaş yavaş iniş noktasına doğru ilerleyen uçağı baktı.

Bir Bell Huey helikopteri ile başka bir Dash-8 de oraya park edilmişti. Onlar dışında etrafta başka hava aracı yoktu.

Pilot motorları kapattı ve pervanelerin gürültüsü azalarak kayboldu. Kırmızı çelik gövdenin ön tarafındaki kapı açılınca yolcular inmeye başladı. Çıkan son kişi Tupaarnaq'tı.

Matthew elini göğsüne koyup birkaç kez derin ve yavaş nefesler aldı. Onu son gördüğünden bu yana bir aydan faz-

la zaman geçmişti ama tıpkı ilk tanıştıkları zamanki gibi görünüyordu. Tamamen siyah giysiler, aynı tıraşlı kafa. İfadesi her zamanki gibi ciddi idi. Umaktan nefret etmesinin tek sebebinin, kapalı bir alanda başka insanlara fazla yakın olma mecburiyeti olduğuna inanıyordu Matthew.

Genç kadın, Matthew'un görüş alanından kayboldu fakat sonra önünde belirdi. Siyah asker pantolonu bacaklarını sımsıkı sarıyordu ve peşinden bir çift aşınmış asker botu geliyordu. Koyu renk bir kapüşonlu giymişti ve siyah ceketini kolundan sarkıtıyordu.

“Hâlâ sigara kokuyorsun,” dedi Tupaarnaq ve ona hızlıca sarıldı.

“Evet... Ben... Merhaba.”

“İşte bu yüzden bu kadar sıska ve solgunsun... Merhaba. Sigarayı bırakmaya karar verdiğini sanıyordum?”

“şey, ben...” Matthew tereddüt etti. “Ortadan kayboldun.”

Tupaarnaq başını onaylar anlamda salladı. “Avlanmaya gittim.”

“Bunca zaman boyunca mı?”

Genç kadın omzunu silkti. “Vurulacak hiçbir şey yoktu.” Matthew bagaj salonunun kapısına baktı.

“Bavul getirdin mi?”

“Hayır. Sadece tüfeğim.” Döndü ve büyük bagajların teslim alınıp toplandığı masaya gitti.

Matthew gözleriyle onu takip etti. Genç kadını düşünmediği zaman çok azdı. Onun pek çok dövmesi vardı; yapraklar başı, elleri ve ayakları dışında vücudunun her santimini kaplıyordu. Narin ya da güzel yapraklar değildi bunlar, aksine gür ve örtüktü. Dirseklerinin yumuşak kıvrımlarındaki yaprakların karanlığından çıkan keskin dişler dışında bir tasarım yoktu. Parmak büyüklüğündeydi dişler. Hırlayan kafataslarının donmuş bir görüntüsünü resmedi-

yorlardı. Tupaarnaq'ın kollarını ve omuzlarını birçok kez, bütün vücudunu ise yalnızca iki kez görmüştü. İlkinde duş alıyordu; Matthew'u fark etmiş ve öfkeyle dışarı fırlamıştı. İkinci sefer Ulrik'in onu öldürmeye çalıştığı zamandı. O gün deli polis memurunun gözlerindeki bakış Matthew'un hafızasının derinliklerine kazınmıştı. Ulrik, Tupaarnaq'ın kız kardeşi olmasını umursamamıştı; kapıldığı delilikte görebildiği tek şey ailesini mahveden kadındı, oysa gerçek suyu ki kendi babaları annelerini ve iki küçük kız kardeşini öldürmüştü. Tupaarnaq'ın öldürdüğü tek kişi babalarıydı ama onun öldürülmesi o kadar acımasızdı ki sonunda dört ölümle de suçlanmıştı.

Tupaarnaq tekrar Matthew'a dönerek, "Buraya gelmene gerek yoktu," dedi. Tüfeğini uzun bir çantada taşıyordu ve onu omzuna astı.

Matthew rahatsız edici düşüncelerden kurtulmak için başını sallayarak, "Malik'in arabasını ödünç aldım," dedi. "Bunun iyi bir fikir olacağını düşündüm."

Genç kadın başını aşağı yukarı salladı. "Kız kardeşin neden Færingehavn'a gitti?"

"Hafta sonu Danimarka'daki eski okulundan bazı arkadaşlarıyla kamp yapmaya karar vermiş."

"Güzel... Hadi onları görmeye gidelim, yolda bana baban hakkında her şeyi anlatırsın."

"Şimdi mi? Else'in bana söylediğine göre Lars adında biri her gün onları ziyaret ediyormuş."

"Evet, evet, iyi olduklarından eminim ama kendim bir bakmak isterim, tamam mı?"

"Elbette... Artık iş için kullanabileceğimiz bir teknemiz var, bu yüzden tekne çalmamıza gerek yok."

"Harika, ne teknesi?"

"Hiçbir fikrim yok."

Tupaarnaq başını iki yana sallayarak, "Denize elverişli olduğu sürece önemi yok," dedi.

“Harika bir tekne ama...”

Tupaarnaq kapıyı iterek açtı ve havaalanı binasından çıktı. “Ama ne?”

“Paneeraq bugün Jakob için bir *kaffemik** partisi düzenliyor. Bugün onun seksen üçüncü doğum günü.”

“Yani önce oraya gitmek istiyorsun?”

“Evet, öyle umuyordum,” diyen Matthew aşağıya baktı. Durmaksızın Tupaarnaq’a bakmak istiyordu ama bunun her ikisi için de fazla olacağının farkındaydı. “Malik de orada olacak,” diye ekledi. “Böylece arabayı ona geri verebilirim.”

“İyi. Seninle geliyorum.”

“Diğerleri seni sorup duruyor ama ne diyeceğimi bilemedim.”

“Bir şey deme.”

Matthew arabanın tepesinin üzerinden ona baktı. “Jakob’ın eski evine tekrar gitmek gerçekten sorun değil mi?”

Genç kadın tüfek çantasını arka koltuğa attı. “Sen ne hissediyorsun?”

“Bir ay önce geri taşındıklarından beri oraya birkaç kez gittim. Ama yukarı çıkmadım.”

“Orası da herhangi bir yer işte.” “Sanırım öyle.”

Tupaarnaq arabaya binip kapıyı çarparak kapatırken, Matthew dönüp havaalanına baktı. Jakob’ın evi Ulrik’in Tupaarnaq’a tecavüz etmeye ve onu öldürmeye çalıştığı yerdı. Herkes Jakob ve üvey kızı Paneeraq’ın 1973’te öldüğüne inandığı için Abelsen, Jakob’ın eski evini devralmıştı. Yıllar sonra Nuuk’a dönmüşlerdi. Yaşlı adam kim olduğunu Matthew’a açıklayana kadar kimsenin Jakob’ın gerçek kimliği hakkında bir fikri yoktu. 1973 kışında, o zamanlar

* Grönland halkı arasında kahve eşliğinde sosyalleşme anlamına gelen bir kelime. Bu gelenek İsveç kültüründe de vardır ve “fika” diye bilinmektedir. (ç.n.)

on bir yaşında olan Paneeraq'ı ve sevdiği kadın Lisbeth'i korumak için Nuuk'tan kaçmıştı. O bir polis memuruydu, Lisbeth de bir katildi. Paneeraq ve Jakob, Lisbeth yaşanıp ölünceye kadar saklandıkları yerden çıkmamışlardı.

Matthew birçok farklı türde pastayla dolu yemek masasına oturdu. Geniş leylak rengi çizgileri olan, koyu kırmızı kadife perdenin baskı yaptığı pencereye çok yakındı.

Paneeraq, geldikleri anda Tupaarnaq'ı bir kenara çekmişti. Matthew, Tupaarnaq, Ulrik'in onu öldürme girişiminden kısa bir süre sonra ortadan kaybolduğunda Paneeraq ve Jakob'ın endişelendiğini biliyordu. Ulrik'i öldürdüğü eski tahta zıpkının daha önce içinde durduğu gül ağacı büfenin üzerindeki duvara dikkatle baktı.

Ottesen gelip Matthew'un yanına oturdu. Elini kısa, siyah saçlarının arasından geçirdi ve pastaları görünce yüzünde koca bir gülümseme belirdi. "Sanırım bu geceki koşuma otuz dakika eklesem iyi olur." Gözleri parladı. "Peki, ya sen Matt? Benimle koşmanın zamanı gelmedi mi? Hava sana iyi gelir."

"Ben hiç koşuya çıkmam ki," dedi Matthew. "Koşu ayakkabım bile yok."

"Polis merkezinde ayakkabılarımız da uygun kıyafetlerimiz de var," diye devam etti Ottesen, yüzünün derisini olduğundan daha da kırıştıracak kadar geniş bir sırıtışla. "Savaşmaya hazırız, benden söylemesi."

"Sanırım ben yazmaya devam edeceğim," dedi Matthew. "Şu anda çok şey oluyor."

Jakob ve iki genç polis memuru karşılarında otururken, Malik de masanın ucunda, Matthew'un tanımadığı bir kadının yanına yerleşmişti. Buradaki herkes arasında Malik'i en iyi tanıyan oydu; Malik, *Sermitsiaq*'ta fotoğrafçıydı ve ikisi kısa sürede anlaşılmışlardı.

“Haberini bitirmeyi başardın mı?” diye sordu Ottesen.

“Ittoqqortoormiit'teki ölü adamlarla ilgili olanı mı?”

“Evet.”

“Hayatta kalan kişi ve pencerenin dışında bir iblis ile evde haplar olduğu yönündeki tuhaf iddiaları hakkında yazdım... Geri kalanını henüz anlayamadım.”

“Daha az konuşun, daha çok yemek yiyin,” diye onların sözünü kesti Jakob. Mavi gözleri kırışık yüzünde parlıyordu.

Matthew başını salladı ve bir tabağa uzandı. “Bu pastaların hepsini yememize imkân yok.”

“Kesinlikle,” dedi Jakob'ın yanında oturan genç kadın memur. “Bütün mesele bu.”

“Neymiş o?” Matthew ona baktı. Onu tanımıştı; iki ay önce Lyberth'i Tupaarnaq'ın dairesinde öldürülmüş hâlde bulduklarında, 17. Blok'un önünde nöbet tutuyordu.

Paneeraq kırmızı likör dolu sürahiyi masanın üzerinden uzatırken, “Rakel haklı,” dedi. “Pastaların bitmemesi iyi bir *kaffemik* partisinin işaretidir. Ayrıca Jakob'a aldırış etmeyin, evinde üçten fazla kişi olduğunda hep şikâyet eder.”

Jakob, “Tamam, tamam,” dedi Ottesen'e bakarak. “Kjeld Abelsen'den haber var mı?”

Ottesen pantolonundaki birkaç kırıntıyı silkeledi. “Hayır... Korkarım hâlâ serbest.”

Rakel gözlerini hızla tabağına çeviren Matthew'a baktı. “Her yeri taradık,” diyen Ottesen, üstdudağını çekiştir-di. “Acaba Grönland'ı terk etmeyi başardı mı?”

“Peki, ya kaçmasına yardım eden insanlar?” diye sordu Matthew.

“Hiçbir şeyi kanıtlayamadık,” dedi Rakel.

Jakob tereyağlı çöreklerle uzanarak, “O adamın hapse atılması lazım,” dedi.

“Eninde sonunda onu yakalayacağız,” dedi Ottesen. “Bir gün mutlaka ortaya çıkacaktır.”

“O tam bir fırıldak ve fırsatçılık ustası,” dedi Jakob, çöregini yiyerek. “Yakalanması için hata yapması lazım...”

Rakel tabağını çevirirken, “Herkes hata yapar,” dedi.

Matthew tekrar aşağıya baktı ve çatalını sessizce bıraktı. Şakakları zonklamaya başlamıştı. “1990 yılında Thule Hava Üssü’nde yaşanan iki cinayet ve bir intihar olayı hakkında bilgisi olan var mı?”

“Başka bir çözülmemiş vakanın kokusunu mu aldın?” diye sordu Ottesen.

“Muhtemelen... emin değilim. Sanırım üç asker varmış. Bunlardan birinin kendi canına kıymadan önce diğer ikisini öldürdüğü düşünülüyor.”

“Bin dokuz yüz doksan,” dedi Jakob. “O sırada Qeqertarsuatsiaat’ta yaşıyordum ama biri geldi...”

Tupaarnaq elini Matthew’un omzuna koydu. “Şu tekneye ne dersin?” diye sordu.

“Ah, evet.”

“Az önce mutfakta Else’le konuşuyordum ve ona, kız kardeşini ve arkadaşlarını kontrol etmek için Færingehavn’a yelken açacağımıza dair söz verdim.”

“Şimdi mi?”

“Bir sorun mu var?”

Matthew, Jakob ve Rakel’e baktı. “Hayır, hiç sorun yok. Ben sadece...”

“Hadi, öyleyse.”

★

Matthew koridorda ceketini giyerken Else ve Tupaarnaq'ı izledi. Else, Tupaarnaq'ı Færingehavn'a biraz pasta götürmeye ikna etmişti ve Paneeraq da hemen Tupperware kaplarını doldurmaya başlamıştı.

“Nereye gidiyorsun, Matt?”

Matthew oturma odasının kapısında beliren Malik'e baktı. “Tünelin arkasındaki marinaya.”

Malik karnını okşayarak, “Seni bırakayım,” dedi. “Biraz daha pasta yersem öleceğim.”

“Teşekkür ederim,” dedi Matthew sırtarak.

Jakob, Matthew'u dirseğinden tuttu. “Geri döndüğünde seninle Qeqertarsuatsiaat'ta yaşadığımız dönem hakkında konuşmam gerekiyor... Ama bugün olmaz.” Jakob esnedi. “İhtiyar kafam zaten yeterince yoruldu.”

Matthew, Jakob'ın omzuna hafıfçe vurarak, “Hiç şaşmamalı,” dedi. “Doğum günün kutlu olsun ve nice mutlu dönüşler olsun.”

Tupaarnaq, Matthew'a bir torba uzattı. “Hazır mısın?”

Matthew başını sallayarak onayladı.

Hemen yanındaki Malik çizmelerinden tekini giyerken yüksek sesle geçirdi. “Aman Tanrım, ayaklarım neden bu kadar uzakta?”

“Haydi, buradan çıkalım,” dedi Tupaarnaq. “Sosyalleşmek zorunda kalmak bende kızarıklık yapıyor... Özellikle de polislerle dolu bir odada.”

Malik, sanayi bölgesi ile Nuussuaq marinasını ayıran kalyalık tünelin hemen sonrasında, çukurlarla dolu çakıl yolun ortasına park etti. Dalgalar yüksekti ve iskele köprüsünü kaldırıyordu.

Matthew pastanın olduğu torbayı alıp Tupaarnaq'a teknenin anahtarını verdi.

“Hangisi?”

“Sondan üçüncü,” diye yanıt verdi Matthew. “Beyaz ve açık kahverengi.”

“Mükemmel,” diyen Tupaarnaq, tüfek çantasını omzuna attı. “Yavaş olanlardan biri çıkacak diye korktum.” Ardından iskele köprüsüne doğru yürümeye başladı. “Anahtarımız olmasaydı da böyle bir tekneye binerdim.”

“Daha sonra gelip almamı istersen bana mesaj atman yeterli,” diye seslendi Malik arabadan. “Günün geri kalanını sadece oyun oynayarak geçireceğim, o yüzden sorun olmaz.”

Matthew başıyla onu onaylayıp Tupaarnaq'ı takip etti. Pruvadaki çelik korkuluktan tekneye biniyordu.

Matthew tekneye biner binmez, “Aküyü kontrol ettim,” dedi Tupaarnaq. “Yakıt ne durumda?”

“Anlaşma şöyle: Tekneyi her zaman dolu depoyla geri veriyorsun,” dedi Matthew. “Ama kontrol etsek iyi olur.”

“Nasıl yapacağını biliyor musun?”

Kaptan köşkünün kapısını arkasından kapatırken başını iki yana salladı Matthew. Kaptan köşkü altı kişilikti. Öne bakan iki koltuk, arkalarında ise her iki tarafta birer çift olmak üzere iki adet ikili koltuk bulunuyordu.

“Gerçekten denize açılmayı öğrenmen gerekiyor,” dedi Tupaarnaq. “Kontağı açar mısın?”

Matthew anahtarı çevirdi. Motor hemen çalıştı ve Tupaarnaq akü bölmesinin kapağını yerine bıraktı.

“Bugün bir adamla tanıştım,” dedi Matthew, sol taraftaki koltuğa yerleşerek. “Babamın 1990 yılında öldüğünü söyledi.”

“Ama kız kardeşin 1998’de doğdu,” diye itiraz etti Tupaarnaq.

“Aynen öyle. Yani şimdi babamın Thule Hava Üssü’nde iki adamı öldürmüştü, sonra da keşfedilene kadar Nuuk’ta saklanmış ve ikinci kez kaçmak zorunda kalmış olabileceğini düşünüyorum.”

Tupaarnaq bakışlarını Matthew’a çevirdi. “Eh, bu onu neden bir daha hiç görmediğini açıklıyor.”

“Evet,” diyen Matthew uzaklara baktı. “Ama onun bir katil olduğunu hiç düşünmedim.”

“Kendini katil olarak düşündün mü hiç?”

Matthew’un tüyleri diken diken olurken ağzındaki tükürük yoğunlaştı.

“Özür dilerim,” dedi Tupaarnaq sessizce. “Ama ne demek istediğimi anladın işte. Her bakımdan Ulrik’ten çok daha kötü olan bir adamı öldürdüğü için berbat bir hapishanede on iki yıl yatmış biri olarak nasıl hissettiğimi sanıyorsun?”

Genç kadın gaza bastığında tekne sarsıldı ve iskele köprüsünden uzaklaştılar.

“Tüfeği doldurabilir misin?” diye sordu Tupaarnaq ve tüfeğinin yanındaki çantayı işaret etti. “Küçük yan cepte bir fişek kutusu var.”

“Silahınla mühimmatını aynı yerde tutmana izin verildiğini bilmiyordum.”

“Burada kural yok.”

Matthew tüfeği aldı ve şarjörü çıkardı. Doldurulup tekrar yerine yerleştirdiğinde tüfeği kaldırdı ve teleskopik dürbünle marinaya doğru baktı. Fiyort genişledikçe ve dağlar ıssızlaştıkça, Nuuk yavaş ama istikrarlı bir şekilde gözden kayboluyordu.

“Bugün fok avlamıyoruz, değil mi?”

“Neyle karşılaşacağını asla bilemezsin.”

Matthew yüzünü buruşturdu. Tupaarnaq iki ay önce onu ava götürdüğünde yemeye zorladığı çiğ fok ciğerinin tadını, teknenin dibine bulaşan kanı, içini boşaltırken dumanı tüten hayvanın pembe bağırsaklarını, Tupaarnaq’ın elleri ve küçük bir uluyla fokun vücudundan soyduğu yağlı deriyi hâlâ hatırlıyordu. Düşüncelerinden sıyrıldı. “Foklar dışında bir şeyi vuramaz mıyız?”

“Sakin ol,” dedi Tupaarnaq. “Yalnızca mecbur kaldığımda ateş ediyorum ve aradığım hayvanla karşılaşmadığımız sürece bugün bunu yapmayı düşünmüyorum.”

“Ne arıyorsun peki?”

“Bir domuz.”

“Domuz mu? Bir erkek mi yani?”

“Biraz daha güneye gittiğimizde ve dağlar tarafından korunduğumuzda,” dedi Tupaarnaq, “istersen dümeni kullanmayı deneyebilirsin.”

Dalgalar teknenin gövdesine çarpıyordu. Matthew yaklaşık otuz knot hızla ilerlediklerini görebiliyordu. “Denemek isterim. Ama senden daha yavaş giderim.”

“Kısa sürede alışırsın,” dedi Tupaarnaq. “Bu tekneyi sürmek kolaydır. Dikkat etmen gereken şey kayalar.”

Matthew başını sallarken denizden göz alabildiğine dik bir şekilde ve aniden yükselen dağlara baktı. Nuuk ile Fæ-

ringehavn arasında kasaba veya köy yoktu. Yalnızca uçsuz bucaksız kasvetli dağlar ile onların altındaki buzlu deniz vardı. “Kayaların nerede olduğunu nereden biliyorsun?”

“Denizden... renklerden ve dalgalardan anlayabiliyorum.”

Denizi inceledi. Gölgeyi bir alana ulaşmışlardı ve su ona zifiri karanlık görünüyordu.

“Dalga geçiyorum,” dedi Tupaarnaq. “Buradaki küçük monitörde görülüyor. Hatta büyük balık sürülerini bile gösteriyor, eğer aradığın oysa.” Gaz kolunu geriye çekti ve tekne denizde durdu. Motor rölantide çalışıyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Matthew. “Kayalara yaklaşacağımızdan mı endişeleniyorsun?”

Tupaarnaq su yüzeyine yakın, dik kaya yüzeylerinden birini işaret etti. Dikkatlice gaz kolunu tekrar itip teknenin yavaşça gri ve kahverengi dağa doğru ilerlemesine izin verdi. Kar, çatlaklarda ve denizden yüz metre yükseklikteki tüm çıkıntılarda birikmeye başlamıştı. Bir sonraki ay beyaz halı su kenarına kadar ulaşacaktı.

Matthew altlarındaki derinliğe baktı.

“Pruvaya geç,” dedi Tupaarnaq. “Ve fotoğraf çekmek istiyorsan cep telefonunu çıkar... Bir balina gördüm.”

“Balina mı? Dağlara bu kadar yakında mı?”

“Evet, şimdi yüzeye çıktı. Geri dönecek. Sadece bekle.” Gaz kolunu bıraktı ve Matthew’a baktı. “Çapayı bırakabilirsin... Ama önce halatın diğer ucunun takılı olup olmadığını kontrol etmeyi unutma.”

Matthew gülümseyip başını iki yana salladı.

Tekne suyun üzerinde süzülüyordu. Balina iki kez yüze çıkıp döndü. Bu, siyah-beyaz benekli kuyruk yüzgeci olan bir kambur balinaydı.

“Besleniyor,” dedi Tupaarnaq. “Ben de öyle tahmin etmiştim.”

“Kıyıya bu kadar yakın mı?”

“Kayaların civarında genellikle büyük küçük balık sürüleri olur ve bunun gibi genç bir kambur balina her yere yüzebilir.” Tupaarnaq motoru kapattı. “Çapayı bırak, yoksa kayalara doğru sürüklenmeye başlarız.”

Matthew çapayı denize bıraktı ve birkaç metrelik halatın teknedeki çekilmesini izledi. “Lanet olsun, çok derin!”

“Evet, burada dağlar gerçekten dik bir şekilde iniyor.”

Matthew kabanının fermuarını çenesine kadar çekti ve birkaç kez boynunu cıtlattı.

Balina yüzeye çıktığında uzun, boğuk nefesler aldığını duyabiliyorlardı. Hava deliğinden sisli bulutlar hâlinde su püskürttü. Ters döndü ve miskin miskin suyun yüzeyine vurdu.

Tupaarnaq pruvada Matthew’ın yanına gelmişti ve birlikte devasa hayvanın etrafta yuvarlanıp suyun altına dalmasını izlediler. Genç kadının tüfeği yanındaydı.

“Tehlikeli mi?” diye sordu Matthew.

“Hiç değil.”

Matthew tüfeğe bakarak, “Tasiilaq’ta ne avlıyordun?” diye sordu.

Bir an sessizlik oldu. “Adam.”

“Adam mı?”

Genç kadın dalgın bir şekilde başını salladı. “Abelsen.”

“Gerçekten orada saklanacağını mı düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum ama bunun ilk sefer olmayacağını biliyorum... Ve bu bok çukurunda onun gibi pek çok adam var.”

Matthew onun siyah kıyafetlerine baktı. İnce kabanı ve kargo pantolonuna. “Bir adamı nasıl avlarsın?”

Tupaarnaq omzunu silkerek, “Orada oturup bekliyorum,” dedi. “Kasabanın yukarısında neredeyse her şeyi görebileceğim bir noktada.”

“Eğer ortaya çıkarsa ne olur?”

“Ölür.” Tüfeğini kaldırıp dağlara doğrulttu.

“Ama onu vurursan, on iki yıl daha hapis yatmaz mısın... tıpkı babanda olduğu gibi?”

“Ne kadar aptalsın!” Tupaarnaq başını çevirdi ve Matthew’a dik dik baktı. “Dava dosyamı okudun, değil mi? On iki yıl hapis yatmamın sebebi, annemi ve kız kardeşlerimi de öldürmekten suçlu bulunmamdı... Abelsen’i öldürürsem en fazla beş ila sekiz yıl yerim.”

“Bunun ikinci cinayet mahkûmiyetin olacağı şeklindeki küçük hususu bir kenara bırakırsak tabii,” dedi Matthew. “Hukuk diploman var, yani hesabı sen yap... Devam edip kendine yeni bir hayat kurmaya ne dersin?”

“Yeni bir hayat?” diye tekrarladı Tupaarnaq küçümseyerek. “Nasıl? İnsan çocukken tecavüze uğradığında asla büyüyemiyor. Diğerleri gibi büyüme yetin elinden alınıyor. Bedenin gibi gasp edilmiş oluyor.” Genç kadın tüfeğini sıkıca tutarken parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Balina yeniden yüzeye çıktı ve boğuk nefesi havada asılı kaldı. “O domuz sikini sana soktuğunda, canın acıdığı için çığlık attığında, çeneni kapalı tutmak için dayak yediğinde, kanın akmaya devam ederken sana tekrar tecavüz ettiğinde... diğer insanlar gibi bir hayata sahip olma yetini kaybediyorsun. İğrenç vücudunun seni yatağa bastırdığını hissettiğinde. Onun terini. Çürük dişlerinin kokusunu. O piçin boğazından gelen sesleri.”

Matthew arkalarındaki sert plastik koltuğa ağır bir şekilde oturdu. “Üzgünüm... bilmiyordum.”

“Üzgünüm, şimdiye kadar icat edilen en işe yaramaz laf.” Tupaarnaq tüfeğin dipçliğini yanağına dayadı. Elleri tetiği daha sıkı kavramıştı. Bakışları odaklanmıştı.

Balina hırıldadı ve denizde ağır bir şekilde ters döndü. Üzerindeki havayı nemle dolduran uzun, paslı bir tıslamayla nefes verirken bedeni ıslak lastik gibi parlıyordu.

Tupaarnaq tüfeğini balinanın arkasındaki dağa doğrulttu ve üç kez ateş etti.

Matthew kayaların arasındaki yankıya tepki olarak sıçradı ve gözlerini kapattı.

Tupaarnaq tekrar ateş ederek, “Buradaki intihar oranının bu kadar yüksek olmasının nedeni bu,” diye devam etti. “Zarar görmüş genç kadın ve erkekler. Büyüyemedikleri için kendi hayatlarına son veriyorlar. Akıllarındaki her şeye tecavüz edildi. Hiçbir şey asla iyi hissettiremez... Ve tecavüze uğrayan bir çocuk, yeni tecavüzcülerin ilgisini çeker... ölmekte olan bir hayvanın etrafında dönen akbaba-lar gibi üşüşürler.” Tüfeğinin bacağından kaymasına izin vermeden önce tekrar dağlara ateş etti. “Abelsen anneme tecavüz etti ve babamın cinnet getirip kız kardeşlerimi öldürmesi onun hatasıydı... Ölmesi gerekiyor. Tıpkı babam gibi.”

11

Færingehavn’a giden fiyorda doğru açıldıklarında kar yağmaya başlamıştı. Matthew tekneyi kıyı boyunca yönlendirmişti ama oraya varmaları çok uzun sürmesin diye görevi Tupaarnaq devralmıştı.

Matthew dışarı çıkıp kış tarafında oturmuş, kıyıya bakıyordu. Tupaarnaq’ın tüfeği kalçasının üzerinde duruyordu; arada sırada teleskopik dürbünle kıyı şeridini incelemek için eline alıyordu.

Bazıları kare, diğerleri kavisli, sıra sıra büyük, yıkık dökük depoların bulunduğu uzun ahşap iskelenin yanından geçtiler. İki ay önce, kemerli metal binalardan birinde, kırk yıl önce dönüştürülmüş bir nakliye konteynirında aç bırakılarak işkenceyle öldürülen on bir yaşındaki bir kızın cesedini bulmuşlardı. Konteynirdaki dehşete düşmüş küçük kızın görüntüleri Matthew’un zihnini öfkeyle kemiriyordu.

Tupaarnaq sağa çevirdiği teknenin son kez demir attıkları rıhtımın uzak ucundaki gri binaya doğru sürüklenmesine izin verirken, kaptan köşkünden, “Buraya yanaşamayız,” diye seslendi. “Çapayı bırak da botu çöz,” diye ekledi.

Matthew başıyla onu onaylayarak çapayı denize attı. Deniz burada o kadar derin değildi.

Şişme botu yerinde tutan düğümleri çözdü ve ipi çekti. Botun siyah tabanına ince bir kar tabakası çoktan çökmüştü ama onu ters çevirdiği anda kar döküldü.

“Halatı tutuyorsun, değil mi?”

“Evet, elbette tutuyorum,” dedi Matthew ve tüfeği ona uzattı. “Bunu alıyor musun?”

“Ne sandın?”

Tupaarnaq silahı kaptı ve Matthew’un etrafından dolaşp siyah bota bindi.

“Hava çok soğuk,” dedi Matthew, kıyıya bakarak. Son ziyaretlerinden bu yana burası değişmemişti. Camları kırık, boyaları dökülmüş, orta büyüklükteki ahşap evlerin hepsi aynı görünüyordu. Sadece çatılar, üzerlerine bir miktar kar serpildiğinden farklı duruyordu ama karın altında aynı eski, paslı, oluklu metal levha ya da solmuş çatı kaplama keçesi vardı. Evler otuz yıldan fazla bir süre önce terk edilmekten ağır hasar görmüş olsa da kırmızı, yeşil ve gri ahşap duvarların renkleri hâlâ netti. Binaların çoğu tek katlı olsa da bazıları iki katlıydı. Hepsi bitmek bilmeyen fırtınalar ve Arktik kışları nedeniyle eskiyip harabeye dönmüştü.

“Geliyor musun?”

“Evet, üzgünüm.” Matthew başını iki yana salladı ve Else’in ona verdiği pastanın bulunduğu torbayı aldı.

“Ben sana o laf hakkında ne demiştim?” Tupaarnaq kürekleri aldı ve birkaç dakika sonra kıyıya atlayabilecek kadar yaklaştılar. Botu geçen seferkinden daha yükseğe, açık gri duvarlı en uzaktaki binanın yanına çektiler. Yanında rüzgârın esmediği koyu renkli, paslanan petrol varilleri yığını vardı.

Matthew etrafına bakındı. Otuz kadar büyük bina görebiliyordu. Birçoğu türlü çeşit evlere benziyordu, ancak liman kıyısındakilerin hepsi depoydu.

“Nerede olabileceklerini merak ediyorum.” Tupaarnaq omzunu silkerek, “Teknenin sesini duymaları gerekirdi,” dedi. “Hadi, etrafa bir bakalım. Belki de şu büyük gri evin oradadırlar.”

Matthew ilk sıradaki evlere ve sonunda büyük, gri bir evin bulunduğu açık düzlüğe baktı.

Tupaarnaq da tüfeğini omzuna atmıştı.

Ovadaki çimenler kahverengiydi ve kurumuştı; soğuk rüzgâr, pek çok çukura yerleşmeye başlayan karı da beraberinde getiriyordu. Matthew son ziyaretinden tümseklere basmanın önemini hatırladı çünkü genellikle karanlıkta su birikintileri, çamurlu çukurlar ve aralarında çatlaklar vardı.

Gökyüzünde koyu gri bulutlar toplanıyordu ve kar daha hızlı yağmaya başladı.

Ahşap bir geçit boyunca gri eve giden son yolu yürüdüler. Bu ev de diğerleri kadar hasar görmüştü ama oluklu sacdan çatısı hâlâ sağlamdı. Lekeli ve paslıydı ama hiç deliği yoktu. Ev geniş bir ana bina ve iki kısa kanattan oluşuyordu; hasarlı bir kapı sol kanadın önünde çapraz olarak asılıydı. Bütün camlar ya hava şartlarından ya da insanlar tarafından kırılmıştı.

“Kim o?” diye seslendi evden biri.

Matthew ve Tupaarnaq durup eve baktılar. Birinci katın onlara seslenen zayıf, genç bir adamdı.

“Birileri geliyor,” diye seslendi delikanlı omzunun üzerinden. “Silahları var.”

Geniş pencerede hızla üç kişi daha belirdi.

Matthew onlara el salladı ve kız kardeşinin de kendisine el salladığını gördü.

“Bence keyifleri gayet yerinde,” dedi Tupaarnaq.

Gençler pencereden kayboldular ve kısa süre sonra kaldırımında koşarak Matthew ve Tupaarnaq’a doğru ilerlediler.

“Ne oldu?” diye sordu Arnaq. “Seni buraya annem mi gönderdi?”

Matthew başını olumlu anlamda sallayıp torbayı ona uzattı. “Bir nevi... Pasta getirdik. Jakob’ın *kaffemik* partisinden kalanlar.”

“Teşekkürler,” dedi Arnaq. “Ama biz iyiyiz ve daha fazla bebek bakıcısına ihtiyacımız yok... Lars yetiyor.” Döndü ve arkadaşlarını tanıttı. “Lasse, Alma ve Andreas’la tanışın.”

“Merhaba,” dedi Matthew, üç gence bakarak. Pencereden seslenen Lasse’ydi; aralarında en uzun boylu olanıydı ve sarı, omuz hizasında saçları vardı. Andreas daha kısaydı ve kızıl saçlıydı, Alma ise Lasse gibi sarışındı ama çilliydi.

“Burası gerçekten çok havalı,” dedi Andreas. “İ-na-nıl-maz.”

“Ve çok soğuk,” dedi Alma.

“Üzerindekinden başka kıyafet getirmedin mi?” diye sordu Tupaarnaq.

“Ah, elbette getirdim,” dedi Arnaq. “İçerideler... Birinci katta kamp yapıyoruz. Odalar eski eşyalarla dolu.”

“İ-na-nıl-maz,” dedi Andreas tekrar.

“Sana benziyor,” dedi Tupaarnaq. “Arnaq.”

Matthew gülümsedi. “Öyle mi?”

“Evet, yanakları ve burnu.”

“Bu senin ağabeyin mi?” diye sordu Lasse.

Arnaq başını salladı. “Evet, bu Matthew.” Bakışlarını Matthew’a çevirdi. “Sadece birkaç kez görüştük.”

Lasse, Tupaarnaq’a baktı. “Avlanıyor musun?”

“Evet.”

“Babam kadınlar ile silahların kadınlar ile arabalara benzediğini söylüyor,” diye sırtıttı.

Alma onu dirseğiyle dürttü. “Baban Taş Devri’nden mi senin?”

“Ne olmuş yani?” diye bağırdı Lasse, kollarını iki yana açarak. “Babamın av köşkünde böyle konuşuyorlar.”

Tupaarnaq tüfeğini omzundan çekip sağ elinde tutarken diğer eliyle yerden paslı bir kutu aldı. Lasse’ye doğru yürüdü ve kutuyu çocuğun başının üstüne koydu.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” “Kapa çeneni ve kıpırdama,” dedi Tupaarnaq öfkeyle.

Delikanlı ona bakmadan kutuyu kafasından aldı.

Tupaarnaq delikanlının kolunu güçlü bir şekilde tuttu ve elindeki kutuyu geri aldı. Parmağıyla alnını sertçe dürttü. “Sana çeneni kapamanı söylemedim mi?” Delikanlı hareketsiz kalana kadar gözlerinin içine baktı. Daha sonra kutuyu tekrar başının üstüne yerleştirdi. “Eğer hareket edersen kulağın uçururum, anladın mı?”

Lasse hiçbir şey söylemedi. Kardan ıslanmış saçları, başına ve yanaklarına yapışmıştı.

“Bırak gitsin,” dedi Matthew, Tupaarnaq’la göz göze gelerek. “Sanırım ne demek istediğini anladı.”

“Hayır.” Tupaarnaq bu konuda ne kadar ileri gidebileceğinden emin olmayan Matthew’a göz kırptı. Yaklaşık on metrelik yürüyüş yolunun sonuna kadar gitti ve tüfeğini kaldırarak arkasını döndü. Tıraşlı kafası eriyen kardan dolayı ıslanmıştı. Siyah gözleri gri alacakaranlıkta parlıyordu. “Kıpırdama,” diye bağırdı. “Ve titremeyi bırak. Kutuyu düşüreceksin.”

“Ateş etme,” dedi Lasse. Artık sesi titriyordu. “Üzgünüm.”

Andreas ve Alma bakışlarını Matthew ile Tupaarnaq arasında gezdiriyordu. Her ikisi de içgüdüsel olarak arkadaşlarından uzaklaşmıştı.

Matthew başını iki yana sallayıp Lasse’ın yanına gitti ve kutuyu yere attı.

Solgun çocuk seğirip iki büklüm oldu.

“Yüz metreden fazla bir mesafeden foku kafasından vurabilir,” dedi Matthew. “O yüzden onunla tersleşmeyi aklından bile geçirme.”

Tupaarnaq tüfeğini indirdi ve onlara doğru yürüdü.

“Dolu mu?” diye sordu Arnaq.

Tupaarnaq arkasını döndü ve tüfeğini biraz uzaktaki eski bir Esso petrol bidonuna doğrulttu. Yaptığı atışla bidon birkaç metre geriye fırlarken kar da etrafında dönüyordu.

“Ne gözü pek ama,” diyerek sırttı Arnaq ve Matthew’a baktı. “O senin kız arkadaşın falan mı?”

Matthew, Tupaarnaq’a bakmadan gözlerini yere çevirdi. “Hayır, hayır... Sadece zaman zaman birbirimize yardım ediyoruz.”

“İşte bu kadar,” dedi Tupaarnaq. “Hadi, içeri girelim. Siz çocuklar titriyorsunuz.”

“Yukarı gelin de nerede uyuduğumuza bir bakın,” dedi Arnaq, ardından Lasse’i dürttü. “Rahatla. Hâlâ hayattasın, değil mi?”

Genç adam başını iki yana salladı. Sonra tekrar gülümsemeye başladı. “Ne harika bir kadın.”

Birlikte eve girip onları sağ kanadın birinci katına ulaştıran hasarlı merdiveni çıktılar. Tavanlar, bir zamanlar beyaz olan her şeyi ele geçirmiş gibi görünen ağır, nemli, kahverengi lekelerle bel vermişti. Dar koridordaki bir miktar sıva ve duvar kâğıdı dağılmıştı. Devasa ahşap zemin kaplamaları pürüzlüydü ve çoğu yerin cilası aşınmıştı. Tavanda kalan birkaç lamba kırık ve ince kablolardan sarkıyordu.

Matthew, kendisinin ve Tupaarnaq’ın bir zamanlar saklandıkları odanın kapısının üstündeki duvarda bulunan iki kurşun deliğini işaret etti. “Bak, ıskalamışsın.”

“Karanlıktı,” dedi Tupaarnaq.

“Oldukça iri bir adamdı,” diye dalga geçti Matthew onunla.

Tupaarnaq durup duvarı inceledi. “Onu nasıl ıskalayabildiğimi anlamıyorum.”

“Neden bahsediyorsunuz?” diye sordu Arnaq.

“Tupaarnaq ve ben ağustos ayında buradaydık,” dedi Matthew. Bir an tereddüt etti ve Arnaq’a baktı. “Gece tam burada saldırıya uğradık ve Tupaarnaq saldırana ateş etti.”

“Gerçekten mi? O zaman burada ne halt ediyoruz?” diye sordu Lasse.

“Başımıza gelenlerin burayla hiçbir ilgisi yok,” dedi Matthew. “Bazı insanlar bizi takip etmeye karar verdi çünkü bende içlerinden birinin uğruna öldürmeye hazır olduğu bir şey vardı.”

Arnaq kaşlarını çatarak Tupaarnaq’a baktı. “Bu doğru mu?”

Tupaarnaq onu başıyla onayladı. “Zor kurtulduk ama geçmişte kaldı. Artık gittiler ve biri de öldü.”

“Onlar bize ateş ederken tekнемize yüzmek zorunda kaldık,” dedi Matthew. “Neredeyse boğuluyordum. Burada su ciddi anlamda soğuk.”

“Ateş eden artık hayatta değil,” diye ekledi Tupaarnaq.

Arnaq bakışlarını Tupaarnaq ile Matthew arasında gezdirerek, “Aslında dün buraya iki adam geldi,” dedi.

“Birinin adı Símin’di. Senden biraz daha küçüktü,” dedi Alma. Bir havlu getirmiş, saçlarını kurutuyordu. Gülümsedi.

Arnaq başını salladı. “Símin daha yeni yirmi üç yaşına basmış, büyük olan öyle söyledi.”

“Neden size kaç yaşında olduklarını söylediler ki?” diye sordu Matthew.

“Bilmiyorum,” diye devam etti Arnaq. “Büyük olan diğerinin oğlu olduğunu ve onun doğum günü olduğunu söyledi.”

“Şu Símin denen adam çok solgundu,” diye ekledi Alma. “Saçları neredeyse tamamen beyazdı.”

“Biraz albinoya benziyordu,” dedi Andreas. “Bir düşününce, oldukça ürkütücüydü... Sanki daha önce hiç insan görmemiş gibi bize bakıp durdu.”

“Ve kesinlikle Arnaq’tan hoşlandı,” diye araya girdi Lasse. “Ne tuhaf.”

Arnaq gülümseyerek yere baktı.

“Peki ya diğeri?” diye sordu Matthew. “Adam?”

“Uzun boylu ve şişmandı,” diye yanıt verdi Alma. “En az altmış yaşındaydı.”

Arnaq başını salladı. “Kızıl bir sakalı ve küçük gözleri vardı.”

Lasse sırtarak, “Andreas’a benziyordu,” dedi. “Onun iki katı kadar büyük olması dışında.”

Andreas, Lasse’e dirsek atarak, “Kaybol,” diye bağırdı.

“Sonra gittiler mi?” diye sordu Matthew.

“Evet,” dedi Arnaq. “Fakat öncesinde yaşlı adam bir sürü soru sordu.”

“Bu da biraz ürkütücüydü,” diye ekledi Andreas.

“Yok be,” dedi Alma. “Adam sadece meraklıydı.”

“Ne bilmek istiyordu?” diye sordu Tupaarnaq.

“Her şeyi,” dedi Arnaq. “Nuuk’lu muyum, ailem kim vesaire.”

“Evet,” dedi Lasse. “Ve sadece Arnaq’la ilgilendi. Geri kalanımıza hiç aldırış etmedi. ‘Merhaba, benim adım Lasse ve tamamen görünmezim,’ diyebilirdim.”

Diğerleri başlarını sallayarak onayladılar.

“Ona Amerikalı olması dışında babamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını söyledim,” diye devam etti Arnaq. “Gerçekten ne diyeceğimi bilemedim.”

“Sanırım sadece sohbet etmeye çalışıyordu...” diye itiraz etti Alma.

“Peki, sonra ne yaptılar?” diyerek araya girdi Tupaarnaq. Parmakları tüfeğini sıkmaya başlamıştı.

“Suyun aşağısındaki evlerden birinde kayboldular,” dedi Arnaq. “Ve kısa süre sonra tekneleriyle yola çıktılar.”

Matthew, Tupaarnaq’a bakarak, “Kim olduklarını bilmiyorum,” dedi.

Tupaarnaq da başını iki yana salladı.

“Sanırım turistlerdi,” dedi Alma. “Dancayı biraz aksanlı konuşuyorlardı ama Grönland dilinde konuşmuyorlardı.”

Arnaq huysuz bir sesle, “Bugünlerde her yerdeler,” dedi. Alma gülümseyerek, “Ama biz de turistiz,” diye karşılık verdi.

“O farklı,” dedi Arnaq, ardından dikkatini Matthew’a çevirdi. “Sanırım yaşlı adam bir zamanlar burada yaşamış olabilir.”

Matthew yavaşça başını salladı. “Faroe’li olabilirler.”

“Kesinlikle tuhaflardı,” dedi Lasse. “Giderlerken Símin kendi kendine mırıldanıyordu. Sanki *iblis*, *iblis* ya da buna benzer bir şey diyor gibi geldi.”

“Hayır, iblis demedi,” dedi Alma. “Ben kesinlikle bir şey duymadım.”

Lasse ellerini öylece salladı ve teslim olmuş gibi bir ifade takındı.

“Bunu Arnaq’tan hoşlandığı için söylüyorsun,” diye ekledi Alma.

Lasse yere baktı. “Ama adamın o solgun yüzü ve nemli, çökmüş gözleriyle çok ürkütücü olduğunu kabul etmelisin.”

“Bence güzel görünüyordu,” dedi Alma. “Biraz utangaç duruyordu ama onun dışında bence gayet iyiydi.”

“Lars bugün burada mıydı?” diye araya girdi Matthew.

Arnaq başını onaylar anlamda salladı. “Evet, gerekirse hava kararmadan Nuuk’a dönebilmemiz için sabahları uğruyor.”

“Buraya gelen iki adam hakkında bir şey biliyor muydu?”

“Hayır, sadece güldü ve abarttığımızı söyledi... Özellikle Lasse’nin.”

“Bu doğru, abartıyor,” dedi Alma.

“Siktir git,” diye çıkıştı Lasse. “Neyse, neli pasta getiriniz?”

MASKE DANSÇISI

THULE HAVA ÜSSÜ, KUZHEY GRÖNLAND, 13 MART 1990

Ampuller uğultu yapıyordu. Tom onların sarı parıltısına baktıktan sonra başka tarafa çevirdi başını. Gözleri kaşınıyordu; uykusuzluktan dolayı kurumuş ve tahriş olmuşlardı. Bradley ve Reese bankta onun bir tarafında oturuyorlardı, diğer tarafında ise Sakkak vardı. Hiçbiri uzun iç çamaşırlarından başka bir şey giymiyordu. Arkalarında iki biliminsanı Lee ve Christine, o günkü deneyin sonuçlarını not etmekle meşguldü. Üçüncü bir kişi de oradaydı: Tom'un çok az tanıdığı yaşlı bir doktor.

Bradley ve Reese dalgın bir hâlde boşluğa bakıyorlardı. Vücutları sıkışmış gibi ve kaskatı görünüyordu. Sıcak odada yarım saatten az kaldıktan sonra derileri normal rengine dönmüştü. Vücutlarındaki çok sayıda küçük lastik yama, izleme ekipmanına veri gönderiyordu.

Tom dudaklarını birbirine bastırdı ve yavaşça kendi kendine başını salladı. Şakakları zonklarken boynundaki sinirlerin seğirdiğini hissetti. Hem dışarıda hem de sıcakta tek başınayken Annelise ile Matthew'u düşünmemek zor geliyordu. Yumruklarını sıkıp açtı. Dirsekleri gıcırdayıyordu ama duyabileceği kadar yüksek sesle değil. Daha çok eklemelerindeki bir histi bu; sıkı ve sertti.

Sakkak ürperdi. Teni diğerlerinininkine kıyasla daha be-
nekliydi ve hâlâ dondan dolayı kırmızı lekelerle kaplıydı.
Dün Sakkak'ı tartışmışlardı çünkü Christine, sonunda Es-
kimo'yu öldürebileceklerinden endişe ediyordu ama işin bu
yöne doğru gittiğini gösteren çok az veri vardı. Sakkak'ın
vücut ısısı düşüyordu ama soğuğa karşı inanılmaz derecede
dayanıklıydı. Plasebo ilacı aldığıında bile.

Sakkak, Tom'a baktı. Göz göze geldiklerinde ağzının
kenarlarında ve siyah gözlerinde bir gülümseme oluştu.

Sakkak sırayla diğerlerine bakarak, "Bu şeyin benim
üzerimde herhangi bir etkisi olduğunu düşünmüyorum,"
dedi.

Ne Bradley ne de Reese onun sesine tepki verdi.

"Hâlâ donuyorum," diye devam etti konuşmasına.

Tom omzunu silkti. "Belki de bunların hepsi genlerin-
den kaynaklıdır."

Sakkak şüpheyile başını salladı, sonra gözleri yeniden
parladı. "Dün en yakın arkadaşım Minik'le ava çıktım.
Tüfeklerimizle üç fok vurduk. Onları eve sürüklerken Mi-
nik kaydı ve foklardan birine kafa üstü düştü."

Tom havaya baktı. Boğazı sıkıştı; kuru ve pütür pütür-
dü. "İçini boşalttıklarınızdan birinin üstüne mi?"

Sakkak yüksek sesle güldü. "Evet!"

Lee arkadan onları susturdu.

Sakkak başını eğdi ama konuşmasına sırtarak devam
etti. "Çok komikti," diye fısıldadı. "Minik'in kafası nere-
deyse fokun içindeydi... Bu yüzden homurdanıp foku ve
takılıp düştüğü buz yığınına tekmeledi... Yüzünün her yeri
kan içindeydi... tıpkı bir maske dansçısına benziyordu."
Sakkak tavana baktı ve başını iki yana salladı. "Kayınpe-
derim Imaneq maske dansçısıdır." Bir an tereddüt ettikten
sonra tam karşıya bakan Tom'a döndü. "Ben de bunu nasıl
yapacağımı biliyorum... maske dansı ve davul çalmayı."

Tom başını çevirmeden onu usulca onayladı.

“Sana göstermemi ister misin?” diye soran Sakkak’ın gözleri parlıyordu. “Hepinizin JJ dediğiniz binbaşı bana bir gün sizin için dans edip etmeyeceğimi sordu. Önümüzdeki hafta eşyalarımı getirebilir miyim? Tek yapmam gereken yüzümü boyamak ve davulumu getirmek.”

Tom mekanik bir şekilde başını salladı. “Tabii, neden olmasın?” Sakkak’ın düşünce akışını takip etmekte zorlanıyordu. Annelise ve Matthew’un görüntüleri her şeyin önünde kayıp gidiyordu. Çocuk gülümsüyordu, bunu hatırlayabiliyordu ama zihnindeki diğer görüntüler hüznüydü. Sanki ağlıyorlarmış gibi. Kollarına baktı. Gerginlerdi ve damarları gururla öne çıkıyordu. Sanki derisinin altındaki kan normalden daha yavaş akıyordu. Pıhtılaşma. Gözlerini kapattı. Nabızı ve baskıyı hissedebiliyordu.

Lee elini onun omzuna koyduğunda sıçradı. “Süre doldu.”

Tom yavaşça nefes verip omzunun üzerinden baktı ve başını salladı. “Teşekkür ederim.”

Dördü lastik parçaları çıkarıp Christine ve Lee’ye vermeye başladı.

“Bugün bir ziyaretçimiz olduğunu unutma, Tom,” dedi Lee.

“Ah, evet, doğru. Grönland hükümetinden gelen adam, değil mi?”

“Evet, Briggs’le birlikte birazdan burada olacak.”

“Briggs’in deneyden çekildiğini sanıyordum?”

“Briggs’in ona etrafı gezdirmesine izin vermek daha mantıklıydı, böylece gereğinden fazla insanı dahil etmemiye gerek kalmayacak.”

Tom başından bir tişört geçirip çekti.

“Seninle konuşmak güzeldi, dostum,” dedi Sakkak, Tom’un omzuna hafifçe vurarak.

Tom gülümsedi. “Evine sağ salim dön, Sakkak.”

Sakkak diğerk iki adama baktı. “Çok perişan görünüyorsunuz.”

“Bradley ve Reese pek konuşkan değiller,” dedi Tom.

Sakkak elleri uyluklarında, kısa ve monoton bir ritimle alkışladı. “Sanırım geri döndüğümde senin için biraz davul çalsam iyi olacak... Gelecek hafta görüşüyoruz, değil mi?”

“Evet, gelecek hafta görüşürüz,” dedi Tom.

“İhtiyacın olan şey biraz davul dansı,” dedi Sakkak. “İçinde hissetmen gereken bir ritim bu; doğayla bir olmak gibi bir şey. Adı Nabız... Gelecek hafta dans edeceğiz, tamam mı?”

Tom gözkapaklarını ovuşturdu. “Bu konuyu JJ ile konuşacağım. Bir dahaki sefere eğer istersen... testten sonra benim odamda buluşabiliriz.”

Sakkak başını onaylar anlamda salladı ve gitmek için hafifçe arkasına döndü. Tom, Sakkak’ın fikrini diğerlerine açıklarken o da Reese’in omzuna vuruyordu.

Onlar ana kapıya ulaşmadan önce kapı dışarıdan açıldı ve buzlu hava odayı sardı.

Briggs içeri girdi ve herkese kibarca başıyla selam verdi. Sakkak, Bradley ve Reese gittiler.

“Bu Grönland hükümetinden konduğumuz,” dedi Briggs.

Tom koyu renk saçlı, zayıf adama baktı. Delici gözleri ve çıkık elmacıkkemikleri olan dar bir yüzü vardı.

Adam ceketindeki hafif karı silkeleyip elini uzatarak Lee ile Christine’e doğru yürüdü. “Merhaba,” dedi. “Benim adım Kjeld Abelsen. Kıdemli bir devlet memuruyum... Diğer şeylerin yanı sıra araştırmadan da sorumluyum.”

Lee kendini tanıttı ve Abelsen’in elini sıktı. “Ben de biyokimyacıyım ve araştırma ekibinin üyesiyim.”

“Ben de,” dedi Christine, Abelsen’i selamlayarak. “İsimim Christine.” Dikkatini Briggs’e çevirdi. “Bir haftamız daha yok muydu?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Briggs.

“Bunu siviller üzerinde denemek için henüz çok erken.”

Abelsen boğazını temizledi. Diğerleri ona baktı. “Karıştıgım için kusura bakmayın ama ilacı Qaanaaq’taki insanlar üzerinde denemeye hazırız.”

“Sorumluluğu kim üstlenecek?” diye sordu Christine.

“Ben üstleneceğim,” dedi Abelsen, kararlı bir ifadeyle başını sallayarak. “Benim bölümüm yani. Biz hazırız.”

“Bizim de hazır olmamız gerekiyor,” dedi Lee. “Ama henüz tam olarak o noktada değiliz.”

“Bir anlaşma yaptık,” diye ısrar etti Abelsen. Gözlerinin etrafında birkaç ince çizgi belirdi. “Bizim için yüksek meblağda para söz konusu, bu yüzden bu şeyin uygulamaya koyulması gerekiyor.” Tom’un omzunu sıvazladı. “Verilerinizi tekrar kontrol edelim. Sonuçta aylardır deney yapıyorsunuz, değil mi? Bu noktada işe yarayıp yaramadığını biliyor olmalısınız?”

Tom omuzlarını silkti. “Bugünün verilerini analiz etmemiz, ardından bunları önceki taramalarla eşleştirmemiz ve tüm sonuçları tıbbi ekiple birlikte incelememiz gerekiyor.”

“Tıbbi ekip mi?” diye tekrarladı Abelsen küçümseyerek. “Buraya kadar uçmamın nedeni bu değil, değil mi?” Briggs’e baktı. “Biz hazırız, dostum. İnsanlar soğukla savaşmalarına yardımcı olacak mucizevi ilacı bekliyor. O yüzden hadi başlayalım. Sizinkilerin bunu uzun yıllardır kullandığı göz önüne alındığında, bu o kadar da tehlikeli olamaz, değil mi?”

“Bunca zamandır diğerleriyle aynı dozu alıyorum,” dedi Tom. “Burada mesele dozun artırılması veya azaltılması. Bunu çok hızlı yaparsak, beyin hasarı riskiyle karşı karşıya kalırız.”

“Beyin hasarı,” diyerek sırtıttı Abelsen. “Qaanaaq’takiler zaten beyinleri ölmüş durumda. Bir grup akraba. Bu

yüzden onları kobay olarak kullanacağız.” Diğerlerine bakarken bezgin bir tavırla ellerini havaya kaldırdı. “Hadi, devam edelim. Sorumluluğu ben üstleneceğim, siz hiçbir şey için endişelenmeyin.”

“Qaanaaq’ta onlara tam olarak ne söyledin?” diye sordu Tom.

Abelsen tavana baktı. “Bu konuda gerçekten heyecanlılar ve hepsi kaydoldu.”

Lee başını salladı. “Henüz hazır değiliz ve eğer deneme grubunuzu oluşturmadıysan sorumluluk sana ait.”

“Biz hazırız,” dedi Abelsen, buz gibi bir sesle. “Dedim ya.”

“Bu şey insanları birkaç dakika içinde öldürebilir,” dedi Christine. “Oyun değil bu.”

Abelsen bakışlarını ona sabitleyerek, “Oyun oynayan bir adama mı benziyorum?” dedi. Sesi sertleşmişti. “Bir anlaşma yaptık, arkadaşlar. Böyle olmaz.”

“Olması gerektiği gibi olacak,” dedi Tom. “Bekleyemeyeceksen Nuuk’a dönersin ama o zaman da artık bunun bir parçası olmazsın.”

Abelsen dudaklarını o kadar sert bir şekilde birbirine bastırdı ki iki beyaz çizgi gibi göründüler. Birkaç kez derin ve kontrollü bir şekilde nefes aldı. “En azından benim denemem için bana birkaç hap verin. Burada üzerinde çalışacak bir şeye ihtiyacım var.”

Tom başını iki yana salladı.

“Bir hafta içinde daha fazla bilgi edineceğiz,” dedi Lee. “Daha öncesinde hiçbir şey alamazsınız.”

“Bir hafta mı?” diye sordu Abelsen, içini çekerek. “Neden bu kadar bekliyorum?”

“Gelecek hafta dozu artırmayı bırakacağız,” dedi Christine. “Sorumlu olmak istiyorsak, bunu daha uzun süre artırmaya devam edemeyiz...”

“Bugün tüm deneklerin dozunu artırdık,” dedi Lee. “Bu son tur, o yüzden şimdi bekleyip ne olacağını göreceğiz.”

Tom, Abelsen'e baktı. "Bunun tehlikeli bir şey olduğunu anlamalısın. Eğer işin kolayına kaçarsak, elinizde ölü insanlarla dolu bir köy kalır. Saldırgan davranışlarda istikrarlı bir artış görüyoruz ve bunu yönetmenin bir yolunu bulamazsak, ilacı siviller üzerinde test etmeye başlamak çok tehlikeli olur."

"Ama olması gerektiği gibi işe yarıyor, değil mi?" Abelsen alaycı bir ifadeyle iki kaşını da kaldırdı.

"Evet, insan vücudunun çok düşük sıcaklıklara dayanma yetisini başarıyla geliştirdiğimize hiç şüphe yok," dedi Christine. "Sorun saldırganlık."

Briggs elini Abelsen'in omzuna koydu. "Bir hafta sonra bakalım. Eğer haberleri burada, üste beklemeyi tercih edersen, seninle ilgilenildiğinden emin oluruz."

13

THULE HAVA ÜSSÜ, KUZAY GRÖNLAND, 20 MART 1990

Sakkak sol elinde tuttuğu ev yapımı deri davula kare bagetle tekdüze bir şekilde vururken, olduğu yerde ritmik bir şekilde hareket ediyordu. Dans etmeye ve şarkı söylemeye başlamadan önce onlara davulun çok uzun zaman önce büyük büyükbabası tarafından yapıldığından bahsetmişti.

Tom kanepede oturan Bradley ve Reese'e baktı. Reese'in elmacikkemiklerinden biri şişmiş ve kızarmıştı. O günkü taramalar yapıldıktan birkaç saat sonra ikisi kavga etmişti. Tom bunu neyin tetiklediğini bilmiyordu ama aniden Bradley ve Reese yerde birbirlerini boğmaya çalışıyorlardı. Sakkak davul dansını iptal edip etmeyeceklerini sormuştu ama JJ bunun akıllarını deneyden uzaklaştıracığını düşünmüş ve planlandığı gibi devam edilmesi konusunda ısrar etmişti. Tom da düşünceleriyle boğuşuyordu. Deney, hapları almaya başladıklarında hayal ettiğinden çok daha ileri gitmişti ve artık deneyden çıkması onun için yeterli değildi; tüm projeyi durdurması gerekiyordu.

Sakkak'ın şarkısı Tom'un düşüncelerini rahatsız etti. Normalde davul çalmak ve dans etmek aynı kişi tarafından yapılmazdı ama Sakkak ikisini de yapmayı seçmişti. Yüzü şeytani bir ifade oluşturacak şekilde kırmızı ve siyaha

boyanmıştı. Anlaşılmaz sözler ve davulun ahşap kenarına çarpan sopanın monoton sesi, aynı anda hem sersemletici hem de korkutucu geliyordu. Tom birkaç kez gerçekdışılık hissinden kendini kurtarmak zorunda kalmıştı.

Sakkak alçak, boğuk bir sesle, “*Heyi, eyi, eyi, eyiieyi,*” diye bağıırıyordu. “*Raa, raa...*”

Sakkak davul çalmaya ve şarkı söylemeye başlamadan önce ne hakkında söyleyeceğini açıklamıştı. O kadar eski bir hikâyeydi ki kimse ilk nereden çıktığını hatırlamıyordu. Bir yaz mevsiminde bir kaza âşık olan kuzgunun hikâyesiydi. Kuzgun kalıcı olarak adasında yaşarken, kaz sadece oradan geçiyordu. Yazı birlikte geçiriyorlardı ama hava soğumaya başlayınca kaz sürüsüyle birlikte güneye doğru yola çıkmaya karar veriyordu. Kuzgun onsuz kalmak istemediğinden, kazlar her gece denize inip birbirlerine yakın hâlde dinlenmeleri ve kendisinin de üzerlerine oturabilmesi için anlaşıyorlardı. Kuzgun, “Bana bir ada yapın,” diyor-du ve kazlar da bunu yapacaklarına söz veriyordu. Ancak daha ilk gece verdikleri sözü tutmayıp denize dağılıyorlardı. Kuzgun yavaş yavaş suya batıp boğuluyordu.

Sakkak’ın saçları her yöne sertçe yapışmıştı. Bakışları odanın içinde çılgın ve endişeli bir ifadeyle geziniyor, yapay olarak şişmiş yanakları şarkıyı peltek ve tıslarcasına söylemesine neden oluyordu.

Tom ritimle mücadele etti. Onu nasıl etkilediğini hissedebiliyordu. Sanki Sakkak, kalbini davulun ve şarkının ritmine uymaya zorluyordu. Tom’un vücudunda sıcaklık dalgaları ve buz gibi ürpertiler geziniyordu sırayla.

Sakkak’tan gelen sesler daha tedirgin ve panikli bir hâl aldı.

Aniden şiddetli bir kükreme Tom’u transtan çıkardı.

Bradley, Reese’in üzerine atlamıştı ve şimdi elleri Reese’in boynuna kenetlenmiş hâlde onun üzerine oturuyordu.

Tom ayağa kalkıp Bradley'yi yakaladı ancak Bradley Tom'un kafasının yan tarafına sert bir yumruk attı.

Tom kafasında bir çıtırtı hissetti ve bir anlığına kendinden geçti.

Reese bağırarak bir şeyler söylüyordu ama Tom ne dediğini duyamadı. Yere yuvarlandığında, Sakkak'ın kapıdan kaçtığını gördü. Bradley masanın arkasında bir makas kapmış, Reese'e saldırıyordu.

Tom dizlerinin üzerinde yükseldi ve alçak bir şifonyerin çekmecesini açtı. Tabancasını alıp doldurdu. Ardından bağırdı. Daha sonra tekrar yere serildi.

Abelsen öfkeli bir hâlde parmaklarıyla masanın üzerinde tempo tutuyordu. “Yani bana bütün bir hafta boyunca boşuna mı burada beklediğimi söylüyorsun?”

Lee başını iki yana salladı. “Hazır olmadığımız sürece sana yardım edemem ve son ölçümleri yapmamızın üzerinden yalnızca birkaç saat geçti.”

“Sanırım dozu çok fazla artırdık,” dedi Christine.

Abelsen kapıya doğru bakarak, “Fakat henüz verileri analiz etmediniz,” dedi. “Ama geçen hafta her şey yolundaydı. Şimdi yanımda götürebileceğim bir şeye ihtiyacım var!”

“Açıkçası ne kadar meşgul olduğun umurumda değil,” dedi Christine. “Ben verilerle ilgilenmiyorum; mesele davranış. Bugün olanlar kötüydü.”

“Ama bu sadece bir gün,” diye bağırdı Abelsen. “Ciddeden... Gerçekten yapmak zorundasın... Bir haftadır o hapları bekliyorum.” Masanın üzerindeki bir yığın kâğıdı aralarına doğru itti. “Briggs hangi cehennemde? Tüm evrakım hazır. Tek ihtiyacım olan haplar, sonra hepimiz yolumuza devam edebiliriz.”

“Şu anda her şeyin nasıl görüldüğü göz önüne alındığında, deneyin ikinci aşamasına başlayamayız,” dedi Lee omzunu silkerek.

Abelsen masanın üzerinden eğildi. “Burada bütün imzalar elimde, Tanrı aşkına. Ne kadar zor olabilir? Testleriniz umurumda değil... Sadece bana söz verilen hapları istiyorum.”

Christine ayağa kalkıp iki bilgisayarın bulunduğu masaya doğru giderken, Lee sandalyesini geriye itti. “Beklemen gerekecek... Herkes gibi.”

“Yeterince uzun zamandır bekliyorum,” dedi Abelsen. “Danimarka’daki Savunma Bakanı’yla konuşacağım.”

“Onun burada hiçbir nüfuzu yok.”

Abelsen başını öne eğdi. “Pekâlâ. Fiyatınız ne, söyleyin.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Para,” dedi Abelsen sakince. “Arabalar, yurtdışı tatilleri, mücevherler, saatler... sanat. Bunu şimdi yapabilmemiz için ne istiyorsunuz?”

“Her şeyden önce bunu unutabilirsin!” diyen Christine’in arkadan gelen sesi diğer ikisinin arasına girdi.

Aynı anda alçak ahşap kulübenin ön kapısı itilerek açıldı ve iki asker içeri girdi.

“Bradley ve Reese vuruldu,” diye haber verdi biri sertçe. “Tom’un odasında.”

“Ne?” dedi Lee ayağa fırlayarak. Destek almak için masaya yaslanan Christine’e baktı. Bakışları gergin bir şekilde onunla askerler arasında gidip geliyordu. “Öldüler mi?”

“Evet,” dedi diğer asker. Yanaklarında hâlâ kar vardı ama sıcak odada hızla eridi.

İlk konuşan asker, “Yaklaşık bir saat önce bulundular,” dedi. “Aksi söylenene kadar burada kalmalısınız. Herkes sorguya alınıyor.”

“Peki, ya Tom?” diye sordu Lee.

“İntihar ya da öyle görünüyor. Aynı oda ve aynı silah.”

“Tom onları mı vurmuş?” diye sordu Lee, dehşet içinde ağzını kapatarak.

“Teğmen Briggs size daha sonra bilgi verecek.”

Yeni bir ses, “Şu anda bu şeyi kapatıyorum,” diye araya girdi.

Herkes yüzünü kapıya çevirdi. Briggs ve huysuz görünümlü bir binbaşı tam kapının eşiğinde duruyorlardı.

“Sonunda! İşte buradasın,” diye bağırdı Abelsen, Briggs’e doğru koşarak. “Bunun deneyle bir ilgisi olduğundan emin olamayız, değil mi?”

Binbaşı, laboratuvar ekipmanına doğru başını sallayarak, “Bu iş burada bitiyor,” dedi. Briggs kadar iri ve geniş yapılıydı ama ondan yaklaşık on yaş büyüktü.

“Ama imzalanmış bir anlaşmam var,” diye bağırdı Abelsen. Solgun yüzü kırmızımsı bir ışıltı kazanmıştı. “Haplarımı istiyorum.”

“Kapa çeneni,” diye söylendi binbaşı. “Bir kelime daha edersen seni gözaltına alırım.”

Abelsen, sadece omuz silken Briggs’e baktı.

“JJ haklı,” dedi Briggs. “Amerikan topraklarındasın.”

Abelsen masanın üzerindeki kâğıtları kaparken, “Diplomatik dokunulmazlık talep ediyorum,” diye öfkeyle bağırdı.

Briggs, gözlerini Abelsen’e dikerek, “Sen kendi işine bak,” dedi. “Ben de benimkiyle ilgileneyim.” Dikkatini iki askere çevirdi. “Bay Abelsen’e odasına kadar eşlik edin. Bundan sonraki tartışmalarımız onu ilgilendirmiyor.”

*

Birkaç dakika sonra Abelsen uzun konaklama barakalarından birindeki odasına döndü. Kapıyı arkasından çarpıp kilidi öfkeyle çevirdi, sonra yere çöktü ve alnını yavaşça kapıya vurmaya başladı.

“Kahretsin,” diye fısıldadı parlak muşamba yüzeye. Zeminde sıcak ve nemli hava yükseliyordu.

Doğruldu ve duvarlardan birinde sıralanan iki uzun gardıroba doğru yürürken birkaç derin nefes aldı. Parmakları bir an bunlardan birinin şapının üzerinde durdu, sonra kapağı açtı. Karanlığın içinde iki parlayan göz duruyordu. Işığa karşı kayıtsızca kısıldı bu gözler.

Abelsen gardırobun dibinde kıvrılmış duran adama baktı. “Kasten adam öldürme suçundan yargılanacaksın,” dedi. “Bu olayın örtbas edilmesini ve deneyin derhal durdurulmasını istiyorlar.” Yüzü diğer adamınkiyle aynı hizada olacak şekilde diz çöktü. “Cinayetler için seni suçlayacaklar, Tom... ve deney kamuoyunun bilgisinden uzak tutulacak.”

Tom hareketsizce havaya baktı. Yüzü, kolları ve gömleği kan içindeydi.

Abelsen elini Tom’a uzatarak, “Şimdi kendini toparla,” dedi. “Duş alman ve sana temiz kıyafetler bulmamız gerekiyor.”

Tom, Abelsen’in elini tuttuktan sonra yavaşça ve isteksizce ayağa kalktı. Başına dokundu. Bir şakağı şişmişti ve kırmızıydı. “Ne olduğunu hatırlamıyorum,” diye fısıldadı, yüzü acıdan buruşmuştu.

“Zamanı gelince öğreneceğiz,” dedi Abelsen. “Ama önce birkaç şey üzerinde anlaşılmaya varmamız gerekiyor.”

Tom gözlerini kıstı ve tekrar kafasına dokundu.

“Orduya katılmadan önce kimya okumuştun sanırım?” diye devam etti Abelsen.

Tom başını sallayarak, “Evet, doktoramı finanse etmek için orduya katıldım,” dedi. “Ve deney başkaydı... Artık bunun bir önemi yok...” Gözlerinden yaşlar aktı. “Birbirlerini mi bıçakladılar? Bradley ve Reese? Birisi ateş mi etti? Kahretsin... Çılgına döndüler... Ama tabancaları yoktu, değil mi?” Başını iki yana salladı ama sonra acıdan gözlerini kapatmak zorunda kaldı. “Deneyi haftalar önce

durdurmalıydım... Artık öldüler.” Tom, Abelsen’e baktı. “Oradaydın! Sen de oradaydın, değil mi?” Bakışları odayı taradı. “Maske dansçısı? O nerede? Sakkak da mı öldü?”

“Kes şunu!” Abelsen, Tom’un kolunu tuttu. “Kendini kaybediyorsun... Evet, öldüler ve onların öldürülmesi nedeniyle askeri mahkemede yargılanacaksın. Sonsuza kadar hapis yatacaksın... ve kimbilir? Belki de onları gerçekten sen öldürdün.”

Tom kendini Abelsen’in elinden kurtardı. “Yapmadım... Yapmadığımı biliyorum.”

“Her yerde parmak izlerin var, onların kanına bulanmış durumdasın... ve tabancan kayıp.”

Tom yüzünü ellerine gömdü ve yere çöktü. “Yalan. Öyle olduğunu biliyorum.” Ellerindeki kana baktı. “Üç tane boş fişek vardı değil mi? Yanımda, yerde... Peki, tabancama ne oldu?”

Abelsen sakince onun sözünü keserek, “Seni dışarı çıkarabilirim,” dedi. “Buradan çok uzağa gönderebilirim. Sorun olmaz. Eğer bir hükümet helikopteriyle alınmayı istersem ve buradaki üsteki bağlantılarımı kullanırsam Qaanaaq’a, oradan da Nuuk’a gidebiliriz. Nuuk’un birkaç saat güneyinde seni yeraltında saklayabileceğimiz, terk edilmiş bir yer biliyorum.”

Tom iç çekip başını iki yana salladı. “Hayır. Kaçmaya çağım.”

“Başka seçeneğin yok,” dedi Abelsen. “Hem oraya vardığında deneyi istediğin zaman yeniden yapabilirsin. Sana ihtiyacın olan her şeyi sağlayabilirim.”

Tom başını kaldırıp, “Aklını kaçırmış olmalısın,” dedi. Zayıf adamın siyah gözlerine baktı. “Bugün bu deney yüzünden iki, muhtemelen üç adam öldü. Teslim olacağım.”

Abelsen içini çekti. “Böyle bir şey olmayacak, Tom. Dinle, oğlun Danimarka’da nasıl? Onun bu kadar güven-

li bir yerde ve kırsalda yaşadığını bilmek çok rahatlatıcı olsa gerek. Tommerup sessiz, küçük bir köy, değil mi? Hem de bayağı küçük. Orayı bizzat ziyaret etme isteği duyuyorum... Belki Matthew'la biraz oynayabiliriz. Adı buydu, değil mi? Oğlunun adı? Matthew? Arkadaşlarımdan onu Tommerup'ta bulması hiç uzun sürmedi.”

Abelsen'e hayretle bakan Tom boğuk bir sesle, “Matthew'dan uzak dur,” dedi.

Abelsen kalçasının üzerine çömelip cebinden bir kâğıt çıkardı ve açtı. “Bak,” dedi. “Bu fotoğrafı birkaç gün önce arkadaşlarımdan biri çekti. Bu küçük adamı tanıdın mı?”

Tom kâğıdı Abelsen'in elinden aldı. “Ona dokunursan kendini ölmüş bil.”

“Göreceğiz,” dedi Abelsen. “Şimdi ayağa kalk. Seni buradan çıkarabilmem için önce temizlenmen gerekiyor.”

FÆRINGEHAVN, BATI GRÖNLAND, 23 MART 1990

Tom ince bir köpük tabakasından daha fazlası olmayan şiltenin üzerinde döndü. Gri yün battaniye vücudunun üst kısmını ve bacaklarını aynı anda kapatamayacak kadar küçüktü. Toz da boğazı ile gözlerini tahriş etmişti.

Hücre penceresizdi, demir kapısı eski ve çiviliydi. Bir zamanlar griydi ama şimdi pas lekeleriyle kaplıydı ve boyanın çoğu soyulmuştu. Odanın içindeki her şey betondur; koyu gri, kaba beton.

Tom halihazırda sayamayacağı kadar çok kez volta atmıştı hücrede, şimdi de tekrar dolanırken eli duvar boyunca geziniyordu. Sadece kapı beton yüzeyden farklıydı. Kendini huzursuz hissediyor ve korkuyordu.

Tavandan birkaç çıplak ampul sarkıyordu ama yalnızca bir tanesi çalışıyor gibiydi. Tavan da duvarlar gibi betondur. Zemin de öyle.

Kapının altında bir kapak vardı ve yanında bir kova ile plastik bir şişe su duruyordu. Tom'un hücrede kilitli kaldığı yirmi dört saatten az sürede kendisine hiç yiyecek verilmemişti. Sadece su almıştı.

İnce şilteye uzandı. Odaya kuru bir koku hâkimdi. Onlarca yıl boyunca nemlenip tekrar kuruyan eski harç gibi kokuyordu.

Parmak eklemleri kurumuş kana bulanmıştı ve yumruklarını betona geçirdiği duvardaki kan lekelerini görebiliyordu.

Günlerdir uyumuyordu. Onları öldürmüş olmasının imkânı yoktu. Bu düşünülemezdi. Ancak tuhaf bakışları hatırlayabiliyordu. Bradley ve Reese çıldırmış hayvanlar gibi kavga ediyorlardı. Sakkak maskesiyle odadan kaçıyor. Bayıldığı andaki karanlık. Sonra her yerde kan vardı. Ellerinde ve kıyafetlerinde. Şakağında bir kesik. Boş fişekler onun yanında, yerde duruyordu. Kaçması için ona şantaj yapan Abelsen, Tom'un deneyi yeniden yapmasını, böylece insanların ve hayvanların soğuğa dayanma yetisini artıracak formülden milyonlar kazanabilmesini talep etmişti. İnek ve domuz gibi çiftlik hayvanlarının Arktik'teki yaşam şartlarına daha uygun hâle getirilmesi için soğuğa karşı direncin artırılmasından büyük meblağlar elde edilecekti.

Tom arkasına döndü. Kapının diğer tarafındaki kordondan gelen sesleri duyabiliyordu. Önce ayak sesleri, ardından kapının kilidinden gelen metalik bir gıcırtı.

“Merhaba, Tom. Herhangi bir ilerleme kaydettin mi?”

“Ne konuda?” dedi Tom, şiltenin üzerinde doğrulup otururken.

“İkimizin birlikte nasıl çalışacağını çözme konusunda.”

“Aklını kaçırmışsın sen.”

“Hayır,” dedi Abelsen. “Bana söz verileni istiyorum.”

Tom tekrar şilteye çökerek, “Sana hiçbir söz verilmedi,” dedi.

“Yorgun görünüyorsun,” dedi Abelsen. “Acaba yiyecek bir şeyler ister misin? Ya da belki haplarından? Tahminimce vücudun onlar için ağlıyor.”

“Kaybol.”

Abelsen cebinden birkaç kâğıt çıkararak, “Tamam, tamam,” dedi. Bunları şiltenin yanına fırlattı. “Tom, senin

gibi piyadeler gerçekten sert adamlar oluyor, değil mi? Ama senin de herkes kadar çok zayıf noktan var.” Kâğıtları ayağıyla dürttü. “Şunlara bir bak... Sonra istediğin kadar bekle.”

Tom kâğıtlara uzandı. Hepsi Matthew’un Danimarka’da çekilmiş fotoğraflarıydı. Bunlardan üçü uzaktan çekilmişti ama Matthew’un kameraya mutlu bir şekilde gülümsediği bir fotoğraf da vardı. Gözleri parlıyordu. Bir çeşit anaokulundaymış gibi görünüyordu çünkü arka planda başka birçok çocuk vardı. Tom kâğıtları buruşturdu. “O benden bile değil.”

Abelsen sıırıttı. “Ah, bundan daha iyisini yapabilirsin, Tom.”

“Ondan uzak dur,” diye hırladı Tom.

“Bu tamamen sana bağlı,” diye karşılık verdi Abelsen. “Gördüğün gibi, oğlunla muhteşem bir arkadaşlığımız var, bu yüzden onu bizimle küçük bir gezintiye çıkmaya ikna etmek zor olmayacak.”

Tom, Abelsen’e ters ters baktı. “Defol git buradan!”

“Nasıl istersen, dostum.”

Abelsen kapıdan çıktı ve kısa süre sonra hücredeki ışık söndü. Her taraf karanlıktı. Tom yüzünün önüne getirdiği ellerini bile göremiyordu. Yavaşça kapıya doğru sürünerek yolu yokladı. Önce kovaya, sonra şişeye çarptı. Kapağını açıp şişedeki suyu kafasına dikti. Açlık midesini kemiriyordu ama gerçek bir iştah hissetmiyordu. Sırtüstü yuvarlandı. Bin bir düşünce dönüp duruyordu kafasında. Midesi guruldadı.

Tom ne kadar süre yerde yattığını bilmiyordu. Tavana yakın bir yerde gördüğü parıltıyla transından çıktı. Bu bir ışıktı ve onu ürkütüyordu. Karanlıkta etrafına baktı. Buraya birisi mi girmişti? Hücresinin aydınlandığı o kısacık anda bir şey mi görmüştü?

Odanın içinde bir ışık parıltısı daha belirdi. Kalbi o kadar hızlı atmaya başladı ki parmakları ve şakakları zonkladı. Gözlerini kapattı. Kendini yavaş ve sakin bir şekilde nefes almaya zorladı. Sadece ampul açılıp kapanıyordu. Hepsi buydu.

Başının arkasını yavaşça demir kapıya vurdu. “Sen bir amatörsün, Abelsen,” diye bağırdı karanlığa.

Dahili telefon sistemi açıldığında, hücrede tiz bir ses duyuldu. Abelsen’in sesi cızırtılar eşlinde konuştu: “O hâlde tüm aslarını oynadın ve elini bir amatöre gösterdin, Tom. Bu senin için kötü bir haber.”

Dahili telefon hışırdayarak sustu.

Tom tavana doğru, “Çıkar beni buradan!” diye bağırdı.

Dahili telefon, uğultulu bir gürültüye dönüşen başka bir hışırtıyla yeniden açıldı. “Anlaştığımızda seni çıkaracağım.” Bir an için beyaz gürültü hâkim oldu. “Aksi takdirde buradan asla çıkamayacaksın ve Matthew’un yaşamasına izin verip vermediğimi asla bilemeyeceksin...”

“Seni piç!” diye bağırdı Tom.

“Bu kadar yeter!” Dahili telefon çınladı. “Ayrıca şu anda çocuğu boğdurtabilirim ve bu da ortaklığımızı sona erdirir. Hoşça kal, Tom.”

“Hayır... Hayır... Üzgünüm.”

“Böyle iyi. Şovun keyfini sür.”

Tom’un kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

Vızıltı sesi kayboldu ve karanlıkta sessizlik hâkim oldu. Tom şilteye doğru el yordamıyla geri gitmeye başladı ama ışık tekrar yandığında durdu. Yukarı baktı. Işık eskisi kadar parlak değildi, perdelenmişti ve duvarlardan birinden geliyordu. Titreşen bir kare şeklindeydi. Bir projektörden gelen ışık gibi. Duvarda gösterilen film eski 8 mm’lik görüntülere benziyordu.

Duvardaki görüntü yakınlaşıp keskinleşirken ışık titreşti. Tom parlayan kareye baktı. Görüntüler, duvarları kalın

folyoya benzeyen parlak bir malzemeyle kaplı küçük bir odada kaydedilmişti. Tavanda sürekli yanan ve sönen bir ampul asılıydı. Işık çıplak ve keskindi. Arada bir sadece birkaç saniyeliğine karanlık oluyordu. Diğer zamanlarda daha uzun süre. Kararsız bir ritimle sürekli olarak aydınlık ve karanlık arasında geçiş yapıyordu. Odanın ortasında küçük, esmer bir kız oturuyordu. Duvardan kayboldu ve ışıkla geri geldi. Ayakkabısı yoktu, tayt giymişti. Vücudunun üst kısmı, onu sıkıca saran yeşil bir ceketle kaplıydı. Koyu renk, örgü yün bir şapkayı elinde tutuyor, sanki oyuncak ayıymış gibi yüzüne bastırıyordu. Şapkayı kemiriyordu. Gözleri kapalıydı.

“Bu ne böyle?” diye bağırdı Tom. Sesi çatlamıştı. “Bunu bana neden gösteriyorsun?”

Tom ışık yandığında kızın vücudunun nasıl sarsıldığını gördü. Işık söndüğünde etrafındaki her şey karardı, tıpkı kızda olduğu gibi.

“Tanrı aşkına,” dedi Tom, boğuk bir sesle. “Yapma!”

Film monoton bir şekilde devam etti.

Tom iki elini de yere çarptı. “Kes şunu!”

Film ve ışık sönünce karanlık bir kez daha onu sarıp sarmaladı. Tom nefes aldı ve hızla arkasına döndü. Işık yeniden duvardan yayılmaya başladı. Grenli ve titrek bir görüntü. Öncekiyle aynı odaydı. Parlak metal duvarlar. Her şeyi aydınlık ve karanlık anlara ayıran parlak ampul. Kız şapkasını ağzına bastırmış hâlde köşede kıvrılmıştı. Saçları ilk videodakine göre daha keçeleşmişti. Taytı lekeliydi. Tom ayağa kalktı ve titreşen filmin olduğu duvara doğru birkaç adım attı.

Aynı anda kaydı yapan kamera büzülmüş kıza doğru ilerlemeye başladı. Işık düzensiz bir şekilde yanıp sönmeye devam etti. Bir kaybolup bir geri geliyordu görüntü. Sonra yeniden kayboluyordu. Kız irkildi. Titriyordu. Kamera ona çok yaklaştı ve bir el uzanıp şapkayı ondan aldı.

Tom öfkeyle kükredi ve sağ elini filmin hemen altındaki duvara vurdu. Kızın ağzı açıldı, sanki çığlık atıyordu. Yüzünü sakladı. Elleri titriyordu. Dudakları bir elinin derisini kemiriyordu.

Tom kapıya koştu ve demir yüzeye vurdu ama hiçbir şey olmadı. “Sen nasıl bir insansın?” diye bağırdı. “Bırak gitsin, Tanrı aşkına... Bırak onu... Sana yardım edeceğime söz veriyorum... Ama lütfen bırak onu.”

Dahili telefondan gelen tiz sesler onun sözünü kesti. “Sana biraz patlamış mısır getireyim mi?”

“Lanet filmi durdur,” diye bağırdı Tom.

Dahili telefonun uğultusu kayboldu. Film oynamaya devam etti. Küçük kız hâlâ iki büküm hâlde kendini duvara bastırıyordu. Titriyordu. Daha fazla zaman geçmişti. Saçları daha da dağınık ve keçeleşmişti, taytı da yoktu. Bacakları çıplak ve kirliydi.

Tom’un kalbi sertçe çarpıyordu ve bütün vücudu titriyordu. Kısa aralıklarla nefes alıyordu. Kendini izlemeye zorladı. Kızın yüzünün bir kısmını görebiliyordu. On yaşından büyük olamazdı. Eskimo’ydu. Elini emiyordu ve yanaklarında kurumuş gözyaşlarının izleri vardı.

Tom kapıya koştu ve oradan kovayı alıp tavana doğru fırlattı. Kova betona metalik bir sesle çarparken kendi idrarı etrafa saçıldı. Kovayı alıp tekrar tavana fırlattı. Bu sefer ampule çarptı ve ampul küçük parçalar hâlinde dağıldı.

“Peki, onun ölmesini mi istiyorsun?” Dahili telefon cızırdadı. “Kızın ölmesini mi istiyorsun, Tom?”

Tom kovayı tekrar aldı ve filmde yayılan tozlu ışıktaki dahili telefonu görmek için hücreyi taradı gözleriyle.

Film durdu ve tüm ışık kayboldu. Tom da kovayı yere bıraktı ama hâlâ tutuyordu.

“Doğru, Tom,” diye devam etti ses. “Küçük Najak’ın burada yaşayıp yaşamayacağına sen karar veriyorsun...

Tıpkı Matthew'un ölüp ölmeyeceğine karar verdiği gibi. Kovayı bırak da işe koyulalım.”

Tom kovayı bıraktı ve karanlığa baktı. Artık sesin Abelsen'e ait olduğundan emin değildi.

Bir kez daha parlak, toz dolu bir ışık huzmesi odayı aydınlattı. Duvardaki kare titredi. Kız hâlâ düzensiz ışığın altında oturuyordu. Saçları dağınıktı. Pisti. Daha karışık-tı. Şimdi iç çamaşırı giymiyordu. Bütün vücudu titriyordu. Kapalı gözkapaklarını ne ışık ne de karanlık etkiliyor gibiydi. Elleri ağzına ve burnuna bastırılmıştı. Yüzünde gözyaşı lekeleri vardı.

Tom öfkeyle havaya, “Seni öldüreceğim,” diye tısladı. Yumruklarını sıkarken damarları derisinin altında şişmişti.

Oda yeniden karardı ve yukarıdan dahili telefonun cızırtısı duyuldu. “Bunu yarın konuşacağız.”

Film en başa sardı. Najak'ın saçları temizdi ve üstü giyinikti.

16

FÆRINGEHAVN, BATI GRÖNLAND, 25 MART 1990

Filmin ışığı bir daha yanmadı. Tom ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Kısa videoların yeniden başlamadan önce yaklaşık bir saat sürdüğünü tahmin etti. Aynı videolar tekrar tekrar gösteriliyordu.

Tom kaydın ne kadar süredir oynatıldığını takip etmeye çalışmış ama başaramamıştı. Belki bir, belki iki gün olmuştu.

Battaniyeyi başına kadar çekti. Artık hava karanlıktı. Derin, siyah karanlık. Saatler, hatta günler sonra ilk kez gözlerini dinlendirebiliyordu. En son ne zaman bir şeyler içtiğini hatırlamıyordu. Dilini hareket ettirdiğinde, dudaklarının çatladığını ve boynuyla boğazının acıdığını hissetti.

Oturmaya çalıştı ama başaramadı. Kolları bitap düşmüştü, vücudu yorgundu ve ağrıyordu. Başının ve boynunun arkası zonkluyordu. Vücudu da kötü kokmaya başlamıştı.

Odanın ışığı tekrar yandığında çığlık attı. Başka bir ampul. Bir kez daha çığlık attı ve elini yüzüne götürdü. Hareket ettirirken kolu acıyordu.

Yan dönüp yere baktı. Ters çevrilmiş kova kapının yakınında duruyordu ve parçalanan ampulden kalan ince, kavisli cam kırıkları hücrenin ortasına saçılmıştı. Gözleri kapanmaya başladı. Gözkapaklarının arkası acıyordu ama uyuyamadı; cinayetlerden beri uyumamıştı.

Dahili telefonun uğultusu duyuldu tekrar. “Pekâlâ, Tom, nasılsın?”

Tom sırtüstü döndü. Konuşamıyordu. Düşüncelerini düzenlemeye çalıştı.

“Artık yola devam etmemizin zamanı gelmedi mi?” diye devam etti ses.

Abelsen’e benziyordu. Tom başını onaylar anlamda salladı.

“Seni duyamıyorum?”

Tom yavaşça bir kolunu kaldırdı. “Evet.”

Dahili telefon susmadan önce birkaç dakika boyunca cınladı. Çok geçmeden kapı açıldı.

“Tanrım,” diye bağırdı Abelsen. “Her yere işedin mi?”

Tom başını iki yana salladı. Cevap verecek takati yoktu.

Abelsen, Tom’a baktı. “Ayağa kalkabilecek misin?”

“Evet,” dedi Tom sesi çatlayarak. “Su...”

“Su?” diye tekrarladı Abelsen, kapının yanındaki yarım litrelik dolu şişeye bakarak. Onu aldı ve Tom’un eline yerleştirdi. “Biraz iç ve sonra benimle gel. Burası kokuyor.”

“Tamam...” Tom dirseğine yaslanabilmek için zorlukla kendini kaldırmayı başardı. Yere çökmeden önce şişeyi sonuna kadar içti. Boş midesi çalkalandı ve neredeyse bayılacaktı. Kusma dürtüsü hissetti ama buna karşı koydu. Ağzına dolan tükürüğü yutup mide bulantısını bastırmaya çalıştı.

“Ben... ayağa kalkarsam... kusacağım...” diyen Tom kısa, hırıltılı nefesler alıp veriyordu.

Abelsen kovayı alıp üzerine oturabileceği şekilde baş aşağı yerleştirdi. “Tom, devam etmemiz gerekiyor, değil mi?”

Tom başını olumlu anlamda salladı. Mide bulantısı ve bitkinlik karmaşası içinde bu kâbustan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalıştı ama hiçbir yolu yoktu.

Tom teslim olmuş bir edayla, “Devam edeceğiz,” dedi ve birkaç kez nefes aldı. “Ne dersen yapacağım.” Gözlerini

Abelsen'e dikti. "Sen de Matthew'dan uzak duracaksın... ve küçük kızın gitmesine izin vereceksin. Sen nasıl bir man-yaksın?"

"Bu konuda endişelenme," dedi Abelsen.

"Kız kim?" diye sordu Tom. "Bunu bir çocuğa yapamazsın. Kahretsin... Eğer ben..." Karnını tutarak yüzünü buruşturdu.

"Rahatla, Tom," dedi Abelsen. "Çalışmaya gücün yok. Eğer anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yaparsan, ben de benimkini gerçekleştireceğim. Bu kadar basit. Ama bana ihanet etmeyi aklından bile geçirirsen..." Durakladı ve gözleri odanın içinde gezindi. "O zaman buraya dönersin."

"Seni yüzüstü bırakmayacağım," dedi Tom, nefes nefese. "Çocukları rahat bırak."

Abelsen başını aşağı yukarı sallarken enerjik bir şekilde uyluğuna vurdu. "Tamam, alışveriş zamanı. Sana biraz kâğıt ve kalem vereceğim, böylece ihtiyacın olan her şeyin listesini yapabilirsin... Her şeyi kastediyorum. Burada sıfırdan başlayacağız, sana istediğin her şeyi sağlayabilirim."

"Bir liste yapacağım," dedi Tom.

Abelsen küçük bir çanta çıkararak, "Aç olmalısın," dedi. "Sana biraz çavdar ekmeği getirdim."

Tom çantaya uzandı.

Abelsen başını salladı ve ekmekten bir parça kopardı. Tom kendisine uzatılan ekmeği ağzına tıkıverdi.

Abelsen, Tom'a bir parça ekmek daha fırlatırken, "Ama önce sana bu yerden biraz bahsetmem gerekiyor," dedi. "Çünkü burada yalnız değilsin."

Tom ikinci ekmek parçasını yuttu ve Abelsen'e baktı. "Yani burada mı yaşıyorsun?"

"Hayır, yalnızca ara sıra ziyaret ediyorum," diye açıkladı Abelsen. "Burada ailesiyle birlikte yaşayan Bárdur'dan bahsediyordum."

“Faroe Adaları’ndan bir adamın burada ne işi var?” diye sordu Tom. “Bana o lanet ekmeği ver.”

Abelsen bir parça daha koparıp Tom’a fırlattı. “Evet, Bárdur burada kalan son Faroe’li. Tek fark, terk edilmiş kasabada yerüstünde değil burada, kendi küçük dünya-sındaki koridorlarda yaşıyor.” Abelsen kısa bir kahkaha attı. “Her şeyi kendisi yaptı... Yani sığınak zaten buradaydı ama geri kalan her şey ona bağlı. Mobilyaları buraya getirerek rahat bir ortam oluşturdu... Gerçekten iyi bir iş çıkardı.”

“Biraz daha su alabilir miyim?”

“Evet, birazdan Tom.” Abelsen boğazını temizledi. “Bárdur’a çocukluğundan beri bakıyorum. Babası 1973’te Nuuk’ta öldürüldü ve insanlar Færingehavn’ı terk etmeye başladığında çocuğa ben baktım.”

Tom, Abelsen’in dar yüzüne baktı. İnce, solgun dudaklar ve siyah gözler.

Abelsen çavdar ekmeğinin geri kalanını yere attı. “Seksenlerin ortalarında burada yalnızca Bárdur yaşıyordu ve bu da yeraltı dünyasını kurduğu sıralardı. Sonuçta, taşınan insanlar tüm eşyalarını geride bırakmıştı ve Bárdur gibi iri bir adamın eşyalarını buraya taşıması çok kolaydı... Bir gün bir kız arkadaş istediğinde, ona bir tane buldum ve buraya getirdim.”

Tom başını kaldırdı. Hâlâ ekmeğin son lokmasını çiğniyordu. “Birisi gerçekten burada yaşamayı mı seçti?”

Abelsen alaycı bir gülümsemeyle, “Grönland’daki yaşam hakkında pek bir şey bilmiyorsun, değil mi?” dedi. “Bárdur son derece dindar Faroe göçmenlerinden oluşan küçük ve uzak bir toplulukta büyüdü. Bugünkü gibi değil, başka bir zamandı. Fiziksel ceza ve İncil okulu elbette olağandı. Bunun dışında delikanlının fazla bir eğitimi yoktu ama büyüdükçe dünyasının yavaş yavaş yıkıldığını gördü.

Balıkçılık sona erdi ve para da onunla birlikte ortadan kayboldu... sonra babası öldürüldü. Bárdur çok basit bir adam ama güvendiği kişilere karşı iyi.”

“Senin gibi mi?”

“Evet,” dedi Abelsen, hafifçe omuzlarını silkerek. “Muhtemelen güvendiği tek kişi benim.”

Tom oturma pozisyonuna geçmeyi başardı. Kısa bir süre gözlerini kapattı ve yüzünü buruşturdu. “Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?”

Abelsen soğuk bir gülümsemeyle, “İki nedeni var,” dedi. “Birincisi: Bárdur ve ailesini kobay olarak kullanmayı planlıyorum, onların almadığı hiçbir hapi almayacağım. İkincisi: Ben söylemeden kimsenin buradan canlı çıkamayacağını anlamalısın. Tekne olmadan kaçmak imkânsız. Yardım bulmaya bile yaklaşmadan açlıktan ve kapana kısılmaktan ölürsün. Ayrıca anlaşmamıza uymazsan, acı çekecek tek kişi sen olmayacaksın, değil mi?”

FÆRINGEHAVN, BATI GRÖNLAND, 27 MART 1990

Abelsen sığınaktan birkaç saat önce ayrılmıştı ama diğer günlerin aksine Tom'un odasının kapısı artık kilitli değildi.

Şu anda kaldığı oda, ilk tutulduğu hücreden daha küçüktü ama o kadar konforsuz değildi. Her şey hâlâ gri be-tondu fakat halılar, mobilyalar ve bir lavabo vardı. Kendini turuncu-kahverengi kanepeden kalkmaya zorlayan Tom lavaboya gitti. Hafifçe buzlu su akıtan tek bir musluk vardı. Lavabonun üzerine eğilip ellerini suyla doldurdu. Yüzüne su çarpmak iyi hissettirdi. Lavabonun üzerinde turuncuya boyanmış bir sunta parçasına yuvarlak bir ayna yapıştırılmıştı. Yanakları aynada gri ve çökmüş görünüyordu. Sarı saçları keçeleşemeyecek kadar kısaydı. Parmaklarını yan-ğındaki sakalda gezdirdi.

Koridorun kapısı aralıktı ama içeri ne ışık ne de ses geli-yordu. Tom botlarını giyip bağcıklarını bağladı. Üssünden yanında getirdiği tek ayakkabı bunlardı. Kapıyı tamamen açmadan önce bile koridordaki havayı hissedebiliyordu. Koridor karanlık ve soğuktu; yalnızca kendi odası ısıtılı-yordu. Bir elektrik düğmesi aradı ama bulamadı. En iyi seçeneği, bir elini duvar boyunca sürükleyerek koridorda yavaşça yürümekti.

Koridor kısaydı ve başka bir koridorla kesiştiği yerde bir T kavşağı oluşturunuyordu. Sağa döndü ama bıçak bilmesine benzer bir ses duyunca durdu. Tom hiç hareket etmeden dinledi. Sürtme sesini birkaç donuk patırtı takip etti. Koridorda sese doğru yavaşça ilerledi.

Aniden üzerinde bir ışık yandığında sıçradı. Etrafına baktığında koridorun içinde bulunduğu kısmında artık göz alabildiğine aydınlanan bir sensör fark etti.

Ondan pek uzakta olmayan bir kapı aralıktı. Işık yandığı anda ses durmuştu ama şimdi yeniden başladı.

Tom kapıyı iterek açtı ve içeriye baktı. Oda bir mez-baha ile eski bir revirin karışımına benziyordu. Ortadaki çelik masanın üzerinde birkaç şekilsiz kadavra yatıyordu; arkalarında sırtı Tom'a dönük, uzun boylu, geniş yapılı bir adam duruyordu ve başka bir kanlı kadavra üzerinde çalışıyordu.

Tom boğazını temizledi. “Merhaba, adım Tom. Sen Bárdur musun?”

Adam hiç acele etmeden bir et parçasını ileri geri hareket ettirdi, sonra bir satırla eklem yerine vurdu, ardından omzunun üzerinden bakıp kısaca başını salladı, sonra dik-katini tekrar ete çevirdi.

Tom odaya adım atarken, “Rengeyiği mi o?” diye sor-du. Kan görüntüsü yüzünden neredeyse bayılacağını hisse-di-yordu.

“Bu et,” dedi Bárdur, sağa doğru bir adım atıp Tom’un görüş alanını kapatarak. Sesi ağır ve sakindi.

Tom başını salladı. “Bir şeyler yemek istersem konuşa-cağım kişi sen misin?”

Bardur omzunu silkti. “Daha sonra et olacak.”

“Et... Güzel, tamam.” Tom adamın geniş sırtına bak-tı. Bárdur eski bir oduncu gömleği, kot pantolon ve siyah ahşap çizmeler giyiyordu. Elleri eti tutmaya devam etti ve

Tom her hareket ettiğinde Bárdur da hareket etti, böylece Tom'un görüşünü engelledi.

“Ben gideyim,” dedi Tom, ardından durup konuşmasına devam etti. “Duvarları folyo kaplı bir odada tutulan küçük kız hakkında bir şey biliyor musun? Sanırım adı Nakaj'tı?”

İri adam başını iki yana sallamadan önce Tom'a bir anlığına baktı. “Ben değilim.”

“Peki, ama duvarları folyo kaplı bir odanız var mı?”

Bárdur kaşlarını çattı ve başını iki yana salladı. Ete dönüp satırını almadan önce, “Odana dön,” dedi.

Oda ölüm kokuyordu. Tom etrafındaki masalara ve duvarlara baktı. İçerisi temizdi, çelik ve fayanslarla kaplıydı ve etrafa dağılmış birkaç mutfak aleti vardı. Bir sürü bıçak. Tavandan uçlarında büyük kancalar olan birkaç zincir sarkıyordu. Hepsi boş ve temizdi. Tom'un omurgasından aşağıya buz gibi bir ürperti süzüldü. Dışarı çıkan tek kapı, girdiği kapıydı.

Koridora döndüğünde ışık hâlâ parlak bir şekilde yanıyordu. Sağında birkaç kapalı ahşap kapı vardı ve odasının bulunduğu yan geçide giden koridor uçsuz bucaksız görünüyordu. En az otuz metre ileride, karanlıkta eriyip yok oluyor gibiydi.

Sağındaki ahşap kapılar kendi odasının kapısına benziyordu. Tom ilk kapı kolunu tuttu ve yavaşça indirdi. Ardındaki oda zifiri karanlıktı. İçerideki hava kuru ve sıcaktı ama hiçbir şey göremediği için yandaki kapıyı denedi. Tıpkı ilki gibi açıldı ve burada ışık vardı. Kapı kolunu dikkatlice bırakıp aralıktan baktı.

Kapının ardındaki oturma odası çeşitli yıllardan kalma eşyalarla döşenmişti. Kitaplıklar, sandalyeler, masalar ve halılar. Hatta Bárdur birkaç tabloyu ve bir kilise ya da şapelden alınmış gibi duran büyük bir haçı bile sürüklemişti

buraya. Haçın hemen altında, üzerinde iki uzun şamdan bulunan bir masa vardı. Bir sunağa benziyordu bu.

Tom kapıyı bir kez daha itti.

Odanın ortasındaki koltukta bir kadın oturuyordu. Iskandinav'a benziyordu. Örgü örüyordu ve örgü şişleri hafifçe tıkırdarken parmakları monoton bir şekilde hareket ediyordu.

Yanındaki dokuma halının üzerinde iki küçük kız oturuyordu. Her ikisinin de Bárdur gibi kızıl saçları vardı. Aralarında birkaç oyuncak bebek duruyordu. Oynamayı bırakmışlardı ve dikkatle Tom'u izliyorlardı.

Kadın başını kaldırıp baktı. Yüzü külrengiydi ve gözleri ifadeden yoksundu. Tom bir an onun bakışlarında bir şey hissettiğini sandı ama sonra bu his ortadan kayboldu ve kadın bir kez daha kendi içine kapandı.

Tom'un bakışları kadın ve kızlar arasında gidip geliyordu. Üçü de uzun elbiseler giymiş ve saçlarını toplamıştı.

Kızlar ona bakmaya devam ediyordu. Ne bir şey söylediler ne de hareket ettiler. Kadının ayak bileklerinden biri zincire bağlı demir bir halkayla çevrelenmişti. Zincirin nerede bittiğini göremiyordu; sadece başka bir odaya doğru devam ediyordu.

“Merhaba,” dedi Tom tereddütle, biraz doğrularak.

Kızlardan biri onun sesini duyunca çığlık attı ve ikisi de hemen annelerinin bacaklarına sığındı.

Tom'un arkasında bir ses duyuldu ve daha başka bir kelime söyleyemeden Bárdur bağırarak onu tutup kendine çekti.

Bárdur, Tom'un gözlerinin içine baktı. Dudakları yorgun, kızıl sakalının içinde titriyordu. “Buraya bir daha girersen, yemin ederim seni öldürürüm.”

**İBLİSİN
YÜZÜ**

FÆRINGEHAVN, BATI GRÖNLAND, 19 EKİM 2014

Kamp ateşinin etrafında toplanmış, fermuarları açık uyku tulumlarına sıcacık sarınmış dört gencin ortasındaki ateş çıtırdadı. Dışarıda ateş yakmak Lasse'nin fikriydi. İlk başta telefonlarının çekeceği bir yer bulmak için etrafta dolaşmışlardı ancak yalnızca Alma, kasabadan kısa bir yürüyüş mesafesi kadar uzaktaki eski barajın yakınında dört sinyal barından birini kısa süreliğine yakalayabilmişti.

Harabeye dönmüş evlerden ateş için odun bulmaları çok uzun sürmemişti ve ateşlerini uzun, ahşap rıhtımın yakınındaki geniş bir beton platformda yakmışlardı.

Arnaq ayağıyla sosis tepsisini dürttü. Bunları ateşte kızartmış ama hepsini yiyememişlerdi.

Matthew ve Tupaarnaq gittikten birkaç saat sonra yağış durmuş olsa da bol miktarda kar kalmıştı. Arnaq'ın Danimarka'da okuldayken en çok özlediği şeylerden biri açık, buz gibi hava ve kardı. Gözlerini kapatıp arkasına yaslandı. Hava kararmaya başlamıştı ama kar, terk edilmiş kasabadaki eski evlerin arasındaki ışığı koruyordu.

“Biraz daha ister misin, dostum?” Lasse votka şişesini uzatıp Andreas'a baktı.

Andreas plastik bardağını kafasına dikti. “Evet... Yarısına kadar doldur.”

Lasse bardağı aldı ve doldurmaya başladı. “Neyse ki bakıcılarımız akşamları da buraya gelmiyorlar.”

Andreas sırtıttı. “İçeriye kaç şişe sokmayı başardınız?”
“İki.”

“Güzel,” diyen Andreas, Arnaq’a baktı. “Burası gerçekten harika bir yer.”

“Evet, çok hoş, değil mi?”

Andreas onu başıyla onaylayarak, “Eskiden burada yaşayan insanlar nereye gitti?” diye sordu.

“Sanırım seksenli yıllarda falan taşındılar. Emin değilim ama galiba balıklar bitince gittiler.”

“Hepsi Faroe Adaları’ndan mıydı?” diye sordu Alma.

“Öyle sanıyorum,” dedi Arnaq.

“Tüm eşyalarını geride bıraktıklarını düşünmek delilik,” dedi Lasse.

“Nakliye masrafı yenisini almaktan daha pahalıya mal olurdu,” dedi Arnaq. “Grönland’ın batı kıyısında çok sayıda terk edilmiş kasaba var.”

“Harika!” diye bağırdı Andreas.

“Ama burada 3G’nin olmaması biraz üzücü,” diye ekledi Lasse hemen. “Dijital yoksunluk yaşıyorum.”

“Bunun sana faydası olur,” dedi Alma.

“Boş versene, sen de internette gezinmek istiyorsun,” diye karşılık verdi Lasse.

“Şu anda tek istediğim ısınmak,” dedi Alma. Kalın şapkasını kulaklarının altına o kadar indirmişti ki uzun sarı saçlarının sadece bir kısmı arkadan görülebiliyordu.

Andreas ayağa kalkarak, “Ateşe biraz daha odun atacağım,” dedi.

“Lütfen içeri girebilir miyiz?” diye yalvardı Alma. “Çok karanlık.”

“Biraz erkek ol,” dedi Lasse. “Burada yeterince ışık var... değil mi Arnaq?”

Arnaq ateşe bakıp başını olumlu anlamda salladı. “Sorun değil ama Alma üşüyorsa...”

Andreas bir kucak dolusu eski kalası ateşe atarken, “Seni eve kadar götüreyim,” dedi. “Kimbilir, belki şimdi telefonlar çekiyordur.” Isı ve duman dönerek yukarıya yönelmelerine yol açmadan önce közler ve kıvılcım her tarafa saçıldı.

Ceketinin cebinde bir paket sigara bulan Arnaq, “Yavaş ol,” dedi.

Alma başını kaldırıp Andreas’a baktı. Kızılımsı sarı saçları ateşin ışığında parlıyordu. Arkasındaki gökyüzü karanlık ve griydi.

Andreas utangaç bir gülümsemeyle dönüp ona baktı. “Burada oturup üşümek aptalca.”

“Sanırım burası evin içinden daha sıcak,” dedi Arnaq, ikisine bakarak.

“Eh, yine de içeri girelim,” diye karar veren Andreas, elini Alma’ya uzattı.

Alma başıyla onu onaylayıp ayağa kalktı. “Bir süreliğine içeri girmeyi kesinlikle sorun etmem.”

Lasse omzunu silkti. “Nasıl isterseniz,” diyerek gülümsemi ve portakallı votkasından büyük bir yudum aldı. “Sen biraz daha ister misin?” diye sordu Arnaq’a.

Arnaq duman üfledi ve büyük, gri eve doğru ilerleyen arkadaşlarını izledi. İkisi neredeyse aynı boydaydı. Gülümseyerek başını salladı. Andreas gerçekten kısa boyluydu.

“Biraz daha ister misin?” diye tekrarladı Lasse.

“Efendim?” dedi Arnaq bir nefes çekerek. Sigarasının ucu parladı.

“Daha fazla votka yani?”

Arnaq başını iki yana salladı. “Şimdi değil.” Lasse’yi inceledi. “Sence seks yapıyorlar mıdır?”

Lasse hafifçe omzunu silkti. “Bir saniye içinde yukarı çıkıp, sevişip sevişmediklerini kontrol edebiliriz.”

Arnaq sigara izmaritini ona fırlattı.

“Senin sorunun ne?” diye bağırdı Lasse, için için yanan sigara izmaritini uyku tulumundan silkelemek için ayağa fırladı.

Arnaq ayağa kalkarken, “Saçmalayıp duruyorsun,” dedi. “Hadi, rıhtımda yürüyelim... Karanlıkta çok güzel oluyor.”

“O hurdada mı yürüyeceğiz?” diye sordu Lasse, ona bakarak. “Suya düşmez miyiz?”

“Evet. Bütün olayı bu zaten.”

Lasse uzun ahşap rıhtımı inceledi. Kar, yeri ve rıhtımı aydınlatırken etraflarına karanlık çöktüğünde, yüksek depolar artık daha da büyük görünüyordu.

“Yine korkaklığın mı tuttu?” diyerek kışkırttı onu Arnaq.

Lasse plastik bardağındaki votkasını bitirip başını iki yana salladı. “Asla.”

Arnaq elini ona uzattı ama karanlıkta şiddetli bir çığlık duyunca hemen elini geri çekti. Genç kız Lasse’ye baktı. Kollarındaki ve ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

Lasse’nin ağzı açık kalırken gözleri korkuyla parladı. “O da neydi...” diye bağırdı eve bakarak.

Karanlık ovada bir çığlık daha duydular.

“Alma bu,” dedi Lasse.

“Evet,” dedi Arnaq. “Neler oluyor?”

Lasse başını iki yana salladı. Hızlı hızlı nefes alıyor, havaya buhar bulutları gönderiyordu. “Andreas’ın pislik yaptığını mı düşünüyorsun?”

Arnaq başını olumsuz anlamda salladı. “Hemen oraya gidelim.”

“Fener var bende,” dedi Lasse, içinde votka şişeleri ve portakal suyu olan çantayı karıştırırken. Feneri bulup yak-tı ve Arnaq’a doğrulttu.

“Kes şunu,” dedi kız, elini kaldırarak.

Alma'nın tiz sesi gecenin karanlığında yeniden duyuldu.

“Yardım istiyor,” diye bağırdı Arnaq. “Lanet olsun, hadi gidelim!” Eve doğru koşmaya başladı. “Biri yere falan sıkışmış olmalı.”

Lasse de koşmaya başladı ve hızla ona yetişti. Fenerinden çıkan ışık önlerindeki engebeli beyaz arazide dans ediyordu. Ayakları tümseklerin arasındaki çamurlu çukurlara batıp çıkıyordu. Donun etkisi şimdilik yalnızca yüzeyseldi.

“Neden sadece Alma bağılıyor?” diye sordu Lasse, nefes nefeseydi. Neredeyse soluğu kesilmişti. Bakışları tümsekler, Arnaq ve giderek yaklaşan evin siyah pencereleri arasında gidip geliyordu.

19

Evin içine yoğun bir karanlık hâkimdi. Arnaq ve Lasse arkadaşlarına seslendiler ama yanıt gelmedi. Ovanın son bölümünü koşarken artık çığlık duymuyorlardı ve diğerlerine kulak kesilmek için zemin katta durduklarında oluşan sessizlik daha da endişe vericiydi.

“Kötü bir şey olduysa ne halt edeceğiz?” diye sordu Lasse, birinci kata çıkan merdivenlere yaklaşırken Arnaq’ın kolunu tutarak.

Arnaq durup ona baktı.

Lasse, feneri altlarındaki tozlu eski döşeme tahtalarına doğrulttu.

“Burada hiçbir şey yapamayız,” diye devam etti. “Yardım çağırmamız lazım.”

Arnaq merdivenlerin yukarısına bakarken, “Bütün gün çekmeyen ceptelefonuna baktın,” diye çıkıştı. “Kimseye ulaşamıyoruz! Kahretsin, umarım bizi kandırıyorlardır aptallar. Lars yarına kadar dönmeyecek.”

Lasse boynunu uzatıp yukarıya baktı. Bir sürtünme sesi çalındı kulaklarına.

“Orada. Yukarıda,” diye bağırdı Arnaq. “Işığı basamaklara tut!”

Üst kata çıktıklarında tahtalar ayaklarının altında gıcırdayıyordu. Tırabzan parçalanıyordu ve bazı kısımları kırılıp zemin kata düşmüştü. Sürtünme sesini tekrar duyunca, Ar-

naq son birkaç basamağı atlayarak çıktı. Harap hâldeki birinci kata baktı. Lasse feneri ulaştıkları sahanlıktan açılan iki koridora doğrulttu. Nefes alıp verışı hızlı ve ağırdı.

“Işığı şuradaki ilk odaya tut,” dedi Arnaq, sağ tarafını işaret ederek.

Lasse onun etrafından dolaşıp karanlık kapıdan içeri girdi. “Ah, hayır...” Dizlerinin üzerine çöktü ve feneri tutan eliyle başını kavradı; ışık üstlerindeki tavanı aydınlatıyordu.

“Ne?” diye seslendi Arnaq. “Neler oluyor?” Odayı aydınlatmak için feneri Lasse’den aldı. Andreas odanın ortasında yüzükoyun yatıyordu. Kafatası darbe almış, beyninin bazı kısımları dışarıya fırlamıştı. Vücudunun üst kısmı kan gölü içinde yatıyordu. “Tanrım, Andreas!” diye bağırarak Arnaq, Lasse’yi çekti. Delikanlının yüzü sümük ve gözyaşlarından ıslanmıştı.

“Ne yapacağız?” diye hıçkırdı Lasse.

Arnaq odaya girdi ve feneri etrafına tuttu. “Alma! Alma, Tanrı aşkına...” Sözcükler boğazında düğümlendi. Kendisini arkadaşının yanına, yere attı.

Alma başını hareket ettirmeden ona boş boş bakıyordu.

“Ne oldu, Alma?” diye sordu Arnaq, feneri yere koyarak.

Alma hiçbir şey söylemedi. Gözleri kapalıydı, nefesi sığdı. O da kafasına bir darbe almıştı ama Andreas’ı öldüren darbe kadar şiddetli değildi. Saçları kanla kaplıydı ama kafatasında açık bir yara yoktu.

“Alma, kahretsin,” diye fısıldadı Arnaq, başını Alma’nın alnına yaklaştırarak. “Sana yardım edeceğiz.”

Alma sarsıldı. Nefes alıp gözlerini açtı ve Arnaq’a baktı. Sonra hafifçe başını iki yana salladı. Gözleri tekrar kapandı.

Arkalarındaki merdiven gıcırdamaya başladı. Arnaq kapıya baktı hemen. Lasse korku dolu bir ifadeyle ona bakıyordu. Gözlerinde panik dolu bir bakış vardı ve her yeri titriyordu.

“Buraya gel,” diye fısıldadı Arnaq.

Lasse ona doğru koşup yanına diz çöktü ve feneri kapattı.

Evin dışında rüzgâr şiddetleniyor, soğuk hava kırık pencereden odaya giriyordu. Kapı uzun zaman önce menteşelerinden çıkmıştı.

Merdivenlerden daha fazla gıcırta geldi.

Arnaq, Alma'nın elini tutmuştu. Lasse'nin nefes nefese kaldığını duyabiliyordu. Genç kızın gözyaşları yanaklarından süzülüyor ve nefes almakta zorlanıyordu.

Daha sonra Arnaq, koridordan gelen ayak sesleri duydu. Pis zemine basan ayakkabıların veya botların çıtırtıları. Dışarıdan vuran aydınlık dışında hiçbir ışık kaynağı yoktu.

Ses bir anlığına durdu, sonra kapı eşiğinde büyük, karanlık bir silüet belirdi. Silüet homurdandı ve odaya doğru bir adım attı.

Arnaq feneri yakıp doğrudan adama doğrulttu. Adam sinirli bir şekilde başını salladı ve elini yüzünün önüne getirdi, böylece genç kızın görebildiği tek şey kısa saçları oldu.

Lasse çılgılık attı ve adama saldırmak için ayağa fırladı ama adam çok güçlü bir çekiç darbesiyle onu öyle hızlıca yere serdi ki delikanlının kafatası yarıldı.

Arnaq kendi vücuduna bakarken fener elinden kaydı. Yüzü ve paltosu kan içindeydi. Duvardaki ışık çemberi, Lasse'nin Andreas'ın yanında tamamen hareketsiz yattığı odaya yansırıyordu.

Arnaq ellerine baktı. Çok fazla kan vardı. Çılgılık attığını fark etmemişti ama nefesini toparlamak için durdu ve mide bulantısına yenik düştü. Öne eğilmeyi başaramadan üstüne kustu.

Alma boş gözlerle Arnaq'a bakıyordu.

Arnaq göz ucuyla iri adamın Lasse'nin bedenini Andreas'ın üzerine attığını gördü.

“Kız bize lazım,” diye mırıldandı adam kendi kendine, elindeki ağır çekici hafifçe sallayarak.

TUPILAK

20

NUUK, BATI GRÖNLAND, 20 EKİM 2014

Güneş, Nuuk'un batısındaki fiyordun geniş ağzının ardındaki dağların üzerinde, alçak bir noktada öylece duruyordu. Yarım saat geçmeden tamamen ortadan kaybolacaktı. Zayıflayan ışınları o kadar güçlü bir turuncu parıltı yayıyordu ki, günün bu son kısa saatinde hiçbir şey kendi rengini koruyamıyordu; küçük buzulların üzerindeki karlar bile sıcak tonlarda parlıyordu.

Matthew sahildeki iki buzulun arasında oturuyor, soğuk denizden gelen temiz, saf havanın tadını çıkarıyordu. Jakob'un buzun yaşı, rengi ve nefesiyle ilgili notları ona bunları derinden sevmeyi öğretmişti. Bugünlerde büyük, karaya oturmuş buzul yığınlarının yanından, buzun havasını içine çekmeden ve nefes aldığını hissetmeden geçemiyordu.

Sık sık ağzına küçük bir parça buz atıyor ve yüz bin yıldan uzun süre boyunca buz olarak sıkışıp kaldıktan sonra diliyle temas eden soğuk damlaların nasıl yeniden canlandığını hissediyordu.

Jakob bu yığınlara buz zaman makineleri adını vermişti çünkü onları oluşturan su, en son o kadar uzak bir geçmişte sıvıydı ki, o zamanlar *Homo sapiens* yeryüzündeki pek çok insan türünden yalnızca biriydi.

Matthew bir taş aldı ve onu uyluğuna dayalı duran defterin üstüne koydu. Emily için yazdığı kitaptı bu. Henüz bu konuda pek ilerleme kaydedememişti; yalnızca yaşadığını hissetmek için yazıyordu. O ve Tine, o araba kazasını geçirmeseydiler, Tine neredeyse bir yaşına basacaktı. Bir yaşında. Belki şimdiye kadar yürümeye başlamış, hatta birkaç kelime söylemeyi öğrenmiş olacaktı.

Yakınındaki bir buzuldan buz parçası koptu ve ses onun başını kaldırıp bakmasına neden oldu. Matthew taşı alıp defteri kapattı. Dikkati dağılmadan düşünebilmek için cep telefonunu evde bırakmıştı. Editörü, Ittoqqortoormiit'te ölen adamlarla ilgili başka bir makale yazması için onun başının etini yiyordu ama Matthew kendisini çıkmaza sokmuştu ve bir çıkış yolu bulmak için Ottesen'le konuşması gerekiyordu. Nukannguaq'ın, tüm bu olanların kilidini açacak anahtar olabilecek her şeye iblislerin ve hapların karıştığı konusundaki ısrarında bir şeyler vardı.

Sigara paketini buldu ve bir tane yaktı. Duman yüzünü sardı. Arnaq geri döner dönmez ona babasını aramak için kendisiyle birlikte Ittoqqortoormiit'e gelmek isteyip istemediğini soracaktı. Briggs'in izini sürmemesi konusunda uyardığı çılgın katil olduğu ortaya çıksa bile, onun hakkındaki bilgiyi başka birine aktarmadan önce onu kendi gözleriyle görmek isterdi.

Matthew sigarasını bir kenara attı ve gözlerini ovuşturdu. Parmaklarından keskin bir duman kokusu yayılıyordu. Taşlara baktı, sonra yere fırlattığı sigarayı alıp çöpe atmak için paketine geri koydu. Ayağa kalktı ve kıyıdan uzaklaşan kuru tepeliklerle kaya parçalarının üzerinden ters istikamette yürümeye başladı. Tupaarnaq'la Katuaq Sanat Merkezi'nde buluşacaklardı, orada bir şeyler de yiyebilirdi. Onun bütün gün ne yaptığını bilmiyordu ama umurunda da değildi; Nuuk'a dönmüştü ve önemli olan da buydu.

Matthew'un Ørneøen'den Katuaq'a yürümesi yirmi beş dakika sürdü ama Tupaarnaq'ın Nuuk Merkezi'nin önünde ona el salladığını gördüğünde, harabeye dönmüş Blok 1'in köşesine ancak varmıştı. O da ona el sallayıp gülümsedi ama çok geçmeden kadının onu gördüğüne memnun olduğu için el sallamadığını fark etti.

Genç kadın, Matthew kendisinden biraz uzaktayken yüksek sesle, "Nerede kaldın?" diye sordu.

Matthew saatine baktı. "Buluşmamıza on beş dakika daha yok mu?"

"Biliyorum," dedi Tupaarnaq, şehir merkezine doğru başını sallayarak. "Ama hemen Else'e gitmeliyiz."

"Neden? Peki yemek ne olacak?"

"Onun beklemesi gerekecek," dedi Tupaarnaq. "Lars onları almaya gittiğinde kimseyi bulamamış... Kız kardeşini ve arkadaşlarını."

"Faeringehavn'da mı?"

"Evet."

"Yani henüz dönmediler mi?"

"Hayır, dönmediler ama..." Tupaarnaq tereddüt etti ve bakışlarını başka tarafa çevirdi. "Bunu Else'e gittiğimizde konuşuruz... Sen ve ben yarın sabahın ilk ışıklarında yola çıkabiliriz."

"Benden neyi gizliyorsun?" diye sordu Matthew. Parmakları ânında alyansının boş yerini ovalamaya başlamıştı. "Ne biliyorsun?"

Tupaarnaq gözlerinin içine kararlı bir şekilde baktı. "Orada kan varmış... Çok fazla kan."

Matthew'un kalbi hızla çarptı. Kendisi ve Tupaarnaq onları görmeye gittiğinde Arnaq'ı geri getirmesi gerektiğini biliyordu. Dördünü de Nuuk'a geri getirmeleri gerekirdi.

“Aynı zamanda onları gören son kişileriz,” diye devam etti Tupaarnaq. “Bu yüzden polis bizimle mümkün olan en kısa sürede konuşmak istiyor.”

Matthew başını iki yana salladı. “Beklemeleri gerekecek.” Tupaarnaq’a baktı. “Gidebilir miyiz? Bu akşam?”

Genç kadın gökyüzüne bakarken ağzının kenarları aşağıya kaydı. Çok az ışık vardı ve bir saat içinde hava tamamen kararacaktı. “Yalnızca yavaş sürersek,” dedi. “Ama bunu yapabiliriz.”

“O hâlde sen tüfeğini alırken ben de bir koşu eve gidip cep telefonurnla teknenin anahtarlarını alırım, tamam mı?”

Tupaarnaq yavaşça başını onaylar anlamda salladı. “Ya Else? Çok korkmuş ve bizi bekliyor.”

“Kahretsin... Evet... Gitmeden önce onun evinde buluşuruz. O zaman gideceğimizi de öğrenir.”

Matthew ve Tupaarnaq birlikte mavi toplantı salonunun arkasındaki merdivenlere ilerlediler. Tupaarnaq, Radiofjeldet'e ve Else'in yaşadığı alçak konut bloklarına doğru dönerken, Matthew dairesinin bulunduğu gri ve sarı apartman bloğuna doğru saptı.

Akşamın henüz erken saatleri olmasına rağmen birkaç yıldızın çoktan parıldamaya başladığı gökyüzüne baktı.

Merdiven boşluğunun cam kapısı çoğu zaman olduğu gibi aralıktı. Birinci katta yaşayan adamın küçük, siyah bir kedisi vardı ve yapmaması gerektiği hâlde kedinin içeri girip çıkabilmesi için sık sık ön kapıyı açık bırakırdı.

Matthew'un dairesinden teknenin ve cep telefonunun anahtarlarını alması, ardından Else'in evine gitmeden önce kapısını kilitlemesi yalnızca birkaç dakikasını aldı. Asansörü bekleme zahmetine katlanamadı, bu yüzden iki kat merdivenden koşarak indi ve hızla cam kapıdan dışarı çıktı.

“Merhaba?”

Matthew sesten yana döndü. Apartman bloğunun karşıındaki dar yolun oradaki mavi teraslı evlerden geliyordu. Orada kimseyi göremedi. Bina küflenmeden dolayı oturulacak hâlde değildi ve tüm binayı kaplayan eğimli yarım çatıyla boş evlere açılan ön kapının altında ışık yoktu.

“Merhaba?” diye seslendi ses. “Matthew?”

Matthew geriye doğru bir adım attı ve gözlerini kıstı. Yolun karşısında biri mi vardı?

“Sen Matthew Cave misin?”

“Evet,” dedi Matthew. Karanlıkta ses derinden geliyordu. Güçlü bir erkek sesiydi. “Korkarım şu anda konuşacak vaktim yok. Ne oldu?”

“Buraya gel,” dedi adam.

“Hayır, şu an iyi bir zaman değil,” dedi Matthew, özür dilercesine. “Gerçekten gitmem gerekiyor... Ailevi acil durum.”

“Evet,” dedi adam hemen. “Kız kardeşinle ilgili.”

“Kız kardeşim mi?” Matthew öne doğru bir adım attı. “Kız kardeşim hakkında ne biliyorsun? Dışarı çık da seni göreyim.”

“Hayır,” dedi adam. “Buraya gel yoksa giderim.”

Matthew yavaşça nefes verdi. “Bunu yapmak istediğimden emin değilim.”

“Pekâlâ, o zaman gidiyorum.”

“Bekle!” Matthew yolun yanındaki kanal boyunca yürüdü ve karşı tarafa atladı. Yarım çatının altındaki karanlıkta duran adama baktı. Görebildiği tek şey adamın bacaklarıydı.

Matthew bina boyunca uzanan balkona kısa bir mesafedeyken, “Kimsin sen?” diye sordu.

“Adım Olí.”

Matthew durdu ve yarım çatının altına bakmaya çalıştı. “Arnaq hakkında ne biliyorsun?”

“Arnaq?” diye tekrarladı ses.

“Kız kardeşim,” dedi Matthew, sabrı taşmaya başlamıştı. Sesin geldiği yöne doğru bir adım attı.

O anda adam Matthew’un yüzüne bir avuç kum fırlatarak onu kör etti. Şaşırان Matthew geriye doğru tökezledi. İri adam Matthew’un bileğini tutup kolunu arkasına doğru bükerken başka bir büyük el de ağzını kapattı. Matthew

tuzlu tenin tadını alabiliyordu ve boştaki koluyla karşılık vermeye çalıştı. Diğer kolu sırtına öyle sert bastırıldı ki omzunun çıkacağını sanarak acıyla çığlık attı. Ağzından çıkan tükürük, şimdi onu şiddetle kavrayan sert ele bulaşmıştı ve yanakları dişlerine doğru sıkışmıştı.

Matthew'u sertçe bir arabaya doğru iten adam kendi kendine, "Ona canlı ihtiyacımız var," diye mırıldandı. "Canlı... Anladım."

Adam, Matthew'u arabanın önündeki çakılların üzerine uzanmaya zorlarken mırıldanmaya devam etti. Elini Matthew'un ağzından çekti ve boğazına öyle sertçe bir şey soktu ki Matthew neredeyse kusacaktı. Sonra onu tekrar ayağa kaldırdı ve başına bir çuval geçirdi. Matthew çuvalın boynuna sıkıca bağlandığını hissedebiliyordu ve hemen sonra arabanın arka koltuğuna atıldı.

Adam sürücü koltuğuna oturup hemen arabayı çalıştırdı. Matthew burnundan nefes almaya çalıştı ama burnu sümük doluydu ve tıkaç ağzını kapatıyordu. Homurdandı ve ciğerlerine hava çekerken yüzünden aşağıya sümük aktığını hissetti.

Araba bir köşeyi dönünce Matthew yan tarafa düştü. Düşüşünü desteklemeye çalıştı ama hiçbir şeye tutunamadı ve kaburgalarına güçlü bir darbe aldığı anda neredeyse arabanın dibindeydi.

"Kıpırdamadan otur," diye emretti adam ön taraftan.

Ona tekrar vurdu ama bu sefer sadece sıyırıp geçmişti. Adam çok geriye uzanamıyordu ve Matthew tekrar koltuğa oturup kendisini sürücüden en uzak kapıya itmeyi başarmıştı. Yarı kapalı burun deliklerinden hava girip çıkıyordu. Çuvaldan camın soğukluğunu hissedebiliyordu. Kumaşı tutmak için parmaklarıyla ağzının etrafını çekiştirmeye çalıştı ama çuval herhangi bir yerini kavrayamayacağı kadar sıkıydı.

Öndeki iri adamın homurtusunu duyabiliyordu. Bazen kelimeleri seçebiliyordu, onun dışında çoğunlukla anlamsız seslerden ibaretti duydukları. “Canlı” kelimesi tekrarlandı. “Öldür” de.

Matthew birisinin onu görebilmesi umuduyla yüzünü pencereye yaslayıp avuçlarını da soğuk cama bastırdı. Nefes almaya çalışırken ikinci kez burun deliklerinden sümüğünü çıkarmaya çalıştı. Sümük, yüzünden akan terle karışıyordu.

Motor durdu ve Matthew, adamın arabadan inip kapıyı arkasından çarparak kapattığını duydu. Başını iki yana salladı ve neler olduğunu duymaya çalıştı. Kısa bir süre sonra kendi kapısı o kadar sert bir şekilde açıldı ki Matthew neredeyse düşecekti. Büyük eller kollarından tutup onu koltuktan kaldırdı. Kollarıyla omuzları ağrıyordu ve çığlık atmaya çalıştı ama çuvaldan tek bir ses bile duyulmuyordu. Bir öksürük krizine girerek yere düştü. Nefes alamıyordu ve bayılmak üzere olduğunun farkındaydı. Sırtı ile göğsünden ter akıyordu. Kollarını savurup başındakini çıkarmaya çalıştı. Kafasını salladı. Tekrar homurdandı ama burun deliklerinin tıkanıklığını gideremedi.

Ağır bir ayak koluna bastırınca ani bir acı hissetti. “Kıpırdamadan yat,” diye hırladı adam öfkeyle.

Matthew ipin gevşeyip çuvalın çıkarıldığının ve kumaş tıkaçın ağzından çekildiğinin farkındaydı. Yan tarafına yuvarlandı ve çakıllara doğru şiddetle öksürdü. Derin nefes almaya çalışırken etrafa tükürükler saçıyordu. Giysileri vücuduna yapışmıştı ve kendi mukusunun tadını alabiliyordu.

Matthew adama baktı. Yaklaşık iki metre boyundaydı ama yüzü dar, siyah bir kar maskesinin arkasına gizlenmişti. Sadece gözleri görünüyordu ve karanlıkta onları seçmek zordu. Adam denize doğru yürümeye başladı.

“Kız kardeşim nerede?” diye bağırdı Matthew, ayağa kalkmaya çalışarak. Kolu acıdan seğiriyordu.

Adam dönüp Matthew’a baktı. “Benimle geliyorsun.”

“Ne? Nereye?”

Adam sadece derin bir nefes aldı ve yürümeye devam etti.

Matthew çakılları eşeledi ve geniş, keskin bir taşı kavradı. Adam geri gelip onu kaldırmak için üzerine eğildiği anda, taşı adamın yüzüne elinden geldiği kadar sertçe vurdu. Sadece kafasının arkasına vurmayı başardı ama bu yeterliydi.

Adam geriye doğru bir adım atıp başını tutarken kükredi. “Canlı,” diye hırladı. “Canlı.”

Matthew ayağa kalktı, birkaç adımda arabaya ulaştı ve sürücü tarafına atladı. Arabayı hızla kilitledikten sonra anahtarı aradı. İşte oradaydı. Adam da arabaya koştu, kapıyı o kadar güçlü çekiyordu ki şasi sallanıyordu. Matthew bağıırıp arabayı geri vitese taktı ve gaz pedalına bastı. Arkasını fazla göremiyordu ama anayola giden çakıllı yolun düz ve geniş olduğunu biliyordu.

İri adam arabayı kovalarken Matthew ön camdan ona baktı. Hantal ve yavaş görünüyordu.

Matthew ayağını gaz pedalından çekip anayola doğru geri geri ilerledi. Arabayı vitese taktığında ve adamın yanından kasabaya doğru hızlandığında, iri adam arabaya yetişmek üzereydi.

Nuussuaq kavşağından hemen önce geniş yolda kenara çekti ve cep telefonunu çıkardı.

Şu anda neredesin? diye mesaj attı Ottesen’e, ardından Tupaarnaq’a durumu bildirdi. *Saldırıya uğradım. Ottesen’le konuşmam lazım. Seninle daha sonra Else’de buluşuruz.*

22

“Araba Apollo’ya ait,” dedi Ottesen. “Ancak seni götüren o değildi çünkü Apollo o kadar uzun değil ve etrafta dolaşıp insanlara ya da kız kardeşlerine saldırmadığından oldukça eminim.”

“Yani araba çalıntı?”

“Kesinlikle... Apollo’yu aracı geri alabilmesi için arayacağım.” Ottesen durakladı. “Burada pek çok insan anahtarlarını kontakta bırakıyor. Sonuçta Nuuk’tan çıkan hiçbir yol yok, bu yüzden bir araba çalınırsa genellikle oldukça hızlı bir şekilde ortaya çıkar.”

“Kahretsin,” dedi Matthew ve dar, açık yeşil koşu kıyafetleri içinde üşümeye başlamış gibi görünen Ottesen’e döndü. Matthew bakışlarını Nuuk’un polis merkezinin bulunduğu alçak, koyu kahverengi ahşap binaya çevirdi.

“Adli tıp testleri falan mı yapacaksınız?”

“Evet, elbette. Biz bu işi bitirmeden Apollo arabasını geri alamayacak.”

Matthew daha kısık bir sesle, “Öleceğimi sandım,” dedi. “O kadar güçlüydü ki... İnanılmaz derecede güçlüydü.”

“Peki, yüzünü görmedin mi?”

“Hayır ama dediğim gibi, boyu iki metre vardı. Ayrıca çok güçlüydü, ahşap çizmeler giyiyordu ve şey aksanıyla konuşuyordu... Onu bulmak o kadar da zor olamaz.”

Matthew, Ottesen'e baktı. "Adının Olí olduğunu söyledi; etrafta çok fazla bu isimde biri yoktur."

"Neredeyse kırk yıldır burada yaşıyorum," dedi Ottesen. "Ve Olí adında tek bir kişiyle karşılaştığımı hatırlamıyorum ama onun gerçek adının Olí olmadığı ya da Nuuk'ta yaşadığına dair büyük miktarda para üzerine bahse girebilirim... Muhtemelen seni tekneye bindirmek istemesinin bir nedeni vardı."

"Sanırım adam Faroe'li," dedi Matthew.

Ottesen başını olumlu anlamda salladı. "Olabilir... Bu kadar uzun boylu olduğunu bildiğim tek Faroe'li, Færingehavn fiyordunun karşısındaki eski Polaroil sığınağı noktasında yaşayan adam ama onun adı Bárður."

"Onunla konuşmamız lazım," dedi Matthew. "Færingehavn'a yakın mı?"

"Evet, tekneyle ama karadan değil. Fiyort derin ve dağları aşıp Polaroil'den Færingehavn'a yürümek birkaç gününü alır." Ottesen başını iki yana salladı. "Bárður içekapanık biri ama onunla tüm bunlar hakkında biraz konuşmamız gerekiyor... Eminim hangi teknelerin oraya gidip geldiğini biliyordur." Ottesen arabanın tavanına hafifçe vurdu. "Zaten orada memurlarımız vardı, Matt ve fiyordun o tarafında hiçbir şey bulamadılar."

"Peki, Færingehavn'daki büyük gri evde kan bulduğunuz doğru mu?"

"Henüz insan kanı olup olmadığını bilmiyoruz."

Matthew eliyle gözlerini kapattıktan sonra elini ağzına götürdü. "Oradaydım... Onları eve getirebilirdim."

O anda Nuuk polisinin lacivert SUV'lerinden biri çalıntı arabanın yanında durdu.

Rakel, SUV'nin kapısını açtığı anda, "Hiçbir şey yok," dedi.

"Dairemin karşısındaki evleri ve halka açık yüzme havuzunun arkasındaki alanı kontrol ettiniz mi?"

Rakel başıyla onu onaylarken özür dilercesine kaşlarını kaldırdı. “Hiçbir şey yoktu... Üzgünüm.”

“Sorun değil.” Ottesen eğildi ve SUV’deki diğer memura selam verdi. “Merhaba, Frederik.” Sonra tekrar doğruldu. “Lütfen gidip Apollo’ya arabasının kaybolduğunu fark etmediğine göre bugün ne yaptığını sorabilir misiniz?”

Rakel başını salladı ve kapıyı kapattı.

Ottesen elini Matthew’un omzuna koydu. “İki metre boyundaki Faroe’li adamı aramak için iki devriye arabamız daha var.”

“Biliyorum... Kahretsin. Kız kardeşim ve arkadaşları hakkında gerçekten kötü bir his var içimde.” Matthew bir an tereddüt etti. “O gece Tupaarnaq ve ben Færingehavn’da yine bir dev tarafından saldırıya uğradık ama o zaman az önce gördüğümde bile daha azını gördüm çünkü hava çok karanlıktı. Ama aynı evde saldırıya uğradık. Ahhh... Onları evlerine götürmeliydim.”

“İkinizin oraya gittiği gün dışında, Færingehavn’da hiçbir şey olmuyor genel olarak,” dedi Ottesen, başını iki yana sallayarak. “Birinin denize açılıp oraya gitmesinin hiçbir anlamı yok...”

Matthew, Ottesen’e baktı. “Orada ne kadar kan vardı?”

Ottesen omzunu silkti. “Biraz kan bile her zaman önemlidir, Matt.”

Matthew yere bakarak, “Gerçekten şu Bárdur denen adamla görüşmek istiyorum,” dedi. “Mümkünse şimdi.”

“Bu polisin işi, dostum.”

“Ama söz konusu benim kız kardeşim! Ölmüş olabilir...” Matthew’un sesi giderek kısıldı. Parmakları alyansının olduğu cebini yokladı. Kumaşın üzerinden yüzüğün yuvarlaklığını hissetti ve parmaklarını kumaşa bastırdı.

“Matt...” Ottesen tereddüt etti. “Sana sormam gereken başka bir şey var. Amerikalı bir subay bizimle iletişime geçti.”

“Ve?”

“ABD Ordusu’nun 1990 yılında firar edip hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolan bir denizciyi arama çalışmalarına yeniden başlamayı düşündüğünü söylüyor. Denizcinin adı aklıma seni getirdi: Tom Roger Cave. Onu tanıyor musun? Bana babanın Amerikalı olduğunu söylemiştin de.”

“Babam o,” dedi Matthew. Düşünceleri kafasının içinde uçuşuyordu. Briggs davayı yeniden açmış olmalıydı.

“Onunla temas hâlinde misin?” diye sordu Ottesen.

Matthew başını iki yana salladı. “Onu dört yaşımdan beri görmedim ama bu arada Arnaq doğmuş, yani bir zamanlar Nuuk’ta yaşamış olmalı.”

“Kesinlikle,” dedi Ottesen. “Ama buraya resmi olarak hiç kaydolmamış. Dediklerine göre devlet gözetiminden uzakta yaşıyormuş. Amerikalılara söyleyebileceğimiz hemen hemen tek şey buydu.”

Matthew siyah gece göğüne baktı. Hava soğuktu; sıcaklık sıfırın hemen altındaydı.

“Asker kaçağı olmadan önce iki adamı vurduğunu biliyor muydun?” diye sordu Ottesen. “Yani babanın.”

“Evet,” dedi Matthew.

“O zaman Jakob’ın evinde sorduğun vakanın kendi babanla ilgili olduğunu zaten biliyordun, öyle mi?”

“Daha yeni öğrenmiştim.”

Ottesen kalçasının üzerine çömeldi ve kaslarını esnetmek için ileri geri sallandı. “Thule’deki olay bana anlatıldığına göre oldukça şiddetliymiş. Amerikalı subay bizi babana dikkatli yaklaşmamız konusunda uyardı... tabii onu bulursak.”

“Ittoqqortoormiit’teki ölü adamlarinkine benzer bir vaka,” dedi Matthew. Bakışları, polis merkezi ile hükümet binasının arasındaki meydanın uzak ucunda bulunan Kattuaq Sanat Merkezi’ne yöneldi. “Bence kimin kimi vurduğunu söylemek zor.”

“Ah, Amerikalı subay oldukça net gibiydi,” dedi Ottesen. “Baban diğer adamları vurmuş belli ki... Üstelik onlar babanın tabancasıyla vurulmuş ve hem o tabanca hem de baban cinayetlerden bu yana kayıp.”

“Belki de,” dedi Matthew, ellerini havaya kaldırarak. “Bilmiyorum, tamam...”

“Hayır, hayır... Elbette,” diyen Ottesen tekrar ayağa kalktı. “Sorun değil... Ittoqqortoormiit’ten sağ kurtulan kişiyi tutuklattım.”

“Nukannguaq’ı mı?”

“Evet, o... Teknik kanıtları beklerken yatağının başına bir polis memuru koyduk.”

Matthew’un cep telefonu cebinde titremeye başladı, saniyeler sonra Ottesen’in bel çantasındaki telefonu da çaldı.

Matthew cep telefonunu çıkardı. Tupaarnaq’tı. Else’in dairesinden arıyordu.

Ottesen ise kendisine gelen aramayı çoktan bitirmişti.

“Jakob öldürülmüş!” dedi Matthew, Ottesen’e boş boş bakarak.

“Benimle gel,” dedi Ottesen. “Ben de oraya gidiyorum.”

Jakob'ın oturma odasındaki ışık, dışarıdaki karanlık ve soğukla tam bir tezat oluşturuyordu.

Matthew, Ottesen'in peşinden içeriye geçti ama Ottesen kolunu arkasına uzatınca durdu.

“Burada kalsan daha iyi olur, Matt,” dedi. “Koşu kıyafetlerimle burada tepinmem yeterince kötü.”

“Merhaba, Matt.”

Matthew, ona bir çift mavi galoş uzatan Rakel'i burada görünce şaşırdı.

Kadın hafifçe gülümsese de gözlerinde hüznün vardı. “Daha Apollo'ya ulaşamamıştık bile...”

“Ne oldu?” diye sordu Matthew.

Matthew onları fark etmemiş gibi görüldüğünden, Rakel galoşları tutan elini geri çekti. “Koridorda kalsan iyi olur.”

Matthew'un etrafından dolaşan Rakel, Ottesen'in peşinden gitti. Üç memur daha vardı orada. Hepsi üniformalıydı.

Jakob odanın ortasındaki eski koltuğunda oturuyordu. Yıpranmış kahverengi fitilli pantolonla mavi bir gömlek giyyordu. Bir tarafa eğilmişti ve kendini savunmak için ayağa kalkmaya çalışmış gibi görünüyordu. Üst düğmesi koparılmış gömleğinin bir tarafı yukarı çekilmişti. Baş da göğsüne düşmüştü.

“Neden dışarı gelmiyorsun?”

Matthew, Rakel'in geri döndüğünü fark etmemişti. O da en az onun kadar sarsılmış görünüyordu.

“Temiz hava iyi gelir,” diye ekledi kadın.

Matthew'un bakışları Jakob'a döndü. Gömleği, sanki katil Jakob'ı kasıklarından göğsüne kadar deşmeye çalışmış gibi, karnının alt kısmına saplanıp sonra yukarıya çekilmiş bir bıçakla parçalanmıştı. İki ay önce Tupaarnaq'ın evindeki Lyberth'e ve 1973'teki davadaki ölümlere benziyordu. Ancak burada bıçak Jakob'ı tamamen yarmak yerine sadece karnında bir delik açmıştı. Matthew yarada Jakob'ın bağırsaklarının bir kısmını görebiliyordu; koltuğun yanında, yerde kusmuğa çok benzeyen bir birikinti vardı.

Rakel, Matthew'un kolunu kavradı. “Hadi Matt, gitme vaktimiz geldi.”

Dışarıdaki hava hem nemli hem de soğuktu. Polis arabaları, ambulanslar ve itfaiye araçları yol boyunca park edilmişti. Acil durumun niteliği ne olursa olsun herkesin gelme alışkanlığı vardı çünkü maaşları yalnızca çağrı sayısına bağlıydı. Mavi ışıklar karanlığı bozuyor, her yandan ses geliyordu.

“Biraz yürümeye ne dersin?” dedi Rakel. “Buradaki gü-rültüden uzaklaşalım.”

Matthew başını sallayarak onayladı ve caddede yürümeye başladılar. Çevrelerinde gün ışığında Myggedalen bölgesine renk katan çok sayıda ahşap ev vardı.

Stephen Møllerip Aqqutaa tarafına döndüler ve Matthew sömürge döneminde kazılmış küçük gölete baktı.

“Sence Abelsen mi yaptı?” diye sordu Rakel. “Yani... bıçakla?”

“Hayır,” dedi Matthew sessizce ama sonra başını iki yana salladı. “Yerdeki kusmuk muydu?”

“Evet, birisi... maktulün hemen yanına kusmuş.”

“Jakob'ın kendisi olabilir mi?” diye soran Matthew, verdiği tepkiye şaşırdı. “Acı yüzünden?”

“Sanmıyorum... o olsaydı başka bir noktada olurdu.”

“Yani katilin mi yaptığını düşünüyorsun?”

“Ne tür bir katil kurbanının tam karşısında kusar?”

“Eh, Abelsen yapmazdı böyle bir şey.”

“Evet, bence de.”

Matthew cebinde bir sigara buldu. Elleri o kadar titriyordu ki çakmağı çakamadı.

“Nefes al.” Rakel çakmağı ondan aldı ve alevi sigaraya yaklaştırdı. “Gerçekten bırakmalısın, Matt.”

Matthew başını olumlu anlamda sallayıp nefes verdi. “Evet... Ama bugün değil.”

“Hayır, muhtemelen değil.” Rakel çakmağı Matthew’un cebine geri koydu.

Sigaranın parıltısı karanlığı aydınlattı. Matthew, Rakel’e baktı. “Kim böyle bir şey yapar ki?”

Rakel hafifçe omzunu silkti. “Bunu benden daha iyi bilirsin, değil mi?”

Matthew yere baktı. “Hiç kimseyi öldürdün mü?”

“Hayır,” diyen Rakel, başını iki yana sallarken atkuyruğu şeklinde toplanmış saçı bir yandan diğer yana sallandı. “Babanı ve Thule’deki ölü adamları mı düşünüyordun?”

Matthew dumanı sertçe üfleyerek, “Kendimi düşünüyordum,” dedi. “Sonuçta Ulrik’i ben öldürdüm.”

“Ulrik benim arkadaşımdı,” dedi Rakel sessizce. “Ve lanet olsun ki çok iyi bir arkadaşımdı... Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Ama başka seçeneğin yoktu, değil mi? Yani bu aynı şey değil.”

Matthew sigarasından bir nefes daha çekti. “Ya Arnaq ölürse? İmkânım varken onu geri getirmedi. Hayatını kurtarabilirdim... Peki, ya eşim ve karnındaki küçük kız? Onlar öldüğünde arabayı ben kullanıyordum.”

“Bu da öldürmekle aynı şey değil, Matthew,” dedi Rakel. Yürümeyi bırakmıştı ve sesi bir fısıltıya dönmüştü.

“Eskiden evli olduğunu bilmiyordum. Bunu duyduğuma çok üzüldüm... Ne diyeceğimi bilmiyorum. Ancak bir kazaya karışmak birini öldürmekle aynı şey değil.”

“Ama o gün arabayı ben kullanmasaydım... Arnaq ve arkadaşlarını Færingehavn’da bırakmasaydım.”

Rakel elini Matthew’un koluna koydu. “Bunun öldürmekle hiçbir alakası yok ve böyle düşünmek tamamen yanlış, Matt. Baban ise iki adamı başından vurmuş. Bu tamamen farklı bir konu.”

“Ottesen uçakların Færingehavn civarında arama yaptığını söylüyor.”

“Evet. Onları bulana kadar aramaya devam edeceğiz.”

“Ölü ya da diri...”

“Kız kardeşinin hayatta olduğuna eminim.” Arnaq’tan bahsederken Rakel’in sesi yeniden kısıldı.

“Nasıl?” Matthew onunla göz göze gelmeye çalıştı ama Rakel bakışlarını kaçırdı.

Rakel onun kolunu bırakıp gölün karşı tarafındaki Jakob’ın evinin dışında duran acil durum araçlarına baktı.

“Geri dönmeliyiz.”

“Bunu Arnaq için mi söylüyorsun? Yoksa orada bir şey mi gördün?”

Rakel iç çekip elini yüzünde gezdirdi. “Bilmiyorum... Nasıl görüldüğüne bağlı... Bilmiyorum. Bana iki cinayet ile iki kaçırma olayı gibi geldi ve oğlanların öldüğüne dair bir önsezim var.”

“Böyle düşünmene sebep olan ne?”

Rakel başını çevirdi.

“Kızların tecavüze uğrayabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Evet.”

“Şimdi oraya gitmem gerekiyor.”

“Önce Ottesen’le konuşman lazım, yarın sabaha kadar hiçbir şey olamaz.”

Matthew ve Rakel eve döndüklerinde yanıp sönen mavi ışıklar daha da parlaklaşmıştı.

Rakel temkinli bir tavırla, “Bu gece yalnız kalmak istemezsen bende kalabilirsin...” dedi. “Şu anda olup bitenler yüzünden gerçekten üzgün olmalısın. Bir saat sonra mesaj bitince konuşmaya devam edebiliriz.”

“Teşekkür ederim,” dedi Matthew. “Şu anda beynim lapa gibi... Sanırım bütün gece tavana bakacağım.”

“İstersen bütün gece konuşabiliriz,” dedi Rakel. “Genelde işten sonra spor salonuna giderim ama bugün çok geç ve sadece eve gitmek istiyorum. Uyuyabilirsen kanepede uyuyabilirsin. Çocuklar babalarında.”

“Çocuğun var mı?”

“Evet, iki tane.” Rakel gülümsedi. Üst ön dişleri diğerlerinden biraz gerideydi. Siyah gözleri yeniden parlamaya başladı. “Minik ve Paarnuuna.”

“Harika.” Matthew kısa bir süre onun yüzüne baktı. “Onları genç yaşta doğurmuş olmalısın?”

“Paarnuuna dünyaya geldiğinde yirmi bir yaşındaydım. Onlar dünyanın en harika çocukları.”

“Bir gün onlarla tanışmak isterim.”

“Bir ara dondurma yemeye gideriz,” dedi Rakel. “Çocukların evde olduğu bir gün yani.”

“Evet, bunu yapalım,” dedi Matthew. “Şu anda tek yapmak istediğim karanlıkta tek başıma yatmak.” Yukarı baktı. Ottesen, Jakob’ın evinin önünde cep telefonunu tutarak duruyordu.

“Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?”

“Çene çalışıyoruz,” dedi Rakel hemen.

“Muhtemelen iyi bir fikir,” dedi Ottesen, başıyla evi işaret ederek. “Orada soruşturmamıza yardımcı olacak çok sayıda DNA kanıtı bulduk; bunlara kusmuk ve Jakob’ın tırnaklarının altından çıkan bazı kıllar da dahil.”

“Siyah mı?” diye sordu Matthew.

“Hayır,” dedi Ottesen, başını iki yana sallayarak. “Tıpkı seninkiler gibi sarı.”

Altındaki su yavaşça dalgalanıyordu. Aynı zamanda hem sakinleştirici hem de tuhaftı. Soğuktu. Sanki denizde yüzüyordu. Dalgalar uzun, yumuşak vuruşlarla tenini okşuyordu. Bir elin dokunuşu gibiydi. İki el ona sert ama yumuşak bir şekilde masaj yapıyor, teninin karıncalanmasına neden oluyordu.

Parmak uçları sakın, yavaş hareketlerle yumuşak bir şekilde tenine battı. Eller onu kavradı ve yüzü aşağı bakacak şekilde çevirdi. Rakel tam altında yatıyordu. Çıplaktı ve gözleri anlaşılmaz bir şekilde gülümsüyordu. Ağzı geniş bir gülümsemeyle açıktı, böylece dişleri görülebiliyordu; diğerlerinden biraz geride olan öndeki iki dişi, bakışlarını üzerine çekti. Gülümsemesinin etrafına yayılmış çiller vardı. Gözleri siyah, canlıydı. Ona bakarlarken beklenti doluydular.

Rakel onun göğsünü dürttü ve aşağı doğru yüzdü. Suyun içinden. Bir an için kollarını salladı ve suyun yüzeyinde olduğunu fark etti. Aşağıda, Rakel'in çıplak vücudunun tamamını görebiliyordu. Kalçaları. Küçük memeleri. Güçlü omuzları. Saçları o kadar koyu kahverengiydi ki yavaş, dalgalı hareketlerle denize doğru süzülürken siyah görünüyordu.

Rakel onu eliyle çağırdı, o da ona doğru daldı. Kadının gülümsemesi genişledi ve gözlerinin etrafında ince çizgiler belirdi.

Kadının çıplak vücuduna baktı. Kollarını ve bacaklarını dans edercesine sallıyordu. Belinin etrafında dönerek bir yandan diğer yana sallandı.

Dudakları ona fısıldıyordu ama Matthew onu anlayamıyordu. Göğsü sıkışmaya başlamıştı. Havaya ihtiyacı vardı. Başını çevirip yüzeye baktı. Çok yakında olması gerekiyordu ama şimdi çok yukarılarda titreşen ışıktan başka bir şey görmüyordu. Paniğe kapılmaya başladı.

Kadının ellerini yeniden hissedebiliyordu. Vücudunu keşfediyordu. Kendini onun tenine iyice bastırdı. Yüzü onunkinin hemen önündeydi. Gözlerinde hiç korku yoktu. Ölüm yoktu. Dudakları dudaklarına kapandığında, ona bakan gözleri parıladı. Bacakları, kalçasına sarıldı. Elleri, başını kavrıdı ve parmaklarıyla kulaklarını okşadı. Matthew öpücüğe teslim oldu. Kadının dilini keşfetmeye başladı. Havaya izin verdi. Onun öpücüğüyle nefes aldı.

*

Matthew irkilerek yatakta doğruldu. Daire tamamen karanlıktı. Gece karanlığında hiç ışık yoktu. Yavaş yavaş sakinleşmeye başladı.

“Neydi bu şimdi?” diye fısıldadı kendi kendine ve yaktan kalktı. Güçlü bir ereksiyon hâlindeydi ama bunu görmezden geldi.

Sigarasını buldu ve balkonun kapısını iterek açtı.

Rüyanın onda bıraktığı şehvetle savaşmaya çalıştı. Bir kadına dokunmayalı uzun zaman olmuştu. Neredeyse on sekiz ay. Kazadan sonra bunun bir daha olmayacağından emindi ama artık şüpheleri vardı. Duman, oturma odasına doğru süzülüyordu. Matthew sigarasını su ve izmaritlerle dolu büyük kâseye attı. Cep telefonunu bulup Facebook’ta Rakel’i buldu. Güzeldi. Güzelden de öteydi. Ama düşün-

celerini dağıtan o değildi; kısa bir an için o olabilirdi ama derinlerde bir yerde değildi. Tupaarnaq'ın gözlerinin, illerinin ve dudaklarının ona kilitlendiği derinlerde değil.

Bir kazak giydi ve kanepeye oturdu. Uyuklamaması gerekiyordu. Çok fazla Şey oluyordu. Jakob'ın karnındaki yaraların görüntüleri, düŐüncelerinin arasında birbirini takip ediyordu. Bazen Arnaq'ın da aynı Şekilde, aynı sandalyede bıaklandığını hayal ediyordu. Sonra harap olmuş arabadaki Tine geliyordu aklına. Ağzından köpük köpük kan çıkan Ulrik.

Matthew, Emily'ye yazdıklarıyla dolu not defterini çıkarıp açtı. İlk başta odaklanamadı ama gözlerini kapatıp birkaç derin nefes aldıktan sonra harfler ve kelimeler belir-meye başladı.

25

FÆRINGEHAVN, BATI GRÖNLAND, 21 EKİM 2014

Güz karı bazı tuhaf noktalar dışında erimişti ancak bu küçük, terk edilmiş kasabaya yeniden kış bastırması yalnızca birkaç gün veya hafta sürerdi.

Matthew, Tupaarnaq'ın sırtına baktı. Adımları güçlü ve uzundu. Tüfeği koyu renk ceketinin üstünden omzuna asılıydı.

Polis tarafından kordon altına alınan herhangi bir bölgeye girmeyecekleri konusunda Ottesen'le anlaşmışlardı ama bu, tutabilecekleri bir söz değildi. Bütün ev kordon altına alınmıştı ve bu kadar yolu boşuna gelmemişlerdi.

“Önce ben mi gireyim?” Tupaarnaq kordonun başında durmuştu. İnce plastik polis bandı rüzgârda dalgalanıyordu. “Bu şekilde hazırlıklı olursun.”

“Rakel ve Ottesen dün çok fazla şey söyledi, o yüzden hazırım.” Matthew pencerelere baktı. “Sonuçta o benim kız kardeşim ve ben sadece onu bulmak istiyorum.”

Tupaarnaq, altından geçmeleri için plastik bandı kaldırırken dişlerini sıkarak, “Kana asla hazır olmazsın sen,” dedi. “Hazır olduğunu sanıyorsun ama hayır...”

Matthew bir an Tupaarnaq'ın gözlerinin içine baktı. Güneş onlardan yansımadığında, en karanlık gece kadar siyahtı gözleri.

“Unutma,” diye devam etti Tupaarnaq. “Orada eline hiçbir şey almayacaksın... Dokunursak delil olarak işe yaramaz.”

“Hiçbir şeye dokunmayacağım.”

Tupaarnaq iki paslı demir mızrağın arasına çekilmiş şeridi bırakırken, “Bilinçdışınla konuşuyorum,” dedi. “Kana rasyonel tepki vermeyecektir.”

“Daha içeri adım atmadan beni korkutmana gerek yok,” diye çıkıştı Matthew ve harap evin anabinasının önünde bir galeri gibi uzanan dış sahanlığa doğru birkaç adım attı.

“Evet, var.” Tupaarnaq tüfeğini omzundan alıp önünde tuttu ve yatağa bir fişek yerleştirmek için sürgüyü geri çekti. “Bir de bastığın yere dikkat et.”

Rüzgâr üstlerindeki boş birinci katta uğulduyordu. Üç kanadın hiçbirinde tek bir pencere bile sağlam değildi ve her koridorun sonundaki kapılar eksikti. Duvarlardan duvar kâğıtları, tavanlardan da sıvalar dökülüyordu. Açıkta kalan ahşap birçok yerde görülebiliyordu ve yıllar geçtikçe büyük parçalar hâlinde aşınmış renklerden oluşan bir palet meydana gelmişti. İlk sahanlıkta, sıva ve kirle karışmış, ufalanmış kitaplarla dergiler vardı. Birçok yerde lekeli tavanlardan boş bakalit armatürler sarkıyordu.

“Sağındaki ilk oda,” dedi Tupaarnaq.

Matthew ona baktı. “Bütün odaları kontrol edeceğiz.”

“Elbette ama her zaman en çok korktuğun yerden başlamalısın, yoksa diğer odalara bakarken korkun duyularını köreltir.” Tupaarnaq ona bir bakış attı. “Hadi.”

Küçük odanın zemini kalın bir toprak tabakası, küçük sıva parçaları ve duvardan kopan tahta kıymıklarıyla kaplıydı. Şiltesi olmayan, paslı, tek kişilik karyola bir duvara yaslanmıştı. En büyük kan lekesi odanın ortasındaydı. Birkaç yöne uzanıyordu ve yatağın genişliği kadardı. Yatağın

önünde daha küçük bir birikinti vardı. Büyük lekenin çoğu kısmı bulanıklaşmıştı. Kanın büyük bölümü zemine sızmıştı.

Matthew sırtını pencerenin yanındaki duvara dayayarak yere çöktü. Yatağın üzerinden geçen ve nemli lekelerle kaplı, eğimli duvara çaresizce baktı.

Tupaarnaq kalçasının üzerine çömeldi ve yerin ortasındaki lekeleri inceledi. Bakışlarını iki kan lekesi arasında gezdirirken tüfeğini bir elinde tutup dipçliğini yere dayadı.

“Burada iki kişi ölmüş,” dedi Tupaarnaq.

Matthew önündeki kan lekelerine baktı. Konuşmak için çaba harcaması gerekiyordu. “İki mi?”

“İki kişinin kanı var,” diye açıklayan Tupaarnaq, kurumuş kan birikintisinin kenarında duran küçük tahta parçasını işaret etti. “Çok fazla hayvan kestiğinde kanın nasıl hareket ettiğini öğreniyorsun. Tam burada iki kişi hayatını kaybetmiş.”

“Öldüklerinden emin misin?” Matthew’un sesi titriyordu.

Tupaarnaq başıyla onu onayladı. “Çok kan var. Burada olduğundan daha az kan kaybından hayvanların ve insanların öldüğünü gördüm. Burada yatan iki kişi götürülmeden önce ölmüşler.”

“Peki ya son leke?” dedi Matthew. “Yatağın yanında... Bu da o iki kişiden birinin mi?”

Tupaarnaq başını iki yana salladı. “Sanmıyorum. Mantıklı görünmüyor.”

Matthew’un bütün bedeni ürperdi.

“Rakel dün sana ne dedi?” diye sordu Tupaarnaq.

“Oğlanların öldüğünü ve birinin kızları kaçırdığını düşünüyor.”

“Neden?”

“Çünkü... kızlara tecavüz edilebilir.”

“Bakalım,” dedi Tupaarnaq sessizce. “Buraya birinin oturduğunu kirden anlayabiliyorum. Muhtemelen kızlardır.”

Matthew yavaşça başını salladı. Yatağın ucundaki zemini incelerken aynı düşünce onun da aklından geçmişti. Diğerlerinin büyük olasılıkla ölmüş oldukları anlamına gelse bile, kız kardeşinin hayatta olmasını her şeyden çok istiyordu. Diğerlerinin canları yanarak öldükleri düşünce-si... ama buna sığınıyordu. Bunun Arnaq yerine onların başına gelmesini tercih ederdi.

Tupaarnaq oraya baktı, sonra bakışlarını koridora çevirdi. “Ya birden fazla katil vardı ya da inanılmaz derecede güçlüydü. Burada veya koridorda sürüklenme izi yok. Bu oda dışında kan izi de yok.” Tupaarnaq başını çevirdi. “Katılıyorum; ben de kızların hayatta olduğunu düşünüyorum.”

Matthew çömeldiği yerden kalktı. “Etrafa bakınmaya devam edelim. Bir yerlerde iz olmalı.” Kırık pencereden fiyordun kolunu inceledi. “Burada işimiz bitince sığınak noktasındaki Faroe’lu adamla biraz konuşmamız lazım,” diye ekledi. Tupaarnaq’ı koridora doğru takip ediyordu. “Bana saldıran adam da çok iriydi ve belki de Jakob’ı bana saldırmadan hemen önce... ya da hemen sonra öldürdü.” Başını iki yana salladı.

“Abelsen’le birlikte buradayken karşılaştığımız kişi de iriydi,” dedi Tupaarnaq. “Dev gibiydi... Nuuk’ta onun kadar uzun boylu biri var mı?”

Matthew omzunu silkti. “Sadece bir tanesiyle tanıştım; şu anda Grönland hükümeti için çalışan eski bir ABD subayı. Ama daha fazlası da olabilir.”

“Mümkün,” dedi Tupaarnaq. “Fakat burada iki metre boyunda olmak Danimarka’daki kadar yaygın değil.”

O sırada helikopter sesi kulaklarına çalındı. Matthew ve Tupaarnaq hızla merdivenlerden inip dışarıya çıktılar. Ses daha da yükseldi ve çok geçmeden kırmızı bir AS 350 helikopteri yere yaklaşarak daire çizmeye başladı. O kadar

alçaktı ki içindeki iki memurun yanı sıra pilotu da görebiliyorlardı.

Matthew pilotu tanımıyordu ama memurlardan biri Rakel'di. Helikopter sağa dönüp terk edilmiş kasabanın eteklerinde ilerlemeye devam ederek bölgeyi aramak için düşük hızda rıhtımın üzerinden uçarken ona el salladı.

“Sanırım sadece havadan arama yapıyorlar,” dedi Matthew, kendisinin ve Rakel'in denizde oldukları düşüncesini bastırarak.

Tupaarnaq kara bulutlarla dolu gökyüzüne baktı. “Bir Danimarka hapishanesinde çok fazla kış geçirdim.”

Matthew ona baktı. Şişme botu sabitlemekle meşguldü.

“Kışın burada günler daha kısadır,” diye devam etti Tupaarnaq. “Bir ay içinde en fazla öğlen saatlerinde sadece birkaç saat gün ışığına sahip olacağız. Bunu özlemişim.”

“Karanlığı mı özledin?”

“Nasıl anlamak istersen,” dedi Tupaarnaq. “Benim için bu sadece karanlık değil, aynı zamanda ışık.” Ona baktı. “Henüz Grönland kışı yaşamadın, değil mi?”

Matthew çok sayıdaki terk edilmiş evi incelerken, “Hayır, daha bu baharda geldim,” dedi.

“Sana karanlığın içindeki ışığı göstermek isterim,” diye devam etti Tupaarnaq. “Ama işler böyle yürümüyor; kendi ışığını bulmalısın. Yoksa parlamaz.”

Matthew ve Tupaarnaq’ın her binayı aramaları birkaç saat sürdü. Ovanın etrafındakilerin yanı sıra depoları da incelediler. Çoğunun içinde daha önce bulunmuşlardı. İki ay önce, 1973’te kaybolan küçük bir kızı aramışlardı. Bazı eski 8 mm’lik filmler onları Færingehavn’ı aramaya yöneltmişti. Video, Najak’ın ölene kadar yavaş yavaş nasıl parçalandığını gösteriyordu.

Air Greenland helikopteri, uçmadan önce neredeyse iki saat boyunca bölgeyi turlamıştı.

Kısa bir süre sonra Matthew ve Tupaarnaq kürek çekerek botu tekneye geri getirmişler ve hava çok kararmadan Polaroil sığınağı noktasına ulaşabilmek için tekneye binmişlerdi. Işık çoktan solmaya başlamıştı.

Teknenin üzerine ve çevresine kar yağmaya başladı. Matthew motoru çalıştıran Tupaarnaq'a katılmak için kaptan köşküne girdi.

“Tamamdır,” dedi Tupaarnaq. “Bizi oraya götürebilirsin.”

“Ben mi? Dümene geçmemi mi istiyorsun?”

“Evet, suyun burası kadar sakın olduğu çok az yer var, hâliyle neden olmasın?”

Matthew başını aşağı yukarı sallayıp gülümsedi.

“Zor değil,” diye devam etti Tupaarnaq. “Hem geçen sefer iyi iş çıkardın.”

“Kayalar ne olacak?”

“Onları monitörde görebilirsin ama yavaş sürdüğün sürece senin için ben de izleyebilirim.”

Matthew parlak gaz kolunu ileriye itti ve suda yol alırken teknenin pruvasının anında nasıl yükseldiğini hissetti.

Kaptan köşkünün dışında, kar daha yoğun yağmaya başlamıştı. Tupaarnaq küçük bir düğmeye basarak ön cam sileceklerini çalıştırdı.

Matthew dikkatle hızlanarak, “Deniz burada donacak mı?” diye sordu.

“Hayır, sanırım Tasiilaq’a benziyor,” dedi Tupaarnaq. “Gelgitler buz tutmasına izin vermeyecek kadar güçlü.”

Tekne denizde dümdüz ilerliyordu. Matthew dümenin yanındaki küçük ekranda on iki ila on dört deniz mili hızla gittiklerini görebiliyordu. Tupaarnaq'ın tekneyi kolayca otuz deniz mili ve sakın havalarda daha yüksek hıza çıkarabileceğini de biliyordu.

“Tasiilaq hakkında daha fazla şey duymak isterim,” dedi Matthew. Gaz kolunu biraz daha itmesiyle yirmi de-

niz miline ulaştılar ama sonra tekrar geri çekti. Teknenin gövdesine çarpan deniz, bu hızda bile güçlü bir his uyandırıyordu.

“Zaten çok şey söyledim,” dedi Tupaarnaq, dümeni hafifçe çekerek. Matthew’un elleri onu takip etti ve tekne denizde yumuşak bir kavis çizdi.

“Manzara ve benzeri şeyler hakkında düşünüyordum.”

“Manzara mı? Evet, çok güzel ama hayatım... Eh, daha önce de çok fazla av ve kan vardı...” Kıyıcı işaret etti. “Şu-
raya yanaşabiliriz. Sığınak noktası büyük gemiler için inşa edilmiştir.”

Matthew gözleriyle onun parmağını takip etti. Polaro-
il sığınağı noktasını daha önce uzaktan görmüştü ama bu orada karaya ilk çıkışı olacaktı.

Küçük bir Danimarka sahil kasabasındaki herhangi bir büyük tesise benziyordu. Rıhtımın yanındaki büyük gri petrol siloları ve tankları ile tesisi birbirine bağlayan çok sayıda boru, hem büyük yük gemilerinin hem de balıkçı teknelerinin boşaltma ve yakıt ikmali için Færingehavn’a uğradıkları bir dönemden kalmaydı. Beyaz boyalı basamaklar sığınak noktasının arkasındaki kayalara çıkıyordu ve her ne kadar burası terk edilmiş gibi görünse de, birisinin buraya göz kulak olduğı belliydi. Ahşap doğramalar yeni boyanmıştı ve denizden görülen konut binalarının tamamı sağlamdı. Matthew’un bildiğı kadarıyla sığınak noktası hâlâ aktifti ve yılın çoğunu bu kaya yığnında tek başına geçiren Bárdur adında tek bir adam tarafından idare ediliyordu.

“Burada tek başıma yaşamak zorunda kalsaydım delirirdim,” dedi Matthew.

“Belki o adam da delidir.”

Su kenarında sığınak noktası birkaç küçük bölüme ayrılmıştı. Çok büyük gemiler için uzun bir sığınak ve onla-

rıncı gibi daha küçük tekneler için daha alçak bir bölüm mevcuttu. Ayrıca küçük teknelerin bağlanabileceği birkaç duba denize uzanıyordu.

“Kay kenara.” Tupaarnaq dümeni ve gaz kolunu Matthew’dan devralıp tekneyi doğrultarak sakın bir şekilde dubaya doğru kaymasını, sonra da çarpıp durmasını sağladı.

Kapıyı iterek açtı ve karın içine adımını attı.

Matthew geniş ahşap dubanın üzerine onun peşinden sürünerek çıktı. Yakıt hortumları o kadar uzundu ki dubanın büyük bölümünde birbirlerinin üzerinden geçiyorlardı. Bir tanesini çevirerek serbest bıraktı ve başlığı stanttan çıkardı.

Tupaarnaq hortumu tekneye doğru sürükleyerek, “Burada yaşayan adamı bulabilecek misin, bir bak bakalım,” dedi.

Matthew başını sallayarak onaylayıp doğruldu. İlk eve baktı. Ahşap, alçak ve kırmızıydı, gri çatısı ve beyaz pencere çerçeveleri vardı. Onun çok gerisinde üçten fazla katlı ama diğer açılardan aynı olan başka bir bina bulunuyordu; biraz daha arkasında, bir ofis bloğuna ya da küçük bir üretim fabrikasına benzeyen yüksek, kare bir bina da vardı.

Rıhtımda oluklu lif takviyeli çimento levhalardan yapılmış bir kulübe dikkat çekiyordu. Bir ucundaki kapı aralıktı ve yanında açılış saatlerini belirten bir tabela asılıydı. Ayrıca cankurtaran simidi, merdiven ve “Ateş Yakmak Yasaktır” yazan uyarı levhaları da bulunuyordu.

Matthew birkaç adım atıp kulübeye doğru yürüdü.

“Merhaba?” diye seslendi. Tüm tabelalar Dancaydı. “Burada kimse var mı?” Kapı aralığına ulaşmıştı ve demir kapının arkasındaki karanlık odanın içini görebiliyordu. “Yakıt ikmali yapıyoruz. Ödemesini nereye yapabiliriz?” Matthew başını kapıdan uzattı. “Merhaba?”

“Biri var mı?” diye sordu arkasından yaklaşan Tupaarnaq. “Yok gibi.”

“Daha yakından bakalım,” diyen Tupaarnaq, evlere doğru baktı. “Burası beni ürkütüyor.”

Merdivenleri takip ederek ilk eve ulaştılar ve kilitli olduğundan bir sonrakine geçtiler. İçerideki odalar ofise benziyordu ama şu anda kullanımda olduklarını hayal etmek zordu, bir yandan da yeni terk edilmiş gibiydiler.

İkinci bina daha umut verici görünüyordu. Mobilyalar vardı. Televizyon ve ses sistemi içeren bir oturma odası bulunuyordu. Her şey eski görünüyordu ama masalarda bir şeyler vardı ve eşyalar kullanılıyor gibiydi.

Matthew ön kapıyı çaldı. Posta kutusu yoktu ama kapı tokmağının yanındaki küçük tabelada “Bárdur Hjaltalín” yazıyordu.

Tupaarnaq evin arka tarafına ilerledi. Matthew da kapıyı tekrar çaldı. Bu sefer daha sert çalmıştı. Sonra kolu yokladı ama kapı kilitliydi. Üçüncü kez çaldı ve duvara doğru seslendi.

Ortam o kadar sessizdi ki gözlerini kapattığında kar yağışını duyabiliyordu. Çıtır çıtır bir serpilme sesi.

“Her taraf kilitli.”

Matthew evin çevresini dolaşan Tupaarnaq’a baktı.

“İçeri zorla girmemek için kendimi zor tutuyorum,” dedi Matthew. “O adamı gerçekten görmek istiyorum.”

“Şimdi değil,” dedi Tupaarnaq. “Fiyordun karşısındaki terk edilmiş evler gibi... Eğer kanıt varsa ve ellersek, hiçbir değeri olmaz.”

27

Matthew dubadan uzaklaştırmaya çalıştığında tekne sarsıldı.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye bağırdı Tupaarnaq.

“Tekneyi geri çeviriyorum,” dedi Matthew. “Bana söylediğin gibi.”

Genç kadın bir iç çekip onu kenara itti. “Çekil... Ekranı izle demiştim. Söylediğim buydu.”

Matthew’u koltuktan kaldırıp gaz kolunu kavradı. Tekne tuhaf bir ses çıkarıp zorlukla hareket etti.

“Kahretsin,” dedi genç kadın, ona bakarak. “Pervaneye zarar vermişsin.”

Tekrar hızlanmayı denedi ama pek bir şey olmadı; sadece teknenin kış tarafının sallandığına dair belli belirsiz bir his vardı.

“Çapayı bırak,” dedi Tupaarnaq, motoru durdurarak. “Karanlık çökmeden dalış yapıp pervaneyi kontrol edeceğim.”

“Ne? Suyun ne kadar soğuk olduğunun farkında mısın? Ölürsün.”

Tupaarnaq başını iki yana salladı. “Uzun süre kalma-yacağım.”

“Ben yaparım,” dedi Matthew. “Benim hatamdı.”

Genç kadın ona yorgun bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Bir: Bu su seni öldürür. İki: Neye bakacağın hakkında hiçbir fikrin yok.”

Matthew aşıya baktı.

“Şimdi dışarı çık ve kayalara çarpmadan önce çapayı bırak,” dedi Tupaarnaq. “Ben gidip hazırlanacağım.”

“Peki ya durumu çözemezsen?”

“Ben her zaman durumu çözerim. Çocukluğumda babam beni yıl boyunca en az haftada bir kez denize atardı, vücudum şoka alışsın diye. Bir gün bana teşekkür edeceksin, derdi. Kimbilir, belki bugün haklı çıkacağı gündür. Henüz ona teşekkür edecek bir sebebim olmadı ama sanırım her şeyin bir ilki vardır.” Kazağını başının üzerine çekip kısa süreliğine karnını açığa çıkardığında, Matthew onun tenindeki birçok koyu renk bitki ve yaprağı görebildi. “Şimdi git ve o kahrolası çapayı bırak!”

Matthew aceleyle teknenin arkasına gitti ve çapayı yan taraftan bıraktı. Denizin dibi bulundukları yerden sadece birkaç metre aşağıdaydı.

Tupaarnaq üzerinde siyah külot ve siyah ince askılı atlele kapı eşiğinde duruyordu. Dövmeleri kollarında ve bacaklarında canlı yaratıklar gibi kıvrılıyordu.

“Bakmayı bırak, seni aptal,” diye çıkıştı, Matthew’u sertçe göğsünden iterek.

Yanından geçti ve botun hemen dibindeki suya yakın küçük bir çıkıntıya indi. Kolları ve bacakları inceydi ama kasları ve dövmelerinin koyu renkleri nedeniyle belirginleşmişti. Matthew kendini başka tarafa bakmaya zorladı ve tek eliyle botun tabanındaki karları süpürttü. Su yalnızca bir santigrat derece civarında olmalıydı.

“İki tur yapabilirim,” dedi genç kadın. “Her seferinde bir dakika.”

Tupaarnaq hemencecik yüzeyin altında kayboldu. Matthew da küpeşteye ilerleyip suya baktı. Bu deniz yatağı çok uzakta olmasa da karanlık görünüyordu. Saatini kontrol etti. Bir dakika uzun bir zamandı. Tupaarnaq bir

dakika idare edemezdi. Bu suda olmazdı. Matthew hızlı hızlı nefes almaya başladı, birkaç kez yutkundu, sonra tekrar saatine baktı. Tupaarnaq daldığında ibrelerin nerede olduğunu bilmiyordu. Şimdiye kadar geri gelmiş olması gerekirdi. Kar daha yoğun yağmaya başladı. Ensesinde eriyen karları hissedebiliyordu. Kar taneleri denize değer değmez yok oluyordu.

Tupaarnaq yüzeye çıkıp ona baktı. “Bir anda... düzeltemeyiz.”

Su başının üstüne çıktı.

“Tupaarnaq!” dedi Matthew ve onu yakalamak için küpeştenin üzerinden uzandı. İki tur demişti ama ilkinden sonra soğuktan neredeyse nefessiz kalmıştı. Kafa derisi benekli, kırmızı ve beyazdı. Tekrar dalmış mıydı? Yoksa kramplara mı yenik düşmüştü? Boğuluyor muydu?

Matthew kabanını çıkarıp saatini üstüne attı. Genç kadın tekrar ortaya çıktığında bir botunu çıkarmak üzereydi. Tupaarnaq’ın bir elinde ağır, sarkık, beyaz bir nesne vardı. Hayvan derisine benziyordu. Deriyi çıkıntının üzerine attı ve kendisi de oraya çıktı.

“Elini uzat,” dedi Tupaarnaq, sesi bitkin geliyordu.

Matthew denileni yaptı ve genç kadının elini yakalayıp onu güverteye çekti.

“İçeri girmem lazım,” dedi Tupaarnaq. Sesi titriyordu.

Teni buz gibiydi ve Matthew soğğun onun elinden kendi eline yayıldığını hissedebiliyordu.

Tupaarnaq titrediğinden kontak anahtarını zorlukla çevirebiliyordu.

“Bekle,” dedi Matthew ve koltukların arasındaki küçük saklama dolaplarından birini açmak için diz çöktü. Daha önce orada battaniye gördüğünü hatırlıyordu. Bir battaniyeyi ona uzatıp iki tane daha buldu. Tupaarnaq battaniyeyi anında düşürdü. Matthew alıp üç battaniyeyi de ona sardı.

“Teşekkür ederim,” diye kekeledi Tupaarnaq ve kaptan köşkünün arkasındaki iki ikili koltuktan birine otururken dümene baktı. “Isıtmayı açamadım.”

Matthew ısıtmayı en yüksek seviyeye çıkardı ve başka bir battaniye bulup Tupaarnaq’ın ayaklarına sardı.

“Neden ikinci kez daldın?”

“Dipte bir şey gördüm,” diyen Tupaarnaq, birkaç kez nefes alıp verdi. “Bir insan olabileceğinden korktum... Ama sadece fok balığıymış.”

Matthew sertçe başını salladı. “Yola çıkmamız güvenli mi artık?”

Tupaarnaq başını iki yana salladı. “Pervanenin içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında, bu kadar kaya varken karanlıkta sahil boyunca açılma riskini almak istemiyorum.”

“Telsizle yardım çağırmamı ister misin?”

Genç kadın tekrar başını iki yana salladı. “Menzilinin Nuuk’a kadar ulaştığından emin değilim.”

Matthew kaşlarını çatı. “Bir gemi telsizi için çok uzakta değilizdir.”

“Zaten bu saatte kimse buraya açılmaz.” Tupaarnaq vücudunun saran battaniyelere iyice sokuldu. Sadece burundan yukarısı görünüyordu.

“Helikopter gönderebilirler.”

“Matthew.”

Matthew ona baktı.

“Sadece burada oturmak istiyorum, tamam mı?”

Matthew bir şey söylemek üzereydi ama kendini tuttu. Kendisi yüzündendi bu olan. Bunu Tupaarnaq’ın gözlerinden anlayabiliyordu. Onunla yalnız kalmak istiyordu.

“Pekâlâ, böylece gece boyunca bir şey olup olmadığını da görebiliriz,” dedi Matthew boğuk bir sesle; hararetle pencereden dışarıya bakarken, aynı zamanda onunla göz göze gelmemeye çalışıyordu.

“Ben de öyle düşünüyordum,” dedi Tupaarnaq ve bat-taniyelere daha da sıkı sarıldı.

Matthew başını onaylar anlamda sallayıp denize dikti gözlerini. Çok yakında etrafları zifiri karanlıkla kaplanacaktı ve yoğun kar yüzünden bir şey görmek mümkün değildi. Işık hariç. Her şeyi sarmalayan karanlıkta herhangi bir ışık açıkça göze çarpardı.

Kar birkaç saat boyunca yağmaya devam etti ve teknenin ön panelinin hafif parıltısı dışında hiçbir yerde ışık yoktu.

Arnaq ve arkadaşları iki gecedir kayıptı.

Matthew, Arnaq'ı yalnızca birkaç aydır tanıyordu ve kız şimdi ortadan kaybolmuştu. Belki kaçırılmıştı, belki de çoktan ölmüştü ve Matthew'un arayıp beklemek dışında yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Motoru kapatmışlardı. Teknede, motordan bağımsız olup yağla çalışan bir ısıtıcı vardı. Isıtıcıdan hafif bir uğultu geliyordu ama onun dışında sessizlik hâkimdi. Kar, teknenin ön camında kalınca tutmuştu ama yan camlardan kayıp düşmüştü. Arka taraftaki sürgülü kapıdan güverteye doğru soğuk bir esinti geliyordu. Kapı inceydi ve tam kapanmamıştı. “Hâlâ üşüyor musun?” Matthew başını pencereye yaslayan Tupaarnaq'a baktı.

Tupaarnaq başını yavaşça iki yana salladı. Nefesi camın üzerinde bir daire oluşturdu. “Tamamen rahatlarsan vücudunu ısıtabilirsin.”

“Gerçekten mi?”

Tupaarnaq başını onaylar anlamda salladı. “Herkeste işe yarar mı bilmiyorum.” Battaniyenin altından ayağını uzattı. “Dokun.”

Matthew yavaşça onun sıcak ayağına dokundu, ardından başını yukarı kaldırdı. “Vay canına.”

Tupaarnaq ayağını çekip başını tekrar cama yasladı ve karanlığa bakmaya devam etti. “Sence çocuklar orada mı?”

“Bilmiyorum.” Matthew’un sesi zayıflamıştı. “Olay çok karışık. Birinin onları kaçırdığını ummak zorundayım çünkü bu havada bir gece daha dışarıda hayatta kalamazlar.”

“Hareket etmeye devam ettiğin sürece hayatta kalırsın,” dedi Tupaarnaq. “En azından yılın bu zamanında... Birkaç ay sonra karda birkaç saat hayatta kalmak zor olacak.” Tekrar Matthew’a baktı. Battaniyeyi tutan elini gevşetmiş, bir kolunu açıkta bırakmıştı. “Başka bir şey hakkında konuşalım.”

Matthew’un gözleri, dövmelelerini omzundan eline kadar takip etti. Her zaman istese de bu koyu renkli dövmelere doğru düzgün bakabildiği pek olmuyordu. “O kadar uzun süre hapiste kalmak nasıl bir şey?”

Tupaarnaq vücudundaki tek kıllı bölge olan kaşlarını kaldırdı. “Vay canına, teşekkürler... Hadi, bunun dışında başka bir şey hakkında konuşalım.”

Matthew gülümsedi ve aşağıya baktı. “Dövmelerini merak ediyordum... Yaptırması çok uzun sürmüş olmalı. Hapishanede mi yaptırdın?”

“Ah... tamam.” Tupaarnaq doğruldu. “Yıllar önce, refakatçili gündüz tahliyesine çıkmaya başladım ve birkaç yıl boyunca refakatsiz hafta sonu iznim de oldu. Yolum her zaman doğrudan dövmeciye düşerdi. Adı Lis.”

“Hapishanedeyken bu kadar izin verildiğini bilmiyordum.”

“Danimarkalı mahkûmların çoğu, cezalarının yaklaşık üçte birinde refakatçi iznine başlıyor ve refakatsiz izin genellikle cezanın yarısına gelindiğinde veriliyor. Bu herkes için olmasa da çoğu kişi için geçerli. Terör suçundan girdiyse, dışarı çıkmaya nadiren izin veriyorlar... Açık cezaevi ya da refakatsiz iznin olmuyor.”

“Ama sen bu haklara erkenden ulaştın?”

Tupaarnaq başıyla onayladı. “Evet, hapse ilk girdiğimde sadece hâlâ çocuk sayılırdım ve tüm süreç boyunca eğitimi-me sadık kaldım. On ikinci sınıf. Hukuk diploması. İzin almak benim için kolay oldu. Ben kısmen katil, kısmen de hayatını yeniden inşa etmek için mücadele eden Grönlandlı bir kızdım.”

Tekne sallandı. Çok şiddetli değildi ama şu âna kadar olduğundan daha güçlüydü. Kar durmuştu ve sanki rüzgâr bulutlarda delik açmaya çalışıyormuş gibi esiyordu.

Matthew, Tupaarnaq’ı kendi banyosunda, buharı tüten sıcak suyun altında gördüğü akşamı düşündü. Bedeninin her yeri dövmelemlerle kaplıydı ve yaprakların yumuşak yüzeyini hiçbir tüy bozmasın diye tenini usturayla tıraş etmişti. Kendisini izlediğini fark ettiğinde duyduğu öfkeyi hatırlayınca irkildi ve “Bir süreliğine dışarı çıkacağım, böylece tekrar giyinebilirsin,” dedi.

“Tamam.” Tupaarnaq kıyafetleriyle kabanını bıraktığı diğer koltuk sırasına baktı.

Matthew ayağa kalkıp kapıyı açtı. Dışarıdaki hava buz gibiydi ve yüzü anında gerildi. Sigarasını bulup kapıyı çekti. Bir sigara yakıp gözlerini kapattı ve geceyi kokladı. Deniz taze, soğuk ve tuz kokuyordu. Nefes verirken sigarasının dumanı yüzüne yayılıyordu. Bulutların arasındaki boşluklar büyümüşü ve birçok yerde yıldızların ışığı denize ulaşıyordu. Ay zar zor görülebilen, ince bir hilal şeklindeydi. Kıyıya baktı. Binalar, parlak beyaz kar manzarasının önünde karanlık silüetler gibi göze çarpıyordu.

Sigara izmaritini fırlatıp attı. Tekne hafifçe sallansa da deniz sakin görünüyordu.

Matthew içeri girdiğinde Tupaarnaq ona bakıp başını iki yana salladı. “Sen bir aptalsın.”

“Ben mi? Neden?” Kapıyı arkasından kapattı.

“Sigaranı bana ver...”

“Ah...”

“Onları bana ver!” diyen Tupaarnaq elini uzattı. Yine tamamen giyinmişti. Siyah asker pantolonu, uzun asker botları ve koyu renk kapüşonlu.

“Neden?” Matthew sigara paketini bulup ona uzattı.

Genç kadın kapıyı hızla açıp paketi denize attı. “Bu saçmalıktan bıktım.”

“Hey... sadece bir paket getirmiştım!”

“Peki, bunun için Tanrı’ya şükürler olsun. Kokusundan nefret ediyorum. Erkek ve... Tasiilaq kokuyorsun.”

“Eğer konuşmak istersen... hepsinden... Tasiilaq’tan. Buradayım.”

“Bunun hakkında konuşmak mı?” diye küçümseyerek tekrarladı genç kadın. “Konuşacak ne var? Bu cehennem çukurunda dokuz yüzü çocuk olmak üzere iki bin kişi yaşıyor ve bu dokuz yüz çocuktan beş yüzü sosyal hizmetler riski altında. Ve bunlar sadece istatistikler; gerçek hayat çok daha kötü. Kimse bu çocukların lafını bile etmiyor. Tecavüz. İstismar. Şiddet... Konuşacak ne var ki? Oradaki her adamı birer birer ortadan kaldırmak istiyorum... Piç kuruları.” Yüzünü ellerine gömüp birkaç kez derin nefes aldı. Sonra başını iki yana salladı. “Üzgünüm. Şu anda kız kardeşin ve her şeyin üst üste gelmesiyle pek çok yara açıldı. Hadi, başka bir şeyden konuşalım.” Özlemle gülümsedi. “Buldum, neden bana bir şeyler okumuyorsun? Yazdığın kitaptan mesela? Hastanede yaptığın gibi.” Matthew’un sırt çantasına baktı. “Getirdiysen tabii.”

“Beni duymuş muydun? Sana kitap okurken?”

“Evet.”

Matthew tereddütle gülümsedi. “Getirdim. Ciddi misin?”

“Evet, benden mümkün olduğu kadar uzakta oturduğun sürece... Hâlâ sigara kokuyorsun.”

Matthew yerinden kalktı ama Tupaarnaq onu ayağıyla ittiği için tekrar koltuğa düştü. “Dalga geçiyorum ya.”

“Ne okumamı istersin?” diye sordu Matthew, sırt çantasını alırken. “Kayalar hakkında? Evren? Ya da belki baba olmakla ilgili bir şey... gerçi bunu hiç denemedim.”

“Son dediğin.”

“Pekâlâ...” Matthew defterini karıştırdı. “Tamam, bir şey buldum.” Gülümsemeye başladı. “Ben buna *Kız Babası Olmakla İlgili Düşünceler* diyorum.”

Tupaarnaq tekrar battaniyelerden birine sarındı ve daha önce olduğu gibi başını cama yasladı. Bakışları karanlığın içinde kayboldu. “Bunu dinlemek isterim.”

29

FÆRINGEHAVN, BATI GRÖNLAND, 22 EKİM 2014

Matthew teknenin üzerinde alçaktan uçan helikopterin sesiyle uyandı. Boynunu çıtırdattı; sırtının kaskatı kesilip ağrıdığını hissetti. Uyuyakaldığını hatırlamıyordu ama şimdi koltuk sıralarından birinde, başı kabanının üzerinde kıvrılmış yattığını fark etti.

Yağ ısıtıcısı sönmüştü ve soğuk yavaş yavaş kabine sızarak camların iç kısmında buz kristalleri bırakmıştı.

Tupaarnaq uyanıktı. Pencereden dışarıya bakıyordu. “Sanırım yine polis.”

“Güzel.” Matthew gözkapaklarını ovuşturdu ve birkaç battaniyeyi kenara itti. Nefes verirken havada kendi soluğunu görebiliyordu. “Buralara inebilecekler mi?”

“Sanırım o şeyi çoğu yere indirebilirler.” Tupaarnaq kontrol paneline gidip motoru çalıştırdı. “Denememiz için çapayı kaldır.”

Matthew teknenin arkasından helikopterin evler arasında yaptığı aramayı izledi ama çok geçmeden pervanelerin sesi teker teker kayboldu. Pencere camına vurdu ve başparmağını kaldırarak çapayı kaldırdığını işaret etti.

“Usturmaçaları kenara at,” diye bağırdı Tupaarnaq içlerinden. “Dümeni çevirmek zor ve akıntı bizi zaptediyor.”

Matthew çevresine bakındı. “Şu mavi yastıkları mı kast ediyorsun?”

“Evet, onları bir kenara at... hemen!”

Dubalı köprüye çarptıklarında Matthew mavi usturma-
çaların sonuncusunu gövdenin yan tarafından henüz fırlat-
mıştı. Tekne o kadar sert bir şekilde geri sıçradı ki Matt-
hew denize düşmemek için şişme bota tutunmak zorunda
kaldı. Soğuk eline âdeta iğne gibi batmıştı.

“Sana söylemedim mi?” dedi Tupaarnaq kamaradan.
“Tekneyi şu anki hâliyle kontrol etmek imkânsız... Nuuk’a
açılmayı denememiş olmamız da iyi.”

Matthew başıyla onu onayladı ve ilk kırmızı binanın
köşesinde beliren Ottesen’e el salladı. Parmaklarını ovuş-
turarak, “Hadi, şu tekneden inelim,” dedi Tupaarnaq’a.
“Ben donuyorum.”

Tupaarnaq polis memuruna bir göz atarak, “Ben bura-
da bekleyeceğim,” dedi.

“Tamam.” Matthew sığınak noktasının yanındaki plat-
forma atladı ve açılış saati tabelası ile yangın riski uyarıla-
rının bulunduğu gri kabine doğru ilerledi.

“Seni gördüğüme sevindim,” diye seslendi Ottesen.
“Geceyi burada mı geçirdiniz?”

“Evet, tekne bozuldu. Bazı kayalara doğru geri gittik...
daha doğrusu, ben öyle yaptım.”

“Bir şey gördün mü?”

“Hayır, hiçbir şey... Sadece karanlık ve kar.”

Ottesen gülümsedi. “Seni burada bulduğuma sevindim.
Nuuk’tan bu yana sahil boyunca sizi arıyorduk. Batmış ol-
manızdan korktuk. Neden bize teknenin telsizinden ulaş-
madınız?”

“Bilmem,” dedi Matthew tereddüt ederek. “Çalıştığın-
dan emin değilim...”

Ottesen başka bir polis memuruna ve sivil kıyafetli bir-
kaç kişiye el salladı. “Sen iyi olduğun sürece önemli de-

ğil.” Yeniden Matthew’a döndü. “Malik tekneyle buraya geliyor... Senin için oldukça endişeleniyordu. Ama bu seni Nuuk’a götürebileceği anlamına geliyor, değil mi?”

Matthew başını salladı ve tekneye baktı. Kardaki tek ayak izi ona aitti. El değmemiş kar, dağınık bulutların arasından süzülen güneş ışınlarıyla parlıyordu. “Haber var mı?”

“Hayır,” dedi Ottesen. “Henüz yok ama aramaya devam edeceğiz.”

“Bu havada tek başlarına buradalarsa hiç iyi değil.”

“Burada tek başlarına olduklarını sanmıyorum,” dedi Ottesen. “Eğer bir yere sığınsalardı ve helikopterin sesini duysalardı, Arnaq bunu anlar ve kendini belli ederdi, öyle değil mi? Buraya inmeden önce diğer taraftaki evlerin etrafında birkaç kez daha tur attık ama karda kesinlikle hiçbir yaşam izi yok.”

“Peki, ya burası?” dedi Matthew. “Bárdur’la konuşmak istedim ama sanki ortadan kaybolmuş gibi.”

“Evet, dönüş uçuşunda Rakel onu geri getirdi. Cevapları o kadar anlaşılmazdı ki onu merkezde sorguya çekmeye karar verdi.”

“Yani şu anda Nuuk’ta mı?”

“Evet, şimdilik.”

“Bir şey biliyor muydu?”

“Hiçbir şey için en ufak bir mazereti bile yok,” dedi Ottesen. “Ama onu suçlayacak en ufak bir kanıtımız da yok, bu yüzden evini bir kez daha baştan sona arayacağız, sonra duruma bakacağız. Aksi takdirde gitmesine izin vermek zorunda kalacağız.”

NUUK, BATI GRÖNLAND, 22 EKİM 2014

Nuuk'ta da kar yağıyordu. Matthew anahtarlarını çıkar-
madan önce caddenin karşısındaki mavi teraslı evlerin ya-
nında kimsenin kalmadığından emin oldu.

Geri dönmeleri beş saatten fazla sürmüştü. Malik onları
kendi teknesiyle çekmiş ve rıhtıma yanaştıklarında Tupaar-
naq endişeden aklını kaçıran Else'in evinin yolunu tutmuştu.

Matthew'un gazete ofisine uğraması gerekiyordu ama
önce evinden birkaç şey almak istiyordu.

“Merhaba.”

Matthew'un kolundaki tüyler diken diken oldu. Kendi-
sine pek uzak olmayan otoparkta duran siyah Humvee'ye
baktı ve Briggs'in geniş bir gülümsemeyle arabadan indiği-
ni görünce rahat bir nefes aldı.

“İyi misin?” diye sordu Briggs, Matthew'a elini uzatarak.

“Evet, ikimiz de iyiyiz,” diyen Matthew, Briggs'in elini
sıktı. “Teşekkür ederim.”

“Bunu duyduğuma çok sevindim,” dedi Briggs. “Gü-
neyde mahsur kaldığınızı duydum ve ikinizin de sağ salim
geri döndüğünüzden emin olmak istedim.”

“Biz iyiyiz,” dedi Matthew. “Sadece ofisime uğramam ge-
rekiyor, sonra da kız kardeşimin annesini ziyaret edeceğim.”

Briggs ağzının kenarından kısa, ıslık gibi bir ses çıkarak, “Evet, olanlar çok korkunç,” dedi. “Burada olmamın sebebi, bu işin babanla bir ilgisinin olduğunu düşünmem... Eve birlikte bisikletle gitmeye başladığımızda henüz altı yaşında olduğumuzu biliyor muydun?” Yüzü aydınlandı ve ceketinin cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. “Kız kardeşimden çocukluğumuzdaki birkaç fotoğrafımızı taramasını istedim. Altmışlı yılların sonlarında çekildi; daha yedi ya da sekiz yaşındaydık.”

Matthew kâğıdı alıp açtı. İki sıska, sarışın oğlanın yer aldığı birkaç fotoğraf içeriyordu. “Bu sen misin?”

“Evet.” Briggs öne eğildi ve bir fotoğrafı işaret etti. “Bu sarı bisikletli Tom. Düşük gidonları severdi.”

Bir an sessizlik oldu.

Briggs bir süre sonra, “Tom tek çocuktu,” dedi. “Ama sanırım onun annesi, yani büyükannen hâlâ hayatta.”

“Pekâlâ.”

“Hoş bir kadın.” Briggs yine ağzının kenarından ıslık çaldı. “Eminim seni gördüğüne sevinecektir.”

Matthew hafifçe gülümsedi.

“Bir gün Tom’un büyüdüğü yeri görmek istersen bana haber ver, sana yardım ederim.”

“Teşekkür ederim,” dedi Matthew, bir anlığına gözlerini kapatarak. “Benim sadece... Şu anda bunun bir önemi yok. Sadece bunların hepsini hazmetmem gerekiyor.”

“Evet, elbette,” dedi Briggs gülümseyerek. Yüzüne net bir ifade hâkimdi. “Sadece eski günleri hatırlıyorum.” Kendi kendine kıkırdadı. “Çocukken kan kardeşi olmak için kendimizi kestiğimiz o cam kırıkları... neredeyse bizi öldürüyordu... O tam bir deliydi, baban yani.”

“Sürekli *geçmiş zaman* kullanıyorsun,” dedi Matthew.

Briggs’in bakışları ciddileşti. “Evet, haklısın. Yıllarca onun öldüğünü düşündüm. Bu çok karışık. O tehlikeli bir

adam, Matthew. Beni yanlış anlama, onunla neden görüşmek istediğini anlıyorum ama bu konuda kendimi pek rahat hissetmiyorum. Yeterince can aldı, sence de öyle değil mi?”

“Son yirmi dört yıldır ondan aldığım tek şey Ittoqqortoormiit’ten gelen o mektup.”

“Ittoqqortoormiit mi?” diye bağırdı Briggs. “Sana Ittoqqortoormiit’ten mi yazdı? Orada ne işi varmış? Arktik’teki hemen hemen en uzak kasaba orası.”

Matthew omzunu silkti ve *Sermitsiaq*’ın ofisleri ile Video-Leif mağazasının bulunduğu alçak binalara giden yola baktı. “Mektubun gerçekten ondan geldiğinden bile emin değilim. Belki de sadece öyle görünmesi sağlanmıştır.”

“El yazısını biliyorum,” dedi Briggs. “Mektubu bana ver, yakında öğreniriz.”

Matthew uzun boylu adama bakarak, “Polis bana onlarla temas hâlinde olduğunu söyledi,” dedi. “Sen onu temelli hapsedmeden önce babamla görüşmek isterim.”

“Evet, öyleydim,” dedi Briggs, sonra durakladı. “Mevcut soruşturmaları Thule Hava Üssü’ndeki eski davayla ilgili. ABD Ordusu söz konusu olduğunda bu davalar asla bitmiyor, zaman aşımı yok. Ittoqqortoormiit’teki cinayetler, özellikle de haplar hakkındaki haberi okuyunca Ottesen’le biraz konuşmaya karar verdim. O haplar hakkında daha fazlasını öğrenmeyi çok isteriz.” Boğazını temizledi.

“Biz dediğin Grönland hükümeti mi, yoksa...?”

Briggs dudaklarını birbirine bastırdı. “O hapları istiyoruz.”

“Ama elinde biraz olduğunu iddia eden tek kişi hayatta kalan Nukannguaq,” dedi Matthew. “Ve onun da kafası fazlasıyla iyiydi... Polis olay yerinde hap olmadığını söyledi.”

“Ah, haplar oradaydı, bundan eminim,” dedi Briggs. “Ve şu iki vaka... Dinle... Tom’dan bir daha haber alırsan bana söylersin, değil mi?”

Matthew yavaşça başını onaylar anlamda salladı. “Şu anda kız kardeşimi bulmakla daha çok ilgileniyorum... Geri kalanınız da öyle yapmalı.”

“Evet, tabii, doğru,” diyen Briggs yine duraksadı. “Bununla ilgileneceğim. Seni bırakmamı ister misin?”

Matthew başını iki yana salladı. “Sadece yolun karşısına geçeceğim.”

YERALTINDA YAŞAYANLAR

FÆRINGEHAVN, BATI GRÖNLAND, 15 NİSAN 1990

Odaya yoğun, ağır bir hava hâkimdi. Tom elini alçak bir Bunsen ocağının üzerinde kaynayan deney tüpünün üzerinde gezdirdi. Cam sıcaktı. Dumanlar sirke ve karbonat kokuyordu.

Tom'un odasından birkaç kapı aşağıda, eski doktorun muayenehanesinde bir laboratuvar kurmuşlardı. Tavanında bir pencere olması nedeniyle Tom'un gördüğü diğer odalardan farklıydı. Anlayabildiği kadarıyla kaçabileceği bir yer değildi ama bir pencereydi sonuçta ve güneş hiçbir zaman görünmese de içeri biraz ışık girmesini sağlıyordu.

Tom, ekipmanını kurabileceği birkaç masayı odaya sürüklemişti ama hâlâ birçok gereç eksikti ve Abelsen'in deney için doğru ölçüm cihazlarını bulması zaman alacaktı.

Elini deney tüpünden çekti ve bir zamanlar bir doktora ait olan eski maun masaya doğru yürüdü. Tom'un bildiği kadarıyla, Færingehavn'ın altındaki sığınak hiç kullanılmamıştı ama orada birileri olmalıydı çünkü doktorun muayenehanesi iyi aletlerin yanı sıra ahşap hap kalıpları ve hap silindirleri gibi ilginç eşyalarla da doluydu.

Tom parmağını hap kalıbının küçük oyuklarından birine bastırdı. Daha sonra parmağını ağzına götürdü. Tadı

keskindi. Kimyasal. Esas olarak amfetamin ve ketobemidon klorür.

Abelsen birkaç dakika önce odadan ayrılmıştı ve şüphesiz yakında geri gelecekti. Tom yaz yaklaştığı için düşük sıcaklıklara direnç üzerine bir deney yapmanın zorluklarına bir kez daha dikkat çekmişti; her ne kadar Nuuk'ta yazlar çok sıcak olmasa da, ekim ayından önceki gündüz saatlerinde don beklemek mantıklı değildi. Abelsen, Tom'un acele etmesini ve don kaybolmadan işi bitirmesini talep etmişti ancak Tom deneyi analiz etmesi için gerekli donanımına sahip olmadıkları konusunda ısrar etmişti.

Bu arada Tom, Abelsen'i susturmak için bazı haplar üretmişti. Ona işkence eden kişi kimya hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve şimdi kendi cehaletinin sonuçlarına katlanacaktı.

Haplar masanın üzerindeki yeşil okuma lambasının altında kuruyordu. Tom onları küçük, metal bir kutuya koymuş ve yeşil cam gölgesi mümkün olduğu kadar yakınlarına indirmişti. Lambanın üzerine eğildiğinde kimyasalların kokusunu alabiliyordu.

Gerisi sadece duman ve aynalardan ibaretti. Şişelerdeki hiçbir şeyin deneyle ya da hap yapımıyla ilgisi yoktu. Bu, Abelsen'in kafasını karıştırmak ve onu yavaşlatmak için yapılan bir düzmeceydi.

Masanın arkasında kolçakları koyu renk ahşap, eski bir deri koltuk vardı. Tom oturup bir hap aldı ve dilinin ucuna değdirdi. Sonra yerine koyup parmaklarını kalçasında yukarı aşağı gezdirdi. Koyu kahverengi kadife pantolon giyiyordu. Abelsen'in başka kıyafetlerle birlikte odasında bıraktığı bir pantolondur bu. Gömleği turuncu ve lila çizgili, bej renkteydi. Kazağı idrar rengindeydi. Yetmişli yıllardan kalma bir aptal gibi görünüyordu.

Tom koridorda Abelsen'in ayak seslerini duyduğu anda kapıya döndü. Sıska adamın hareketleri her zaman hızlı ve kararlıydı.

Abelsen kapıyı iterken yüksek sesle, “Tom!” dedi. “Çözümü buldum.”

“Neyin çözümünü?”

“Soğuşun tabii... Başka neyin olacak?” Abelsen başını iki yana salladı ve bir elini kayıtsızca savurdu. “Şunu dinle: Buradaki eski havuzu kullanacağız. Deniz suyuyla dolu ve sıcaklık hiçbir zaman iki santigrat dereceyi geçmiyor. Mükemmel. O suda kışları donacak.”

“Sığınağın havuzu mu var?” diye sordu Tom, duyduklarına inanamayarak.

“Evet, bu koridorun sonunda eski bir yüzme havuzu var,” diye açıkladı Abelsen. “Ama yanında ben olmadan oraya gitmeni istemiyorum.”

Tom burnunu kırıştırdı. “Sıcaklık sıfırın altında değil ama deneyebiliriz.”

“Harika!” diye bağırdı Abelsen geniş bir gülümsemeyle. “Demek işe koyuluyoruz.”

“Ancak...”

“Evet?”

“Test sonucunu belgeleyemediğin bir ürünü satmakta zorlanacaksın.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sonuçları ölçecek ve analiz edecek ekipmana sahip olmadığımızda, birisini bu hapları içirip buz gibi bir yüzme havuzuna atmanın hiçbir anlamı yok. Elinde satamayacağın bir ürün kalacak... Tabii, küçük çaplı teşvikçi olmak seni mutlu ediyorsa...”

“Teşvikçi mi? Sen neden bahsediyorsun?”

“Bu ürünü büyük firmalara satmak istiyorsan, test sonuçlarının düzgün olması ve uzun bir dönemi kapsaması gerekir.”

“Tom, anlaşılmamızın açık olduğunu sanıyordum. Sen benim ürünümü yap, ben de Matthew’un yaşamasına izin vereyim.”

“Ve o kızın.”

“Evet, evet, her neyse... O kız hakkında konuşmayı bırak. Ben mallarımı istiyorum, tamam mı?” Abelsen duvarı işaret etti. “Eski odan hemen şurada ve sandığından daha çabuk oraya dönebilirsin.”

Tom içini çekti ve sandalyede doğruldu. “Anladım. Ben aptal değilim. Ancak anlamam gereken iki şey var, yoksa tüm emek boşa gider. Birincisi: Deneyi doğru bir şekilde analiz etmez ve belgelemezsek, o zaman hiçbir değeri kalmaz... Hem de hiç! Kazanacağın tek parayı sokakta satarak elde edersin. Şimdi beni dinle... Bunu sana söylüyorum çünkü ne yazık ki işi batırman benim de çıkarıma değil.”

Abelsen dudaklarını büzdü ve yavaşça başını salladı.

“İki,” diye devam etti Tom. “Elimizdeki malzemelerle hapların demo versiyonunu yaptım. Şimdi istersen bunları deneyebilirsin. Daha sonra dondurucu bir yüzme havuzuna atlamaya karar verirsen, keyfin bilir.”

“Ne?” Abelsen masaya doğru yürüdü. “Daha şimdiden hap yaptın mı yani? Thule’dekiler gibi mi?”

Tom kutuyu Abelsen’e doğru iterek, “Hemen hemen,” dedi.

“Neden bunu söylemedin?”

“Şimdi söylüyorum ya... Kuruması için beklemek gerekiyordu.”

Abelsen ellerini kavuşturup Tom’a baktı. “Yani istersem bunları kendim deneyebilir miyim?”

“Nasıl istersen,” dedi Tom. “Onlar senin.” Ayağa kalktı ve avuçlarını masaya koydu. “Neden denemek istiyorsun?”

“Onları neden içtiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?”

“Biz içtiğimizde neler olduğunu gördün.”

“Nelere dayanabildiğini de gördüm,” dedi Abelsen. Gülümsemesini saklamaya çalıştıysa da başarılı olamadı. “Sana söylediklerimi unutma: Bunları Bárdur’un ailesi üze-

rinde de test edeceğim. Kızlarıyla tanıştın, değil mi? Sanırım bunlardan bazılarını içecekler.”

“Bir tane al, hadi,” dedi Tom. “İki tane al, kahretsin.” Abelsen küçümseyen bir bakışla, “Önce sen,” dedi. Tom omzunu silkip ağzına bir hap attı ve yuttu.

★

Abelsen birkaç saniye ona baktı, sonra ilaç kutusuna uzandı ve rasgele iki hap aldı. Küçümseyerek gülümsedi, hapları ağzına atıp yuttu. “Şimdi ikimizin de ölüp ölmeyeceğini görmek eğlenceli olacak.”

Tom, Abelsen’in küçümseyen ifadesini görmezden gelerek, “Etki göstermesi birkaç dakika alıyor,” diye devam etti. “Çok düşük sıcaklıklara karşı direnç geliştirmek uzun zaman alır, ancak kısa sürede bir şeyler hissedersin.”

Abelsen başını salladı ve Tom’un ekipmanıyla dolu olan masalara doğru yürüdü. “Hapları yapmak neden bu kadar karmaşık? Yani tüm malzemelere sahibiz sonuçta.”

“Evet,” dedi Tom. “Zor olan işe yarayan bir şey yapmak değil, insanları öldürmeden işe yarayan bir şey yapmak.”

Abelsen işaretparmağıyla masanın üzerindeki kutuya hafifçe vurdu. “Senin gibi bir adam, insanları öldürmenin binlerce yolunu biliyor olmalı.”

“Evet, ama çoğu tespit edilebilir.”

“Çoğu derken?”

Tom bitkin bir tavırla, “Bunu başka bir gün konuşalım,” dedi. “Herhangi bir şey hissediyor musun?”

“Bir uğultu,” dedi Abelsen. Aşağıya, kollarına baktı. Yumruklarını sıkıp açtı. Sonra tekrar sıktı. “Derimin altında hissedebiliyorum.” Yukarı baktı. Genişçe gülümsedi ve bakışlarını tavana çevirdi. “Vay be... Bu harika.”

Tom koltuğunda arkasına yaslandı ve sıska adamın yüzünü inceledi. Soluk gri tenini renk alıyor, gözleri parlıyordu.

Abelsen burnundan sert bir nefes aldı. “Bu harika, Tom... gerçekten inanılmaz.” Kendi eksenini etrafında bir kez döndü ve bir orkestrayı yönetiyormuş gibi ellerini havada salladı. “Hissedebiliyor musun? *Dies irae...** Melekler şarkı söylüyor... Kreşendo ve kreşendo.” Tom’a baktı. “Hadi, avlanmaya gidelim.”

“Avlanmak mı?” Tom gözlerini Abelsen’in büyümüş gözbebeklerinden ayırmadan kaşlarını çatı.

Abelsen diliyle altdudağını ıslatarak, “İçimden bir şey vurmak geliyor,” diye devam etti. Haplara bakıp kutuya uzandı. “Ve bunlar da benimle geliyor.”

“Onları sadece senin için yaptım,” dedi Tom, bakışlarını Abelsen’in yüzüne odaklamaya devam ederek.

“Senin gibi insanlar Verdi’yi anlamıyorlar,” dedi Abelsen, kapıya doğru yürüyerek. “Bu işi düzgün bir şekilde yapabilmemiz için ihtiyacın olan her şeye sahip olmanı sağlayacağım.”

Abelsen kapıyı arkasından kapattı ve Tom sandalyeye çöktü. Bedeni ürperdi. Abelsen bir şey vurmaktan bahsettiğinde, Tom’un zihninde Reese ve Bradley belirmişti. Yüzlerindeki kurşun deliklerinden kan akıyordu. Yakın mesafeden vurulmuşlardı. Tom görüntülerin nereden geldiğini bilmiyordu. Onları vurmadığından, bunu görmediğinden emindi ama şüphe onu yiyip bitiriyordu. Her şeyin arkasında Abelsen olmalıydı. Başkası olamazdı. Bradley ve Reese. Matthew ve küçük kız. O saf dev ve eşi bile bir sandalyeye zincirlenmişti. Hepsi Abelsen’in tuttuğu iplerin ucunda dans ediyordu.

Tom ayağa kalkıp kazağını bir hışımla çıkardı. Sonra gömleğini. Yere uzanıp sınav çekmeye başladı. Kolları tit-

* Kıyamet Günü hakkındaki Latince bir ilahinin açılış sözleri. (ç.n.)

reyene ve alnından terler akıp gri zemine damlayana kadar devam etti. Sonunda pes edip yorgunluktan yere yığıldı, vücudunun üst kısmı yere yapışuyordu.

J

Tom zincirlenmiş kadının görüntüsünü aklından çıkaramıyordu. O kadının ve çocuklarının bu kâbustan kurtulmasının yalnızca kendisine bağlı olduğunu biliyordu.

Abelsen gittikten sonra Tom günün geri kalanını Bárdur ve ailesinin yaşadığı bölge dışındaki koridorları keşfederek geçirdi. Aydınlıkta olduğu kadar karanlıkta da yolunu bulabilmesi için düzene alışması gerekiyordu.

Eski sığınaktaki kapıların çoğu kilitliydi ve onları zorlamak istedi ama bu fıkirden hemen vazgeçti. Abelsen'in hâlâ ortalıktaysa bu çok riskliydi.

Kendi koridorunun sonundaki son kapı kırıktı. Biri ona baltayla saldırmış gibi duruyordu. Tahta parçalanıp çatlamış, sap da neredeyse yerinden çıkmıştı.

Tom kapıya doğru yürüyüp dikkatlice açtı. Arkasındaki oda küflü ve çürük bir şey kokuyordu. Yavaş ve kontrollüce nefes aldı. Oda, Abelsen'in ona hafif işkence uyguladığı sırada yattığı ilk hücre kadar karanlıktı. Bir elektrik düğmesi bulmak için kapının yanındaki duvarı yokladı ama betondan başka bir şey yoktu.

Oda sessiz ve soğuktu. Tom içeriye girip birkaç adım attı ama hiçbir şey göremedi, bu yüzden durdu. Keşfedebilmek için bir ışık kaynağı bulması gerekiyordu ama koku ilgisini

çekince oradan ayrılmak konusunda isteksizleşti. Gözlerini kapatıp kulak kesildi. Kokuda başka bir şey daha vardı. Tuz kokusu. Deniz.

Karanlıkta elleri ve ayaklarıyla yavaş yavaş yolunu bulmaya çalıştı. Kollarını uzatırken ayaklarını olabildiğince sessiz bir şekilde zeminde kaydırdı. Büyük bir oda değildi. Sadece dört veya beş metre sonra başka bir kapıya ulaştı. Bir dizi kapı. Büyük, kavisli kulpları olup camdan yapılmıştı. İki kapının arasındaki aralıktan deniz kokusu geliyordu. Başını boşluğa çok yaklaştırdığında, denizin serin esintisini teninde hissedebiliyordu.

Kapının diğer tarafı da aynı derecede karanlıktı. Deniz kokusuna çürük kokusu eşlik ediyordu.

Elini pürüzsüz yüzeyde kaydırdı; camın içi kirliydi. Yüzeyinde kurumuş bir şeyin izlerini hissedebiliyordu. Parmak uçlarını ıslatıp kurumuş kısma sürttü. Parmaklarını kokladı. Demir kokusu alıyordu.

Bu odanın zemini muşambayla kaplıydı ve parmakları ona yerde biraz kurumuş malzeme de olduğunu söylüyordu.

Çürük kokusu güçlendi; çok fazla olmasa da burnunda ve ağızda değişikliği fark etmesine yetmişti.

İçinden bir ses ona buradan çıkmasını söylüyordu ama karanlıkta ilerlemeye devam etti. Muşambalı kısımlarda yolunu yoklayarak ilerledi. Dizlerinin üzerinde sürünerek elleriyle zemini keşfetti. Suyun hareket ettiğini duyabiliyordu. Dışarıdaki deniz gibi değildi ama duyabileceği kadar yüksek ses çıkarıyordu. Ya da belki daha ziyade bunu hissediyordu.

Parmakları alçak, yükseltilmiş bir bölüme çarpma kadar biraz daha süründü. Daha sonra suya dokundu. Bu Abelsen'in yüzme havuzu olmalıydı ve gerçekten de deniz suyuyla doluydu. Kesinlikle tuz kokuyordu. Tom suyun tadına baktı ve hemen tükürdü. Tuzluydu ama oda iğrenç kokmasına rağmen tadı tazeydi.

Tom duvara çarpana kadar havuzun kenarı boyunca ayaklarını sürüdü. Aynı Şey karşı tarafta da oldu. Yüzme havuzunun etrafında hiçbir yol yoktu. Denize çıkacak bir kanal bulmak istese suya girmek zorundaydı ve hava çok soğuktu.

Ayağ a kalktı ve yavaşça ikili kapıya doğru ilerledi. Yüzme havuzunda ne saklanıyor olursa olsun, zincirlenmiş kadın onun ilk önceliğiydi.

*

Sığınağın diğ er ucunda, Bárður'un odasının yakınında-ki mezbaha boştu ama ışık açıktı. Masanın üzerinde koyu renkli et yığınları ve birkaç uzun, derisi soyulmuş but vardı ama hepsi bu kadardı.

Odaya bakındı. Fayanslar parlıyordu. Lavabodaki kan temizlenmişti. Tavanın altındaki et kancaları ve elik masalar lambanın ışığında ışıldıyordu. İçeride mutfak aletleri olsaydı, burası herhangi bir ticari mutfağ a benzerdi. Ancak bu oda yalnızca ölü hayvanların kesilip parçalanması için kullanılıyordu.

Tom koridora döndü ve zincirlenmiş kadını en son gördüğ ü oturma odasının kapısına gitti. Dikkatlice kulağ ını kapıya dayayıp dinledi. Diğ er taraftan gelen sesleri duyabiliyordu; Bárður bağı rarak anlaşılmaz bir Şeyler söylüyordu. Tom hızla oturma odasının yanındaki karanlık odaya sığı ndı. En son baktığ ında kilitliydi ama Şimdi açıktı.

Diğ er odada Bárður'u net bir Şekilde duyabiliyordu; kalın sesi Danca ile Faroe dili arasında gidip gelerek konuşuyordu.

“Haydi,” dedi Bárður. “Artık yatma zamanı.”

Oturma odasından koridora çıkan kapı açıldı. Tom zifiri karanlık odaya daha da çekildi. Üzerinde paltoların

olduğu elbise askısına benzeyen bir şeye tutunup arkasına saklandı. Duvara yaslandı. Kısa bir süre sonra saklandığı odanın kapısı açıldı ve içeriye koridordan ışık doldu. Tom'un alnı ter içinde kaldı. Nefesini tutup gözlerini kapattı. Kendini, ölmeden kazara cehenneme inmiş bir aptal gibi hissediyordu.

Tom odadaki ışık açıldığında irkildi. Daha sonra önündeki paltolara baktı. Biraz şansla tamamen gizlenmişti. İki palto arasında hafif bir boşluk vardı ama bu konuda bir şey yapmak için artık çok geçti. Diğer taraftaki Bárdur'u gördü. İri adamın her iki kolunda da taşıdığı iki küçük kızı gördü.

“Şimdi uyu, Solva,” dedi Bárdur. “İyi geceler, Kristina.”

Kızlardan biri kısaca itiraz etti ama bir homurtuyla durduruldu. “Baban yoruldu.”

Tom, kapıya dönmeden önce Bárdur'un iki kızı da öptüğünü duydu. Adam ışığı söndürdü. Kapıyı kapatmadan önce onlara, “İyi uykular,” diye fısıldadı.

Odaya yoğun bir karanlık çöktü. Tom iki küçük kızın nefes alıp verişini duyabiliyordu. Küçük olanı oyuncak bebeğiyle sohbet ediyordu.

“Sessiz ol, Solva,” diyerek onu susturdu büyük olanı.

Oturma odasına dönen Bárdur, kadına bağırmaya başladı. Kadın karşılık vermeyince tekrar bağırdı.

Tom, Solva'nın kıkırdadığını duydu. “Fahişe,” diye fısıldadı kız. “Fahişe.”

Oturma odasından duyabildikleri kelimeyi tekrarlıyordu. Bárdur tekrar bağırdı ve iki kız da karanlıkta kıkırdadı.

“Ben de mumya canavarına vurmak istiyorum,” dedi Solva.

Kristina onu yine susturdu. “Şimdi olmaz... Uyumalıyız.” Bárdur'dan gelen bir başka bağıış ikisini de susturdu.

“Hayır, hayır, istemiyorum.” Kadının sesi sert ve çaresizdi. “Lütfen yapma... Dayanamıyorum artık.”

“Kapa çeneni, Mona,” diye kükredi Bárdur.

Kadına vurmuş gibi bir ses çıktı. Birkaç defa. Sonra sessizlik oldu.

Tom kadının zincirinin şingırdadığını duyabiliyordu. Ritmik olarak. Bárdur’un inlemeleri de giderek yükseliyordu.

Mona sızlanmaya başladı.

Solva ise babasının çıkardığı sesleri taklit ediyordu. Sadece çok daha alçak sesle.

Kızlar susmuştu. Kıkırdamaları ve homurdanmaları durmuştu. Tıpkı Bárdur'un gergin inlemeleri ve kesik kesik nefes alıp verşi gibi.

Tom hâlâ kıyafet askısının arkasında saklanıyordu. Gözlerini kapatmış, duvara yaslanmıştı.

Bárdur oturma odasında kıkırdandı. Zincirin şingirtisi duyuldu ve Mona yeniden sızlanmaya başladı. İnlemele-ri hıçkırıklara dönüştü ve Bárdur onu bir kenara fırlatmış gibi bir ses duyuldu. Zincir metalik bir şekilde takırdaya-rak bazı mobilyalara sürtündü.

Mona'nın ağlaması, bir dua okumaya başlayan Bár-dur'un sesiyle bastırıldı. "Thyatira,* Thyatira... Peygam-ber olduğunu iddia eden kadın Jezebel'e** müsamaha gösterme... O sana zina yapmayı ve kurban etini yemeyi öğretiyor."

Bir an sessizlik oldu. Sonra Mona burnunu çekti ve zin-cir hafifçe takırdadı.

* Günümüzde Manisa'nın Akhisar ilçesi sınırlarında kalan Antik Yunan kenti. Kent, Aziz Pavlus tarafından Batı Anadolu'da kurulan Hıristiyanlığın ilk yedi kilisesinden biridir. (ç.n.)

** Saydalı I. Etbaal'ın kızı ve İsrail Kralı Ahab'ın eşi olan Jezebel, Kenan tanrıları olan Tanrı Baal ve Tanrıça Aşera'ya olan inancı geri getirip eski tanrılar için tapınaklar inşa ederek yerel inancı ulusal ölçekte yeniden başlatmıştır. Kendisi Kitabı Mukaddes'te bir cadı olarak anılır ve lanetlenmektedir. (ç.n.)

“O kadına din değiştirmesi için zaman verdim,” diye devam etti Brdur. Sanki yüksek sesle okuyormuş gibiydi. “Fakat o günahından dönmeyecek. şimdi onu ve yanında yatanları hasta yatağına atacağım, onun yaptıklarından dnmezlerse onları büyük bir kargaşaya sokacağım ve çocuklarını ldreeğim. Bütün müminler bilecek ki, böbreklerini ve kalplerini inceleyen benim ve herkese amellerinin karşılığını vereeğim.”

Tom kolunu uzattı ve elini paltoların üzerinde yavaşça kaydırđı.

Kızlar hâlâ sessizdi. Parmakları bir kabanın kolunu kavradı. Her iki kıza da tecavüz yoluyla hamile kalınmış olmalıydı ve Mona muhtemelen onları burada, sığınakta tek başına doğurmuştu. Ne ebe, ne dikiş ne de doğumdan sonra iyileşme imkânı sunulmuştu.

“şimdi her oğlanı ve her kadını öldürün. Bir erkekle yatan her erkek ve kıızı öldürün. Ancak bir erkekle yatmamış tüm kızların aranızda yaşamasına izin verin.”

Sen hasta ve sapkın bir yaratıksın, diye düşündü Tom ayaklarını sürüyerek. İki kk kız hareketsiz yatmaya devam ediyordu ve Tom onların uykuya dalmış olduklarını umuyordu. Belki de tecavüz sesiyle uykuya dalmaya alışmışlardı.

Elbise askısının sonuna ulaşana kadar paltoları tek tek dikkatlice takip etti, sonra yavaşça oradan çıkıp odaya adım attı.

Ayağı kol demirine çarptığında saklandığı yere dönmek için artık çok geçti. Gürültü karanlık odada gök gürültüsü gibi çıkmıştı.

“Baba?” diye seslendi Kristina.

“şişşt...” dedi Tom usulca. “Size yardım etmek için buradayım, ben...”

“İblis,” diye bağırdı Solva. “İblis, iblis, iblis.”

Tom kapıya doğru atıldı ama duvara çarptı. Sağa doğru bir adım attı ve tahtayı hissetti. Kolu tutup kapıyı açtı.

Oturma odasında Bárdur bir şeyler bağırdı ve sanki bir mobilya parçası devrilmiş gibi bir ses çıktı. Bárdur bu kez daha yüksek sesle yeniden bağırdı ve Tom koridorda koşmaya başladı. Gözlerinin önünde siyah noktalar belirene kadar koştu. Kendi koridoruna giden köşeyi dönüp odasının önünden geçti. Odasının kapısı epey çürüktü. Büyük adam birkaç darbeye parçalayabilirdi.

Koridorun sonuna kadar koştu ama denediği ilk iki kapı kilitliydi, bu yüzden yüzme havuzuna doğru ilerlemeye devam etti. Geri dönmek için çok geçti. Pek uzakta olmayan bir yerde Bárdur'un bağırdığını duyabiliyordu.

Yüzme havuzlu oda eskisi kadar karanlıktı ama başka kaçış yolları aramaya vakti yoktu. Bunun yerine kendini dikkatlice havuzdaki soğuk suya bıraktı. Su en az oda kadar siyahtı ve vücudunu sımsıkı çevreliyordu. Cildinin büzüldüğünü ve kaslarının gerildiğini hissedebiliyordu ama Thule'deki deneylerle karşılaştırıldığında bunlar hiçbir şeydi. Onun eğitimini aldığı şey buydu; haplarının yapabilecekleri.

Yavaşça nefes aldı ve havayı ciğerlerine derin derin çekti. Sonra sırtını kenara dayayarak kendini dibe doğru batırdı.

Havuzun içinde hafif bir akıntı vardı. Güçlü değildi ama denizden gelen birkaç yeraltı kanalının yüzme havuzunu beslediğine dair önsezisini doğrulamak için yeterliydi.

Su onun üzerinde titreşiyordu. Bir fener ışığı karanlığı deldi ve oda biraz aydınlandı. Suyun yüzeyi henüz durulmamıştı ama Tom hiçbir zaman tamamen düz olmayacağına güveniyordu.

Fener ışığı suya ve havuzun dibine tutuluyordu. Tom altta birkaç siluet fark etti. Ne olduklarını göremiyordu. Bazıları kısa, kıvrılmış ve beyazdı. Diğerleri uzun ve karanlık.

Yavaşça yakınındaki beyaz nesnelere dokunmak için uzandı ancak parmak uçları bunların kemik olduğunu hemen fark etti.

Havuzun etrafına baktı. Fener titriyor, ışık suda parlıyordu ama onun için her şey bulanık ve belirsizdi.

Işık huzmesi havuzdan kayboldu.

Tom nabzıyla savaştı. Bárdur onu duyabilecekken yüze çıkmamak için biraz daha dipte kalması gerekiyordu.

İBLİSLERİN TUTSAĞI

FÆRINGEHAVN, BATI GRÖNLAND, 22 EKİM 2014

Arnaq aydınlık ile karanlık arasındaki saniyeleri saydı. Bazen ışık sönene kadar yalnızca birkaç saniye geçiyordu. Çoğu zaman biraz daha fazla. İlk saat yerde ağlayarak yatmıştı. O da dışarı çıkmak için çığlık atmış, bağırmıştı ama kimse gelmemişti.

Her şeyden önce ışık onda ciddi bir stres yaratmıştı. Her parıltı beklenmedikti. Saymaya başlayana kadar kendi kontrolünü yeniden kazanamadı. Işığı saydı. Sürdüğü müddetçe saydı. Parıltılar ya da karanlık arasındaki boşlukları değil. Sadece ışığı. Bazen sadece bir saniyeydi. Çoğunlukla beş ya da altı. Rekör on üçtü. On üç saniyelik ışık. Yattığı hücreyi incelemek için on üç saniye.

Ne kadar süredir orada olduğunun farkında değildi ama çok uzun zaman olmuştu ve bitkin düşmüştü. Sık sık uykuya dalmanın eşiğine geliyordu ama değişken, agresif ışık onu uyanık tutuyordu. Uyuyakalıyorsa da bu yalnızca birkaç saniye sürüyordu. Belki bir gün geçmişti, yirmi dört saat. Belki daha fazla.

İnce sünger şiltenin üzerine atıldığından beri hücrede ondan başka kimse yoktu. Tek bir ses de yoktu. Sadece ışık, karanlık ve sessizlik.

Demir kapının yanında metal bir kova vardı. Kova eski ve ezikti. İçine üç kez işemişti. Dört su şişesi boştu şimdi. Bunları hızla içmişti. Son şişeyi ne zaman bitirdiğini hatırlamıyordu ama boğazı kurumuş ve tahriş olmuştu. Hiç hâli yoktu. Sadece ışığı saydı ve hiçbir şeye bakmadı. Bazen gözleri kapalı saydı. Işık gözkapaklarını kırmızı ve keskin bir şekilde yakıyordu.

Işığı saydı. Üç. Altı. İki. Bir. Yedi. Üç. Beş. On bir. İki. Üç. Üç. Altı. Bir. Üç. Dokuz. Bir noktada on üçü aşması gerekirdi. Tek beklediği buydu.

İri adam tarafından koridorda sürüklenirken, mutfığa benzeyen bir odadaki çelik masanın üzerinde yatan Lasse ve Andreas'ı görmüştü. Orada öylece yatıyorlardı. Kafatasları parçalanmış hâlde. Artık kusacak bir şeyi kalmamıştı ve çığlık atmayı bırakmıştı. Ne zaman çığlık atsa, dev ona vuruyordu. Yüzü buruşmuştu, gözlerini kısıyordu ve elinin tersiyle ona vuruyordu. Parmak eklemleri büyüktü ve her darbeye tenine batıyordu.

Onu esir tutan ve arkadaşlarını öldüren kişi o dev ve albino oğlu Sîmin'di. Sîmin gözleri her yerde gezinirken babasının arkasına saklanıyordu. İğrenç biriydi. Bakışları çok meraklıydı. Terk edilmiş kasabaya gelip sohbet ettiklerinde, onlara yalandan başka şey söylememişlerdi. Seyahatte filan değillerdi. Færingehavn'ın aşağısında yaşıyorlardı.

Alma gitmişti. Arnaq, Andreas'ın dövülüp yerde yattığı odada yaralandığından ve Lasse öldürüldüğünden beri onu görmemişti.

Midesi çalkalandı. Çok acıyordu. Yapamıyordu. Yedi. Üç. Üç. Dört. Sekiz. On iki. Beş. Üç. Sekiz. Beş. On iki yakındı. On iki neredeyse on üç demekti. Neredeyse on dört.

Dört. Altı. İki. Dört. Sekiz, dokuz, on, on bir, on iki, on üç, on dört, on beş, on altı, on yedi, on sekiz, on dokuz, yirmi, yirmi bir, yirmi iki, yirmi üç, yirmi dört, yirmi beş, yirmi altı, yirmi yedi, yirmi sekiz, yirmi dokuz, otuz.

Arnaq gözlerini tavanın altındaki açık ampulden ayırmadan ve saymaya ara vermeden kendini oturur pozisyona getirdi. Bir dakikaya yaklaşıyordu.

İki dakika, on yedi saniye sonra dışarıdan gelen gıcırtılı bir ses duyuldu. Bir dakika sonra kapı itilerek açıldı.

Dev ortaya çıktı. Elinde bir tepsi vardı ve Símin de onun arkasından içeriye girdi. Babası kadar iri yapılı değildi ama ufak tefek de değildi. Belki de neredeyse kendisi kadar uzundu, yalnızca sıska ve solgundu. Çok solgun.

Dev tepsiyi bıraktı. Dört yeni su şişesi ve bir tabak kı-zarmış kaburga vardı. Fok etine benziyordu ama Arnaq kemiklerin çok büyük ve etin çok solgun olduğunu düşündü.

“Fok,” dedi dev, kızın bakışlarını takip ederek. “Et.” Bir su şişesi alıp ona uzattı.

Arnaq kapağını açtı ve şişeyi o kadar çabuk içti ki suyun bir kısmı çenesiyle boğazından aşağıya süzüldü.

Suyun midesine yaptığı baskı öğürmesine neden oldu. Kaburgalara baktı ve her yere su kustu. İki büküm olup tekrar kustu. Boğazı sızlıyordu.

Bárdur başka bir şişeyi ona doğru tekmeledi. “Yavaş iç,” diye emretti.

Símin, Arnaq’a bakıyordu. Altdudağını ısırды ve babasına kısa aralıklarla sıırıttı. Bir eliyle pantolonunun üzerinden penisini tutuyordu.

Bárdur oğlunun elini fark etti ve Símin’in kafasına sert bir şekilde vurdu. Bir sonraki darbe Símin’in elini olduğu yerden uzaklaştırdı.

“Duanı et,” diye homurdandı Bárdur. “O kirli.”

“Babanı onurlandır,” dedi Símin, kamburunu çıkarak. “Babasına küfreden, ölümün acısını çeker...”

Arnaq, “Arkadaşım nerede?” diye sorabildi zar zor, şimdi çömelerek oturuyordu. Sesi korku ve yorgunluktan titriyordu. “O nerede? Hemen söyleyin!”

Hâlâ dik durmaya cesaret edemeyen Símin, “Bir kadının kilisede konuşması uygunsuzdur,” dedi, ardından Arnaq’a yan gözle baktı. Sonra tekrar kasıklarını kavradı. “Aldanan ve Tanrı’nın emrine itaat etmeyen Havva’ydı. Havva’ydı, değil mi baba?”

“Havva her zaman bir fahişedir,” dedi Bárdur, Símin’in elini bir kez daha iterek.

“Delisiniz siz,” dedi Arnaq. Gözyaşları yanaklarından akıyordu. “Sizi hasta piçler... Kaçıklar.”

Símin penisini sertçe sıkarak, “Günaha yüz çevirmeyecek,” diye mırıldandı. “Onunla yatanları, onun yaptıklarından yüz çevirmedikleri sürece büyük bir kargaşaya sokacağım ve onun çocuklarını öldüreceğim.”

Arnaq yorgunluktan şilteye çöktü.

Bárdur, Símin’in başını okşadı ve kaburga tabağını ayağıyla Arnaq’a yaklaştırdı. “Yaşamak istiyorsan yemen lazım.”

“Hayır,” dedi Arnaq, başını iki yana sallayarak. “Arkadaşlarımı görene kadar yemeğine dokunmayacağım.” Onlara bakmadı. Gözlerini sert beton zemine dikmişti.

Símin bir kaburga almak için elini uzattı. “Lezzetli.”

“Ye!” diye emretti Bárdur, Arnaq’a. Símin’i tutup kapıdan dışarıya sürükledi.

Arnaq son gücüyle, “Arkadaşımı görmek istiyorum,” diye bağırdı. Kapının kapandığını ve sürgüsünün çekildiğini duydu.

Işık söndü. Sonra tekrar yandı. Yine söndü. Ardından tekrar yandı.

FÆRINGEHAVN, BATI GRÖNLAND, 23 EKİM 2014

Kapı tekrar açıldığında Arnaq'ın sayı dizisi bozuldu. Işığın açık kaldığını fark etmemişti bile. Gözleri yandı ve acıdı. Göz kenarlarında kurumuş çapaklar vardı ve kendi vücudunun kokusunu alabiliyordu. Nefesi kuruydu ve hastalık kokuyordu. Hücre idrar kokuyordu. Kendi idrarı. Kovanın içine mi işediğini, yoksa yattığı yere sızmasına izin mi verdiğini artık hatırlamıyordu. Her gün ona su getiriyorlardı, o da içiyordu. Sonra tekrar işedi. Günler geçmiş olmalıydı. Açlıktan ölmesinin ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Şimdiye kadar ölmüş olmayı bekliyordu ama mide-sindeki ağrılar, hayatını elinden almadan gelip geçiyordu. Belki de ışık onu hayatta tutuyordu. Artık sonsuzluğa ulaşmış sayı dizisi. En fazla on beşti. Odaya bir şey konulduğu zamanlar hariç. Şimdiki gibi.

Genellikle hızlı bir şekilde gerçekleşirdi. Yeni bir kova. Daha fazla su. Dokunmadığı et. Ve sonra götürürlerdi. Adama bakacak enerjisi yoktu. Onu da saymıştı. Kapının açılmasından tekrar kapanmasına kadar yaklaşık seksen beş saniye geçiyordu.

Arnaq yüz yirmiye geçince kaşlarını çattı. Yüz kırka geldiğinde başını çevirip kapıya baktı.

Gözlerini kırıştırdı. Símin hemen kapıda duruyordu. Devî göremiyordu. Gözlerini tekrar kapattı ve düşüncelerini düzenlemeye çalıştı. Sayılar kafasının içinde dönüp duruyordu. Artık sürekli açık olmasına rağmen ışığın gelip gittiğini hâlâ hissedebiliyordu.

Gözlerini tekrar açtığında Símin ona yaklaşmıştı. İliklerine kadar bitkin düşmüştü ama kendini doğrultmayı başardı ve neredeyse dik oturabildi.

Solgun genç adam ona bir parça ekmek uzattı.

Onu kaptı ve bütün parçayı bir kerede ağzına tıktı. O kadar hızlı çiğnedi ve yuttu ki neredeyse çıkaracaktı. Terlemeye başladı ve mide bulantısıyla mücadele etti. Gözlerini kapattı ve kontrollü bir şekilde dört kez nefes alıp verdi. Dört kez aldı, dört kez verdi. Dudakları hafif aralıktı, bu yüzden de bulantısı ağzından midesine kadar havayla hafifledi. Dört. Dört. Dört. Dört.

“Herkes Tanrı’nın yemeğini yiyebilir,” diye mırıldandı Símin. “Fakat günahkârlar O’nun sunağını kirletmemeli.”

Bu sözler Arnaq’ın sayılarına nüfuz etti. “Su,” dedi nefes nefese.

Símin arkasına uzanarak bir şişe su alıp ona verdi. “Rab onu kutsal kılıyor.”

Arnaq başını sallamaya çalıştı ama çok zayıftı. “Sadece su.”

Símin ayağa kalktı. İfadesi kararlıydı.

Arnaq parlayan ampule baktı. “Biraz kal...”

“Ben mi?” Símin önce kapıya, sonra tekrar Arnaq’a baktı.

Suyundan bir yudum aldı Arnaq. “Yapacak işin mi var?”

Delikanlı kaşlarını çattı. Kaşları da seyrek saçları kadar beyazdı. Gözleri o kadar açık maviydi ki gözlerinin beyazlığında neredeyse kayboluyordu.

“Kadınlar kilisede sessiz olmalı.”

“Kilisede değiliz... Lanet bir zindandayız!” diye bağırdı Arnaq. Ona baktı ve tamamen doğrulmaya çalıştı. “Arkadaşlarımı yediniz mi? Söyle bana.”

“Bundan başka dünya yok,” dedi Símin.

“Özür dilerim... Sorun değil. Haklısın. Ben sadece...”

Símin yukarıyı işaret etti ve başını iki yana salladı. “Yukarıdaki dünya Tanrı tarafından terk edilmiş ve iblislerle dolu.” Ürperdi.

“Hiç orada bulundun mu?”

“Hayır,” dedi delikanlı dehşet içinde. “Babam diyor ki...”

“Bana yardım etmelisin,” diyerek sözünü kesti Arnaq.

Símin tavana baktı.

“Lütfen gitmeme izin ver,” dedi Arnaq. “Yoksa burada öleceğim... Ben de sana yardım ederim.”

Símin başını iki yana salladı.

“Neredeyiz?” diye sordu Arnaq.

“Buradan, Ölü İblisler Şehri’nden ve babamın fiyordun diğer tarafındaki eski evinden başka bir yere hiç gitmedim,” dedi Símin.

Arnaq, sesindeki tereddütten onun zihnine şüphe tohumu ekmeyi başardığını duyabiliyordu. “Orada pek çok insan var... Sana vurmayacak pek çok iyi insan var.”

“Hayır,” dedi Símin. “Onlar hasta ve tehlikeli... Hepsi.”

“Hasta ve tehlikeli olan baban,” dedi Arnaq, sesini yükselterek. “Çocuklara vurmak yasalara aykırı... Cinayet de öyle.”

“Sen hastasın,” diye bağırdı Símin ve Arnaq’ın yüzüne tokat attı. Bluzunu memeleri ortaya çıkana kadar yırttı.

“Sen kirlisin,” diye bağırdı Símin ona. “Kirli!”

“Özür dilerim,” diye hıçkırdı Arnaq, kendini gizlemeye çalışarak.

Símin kasıklarını tutarken gözlerini Arnaq’ın memelerinden ayırmıyordu. Kasıklarını ovuşturdu. Diğer eliyle de kızın memesini tuttu.

Arnaq onun elini itmeye çalıştı ama neredeyse hiç takati kalmamıştı. Delikanlı çok güçlüydü.

Símin onun memesini tutarken parmak uçlarıyla iyice sıktı. Penisini pantolonunun üzerinden ovuştururken, boğazının derinliklerinden boğuk inlemeler yükseldi.

“Bırak gideyim,” diye hıçkırdı Arnaq. “Ellerini üzerimden çek, seni sapık!”

Símin bir çığlık atarak ayağa fırladı. Kasığının üzerindeki kumaşta bir ıslaklık oluşmuştu.

“Sen bir fahişesin,” diye bağırdı. Elleri titriyordu. Kızın memelerine baktı. Tekrar kendini ovuşturdu. “Sen kirli-sin... Kirlisin.”

Arkasını döndü ve dışarıya koşup kapıyı arkasından kapattı.

Işık kayboldu. Geri geldi. Sonra yine kayboldu. Geri geldi. Gitti. Geri geldi.

Arnaq ince köpük şiltenin üzerine, bir yanına çöktü. İnledi ve yırtılan bluzunu bedeninin etrafında toplamaya çalıştı. Kafasının içinde sayılar çoktan akmaya başlamıştı.

FÆRINGEHAVN, BATI GRÖNLAND, 25 EKİM 2014

Símin ortadan kaybolduktan kısa bir süre sonra ışık karanlığa dönüşmüştü. İlk başta, genellikle olduğu gibi, hiçbir uyarı olmadan tamamen sönmeden önce yanıp sönmeye devam ediyordu.

Işığı söndürmesi birkaç saatini almıştı. Sayılacak hiçbir şey olmamasına rağmen saymaya devam etmişti. Kırılacak bir rekor yoktu. Her zaman mevcut olduğunda karanlık sayılamazdı.

Bir süre sonra ışığın geri geleceğine dair tüm umudunu kaybetmişti. Artık her şey karanlıktı.

Kör olup olmadığını merak etti. Beyninin ışıktan, açlıktan ve uykusuzluktan görme yetisini kaybedecek kadar hasar görüp görmediğini. Belki de ışık hâlâ yanıp sönüyordu ama o artık bunu algılamıyordu.

Sonunda uykuya dalmıştı. Ne kadar uyuduğunu bilmiyordu. Kaç kez uyuyakaldığını ve tekrar uyandığını da bilmiyordu. Gece ya da gündüz mü olduğunu, ne kadar süredir hapsoldüğünü bile bilmiyordu. Tırnaklarını kontrol ettiğinde sanki bir hafta geçmiş gibi gelmişti. Normalde aldığı kaşları da uzamıştı. O kadar uzunlardı ki artık dokunduğunda parmak uçlarına batmıyordu.

Işık yanıp sönerken kokulardan başka bir şey algılamamıştı. Kendi idrarının kokusu. Yıkanmamış teni. Her geçen gün daha da keçeleşip yağlanan saçı. Artık dokunmanın da farkına vardı. Dokunma ve koklama dışında hiçbir duyusu kalmamıştı.

Burnuna dokundu. Kulaklarını ve gözlerini yokladı. Dudakları. Çatlamıştı. Teninin tadı tuzluydu. Elinin derisini dudaklarıyla kemirdi. Tuzlu derinin tadına baktı. İnsanın kendi kolunu ya da bacağını yiyerek kaç gün hayatta kalabileceğini merak etti. Onunki gibi bir bacakta kaç günlük kalori vardı?

Gözyaşları yanaklarından aşağıya süzölmeye başladı. Parçalanmış bedenler düşüncelerine hâkim olmaya devam ediyordu. Lasse'nin kanı üzerine fışkırıyordu. Darbe nedeniyle beyni dışarı dökölmüştü. Alma'nın boş bakışları kayboluyordu.

Yüzüstü döndü ve kapıya doğru sürünebilmek için emekleyerek kalkmaya çalıştı.

Çarptığı ilk şey kovaydı. Onu tutup ağır demir kapıya doğru kendisiyle birlikte çekti.

Kovayı kapıya vurmaya başladığında, odada bomboş bir yankı oluştu.

“Hey?” diye bağırdı, aslında bağırmadan. Mücadele etmeye pek dermanı kalmamıştı ve boğazı ağrıyordu. “Hey! Yardım edin... Ben... burada öleceğim.”

Kovayı bir kez daha kapıya doğru salladı ama yalnızca yankı karşılık verdi. Vücudu pes etti ve yere çöktü. Betonun soğukluğunu teninde hissediyordu. Karanlıkta kendini kaybetti. Hareketsizce yerde yatıyordu. İdrar kokusunu alabiliyordu.

Bir tıklama dikkatini tekrar kapıya yöneltti. Daha önce kimse kapıyı çalmamıştı. Yoksa çalmışlar mıydı? Hatırlamıyordu.

Kapı tekrar tıklatılınca kendini oturur pozisyona getirdi.

Konuşmaya çalıştı ama boğazı kurumuştı ve temizlemek için öksürdü. “Evet?”

Kapı açılırken sürgünden ve kapıdan gıcırtilı sesler geldi. İnce bir ışık şeridi içeri girince gözlerini kısmak zorunda kaldı.

Elini kaldırıp parmaklarının arasından baktı. Bu Símin'di. İçgüdüsel olarak yırtık bluzunu önünde topladı.

Delikanlı bir tepsi ekmekle su koydu yere ve ona başka bir bluz uzattı.

Arnaq bir dilim ekmek alıp hızla ağzına tıktı. Son dilimin üzerinden uzun zaman geçmişti. Belki birkaç gün. Çiğnerken tükürmeyi düşündü. Açlık sancıları neredeyse kaybolmuştu. Ne zaman biraz ekmek yese, sancı birkaç saat sonra yeniden başlıyordu. Ama bu sefer iki dilim vardı. İkinci dilimi aldı ve onu da ağzına tıktı. Ağzını tam olarak kapatamadı ama umurunda değildi.

Símin bluzu tutan elini salladı. “Özür dilerim.” Tepsinin yanına çömelmişti.

Arnaq bluzu dikkatlice inceledi ve delikanlının buz mavisi gözlerine bakarken birkaç saniye tereddüt etti. Onlarda tanıdık bir şeyler vardı.

Bluzu hızla alırken, “Şimdi de merhametli insanı mı oynuyorsun?” diye mırıldandı. Tişörtü hızla kafasına geçirip bedenini örttü.

Símin kaşlarını çattı.

Arnaq başını salladı. “Teşekkür ederim.” Sonra boş tabağa baktı. “Hepsi için teşekkür ederim... Burada öleceğim.” Midesi halihazırda ekmekle savaşıyordu. İlk önce midesinde ve bağırsaklarında bir-iki saat ağrı ile spazm olacak, ardından birkaç saat sonra açlığı yavaş yavaş onu tekrar rahatsız etmeye başlayacak ve saatler sonra bu da geçecekti.

“Simin?”

“Evet?”

“Evde sırt çantam vardı. Pembe. Sanırım sen aldın.”

Simin yavaşça başını onaylar anlamda salladı.

“İçinde ihtiyacım olan bir şey var.” Elini onun uyluğuna koydu. “Lütfen onu getirir misin?”

Simin onun eline baktı. Âdemelması boynunun derisinin ardında hareket etti.

“Ona dokunmama izin yok,” dedi delikanlı, boğuk bir sesle. Sözler boğazının gerisinden geliyordu.

Arnaq sesini yumuşatmaya çalışarak, “Sadece sana bir şey göstermek istiyorum,” dedi. “Beğeneceksin.”

Simin kapıya baktı. Daha sonra onu başıyla onaylayıp yerden kalktı.

*

Simin geri geldiğinde kapıyı tamamen açarak hücreye daha fazla ışık girmesini sağladı.

Arnaq sırt çantasının fermuarını açıp kontrol etti. Birinin içini karıştırdığı açıktı ama hiçbir şey eksik değildi. Sırt çantasının alt kısmındaki kapalı yan cebinden yedek cep telefonunu çıkardı ve taşınabilir şarj aletine bağladı. Çantanın dış yan ceplerinden birinde düğümle bağlanmış bir saklama torbası vardı. İçinde İzlandalı bir telefon şirketinin SIM kartı bulunuyordu. Aktivasyon kodunun yer aldığı sarı bir yapışkan kâğıda sarılmıştı.

Lars iyi bir günde İzlanda’da hattındaki sinyalin Grönland’daki TelePost’tan biraz daha iyi olduğunu söyleyerek bunu ona vermişti.

Arnaq SIM kartı yerine takıp kodu girdi. Grönland SIM kartı olan diğer cep telefonundaki gibi 3G ağı yoktu. Ancak tek bir sinyal çubuğu vardı. Dörtte biri çekiyordu.

“Sen misin bu?” Sîmin küçük telefonu ilgiyle inceliyordu. Eski bir Samsung’du. Parlayan ekrandaki arka planda, Arnaq ve Alma’nın Danimarka’daki okullarının önünde çekilmiş bir fotoğrafları vardı.

Arnaq kısaca onun soluk mavi gözlerine baktı. “Sîmin, diğer kızın nerede olduğunu biliyor musun?”

Genç adam başını iki yana sallayıp cep telefonuna baktı. Dikkatlice ekrana dokundu. Parmak ucunun altında görüntü değişince şaşkınlıkla nefesini tutup Arnaq’a baktı.

“Tıpkı televizyon gibi,” dedi Arnaq, çalma listesini açarak. “Dinle.”

“Müzik dinlemeyiz biz,” dedi Sîmin, kapıya bir bakış atarak.

Arnaq müziği kapatarak, “Özür dilerim,” dedi. “Ama burası çok sessiz.” Sesi kalınlaşmıştı. “Başka bir şey deneyeyim.”

Annesinin numarasını aradı ama hiçbir şey olmadı. Tekrar denedi ve üçüncü denemesinde çaldı. Bağlantı zayıftı ama çalışıyordu.

Annesinin sesi kısık sesle duyulabiliyordu.

“Yardım edin,” diye fısıldadı Arnaq. Boğazı kasılıyor. “Nerede olduğumu bilmiyorum ama hiçbir yere kaçamadık.” Gözyaşları yanaklarından akarken vücudunun üst kısmı kasıldı. “Seni seviyorum, anne.” Else’in sesi beyaz görüntü yüzünden net gelmiyordu. Arnaq hıçkırmaya başladı.

“Ne oluyor?” diye sordu Sîmin, cep telefonunu ondan alırken.

“Hayır... Sîmin.” Arnaq kolunu uzatırken bakışları çaresizdi. Tükeniyordu artık. “Bu benim.”

Sîmin kızın elini ittirdi ve cep telefonunu yüzüne götürdü. Else’in sesi küçük cep telefonundan konuşuyordu. Bağırıyordu. Sesi tedirgin geliyordu. Sîmin parlayan ekrana baktı. Arnaq ve Alma’nın resmini seçebiliyordu. “İblisler,” diye bağırdı, yere fırlattığı anda telefon paramparça oldu.

Arnaq gözyaşlarına boğuldu. Bütün vücudu titriyordu. Símin'in parmaklarının yanağına dokunduğunu hissetti. Çok dikkatliydi. Gözyaşlarını parmaklarının ucuyla siliyordu.

Işık bir anlığına kayboldu ama sonra bir kükremeyle birlikte tekrar açıldı.

İkisi de korkuyla yerlerinden sıçradılar.

“Şeytanın dölü,” diye gürledi Bárdur, elini Símin'e doğru savurarak. Sanki bir bez bebekmiş gibi genç adamı ensesinden tutarak yerden kaldırdı. “O kirli.”

Símin boynuna ve sırtına art arda inen darbeler karşısında irkildi.

“Şimdi git buradan,” diye emretti Bárdur ona. Tahta çizmesiyle Símin'in böğrünü tekmeledi.

“Özür dilerim, özür dilerim.” Símin topallayarak kapıya doğru gitti.

Bárdur, avucunun içiyle Arnaq'ın yüzüne defalarca tokat attı. Genç kız onun ulaşamayacağı bir yere doğru sürünmeye çalıştı ama kaçacak kadar güçlü değildi.

“Sen pis bir fahişesin,” diye homurdandı Bárdur. Başka bir darbeye hazırlanmak için elini kaldırdı, sonra yavaşça indirdi. Kapıya doğru seslendi: “Neden ona Mona'nın bluzlarından birini verdin?”

“Diğeri yırtıldı.” Símin'in sesi alçaktı ve koridordan geliyordu.

“Seni aptal. Odana git ve duanı et,” diye bağırdı Bárdur. “Ben burayı temizleyeceğim.”

FÆRINGEHAVN

NUUK, BATI GRÖNLAND, 25 EKİM 2014

“Færingehavn’da her gün iki kez devriye gezdik ama binalarda hiçbir şey yok.” Rakel, Matthew’a baktı. “Bölgenin altını üstüne getirdik, içini dışına çıkardık. Anlamıyorum. Sanki yer yarıldı da içine girdiler.”

Ottesen masanın üzerinde birbirine zımbalanmış kâğıtları işaret etti. “Raporu okuyabilirsiniz.”

Matthew başını onaylar anlamda salladı. “Peki, şimdi ne olacak?”

“Devam edeceğiz,” dedi Rakel. “Bu bizim bir numaralı önceliğimiz. Bulunmaları gerekiyor. Ayrıca analiz için çeşitli binalardan örnekler aldık, belki peşine düşecek bir şey çıkar.” Ottesen’e döndü. “Onları bulacağız.”

Ottesen ofisinin penceresinden dışarıya baktı.

Matthew de onun bakışlarını izledi gözleriyle. Dışarıda kar yığınları vardı ama çoğunlukla karla karışık yağmur yağıyordu.

“Ittoqqortoormiit’e gidiyorum,” dedi Ottesen. “Ayrıca Nukannguaq’la sohbet etmek için Reykjavik’teki hastaneye uğrayacağım.”

“Demek bugün uçacaksın, söylemeye çalıştığın bu mu?”

“Evet, birkaç saat içinde.” Bakışlarını yeniden Matthew’a çevirdi. “Ben yokken soruşturmayı Rakel yönetecek.”

Rakel başını sallayıp Matthew’a gülümsedi. “Bugün erken saatlerde sana gönderdiğim şeyi okuyabildin mi?”

“Jakob’ın cinayetinin laboratuvar sonuçları mı? Evet, buraya gelirken cep telefonumdan onlara baktım.”

“Faroe’li adam Jakob’ı öldürmedi,” diye devam etti Rakel. “Onunla bulduğumuz delil arasında DNA eşleşmesi yoktu.”

“Peki, bu kusmuk, saç ve diğer şeyler için de geçerli mi?”

“Evet, Bárður’un Jakob’ın evine gittiğine dair kesinlikle hiç kanıt yok... O adam hakkında elimizde hiçbir şey yok.”

“Hâlâ burada mı?”

“Hayır... Kanıt olmadan onu tutamayız.”

“Peki, arabada bir şey yok muydu? Yani Apollo’nun arabasında?”

“Hayır, hiçbir şey.”

“Siktir... Bu kadar zor olmamalı. Beni bayıltıp kaçırmanın o olduğunu biliyorum. Eğer kaçmayı başaramasaydım sanırım şimdi ölmüş olurum... Jakob gibi... Ve Arnaq.”

“Arnaq’ın ölüp ölmediğini bilmiyoruz,” diye araya girdi Ottesen. “Açıkçası, tek bildiğin çok iri bir adamın seni bayılttığı ve muhtemelen kaçırmaya çalıştığı.” “Ben de Arnaq’ın öldüğünü düşünmüyorum,” diye ekledi Rakel. “Ama bunu zaten konuşmuştuk.”

Matthew oturduğu koltukta omuzlarını düşürdü. “Madem oraya gitmeye karar verdin, Ittoqqortoormiit’te yeni bir gelişme mi var?”

“Hem evet hem hayır,” dedi Ottesen. “Gitmemin nedeni büyük oranda Nukannguaq ve duyduğum diğer bazı şeyler. Kendim bakmaya karar verdim.”

“Ne arıyorsun?”

“Nukannguaq aldıklarını iddia ettiği haplar hakkında konuşmaya devam ediyor ve bazı yasaklı ama tanıdık maddeler için yapılan testler pozitif çıktı, ancak masanın üzerinde durduğunu iddia ettiği hap torbası, memurumuz eve

girdiğinde orada değildi. Sadece üç ceset ve beyni yanmış Nukannguaq'ı buldu.” Ottesen derin bir iç çekip yüzünü ovuşturdu. “Nukannguaq hapları maske dansçısı dedikleri birinden çaldıklarını söylüyor... Bir Danimarkalıymış.”

Matthew boğazını temizledi. “Sanırım babam olabilir.”

“Baban mı?” diye bağırdı Rakel, Matthew’a bakarak. “Baban Amerikalı değil miydi?”

Ottesen derin bir nefes verdi. “Normalde ben de Rakel kadar şaşırırdım ama bu durumda her şey mümkün.”

“Neden hapların babana ait olduğunu düşünüyorsun?” diye sordu Rakel.

Matthew bir anlığına gözlerini kapatarak, “Babamın el yazısıyla yazılmış bir mektup aldım,” dedi. “Sadece bana bir Tupilak’tan bahsetmek istediği için Ittoqqortoormiit’e gelmem gerektiği yazıyordu. Sonra şu Briggs denen adam bana bazı haplar ve babamın başka iki kişiyi öldürdüğü düşünülen bir deneyden bahsetmeye başladı.”

“Babana ulaşmanın bir yolu var mı?” diye sordu Rakel. “Bu, Ittoqqortoormiit’teki haplarla ölümlerin göründükleri kadar yakından bağlantılı olup olmadığını keşfetmemize yardımcı olabilir.”

“Yirmi dört yıldır iletişim hâlinde değiliz.” Matthew durakladı. “Bu kısa nottan önce onun hâlâ hayatta olup olmadığını bile bilmiyordum.”

“Bağlantılı olabilir,” diyen Ottesen, sandalyesinde tamamen doğruldu. “Eğer baban gerçekten Ittoqqortoormiit’teyse, o zaman...” Tereddüt etti. “1990 yılında ABD Ordusu’nun baban hakkında yürüttüğü soruşturmada herhangi bir hapın yer aldığını bilmiyordum...”

“Hayır, üzgünüm. Bunu konuştuğumuz gün sana söylemek üzereydim ama sonra telefon geldi... Jakob hakkında...”

“Haplardan ve babandan emin misin?” diye sordu Ottesen.

“Evet. Briggs de benim peşimdeydi. Færingehavn’dan yeni dönmüştük. O hapları ele geçirmeye çok hevesli.”

Rakel, “Biz de öyleyiz,” diye bağırdı Ottesen’e bakarak.

Ottesen bu konuyu düşündü biraz. “Pekâlâ. Hap meselesini biraz daha ciddiye alsam iyi olur... Belki oraya gittiğimde babanı bulabilirim. Eğer gerçekten Ittoqqortoormiit’teyse tabii.”

“Orada olup olmadığını bilmiyorum,” dedi Matthew. “Dediğim gibi, bu not dört yaşımdan beri ondan aldığım tek şey.”

“Belli,” dedi Ottesen. “Ama dikkat edeceğim ve onu görürsem seni arayacağım.”

Matthew sertçe başını aşağı yukarı salladı. “Sonra da sonsuza dek hapse atılacak, değil mi?”

“Başka yolu yok,” dedi Ottesen. “Briggs, ABD Ordusu’nun babanın tutuklanmasını istediğini açıkça belirtti.”

“Orada olduğunu sanmıyorum,” dedi Matthew. “Yoksa oradaki memurun onu tutuklamamış olmaz mıydı?”

“Bu babanın ortama ne kadar iyi uyum sağladığına bağlı,” dedi Rakel sırtarak.

“Rakel haklı,” dedi Ottesen. “Ittoqqortoormiit’in nüfusu dört yüz civarında ve hepsi öyle ya da böyle birbirini kolluyor.” Bir an duraksadıktan sonra konuşmasına devam etti. “Ancak ben gözlerimi ve kulaklarımı dört açacağım, sen de Nuuk’taki soruşturmayla ilgileneceksin.”

“Anlaşıldı,” dedi Rakel, ayağa kalkarak. “Arnaq’ı bulmamız lazım... Ve Abelsen’i.”

“Evet, bulmamız lazım,” dedi Ottesen. Avuçlarını burnunu ve ağzını kapatacak şekilde kaldırıp derin bir nefes verdi. “Lütfen biraz kalır mısın, Matthew? Seninle özel olarak konuşmak istiyorum.”

Matthew, Ottesen'in ofisinden ayrılan Rakel'i izledi. Sonra dikkatini Ottesen'e verdi.

"Bir konuda şüphelenmeye başladım," dedi Ottesen. "Gelmeni istememin asıl nedeni bu."

"Tamam, konu nedir?"

"Abelsen ve Lyberth'in öldürülmesiyle ilgili."

Matthew düşünceli bir şekilde başını salladı. Tupaarnaq'ın boş dairesinde düşürülmüş ulusal hazine-nin cesedini keşfetmesinin üzerinden iki aydan az zaman geçmişti. Yaşlı Eskimo'nun kasıklarından göğsüne kadar yarılarak bağırsakları dışarı çıkarılmıştı. Neredeyse yerde çarmıha gerilmiş vaziyetteydi.

"Abelsen'in Lyberth'i öldürmesi bana doğru gelmiyor," diye söze girdi Ottesen.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Matthew, kaşlarını çatarak.

"Anlamıyorum," dedi Ottesen. "Lyberth kırk yıldan uzun süredir Abelsen'in sadık müttefikiydi. Onu asla öldürmezdi, hele ki küçük bir yolsuzluk skandalı ya da eski bir çocuk istismarı hikâyesi yüzünden kesinlikle yapmazdı böyle bir şey. Boğazımıza kadar bu gibi durumlara batmış durumdayız, gerçekten kimsenin umurunda mı bunlar?"

"Ama Abelsen itiraf etmedi mi?"

“Evet, onu senin ve Ulrik’in olduğu evde bulduğumuzda büyük bir öfke patlamasıyla... yani biliyorsun işte. Sadece bir anlam ifade etmiyor. Ulrik, Abelsen’in gerçek babası olduğunu ve ailelerini yok ettiği için çocukluğundan beri nefret ettiği ablasının Tupaarnaq olduğunu öğrendiğinde aklını kaçıırıp kontrolünü kaybetti ama Abelsen... o asla soğukkanlılığını bu şekilde kaybedip birini öldürmezdi.”

“Peki, Abelsen neden Lyberth’i öldürdüğünü itiraf etti o zaman?”

“Belki baskı altında olduğu ve korktuğu içindir?”

“Korku mu? Kimden korkacaktı ki?”

“Ona geliyorum.”

Matthew aşağıya baktı. Kazağındaki bir kat yerini düzeltti. “Abelsen’in masum olduğunu mu söylüyorsun?”

“Hayır, büyük resme bakınca hayır,” dedi Ottesen. “Abelsen’in Lyberth’in öldürüldüğü gün Tupaarnaq’ın dairesinde olduğunu biliyoruz, cep telefonu verileri bunu kanıtlıyor, ancak o yalnız değildi ve Lyberth eski bir çocuk istismarı davası yüzünden öldürölmedi.”

“Peki, Lyberth’i kim öldürdü?” diye sordu Matthew, koltuğunda kıpırdanarak. “Tupaarnaq’ın dairesinde yanında kim vardı?”

“Bilmiyorum,” dedi Ottesen. “Ama öğrenmeyi planlıyorum.” Tereddüt etti. “Bütün bu olay Lyberth’in ölümüyle ilgili ve... sanki cinayet aynı zamanda Lyberth’le aynı davayı paylaşan diğerlerine de bir uyarıydı.”

Matthew kaşlarını çatı. “Anlayamıyorum?”

“Biliyorum,” dedi Ottesen. “Şimdiye kadar bunu kendime sakladım.”

“Yani Abelsen, Lyberth’i öldürmedi ama oradaydı? Dahası, onun arkasında her şeyi planlayan başka biri var.. Eğer haklıysan, o zaman sen ve ben devam edip tam olarak bizden yapmamızı bekledikleri şeyi mi yaptık?”

“Büyük olasılıkla, ama artık bunun üzerine kafa yormanın bir anlamı yok; devam etmemiz gerekiyor. Kendime Abelsen en çok neden korkar diye sordum.”

Matthew gözlerini kapatıp düşündü. Abelsen’in geri alma umudu olmadan her şeyi feda etmesine ne sebep olabilirdi? Abelsen’in en değerli projesi neydi? Kendisi Grönland Kralı olarak biliniyordu ve her ne kadar şaka amaçlı söylense de, bunda güçlü bir gerçeklik payı vardı.

“Bağımsızlık,” diye haykırdı Matthew ve gözlerini açtı.

“Bingo,” dedi Ottesen.

Matthew’un tüyleri diken diken oldu.

“Grönlandlıların Danimarka’dan tam bağımsızlığı, Abelsen’in dünyasını tamamen yıkacaktı,” diye açıkladı Ottesen. “Burada bunun yüksek maliyetini anlamayan çok az sayıda CEO veya memur olabilir. Eğer Grönland bağımsız olsaydı bilgisi, inisiyatifi veya becerisi olan herkes buradan ilk uçakla ayrılırdı. Bu, Danimarka’dan bağımsızlığı tartışırken nadiren bahsedilen bir konu ancak Grönland, Danimarka blok hibesini ve NATO Arktik Komutanlığı’nı kaybederse ve halihazırda Danimarka’dan yönetilen otuz hükümet portföyünün idaresini de devralmak zorunda kalırsa, o zaman bağımsızlık antlaşmasının mürekkebi kurumadan önce iflas eder. Kurtuluş ya da yeniden inşa planı olmayacak çünkü para olmayacak. Böyle bir çöküşün ardından Grönland, şu anda olduğu gibi ülkeyi yönetmek için gereken gelirin çok küçük bir kısmını bile elde edemeyecek. Kamu sektörü çalışanlarına ücret verilmeyecek, her şey kapanacak. Belediye binaları. Okullar. Hastaneler. Aşağı yukarı düzgün bir eğitim almış hemen hemen herkes, kapılar tamamen kapanmadan önce Danimarka, Norveç veya İzlanda’ya yönelecek ve her Grönland vatandaşı, Danimarka vatandaşları olarak hak ve ayrıcalıklarını kullanmaya devam edebilecek.”

“Evet, bu tartışmaları daha önce de duymuştum ve sanırım haklısın,” dedi Matthew. “Abelsen’in en büyük korkusu krallığını kaybetmek olmalı ama Lyberth’in öldürülmesine neden olacak kadar ona kim destek verebilir ki?”

“Seninle konuşmak istediğim konu da bu,” dedi Ottesen. “Öncelikle sana büyük resmi göstermek istedim.”

“Bunların Abelsen’i nasıl ikna ettiğini hâlâ anlamıyorum,” dedi Matthew. “Elbette ki bu ona daha da güçlü bir motivasyon sağlar; Lyberth ne pahasına olursa olsun bağımsızlık isterken, Abelsen de ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmak istiyordu, değil mi? Konu Danimarka’ya ait olan her şeyden nefret etmeye geldiğinde, Lyberth en güçlü seslerden biriydi ve Abelsen’in bakış açısına göre Lyberth, Grönland’daki en tehlikeli adamlardan biri olmalıydı.”

Ottesen bir USB belleği kaldırdı. “Lyberth’in Siumut Partisi üyelerinin en fanatik arkadaşları bunu dün posta kutularına atmış.”

“Ne var içinde?”

İnce bir kâğıt destesini masanın üzerine açan Ottesen, “Çıktısını aldım,” dedi.

Matthew kâğıtları alıp hızlıca en üsttekine baktı, ardından başını kaldırıp Ottesen’e baktı.

“Devam et.”

Matthew kâğıtları karıştırmaya başladı. Her birinde Tupaarnaq’ın dairesinde yerde yatan Lyberth’in bir fotoğrafı vardı. Gözlerini kapattı ve burnunun kemerini sıktı. İlk birkaç fotoğrafta Lyberth hayattaydı. Yere çivilenmişti ama yaşıyordu. Gözleri korku doluydu. Kazağı kesilmişti. Gözleri kameraya doğru çılgık atıyordu âdeta. Katil, hâlâ hayatta olan adamın karnını keserken fotoğraf çekmek için durmuştu. Her yerde kan vardı. Lyberth’in hayatta kalma umudunun tükendiği gözlerinden belliydi ama yine de öl-

memişti. Bağırsakları kesilip dışarı çıkarılana kadar ölme-mişti. Her fotoğrafın karşısında, bir fotoğraf düzenleme uygulamasıyla eklenilebilecek türden bir yazı tipiyle, “İlk uyarı: Sırada *kim var?*” yazıyordu.

“İyi misin?”

Matthew başını iki yana salladı. “Bu... bu delilik. Kim bu...” Lyberth’in cesedini dairede, yerde görmüştü fakat bu çok ama çok daha kötüydü. “Kim gönderdi?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Ottesen. “Ama Abelsen’in bunu yaptığını düşünmekte zorlanıyorum. Bu, profesyoneller, deneyimli katiller... muhtemelen kiralık katiller tarafından yapıldı.”

Matthew kâğıtları tekrar masaya koyarken, “şimdi neden bahsettiğini anlayabiliyorum,” dedi. Elleri titriyordu. “Peki, ya USB bellek? Herhangi bir şeyin izini sürebiliyor musun?”

“Hayır... Bu kişiler ne yaptıklarını biliyor. Bir insanın kan kaybından ve acıdan ne kadar hızlı öldüğünü, dijital ayak izlerinin nasıl silineceğini biliyorlar. Onlarla ilgili elimizde hiçbir şey yok ama en azından artık var olduklarını biliyoruz çünkü bunu Abelsen yapmadı. Bağlantıları yok.”

Matthew’un omurgasından aşağıya bir ürperti dalgası süzöldü. “Peki, kim olduklarını düşünüyorsun?”

“İşte orada duvara tosladım, Matt. Henüz bunu bilmiyorum ama senin aklında tutabileceğini, kulaklarını ve gözlerini açık tutabileceğini umuyorum. Artık benim kadar şey bildiğine göre, belki sen de bir şeyler düşünebilirsin... Ama bu aramızda kalacak, anlaştık mı?”

“Evet, elbette.” Matthew’un düşünceleri Abelsen ve ölü Lyberth’in etrafında dönüyordu. Kim böyle bir şeyi bu kadar temiz şekilde gerçekleştirebilirdi? Kim bunu düşünüp bundan sıyrılabilirdi? Bir iş karteli miydi? Siyasi parti miydi? Danimarka istihbarat servisi miydi? Eyalet? ABD

Ordusu? Kim olursa olsun, çok yüksek bahisli bir kumar oynuyorlardı ve muhtemelen Lyberth'in ne ilk kayıptı ne de son olacaktı.

Matthew yardımcı olabilecek herhangi bir şeye erişip erişemeyeceğine bakmak için cep telefonunu çıkardı ama şarjı bitmişti. “Sakıncası yoksa şarj edeceğim.”

“Elbette, sen keyfine bak... Neyse, artık eşyalarımı toplamak için eve gitme zamanım geldi. Unutma, bu kesinlikle ikimizin arasında, tamam mı?”

Matthew, “Else beni aramaya çalışmış,” dedi Ottesen’e bakarak. “On iki kez... ve şimdi yine arıyor.” Telefonu elinde çalmaya başlamıştı.

FÆRINGEHAVN, BATI GRÖNLAND, 25 EKİM 2014

Kırmızı AS 350 helikopteri Nuuk’un güneyindeki dağların üzerinden alçakta uçtu. Kaya yüzleri beyaz ve gri noktalarla kaplıydı. Kar bir durup bir yağarken, üzerlerinden sürüklenen sulusepken onları kalın, parlak bir buz tabakasıyla çevrelemişti.

Matthew denize baktı. Havaalanına yolculuk bile zorlu olmuştu, Rakel araba kaloriferlerini yüksek ayarda çalıştırırken birkaç dakika boyunca aracın üzerindeki karı temizlemeye çalışmıştı. Matthew’un dikkati çok dağılmıştı. Arnaq, Else’in cep telefonuna ulaşmıştı ama sinyal zayıftı ve yalnızca birkaç kelime söyleyebilmişti. Aynı zamanda Lyberth’in öldürülmesini, Abelsen’in bu olaydaki rolünü ve Grönland’ın bağımsızlığı olasılığını anlamlandırmaya çalışıyordu.

“Of, yağmurun durmasına sevindim,” dedi Malik. “O karla karışık yağmurda asla kalkış yapamazdık.”

Matthew, Malik’e baktı. Kamerasını kalçasına dayamış, karşısında oturuyordu. Yanında kamera lensleriyle dolu küçük, siyah bir çanta vardı.

“Ee, neden Færingehavn’a gitmek istiyorsun?” diye sordu Rakel.

“Yeni görüntülere ihtiyacımız var,” dedi Malik. “Ben de uçma çağrısı aldığımda Viktor’un peşine takıldım. Benim evimdeydi.”

Matthew, pilotun karşısındaki ön camdan dışarıya bakmak için boynunu uzatarak, “Burada olmana sevindim,” dedi. Hava yoluyla Færingehavn’a ulaşmaları uzun sürmeyecekti.

Rakel kamerayı başıyla işaret ederek, “Sadece izle,” dedi. “Kötü bir şey bulursak o şeyi ona doğrultmayı aklından bile geçirme. Açıkça ifade edebildim mi?”

“Elbette, elbette,” dedi Malik. “Sakin ol, neşe saçan kardeşim.”

Rakel gülümseyerek, “Bazen çok abartıyorsun,” dedi. “Üç kişi olmamız avantaj sağlayabilir,” dedi Matthew. “Dört,” diye araya girdi Malik hemen. “Viktor da var.” “Ben bebeğimle kalıyorum,” dedi pilot. “O çöplüğün etrafında koşturmayacağım.”

“Biraz adam mı olsanız?” dedi Rakel, sitemkâr bir sesle. “Matthew’un kız kardeşini aramak için oraya uçuyoruz.” Matthew’a baktı. “Sana onun hayatta olduğunu söylemiştim, değil mi?”

“Evet. Ama kötü durumdaydı. Else, zar zor konuşabildiğini ve ardından sanki birisi cep telefonunu parçalamış gibi bir ses geldiğini söyledi.”

“Onu bulacağız.” Rakel elini Matthew’un bacağına koydu ve birkaç kez hafifçe vurdu. “Onu bulacağız, Matt.”

“Bir de Tupaarnaq,” diye ekledi Matthew. “Onun da orada olduğuna bahse girerim.”

Rakel elini çekti. “Onun nesi vardı?”

“Kimse bana ulaşamadı ya da nerede olduğumu bilmiyordu. Sonra aniden gitti. Else’e ava çıkacağını söylemiş.”

“Faeringehavn’a gittiğinden emin olamayız,” dedi Rakel. Matthew omzunu silkti. “Arnaq ve arkadaşlarının hâlâ orada bir yerlerde olduğuna ikna olmuş gibiydi.”

“Sanırım tekneni çaldı,” diyerek sırttı Malik.

“Beş dakika sonra orada olacağız,” diye seslendi Viktor kokpitten. “Nereye inmemi istiyorsunuz?”

“Kasabanın etrafında birkaç kez tur at,” dedi Matthew. “Görecek bir şey yoksa, fiyordun diğer tarafındaki sığınak noktasına inmemiz gerekiyor.”

Malik kamera lensini değiştirirken kendi kendine mırıldanıyordu.

Viktor helikopteri sola döndürüp kıyı boyunca uçarken, “Hadi, kasabaya bir bakalım,” dedi.

Helikopter evlerin üzerinden o kadar yakın uçuyordu ki çatılardan yükselen karları görebiliyorlardı.

“Burada sulusepken yok,” dedi Viktor.

Malik ayağa kalkıp Viktor’un yanına sıkıştı. Kamera parmaklarının arasında tıkırdıyor, lens yakınlaşıp uzaklaşıyordu. “Depoların üzerinden de alçaktan uçacaksın, değil mi?” diye sordu Malik.

“Bu sana pahalıya patlar,” dedi Viktor.

“Sana çikolata veririm... Hey...” Malik omzunun üzerinden onlara baktı. “Şu senin teknen, değil mi Matt?”

“Ne?” Matthew koltuğunda kıpırdandı ve karşı taraftaki pencereye eğildi. “Evet, öyle... Bu, Tupaarnaq’ın aşağıda bir yerde olduğu anlamına geliyor.” Yüzünü cama bastırdı.

“Alçaktan uç,” dedi Rakel. “Belki de bizi bekliyordur.”

“Tupaarnaq mı?” diye sordu Matthew. “O kimseyi beklemez.”

Rakel arkasına yaslandı. “Onun bir katil olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Matthew tekneye odaklanmaya devam etti.

“Gerçekten bak,” diye devam etti Rakel, “ailesini soğukkanlılıkla öldürdü.”

“Hayır,” dedi Matthew. “Hayatını mahveden ve kız kardeşlerini öldüren bir adamı durdurdu.”

“Pek emin değilim... Sonuçta itiraz etmedi.”

“Eh.” Matthew, Rakel’e baktı. “Belki de eve gitmekten daha iyiydi.”

“Ama artık Grönland’da bir evi yok.”

“Tam olarak bunu kastettim.”

“Dikkat et de başın belaya girmesin,” dedi Rakel. “Suçlular başkalarının gözlerine nasıl perde çekileceğini iyi bilir.”

“Jakob’a inanıyorum,” dedi Matthew. “Tupaarnaq’ın duruşmasını takip etti ve onun beraat etmesi gerektiğini söyledi.”

“Teknede kimse yok,” dedi Malik. “Ama bot gitmiş ve asla bot olmadan denize açılmayacağınıza göre... karada bir yerlerde olmalı.”

“İşte, Bárdur!” Rakel sığınak noktasını işaret etti.

Matthew hızla başını çevirdi ve onun bakışlarını takip etti. “İnmemiz lazım,” dedi pilota. “Şuradaki adamın yanına... hemen.”

Bárdur oturma odasında volta atarken hepsine dikkatle bakıyordu ama büyük oranda Rakel'e odaklanmıştı.

“Neden oturmuyoruz?” diye sordu Rakel, Bárdur’a dik dik bakarak. “Böylece sohbet edebiliriz.”

“Ne hakkında?” diye sordu iri adam, küçümser bir ifadeyle.

Matthew zihninde Bárdur’un sesini Nuuk’ta kendisine saldıran adamın sesiyle karşılaştırmaya çalıştı ama saldırgan pek bir şey söylememişti ve Matthew da o sırada dehşet içindeydi.

Rakel yetmişli yıllar tarzındaki mavi kanepeye oturdu. “Ne kadar rahat. Burada çok güzel bir evin var.”

“Teşekkür ederim.” Bárdur yemek masasının yanından bir sandalye çekip oturdu.

“Bir fincan kahve içme şansımız var mı?” diye sordu Malik.

“Hayır.” Bárdur sandalyesinde kıpırdandı. “Ne istiyorsunuz? Ziyaretçilerden hoşlanmıyorum.”

“Ah, misafirlğe gelmedik,” dedi Matthew. “Kız kardeşimin ve arkadaşlarının kayb olduğu yerde yaşayan tek kişi sensin.”

Bárdur umursamaz bir tavırla, “Bu konuyu zaten polis-le konuştum,” dedi. “Neden geri geldiğinizi bilmiyorum.”

“Su dökmem lazım,” diye araya girdi Malik. “Tuvaletini kullanabilir miyim?”

“Hayır,” dedi Bárdur, Malik’e ters ters bakarak. Kaşları sarkıp gözlerine yaklaşmıştı.

“Tuvaletin yok mu?” Malik konuşmasına meraklı bir tınıyla devam ediyordu.

“Hayır,” dedi Bárdur. Gözlerini kapattı. “Evet... Hayır... Şimdi buradan gitmenizi istiyorum.”

“Harika televizyon.” Malik kamerasını kaldırdı ve eski moda televizyonun birkaç fotoğrafını çekti. “Çalışıyor mu?”

“Çalışmak mı?” dedi Bárdur, sırayla onlara bakarak.

“Evet, bugün tüm sinyaller dijital ve bu eski tüplü televizyon bunu yapamaz...”

“Kullanmıyorum,” diyerek onun sözünü kesti Bárdur. “Orada öylece duruyor... Güzel görünüyor.”

“Kesinlikle öyle,” dedi Malik ve kamerasını, elinde pipo ile denizci şapkası olan yaşlı bir balıkçının fotoğrafına doğrulttu. “Yaşlı teyzemin evinde de aynı fotoğraf vardı.”

“Bütün yaşlılarda yok mu bundan?” diye sordu Rakel. Malik omuzlarını silkip kamerasını indirdi.

“Kız kardeşim ve arkadaşları kaybolmadan bir gün önce seni Færingehavn’da görmüşler,” dedi Matthew. “Adı Símin olabilecek, yirmi üç yaşına yeni girmiş, solgun bir genç adamla birlikteymişsin?”

“Hayır,” dedi Bárdur.

“Hayır mı? Sadece hayır diyemezsin. Seni görmüşler. Solgun çocuk kimdi?”

“Bilmiyorum,” dedi Bárdur.

“Ama sen oradaydın.”

“Hayır.”

Matthew küfredip sonra, “Buralarda senin boylarında, başka bir kızıl sakallı adam olamaz değil mi?” diye sordu.

“Olabilir.”

“Kim?” Matthew sabırsızca parmaklarıyla bacağının üzerinde tempo tutuyordu.

Bardur kaşlarını çattı. “Erkek kardeşim.”

“Hey,” diyerek araya girdi Rakel. “Erkek kardeşin olduğunu hiç söylemedin?”

“Kim o?” diye sordu Matthew.

“Kardeşimin adı Olí,” dedi Bárdur.

“Kahretsin,” diyerek içini çekti Rakel. “Seni tekrar merkeze götürecekmişim gibi bir his var içimde.”

“Hayır,” dedi Bárdur. “Hayır... biz... hayır, bunu yapmayacağız.”

Rakel, “Peki Olí şimdi nerede?” diye sordu.

Matthew başını salladı.

“Bana benziyor,” dedi Bárdur, umursamaz bir tavırla başını iki yana sallayarak. Şimdi öne eğilmişti ve ilk kez doğrudan Matthew’a bakıyordu. “Onu neredeyse hiç görmüyorum. Çoğunlukla kendi hâлиндedir.”

“Yalnız yaşadığını sanıyordum?” dedi Matthew.

Bardur başını onaylar anlamda salladı. “Evet, yalnız.”

“Peki, kardeşin nerede yaşıyor?” diye sordu Rakel. “Eğer buralarda bir yerdeyse, mutlaka biliyor olmalısın.”

“O şeytanın ta kendisidir,” dedi Bárdur. Gözlerindeki ifade daha da yoğunlaşmıştı. “O her yerde... İçeride ve dışarıda.”

“Peki, ya birlikte olduğun o solgun adam?” diye şansını denedi Rakel. “Adı Símin mi?”

“Ben yapmadım,” dedi Bárdur, tekrar arkasına yaslanarak. “Olí’yle konuşmanız lazım.”

“Cidden,” dedi Rakel. “Nuuk’ta ifadeni aldığımızda bize Olí’den bahsetmeliydin.”

“Olí hakkında konuşmuyorsun,” dedi Bárdur.

“Sanırım kararımın bu olduğunu anlayacaksın,” dedi Rakel öfkeyle.

Matthew yine Bárdur’la göz göze geldi. “Olí neden bana saldırdı?”

Bárdur tekrar, “Ben yapmadım,” dedi ve bakışlarını başka tarafa çevirdi.

“Yeter artık,” dedi Rakel iyice sinirlenerek. “Færingehavn’ı araştırdıktan sonra senin için geri geleceğiz.” Ayağa kalktı ve polis ceketinin fermuarını çekti. “Bu sırada Olí ve şu solgun çocuk hakkında daha fazla şey hatırlamaya çalışmanı öneririm... Ahh.” Hayal kırıklığıyla inledi.

Bárdur isteksizce başını salladı. Dudaklarını o kadar sert bir şekilde birbirine bastırdı ki tamamen sakalının arkasında kayboldular.

Matthew adamın tombul yüzünü inceledi. Kolayca Lyberth’in içini boşaltıp yere çivileyecek kadar güçlüydü ama besin zincirinde Abelsen’in üstünde olamayacak kadar aptal görünüyordu. Üstelik Jakob’ı öldürmemişti; DNA testlerinin sonucunu almışlardı. Eşleşme yoktu.

“O solgun adamı bulmamız lazım,” dedi Matthew bitkin bir tavırla. Uyluklarına vurup ayağa kalktı. “Hadi, fiyordun üzerinden uçalım ve Færingehavn’a bir bakalım.”

Helikopterin kırmızı gövdesinin etrafında kar fırıl fırıl d  n  yordu. Yerde   ok fazla kar olmamasına rağmen, helikopter havalandırken pervanelerin altında oluşan akımda kısa bir beyaz kaos yaratmaya yetecek kadar vardı.

Matthew, Malik ve Rakel bunu yerden izlediler. Onlar F  ringehavn'daki boş evleri kontrol ederken, Viktor'un da b  lgeyi dolaşıp havadan arama yapması konusunda anlaşmışlardı.

Kan izleri buldukları b  y  k gri evden baőlamaya karar verdiler. Malik'in kamerası boynunda sallanıyordu ve lenslerle dolu bir sırt   antası vardı.

Matthew, Rakel'in sırtına baktı. Lacivert ceketinin   zerine beyaz harflerle yazılmış "POLİS" kelimesi parlıyordu. Te hizatı belindeki kemere bağlıydı ve ceketin eteğinin hemen altından g  r  lebiliyordu.

Gri eve giden yıpranmış ahşap y  r  y  ő yoluna   ıktıklarında Malik kamerasını dikkatle kaldırdı. Lensi sağ kanadın ucundaki pencerenin altında g  ze   arpan ahşap iő iliėe doğrulttu. Sanki pencerenin altındaki duvardan kan akmıőa benziyordu.

"Mek  n burası mı?" diye sordu sessizce.

"Evet, burası," dedi Rakel. "Ama i eride hi  fotoğraf   ekmeyeceksin, anladın mı?"

“Elbette.” Malik elini omuz hizasındaki siyah saçlarının arasından geçirdi. “Bu gerçekten berbat, hepsi... Ulrik’le olan o iş ve her şey sadece birkaç ay önceydi...”

Matthew solmuş çimenlere ve ayaklarının altındaki kara baktı. Botunun ucuyla bir miktar kirli karı dürterken Rakel’e bakmaktan kaçındı. “Tupaarnaq burada olsaydı şimdiye kadar dışarı çıkmış olurdu.”

“Ama tekne burada,” dedi Malik.

Matthew sigara paketini çıkarıp iki tane yaktı, birini Malik’e verdi. Rüzgâr soğuk esiyor, yanaklarını acıtıyordu. “Birin bu bok çukurunu düzleştirmesi gerekiyor.”

“Sanırım kendi kendini düzleştiriyor,” dedi Rakel. “Hadi, evleri arayalım... onuncu kez. Kaçırdığımız bir şeyler olmalı.”

Matthew sertçe başını sallayarak onayladı. Duman üfledi. Arnaq’ın bir yerlerde yatıyor olması, çok geç olmadan bulunmak için dua ediyor olması ve içinde kurtulma umudunun yavaş yavaş sönmesi ona acı veriyordu. Gözlerini ovuşturdu. Parmakları duman kokuyordu.

Helikopter onlara çok yaklaştı. Viktor yeni bir şey görmediğini belirtmek için başını iki yana salladı. Rakel de başını olumlu anlamda salladı ama o noktada keskin burunlu AS 350 çoktan denizin ötesine doğru yola çıkmıştı.

★

Evleri tek tek aradılar ve Matthew ile Tupaarnaq’ın daha önce karaya çıktığı yerin yakınındaki deniz kenarındaki çamaşırhaneye ulaştıklarında, helikopterle havadan yapılan arama bitmişti.

Matthew fiyordun uzak tarafındaki helikopteri göremiyordu ama sığınak noktasının etrafında uçtuğunu görmüş ve motorunun durduğunu duymuştu. Saatine baktı. Akşam beşi geçiyordu ve hava yavaş yavaş kararmaya başlamıştı.

“Burada bir tüfek var.”

Matthew dönüp Malik’in durduğu çamaşırhaneye baktı. “Ne dedin?”

“Genellikle olur mu?” diye sordu Malik.

“Orada neden bir tüfek olsun ki?” Rakel, Malik’in yanına koştu.

“Eh, var işte!”

Parçalanmış kapıdan içeriye adım atarken Rakel ona, “Dokunma,” diye emretti. “Bu Tupaarnaq’ın mı, Matt?”

Matthew, Rakel’in etrafından dolaşıp yerdeki tüfeğin yanına çömeldi. “Evet, öyle. Grönland’a döndüğünde satın almıştı.”

“Emin misin?”

“Yüzde yüz,” diyen Matthew tüfeğe uzandı.

Rakel onu kenara itti. “Ne yaptığını sanıyorsun? Teknisyenlerimizin bunu incelemesi gerekiyor.”

Matthew ona baktı. “Ama onu burada bırakamayız ve ateşlenip ateşlenmediğini bilmek istiyorum.”

“O hâlde bırak ben bakayım,” dedi Rakel, tüfeği alırken. “Ve evet, haklısın. Bunu ortalıkta bırakamayız. Burada kaç tane kaçık olduğunu bilmiyoruz.” Şarjörü çıkardı ve sürgüyü geri çekti. “Şarjörde bir fişek eksik ama ne zaman ateşlendiği belli değil.”

“Tupaarnaq asla şarjörün dolu olup olmadığını kontrol etmeden karaya çıkmaz,” dedi Matthew. “Bunu neredeyse otomatikman yapıyor. Daha önce onun için kendim doldurmuştum.”

Rakel odayı inceledi. “Bunun dışında burada ilgi çekici bir şey var mı?”

“Sanmıyorum.” Matthew iki parmağıyla gözkapaklarını ovuşturdu. “Her yerde toz var.”

Rakel elini Matthew’un omzuna koyarak, “Kız kardeşini bulacağız,” dedi. “Kahretsin... Geri dönüp Bárdur’la

tekrar konuşacağız. O salağın bir şey bilmediğine inanmayı reddediyorum.”

“Bana saldıran adamın o olduğundan eminim,” dedi Matthew. “Başkası olamaz. Arnaq’ın... ve Tupaarnaq’ın nerede olduklarını biliyor olmalı.”

“Bu durumda Viktor’u arayıp bizi alması için buraya gelmesini istemeliyiz,” dedi Malik. “O aptalın diğer tarafta ne işi var ki zaten?”

“Yakıt ikmali yapıyor sanırım,” dedi Rakel. “Belki de karışık bir konudur.”

“Hah,” diye güldü Malik. “Bahse girerim, o sıcak kabinde cep telefonunda kızlara bakıyordur.”

Matthew telefonunu havada sallayarak, “Ama telefon çekmiyor,” diye belirtti. Düzenli olarak kontrol ediyordu ama hiçbir yerde tek bir sinyal barı bile yoktu. “Arnaq’ın buradan arama yapmış olması nasıl mümkün olabilir?”

“Bu bağnaz yerde hiçbir zaman herhangi bir şebeke bulamadım,” dedi Malik. “Fakat Nuuk’a yakın fiyortların etrafından dolaştığımızda, ara sıra biraz çeken noktalar oluyor. Pek güçlü değil, Instagram’ı bile açamıyorsun.”

Rakel çevredeki evleri inceleyerek, “Danimarka SIM kartı olsaydı, şansı yaver gitmiş ve kısa bir telefon görüşmesi yapabileceği bir yer bulmuş olabilirdi,” dedi. “Fakat Malik haklı. Nuuk’a yakın yerlerde daha mümkün. Burası resmen ölü sayılır.”

Malik sırt çantasının omzundan kaymasına izin verdi. Yanındaki tozlu zemine oturdu. “Romlu çikolata isteyen var mı?”

Rakel de oturarak, “Gerçekten yanında getirdin mi?” diye sordu. Tüfeğini dikkatlice yere koydu ve şarjörü de yanına bıraktı.

Matthew tahta parçalarını bir kenara itip diğer ikisinin karşısına oturdu.

Malik başını onaylar anlamda sallayıp gülümsedi ve altı büyük çikolata içeren bir kutu çıkardı. “Yoksa kurutulmuş fok balığı mı tercih edersin?”

“Ondan da mı getirdin?”

Malik gülümseyerek başını iki yana salladı. “Hayır, ama burada oturup kışımızı donduracağımızı bilseydim, yanıma biraz balina yağı alırdım... Matt balina yağına bayılıyor.”

“Öyle mi?” diye sordu Rakel, Matthew’a kaşlarını kaldırarak bakıyordu.

“Hayır,” dedi Matthew, yüzünü buruşturarak. “Sadece Malik benim aleyhime şaka yapıyor. Balina yağının insanın içini nasıl ısıttığını anlatarak sürekli bana yedirmeye çalışıyor.”

“Öyle ama!” diye itiraz etti Malik.

Rakel başını salladı. “O hâlde bir tane alabilir miyim?” Çikolatayı alıp Matthew’a baktı. “Malik sana hiçbir şeyi kendisinin vurmadığını söyledi mi?”

Matthew kaşlarını çatı. “Sürekli avlanmaya gittiğini sanıyordum?”

“Pekâlâ,” dedi Malik. “Erkeklerle çıkıyorum... Bu benim için sorun değil. Hiçbir şeyi vurmaya cesaret edemiyorum.”

“Hadi, ona fok balığından bahset,” dedi Rakel.

Malik bir ağız dolusu çikolatayı yutup oturduğu yerde kıvrandı. “Eğer o aptal Viktor’u uzun süre beklemek zorunda kalırsak, ben de belediyedeki eski koltuklara yatacağım.”

“Al benden de o kadar,” dedi Matthew. “Peki, fok balığı?”

Malik eski çamaşırhaneye baktı. “Sekiz yaşımdayken bir gün babamla birlikte ağları boşaltıyordum... Aasiaat’ta yaşıyorduk. Hava buz gibiydi. Ağı yukarı çektiğimizde, içinde ölü bir fokun sıkışıp kaldığını gördük. Kaskatıydı. Boğulmuştu ve buz gibiydi. Ama gözleri tamamen siyah

ve parlak bir hâlde bana bakıyordu. Babam eve taze fok getirme konusunda çok heyecanlıydı ama hayvanın bana bakmasından nefret ediyordum... Boğulmuş olmasından ve her şeyden. Eve yürürken asla bir hayvanı öldürmeyeceğime karar verdim. Şu vejetaryen zırvalıklarından bahsetmiyorum. Hiçbir zaman bir şeyi öldürmek istemedim.”

“Yüz yıl önce olsa, Grönland’da çok uzun süre hayatta kalamazdın,” dedi Rakel.

“Boş versene,” dedi Malik ve çikolatanın geri kalanını ağzına tıktı. “Haftalarca burada mahsur kalırsak, sen bizim için her zaman bir fok vurabilirsin.”

Matthew tüfeği işaret ederek, “Şununla kesinlikle bir fok vurabilirsin,” dedi. “Ama alacağım olsun. Geçen sefer neredeyse kusuyordum.”

“Neden?” diye sordu Rakel.

“Çiğ ciğer yemekten... Tupaarnaq foktan yeni kesip çıkarmıştı... Her yerde bağırsaklar ve kan vardı. Tadı iğrençti.”

“Elbette öyledir. Doğru şekilde hazırlaman gerekiyor,” dedi Rakel. “Eti temiz suya koyarsın ve kanı temizlene kadar suyunu değiştirirsin... Ayrıca sadece kaburgalar lezzetlidir... Bir gün sizin için biraz pişireyim de fikrinizi değiştirin.”

Matthew bir anlığına düşüncelere daldı, sonra son çikolata parçasını da ağzına attı ve başını kaldırdı. “Viktor’a ulaşmamızın bir yolu var mı?”

“Bot olmadan yok,” dedi Malik. “Fiyordun dibine inip sonra diğer taraftan Polaroil’e doğru yürümek günlerimizi alır ve bunu başarabileceğimizi sanmıyorum. Yılın bu zamanında böyle bir yürüyüş için malzeme getirmedi.”

“Ne tuhaf,” dedi Matthew. “Yani onun olduğu yere bakabiliriz sonuçta.”

“Burası Grönland,” dedi Malik gülümseyerek. “Teknen ya da uçağın yoksa, olduğun yerde mahsur kalırsın. Doğa Ana seni öldürmeyi bekliyor.”

“Viktor’a bir şey olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?” diye sordu Rakel birden.

Malik başını iki yana salladı. “Hayır, ondaki en sinir bozucu yan da bu. O koltuğu yatırdığında saatlerce uyuyabilir.”

Matthew nefesini tuttu. Diğerlerinin de sesi duyduğundan emindi çünkü onlar da en az kendisi kadar sessizleşmişlerdi. Sanki biri dışarıdaki kırık pencerelerin yanından geçiyormuş gibi bir ses gelmişti.

Hava kararmaya başladığında, eski çamaşırhaneden çıkıp zamanında bir tür kantin ve belediye binası olan kırmızı kare binaya geçmişlerdi. Færingehavn'ın eski sakinlerinin film izlediği, bilardo oynadığı, piyano çaldığı, müzik dinlediği ve rahatladığı yerdı burası. Eşyalarının çoğu hâlâ oradaydı ama çok kötü durumdaydı. Ağır bilardo masası çökmüştü ve piyano yarılmıştı; enstrümana benzemiyordu pek. Ancak hâlâ kullanılabilecek birkaç eski mobilya parçası da vardı, bu yüzden çamaşırhanede Viktor'u beklemekten vazgeçip oraya sığınmışlardı.

Matthew yıpranmış yeşil bir kanepede uzanıyordu, Malik ve Rakel ise diğer iki kanepedeydi. Hiçbirinin cep telefonunun şarjı kalmamıştı, bu yüzden karanlıkta sohbet ettiler.

Ta ki gürültüyü duyana kadar.

“Sizce Viktor mu?” diye fısıldadı Malik.

Rakel onu susturdu. “Helikopter olmadan gelmez, seni aptal.”

Gürültü yeniden başladı. Donmuş çimenlerin üzerinde yürüyen birinin çıkaracağı çıtırtılara benziyordu.

“Bu beni ürkütüyor,” dedi Malik.

Rakel yavaşça ayağa kalktı.

Matthew onun kemerindeki küçük çantalardan birini açtığını ve kısa bir süre sonra tabancasının emniyet mandalını açarken çıkan sesi duydu.

“Hadi, kontrol edelim,” diye fısıldadı Rakel.

“Ne?” diye tısladı Malik. “Dışarıya mı çıkıyorsun?”

“Evet.” Bir an tereddüt eden Rakel kıpırdamadan durdu. “Dürüst olmak gerekirse, buraya uçtuğumuzda bunun olacağını umuyordum.”

“Sen delisin,” dedi Malik.

“Evet, evet,” diye fısıldadı Rakel. “Şimdi buraya gel de arkamı kolla. Bu arada, Matthew, tüfeği alıp doldur.”

“Tamam,” dedi Matthew yumuşak bir sesle ve ayağa kalktı. Yavaşça Rakel’in yattığı kanepeye doğru ilerlerken nefesini düzenli tutmaya çabaladı.

Malik ve Rakel koridorun kapısına, ardından da ön kapıya doğru sessiz sessiz ilerlediler. Matthew tüfeği alıp şarjörü yerleştirdi, sürgüyü geriye kaydırıp ileri itti. İlk kez dolu bir silahı tutarken fiziksel rahatlama hissetti. Hâlâ korkuyordu ve gergindi ama tüfek ona beklenmedik bir kontrol hissi veriyordu.

O sırada koridordan bir silah sesi duyuldu. Sonra Malik bağırdı. Bir şey yere yığıldı. Duvara bir şey itildi. Sonra sessizlik oldu.

Matthew tüfeğini kaldırdı. Dipçiği omzuna sertçe bastırmış ve namluyu doğrultmuş vaziyetteydi. Kısa aralıklarla nefes alıyordu. Namlu farklı yönlerde bakacak şekilde vücudunun üst kısmını sarstı.

“Rakel?” diye seslendi ve kendi sesini duyunca sıçradı.

Salonun kapısının yakınında çıtırtılar duyuldu.

“Dur,” diye bağırdı tiz bir sesle Matthew. Sesi onu yüzüstü bırakmaya yakındı. Boğazındaki kaslar gerilerek yut-

kunmasını engelliyordu. Malik ile Rakel'in koridorda yaralı hâlde yattığını hayal etti. "Dolu bir silahım var... Kim o?"

Yerdeki toprakta daha fazla çıtırtı duyuldu ve Matthew tüfeğini tavana doğrultup ateş etti.

Silah sesi kulaklarında yankılandı ve bunu kısa bir sessizlik izledi. Daha sonra koridorda yeniden sesler başladı. Sanki birisi ağır bir nesneyi kaldırıyormuş gibi bir ses çıkıyordu.

Matthew yüksek sesle, "Tekrar ateş edeceğim," dedi.

Sürüklenme sesleri devam etti ve birkaç dakika sonra başka tekrar ateş edildi. Matthew kurşunun, arkasındaki duvara çarptığını duydu. Kendini yere atıp hareketsiz kaldı. Geceyi ve salondan gelen sesleri dinledi. Tüfek ağır bir şekilde omzuna dayanmıştı.

Birkaç dakika sonra salon sessizliğe gömüldü. Birinin donmuş çimenlerin üzerinde yürüdüğünü duydu. Ayak sesleri bu sefer çok daha ağır geliyordu. Ve hantal.

Sonra sessizlik çöktü.

Matthew sırtüstü yuvarlandı. Yan dönüp ayağa kalktığında, zemin altında çatırdadı. Gözyaşları yanaklarından akıyordu. Alyansını cebinde buldu ve tekrar parmağına taktı. Daha sonra gözlerini kapatıp birkaç kez ciğerlerine derin derin nefes çekti. Odanın havası nemli ve tozlu. Şu anda bile sıcaklık donma noktasının altındaydı. Koridora doğru yürüdü. Yavaşça ve kısa adımlar atarak.

Ön kapıdan soğuk bir esinti geliyordu. Matthew cep telefonunu buldu ve odayı aydınlatıp kırık kapıdan dışarı çıkmak için kullandı. Yerde, duvarlarda ve kapının dışındaki beton basamakta kan vardı ama gri evdeki kadar endişe verici değildi.

Telefonunu kapatıp dikkatlice dışarı çıktı. Yıldızlı bir geceydi, ay ince bir hilal şeklindeydi. Çimlerde ve karda sürüklenme izleri vardı. Kar ezilmiş ve çimler denize inen bir yolda kırılmıştı.

Matthew izi takip etti.

Çamaşırhanenin aşağısında hafif bir ışık görebiliyordu. Bir lambadan ya da pencerenin yakınındaki bir iPhone'dan geliyor olabilirdi.

Oraya yürümesi birkaç dakikasını aldı. Çamaşırhanenin hemen dışındaki karanlıkta ışık yanıp sönmeye devam ediyordu.

Çok dikkatli yürüyordu. Yine de donmuş çimenler ayaklarının altında kırılan dallar gibi ses çıkarıyordu.

43

Çamaşırhane önceki gibi boştu. Ancak şimdi yerde biraz kan vardı ve kurutma odasındaki uzun dolaplardan biri öne çekilmişti. Matthew daha önce onları hareket ettirmeyi denediyse de yerlerinden kıınıldatamamıştı. Bir dizi ince dolap tüm duvarı kaplıyordu.

Sert beton zemindeki toprakta hafif bir iz vardı. Tıpkı dışarıda olduğu gibi sürükleme iziydi.

Matthew odanın karşı tarafına geçti ve bir eliyle öne çekilen dolaptan destek alırken diğer eliyle de tüfeği tuttu. Dolap kapısının arkasında bir dizi ray vardı ve dolapların bunların üzerinde hareket ettirilebileceği açıktı. Her dolabın içinde, kıyafetlerin dolabın derinliğinde kurutulabilmesi için metal bir boru bulunuyordu.

Dolabın kapısı hareket ettirilebilecek gibi görünmüyordu ama içine girebileceği kadar açıktı. Girdiğinde buranın geniş olduğunu fark etti ve arka tarafta ızgarası duvardan çıkarılıp altına yerleştirilmiş bir havalandırma boşluğu vardı.

Dışarıdan görebildiği ışık, ızgaranın sabitlendiği delikten geliyordu.

Tüfeği önünde doğrulttu ve mümkün olduğunca nefesini tutarak boşluğa doğru eğildi.

Sessizliği hafif bir hışırtı bozdu. Sanki ayak sesleri yaklaşıyordu. Bodrumdan. Havalandırma boşluğunun aşağısından.

Matthew bir adım geri çekildi ve tüfeğini sıkıca omzuna dayadı. Birinin bir merdivene veya birkaç basamağa çıkmaya başladığını duyabiliyordu. Işık titreşti. Biri ışığın kaynağını kapatıyor olmalıydı. Matthew nefesini düzene soktu. Tüfeğini boşluğa doğrulttu.

Havalandırma boşluğunun alt kenarında bir el belirdi; parmaklar tutunmak için çabalıyordu. Ardından ikinci bir el ortaya çıktı.

Matthew eliyle silahı iyice sıktı ve işaretparmağı tetiğin üzerinde hafifçe sallandı.

Bir kafa belirince tetiği çekti.

Rakel duvarın altına saklanarak, “Ne yaptığını sanıyorsun?” diye bağırdı. “Benim, seni aptal.”

Matthew tüfeğin vücuduna düşmesine izin verdi. Şoka girmişti.

“Pekâlâ, yukarı geliyorum,” diye seslendi Rakel. “Ateş etme.”

“Üzgünüm,” dedi Matthew, kısa bir nefes alarak. Kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. Rakel’in ağlamak üzere olduğunu görebiliyordu. “Özür dilerim... Ama orada ne işin var?”

“Malik,” dedi Rakel, boğuk bir sesle. “Aşağıya gel.”

Matthew tüfeğin yan tarafındaki emniyet mandalını indirip havalandırma boşluğuna yürüdü. “Ne oldu?”

“O koca piç onu yakaladı.”

Matthew boşluğun kenarından baktı ve bakar bakmaz da Malik’in aşağıda, yerde yattığını gördü. Sesini kontrol altında tutmakta zorlanıyordu. “Öldü mü?”

Rakel başını iki yana salladı. “Henüz değil...”

“Yapabileceğimiz bir şey var mı?” diye sordu Matthew, duvara sabitlenmiş merdivenden inerken.

“Elimden geleni yaptım,” dedi Rakel. “Sırtının üst kısmına ağır bir darbe aldı. Sanırım kaburga kemiği kırılıp

akciğerini delmiş.” Başını kaldırıp baktığında gözlerinden yaşlar akıyordu. “Burada yapabileceğimiz başka bir şey yok.”

Matthew, Malik’in yanına diz çöktü. “Durumu kötü görünüyor.”

Rakel onu başıyla onayladı. “Onu Nuuk’a götürmeliyiz, yoksa ölecek.”

“Burası da neyin nesi?” diye sordu Matthew uzun, gri beton koridora endişeyle bakarken. Koridorda göze çarpan tek şey onu aydınlatan açık ampullerdi. “Buradalar mı?”

“Bilmiyorum,” dedi Rakel.

Matthew ona baktı. Yüzünün bir tarafı kızarmış ve şişmişti. Şişlik nedeniyle bir gözü yarı kapalıydı. “Sana vuran adamla aynı kişi miydi?”

“Bir adam mı yoksa iki mi, bilmiyorum. Her şey çok hızlı gerçekleşti. Sanırım silahım onlarda. Az önce burada, Malik’in yanında uyandım.” Beton zeminde hareketsiz bir şekilde, kurtarma pozisyona getirilmiş vaziyette yatan Malik’e baktı. Yüzünü ellerinin arasına gömdü. “Hepimiz öleceğiz.”

Matthew ayağa kalkıp ona sarıldı. Genç kadının kendini omzuna ve vücuduna bastırıldığını hissedebiliyordu.

“Gerçekten eve gitmek istiyorum,” diye ağladı Rakel. “Çocuklarımın benden başka kimsesi yok.”

“Biliyorum,” diyen Matthew, onun saçını hafifçe öptü. “Çıkacağız buradan. Söz veriyorum.” Hıçkırıklarını duyabiliyordu. “Sana saldıran adamı gördün mü?”

Rakel başını iki yana salladı. “Hayır, ama uzun boyluydu.”

“Eğer Bárdur ise teknesi orada bir yerlerde olmalı, yoksa şu anda fiyordun bu tarafında olamaz.”

“Belki de,” dedi Rakel boğuk bir sesle, Matthew’dan uzaklaşarak. Gözlerindeki yaşları sildi. “Bunu bilmiyorum

ama bildiğim tek şey Arnaq ve arkadaşlarının burada olduğu. Ortadan kaybolduklarından beri o kasabayı en az yirmi kez aradık ve yerüstünde onlardan hiçbir iz yok ama burası... Bu sığınak hakkında hiçbir şey duymadım.” Koridorun aşağısına baktı. “Sonuçta Malik ve beni de buraya sürüklediler.”

Matthew da koridora baktı. “Yardım çağırmalıyız.”

“Burada kimseyi arayamazsın... Bunu sen de benim kadar biliyorsun.”

“Mecburum. Bir şey düşüneceğim... Sen ne yapacaksın?”

Rakel başını iki yana salladı. “Malik’i yalnız bırakmam. Tüfeği bana ver, sen dönmeden geri gelirlerse bizi savunabileyim.”

Matthew tüfeği ona uzattı. “Gidip ne bulabileceğime bakacağım.”

Rakel gözlerini kapattı ve birkaç kez derin nefes aldı. “Buradan çıkmalıyız,” dedi. “Gerçekten çıkmalıyız.” Ona baktı ve sertçe başını salladı. “Yakınlarda başka bir çıkış olup olmadığını kontrol edeceğim. O merdivenden başka bir şey olmalı.”

“Evet, öyle yap. Ben de yukarı çıkıp kıyayı kontrol edeceğim.”

★

Boş depoların bulunduğu rıhtıma doğru yürürken karanlık etrafını sardı. Bugünün erken saatleri de dahil olmak üzere pek çok kez bu depolara girmişti. Kollarındaki kaslar gergindi ve hava buz gibi olmasına rağmen terliyordu.

Sigarasından derin bir nefes çekti ve ucunun karanlıkta parladığını gördü. Derin bir nefes daha çekti ama duman da en ufak bir sakinleştirici etki yoktu ve hiçbir yerde tekneye dair bir iz göremiyordu.

Arnaq ve Tupaarnaq terk edilmiş kasabanın altındaki koridorlarda bir yerde tutuluyorlardı. Malik'in içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında da yardımın kendiliğinden gelmesini beklemeyi göze alamazlardı. Artık yardım çağırımları gerekiyordu ve öyle yüksek sesle olmalıydı ki, Nuuk ile aralarındaki elli kilometrelik ıssız dağların ötesinden bile duyulmalıydı.

İlk deponun kapısının oradan bir bidon aldı. Benzinle dolu birçok eski on litrelik bidonun etrafa saçılmış vaziyette biliyordu.

Eski binanın ahşabına benzin dökerken elleri titriyordu. Bidonu bir kenara attı ve eski bir bez buldu, onu da benzine batırıp ateşledi. Alevler kumaşı iyice sardığında, bezi benzine bulanmış ahşaba fırlattı. Kısa süre sonra alevler yüksek duvarı yalamaya başladı.

Yüz metre uzunluğundaki ahşap iskelenin tamamı alevler içinde kalana kadar depoların geri kalanını birbiri ardına ateşe verdi.

Rıhtım devasa bir fitil gibi yükseldi. Alevler havada otuz kırk metre yüksekliğe ulaştı ve sıcaklık o kadar yoğundu ki çamaşırhaneye dönmek için dikkatle yürümek zorunda kaldı.

Artık Færingehavn'ın tamamı şiddetli, parlak bir turuncu ışıkla aydınlanıyordu. Matthew çamaşırhaneye dönmekten hemen önce, rıhtımdan çok da uzak olmayan bir binanın ısıdan ve havadaki binlerce kıvılcımdan tutuşarak alev aldığını gördü.

Yanan rıhtımın sıcaklığı, çamaşırhaneye bile geliyordu. Her şey turuncuydu. Işık titriyordu ve ateşin uğultusu o kadar yüksekti ki Matthew başka hiçbir şey duyamıyordu. Rıhtımın çevresindeki büyük bir alanda kar erimişti ve birçok yerde çimenler yanıyordu.

Çamaşırhaneye baktı ve elini soyulmuş tahtaların üzerine koydu. Sıcaktı. Rıhtımın yakınındaki iki ev de yanmaya başlamıştı ve şimdi tamamen alevler içindeydiler.

Matthew çamaşırhaneye girdi. İçerisi dışarıdan daha sıcaktı; ısı yükselmeye başlamıştı ve keskin bir koku vardı. İlk odadan geçerek kurutma dolaplarına koştu. Rakel’le birlikte Malik’i dışarı çıkarmak zorundaydılar.

“Benim,” diye seslendi Matthew. Yangın dolapların arkasından da aynı derecede güçlü bir şekilde hissediliyordu. “Malik’i dışarı çıkarmalıyız... Her şeyi ateşe verdim.”

Havalandırma boşluğundan aşağıya baktığında, boş bir zeminden başka bir şey görmedi. Malik ya da Rakel’den hiçbir iz yoktu. Daha iyi görebilmek için oraya indi. Hiçbir şey yoktu.

Işık hâlâ açıktı. Yukarıda, boşluktan geçen alev kükremesini duyabiliyordu. Duvarlar soğuktu. Uzun yeraltı koridorunun ana kayadan sökülüp atıldığını hissedebiliyordu. Hava kuruydu. Bunaltıcıydı ama hiç nem yoktu. Sadece kuru ve tozluydu.

Matthew koridorda yürürken elini duvarda gezdiriyordu. Sessizdi. Yanına taş ya da sopa gibi bir şey almadığına pişman oldu. Birisiyle karşılaşırca kendini savunabileceği hiçbir şeyi yoktu. Rakel'in ve tüfeğin orada olmasını bekliyordu ama artık savunmasızdı.

Koridor iki kola ayrılınca sağdan devam etti. Kısa bir süre sonra her iki tarafta da kapılar görünmeye başladı. Bazılarının ahşabı soyulmuş, bazıları ise demirdendi. Çoğu kilitliydi ama içeri girebileceği birkaç yer vardı.

Bir doktor muayenehanesine benzeyen bir oda, bir de yatak odasına benzeyen başka bir oda mevcuttu. Yetmişlerden kalma bir kanep, dolaplar, üstünde yuvarlak ayna bulunan bir lavabo ve az mobilyayla döşenmişti. Odada birkaç kıyafet ve yatakta temiz çarşaflar vardı. Oda sanki biri burada uyumuş gibi kokuyordu ama şu an boştu.

Koridorun aşağısında açık bir kapı vardı; aynı duvarda iki demir kapısı olan daha küçük bir odaya açılıyordu. Her iki kapı da sürgüler ve sağlam kulplarla dışarıdan kilitlenmişti.

Daha odanın karşı tarafına ulaşmadan, kapılardan birinin yanında pembe bir sırt çantası gördü. Sırt çantasının üstünde bir şey vardı; yaklaştığında, bunun parçalanmış bir cep telefonu olduğunu fark etti.

Çılgınca kulbu çekmeye başladı ve sürgüyü kenara itti. Kapı açılırken sarsıldı. Arkasındaki hava idrar ve amonyak koktuğundan, burnunu ve ağzını kapatmak zorunda kaldı.

Kapının diğer tarafı karanlıktı ama yerde, duvarın yanında yatan bir figürü seçebiliyordu. Ters çevrilmiş bir kovanın ve kaburgaya benzeyen bir şeyin bulunduğu tepsinin üzerinden atlayıp yatan kişinin yanına diz çöktü. Matthew kızın omzunu tuttu ve nefes alıp almadığını duymak için kulağını onun ağzıyla burnuna yaklaştırdı ama hiçbir şey duyamadı. Kulağına çimdik attı. Kulakmemesini büktü.

Kız gözlerini açtı ve onu görünce ağlamaya başladı. Hiçbir hareket yoktu. Sadece gözyaşları ve boğazından gelen hafif sesler.

“Geldim işte,” dedi Matthew. “Seni eve götüreceğim... Ayağa kalkabilecek misin?” Yavaşça yanağına dokundu. “Yürüyebilecek misin?”

Kız başını iki yana salladı. Bu hareketi belli belirsiz şekilde yapsa da Matthew görebilmişti. Matthew başını onaylar anlamda salladı. “Yan taraftaki kapıyı kontrol etmem gerekiyor, sonra hemen döneceğim.”

Kızın gözleri korkuyla parladı.

“Geri döneceğim,” dedi Matthew. “Söz veriyorum... Orada bize yardım edebilecek biri olabilir.”

Arnaq'ın gözleri doğrudan ona bakıyordu. “Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz...” diye fısıldadı kendi kendine.

Matthew dışarı fırlayıp yandaki kapıyı yokladı. Sürgüyü kenara iterken bile oradaki hareketi duyabiliyordu ve kapıyı açar açmaz Tupaarnaq'ı gördü.

“Seni gördüğüme hiç bu kadar sevindiğimi sanmıyorum,” dedi Tupaarnaq. “Çıkış yolunu biliyor musun? Yalnız mısın? Ne oldu?”

Matthew odaya bakarak, “Buranın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok,” dedi.

Tupaarnaq onu biraz geriye itip kapıyı arkasından kapattı. “Orada görülecek hiçbir şey yok.”

Matthew genç kadının şakağındaki kesiğe baktı. Derin değildi. Daha ziyade hafif bir şişlikti.

“Piç kurusu beni yakaladı.” Tupaarnaq şişliğe nazikçe dokunduktan sonra etrafına baktı. “Yalnız mısın?”

“Evet, Rakel ve Malik'le geldim ama sanırım ikisi de kaçırıldı.” Sesinin çatladığını duyabiliyordu. “Malik öyle bir durumda ki sürüklenirse ölebilir.”

“Kahretsin,” dedi Tupaarnaq. “Sadece ikimiz varız... Ve tüfeğim de onlarda.”

“Tüfeğin Rakel’deydi,” dedi Matthew. “Ama o ortada yok.” Tavana baktı. Rakel ile Malik’i asla yalnız bırakmamalıydı.

Tupaarnaq ona döndü. “Çıkış yolunu biliyor musun?”

“Evet ama Arnaq’ı almamız lazım.”

“Onu buldun mu?”

“Yan odada yatıyor ama kendi başına yürüyebilecek kadar güçlü değil... Çok zayıf düşmüş.”

Tupaarnaq yumruklarını sıktı ve bitişik hücredeki Arnaq’a koştu.

Matthew da onu takip etti. “Sanki onu aç bırakıyorlarmış gibi görünüyor ama odada biraz et var...”

Aynı anda koridordan sesler duydular. Ayak sesleri ve bağırışlar.

Tupaarnaq, Matthew’un kolunu tuttu.

Bárdur’un sesi ön odada yankılandı ve Matthew ile Tupaarnaq kapıya ulaşmadan Bárdur ile Símin geldiler.

Tupaarnaq metal kovayı aldı ama ona saldırmayı başaramadan Bárdur tek bir yumrukla onu yere serdi.

Hemen sonra Matthew kenara itildi ve daha düşüşünü hafifletmeye fırsat bulamadan kafası beton zemine çarptı. Darbe ve acı bayılmasına sebep olurken, sert zeminin tenine baskı yaptığını hissedebiliyordu.

KAÇIŞ

FÆRINGEHAVN, BATI GRÖNLAND, 17 NİSAN 1990

“Bu böyle devam edemez.” Tom siyah saçlı zayıf adama sert bir bakış attı. Yüzü her zamanki gibi buruşuk ve gergindi. Pek çok açıdan şeytani olsa da artık o kadar korkutucu değildi. Tom, Abelsen’de bir zayıflık bulmayı başarmıştı; kafası iyiyken kontrolünü kaybetmişti.

Abelsen çenesini ovuşturdu. “Yani son iki gündür yaptığın tek şey saklanmaktı, öyle mi?”

“Evet, başka ne yapmam gerekiyordu? Onu öldürmeli miydim?”

Abelsen küçümseyici bir tavırla gülümsedi. “O konuda iyi şanslar.”

“Herkes ölebilir.”

“Aha, sloganımı biliyorsun demek.”

“Tanrı aşkına... Gerçekten, nasıl yaşadıklarını görmem lazım.” Tom ayağa kalktı ve Abelsen’e dik dik baktı. “Böyle devam edemez.”

“Yaşamak mı? Ne demek istiyorsun?”

“O vahşi Bárdur’u kastediyorum,” diyen Tom ellerini kaldırdı. “Burası baştan aşağıya çılgınca. Ona verdiğini itiraf ettiğin o kadına tecavüz ediyor... Kadın duvara zincirlenmiş! Peki, ya küçük kızlara ne demeli? Solva ve Kristina?”

Ağzının kenarları seğiren Abelsen kayıtsız bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

“Cidden buna bir son vermeliyiz!” dedi Tom öfkeyle. “Burada neler olup bittiğinden haberin var mı senin?”

Abelsen boynunu uzatıp dalgın dalgın tavana bakarken, “İnsanlık öyle zayıfladı ki,” dedi. “Her şeyin bir bedeli vardır, Tom. Yüz yıl önce ilerleme her zaman bireylerin önündeydi. Bir köprü, bir kanal inşa etmek ya da yeni bir sanayi yaratmak insan hayatına mal olur. İnsanlar bunu biliyordu ve bedelini ödemeye hazırlardı. Avrupa’yı büyük yapan da buydu. Ama şimdi hâlimize bak!”

“Bunun Mona ve kızlarla ne alakası var?”

Abelsen ayağa kalkarken neşeyle, “Kızlar iyi,” dedi. “Onları sık sık ziyaret ediyorum.”

“Ne yapıyorsun?”

“Sen ne sandın?” Abelsen çarmıha gerilmiş bir adam gibi kollarını iki yana uzattı. “Bu benim deneyim... Benim dünyam.”

Tom sandalyesine yaslandı. “Sen hastasın. Düşündüğünden de betersin.”

“Hasta olanlar körlerdir,” dedi Abelsen. “Ben geleceğim.” Oldukça sakin bir şekilde yeniden oturdu. “Tom, Bárdur sana elini sürmemesi gerektiğini gayet iyi biliyor. Bu odada güvendesin.”

“Güvenliğimin canı cehenneme,” diye homurdandı Tom öfkeyle. “Peki, ya Mona? Tanrı aşkına, zincirlenmiş durumda. Onu dövüyor ve ona tecavüz ediyor... Gözlerini gördün mü?” Tom’ın kumaşını sıkıca kavradığı kahverengi pantolonunun bacak kısımları buruştu. Tırnaklarını kumaşa geçiriyordu.

“Bence burada kalıp deneye odaklanman en iyisi,” dedi Abelsen.

Tom Bunsen ocağına ve cam şişelere baktı. Bür sürü küçük kutu ve plastik kaba. Ahşap hap kalıplarına. Gözlerini kapattı ve yavaşça nefes verdi.

“Tom,” diye devam etti Abelsen, “seninle bir anlaşmamız var ve kendi payına düşeni yerine getirmek dışında hiçbir konuda endişelenmene gerek yok. Oğlun bu şekilde yaşıyor. Hepsi bu.”

“Ama...” diye itiraz etti Tom ve gözlerini açtı.

“Burada hiçbir şey değişmeyecek,” dedi Abelsen. “Bunu şimdiye kadar anladığımı sanıyordum. Belki de sana karşı çok yumuşak davrandım?”

“Burada hiçbir şey doğru değil.” Tom yeniden gözlerini kapayıp başını iki yana salladı. Şakakları zonklamaya başlamıştı. “Burayı hiç havalandırıyor musun?”

“En son sana Bárdur’dan bahsettiğimde kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum?”

Tom hareketsizce oturdu ve gözlerini kapalı tuttu.

“Bárdur burada doğdu, çok küçük ve izole bir toplulukta büyüdü,” dedi Abelsen. “Sana söylediğim gibi, bu bedensel ceza, İncil okulu ve evet, bazen de taciz üzerine kurulu, son derece dindar bir topluluktu. Buradaki çoğu insan için hayat böyleydi ve onun bir parçası olmadığında, iyi ya da kötü, diğer insanların ahlakını yargılamak çok kolaydır.”

“İyi ya da kötü,” diye karşılık verdi Tom. “Dayak ve tecavüzün iyi bir yanı yok.”

“Ama bütün dünyanın bundan ibaretse,” dedi Abelsen, “o zaman başkasını da bilmiyorsun ve burada pek fazla eğitim görmemişler. Aslında hiçbir zaman bir okul olduğunu sanmıyorum... Sadece İncil ve Tanrı... Sonra Bárdur’un dünyası başına yıkıldı, babası hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu. Balıkçılık çöktü, herkes gitti. Sonunda sadece Bárdur kaldı. Bağlamı asla unutma, Tom.”

“Bağlam? Ne...” Tom durdu ve inanamayan gözlerle Abelsen’e baktı. “Onu acımamız gereken bir psikiyatri

hastası gibi gösteriyorsun ama hiçbir şey bu hastalıklı dünyayı ve tecavüzleri mazur gösteremez, hiçbir şey!”

Abelsen derin bir iç çekip uyluğuna vurdu hafifçe. “Seninle hiçbir yere varamadığımı görebiliyorum, Tom. Artık seni dinlemek istemiyorum. Kapa çeneni ve biraz daha hap yap. Birkaç saat içinde onları alacağım. Bárdur’la öğle yemeği yiyeceğim. Haplarını onun kızlarına da verdiğimi unutmazsın, değil mi?”

“Sen ondan da delisin,” diye bağırdı Tom.

“Sana birkaç kutu getirdim,” diye devam etti Abelsen. “Nuuk’ta alabildiğim türden bir ekipman. Bu üniversiteden geliyor, yani gerçek McCoy olmalı ve Thule’den gelen tüm notlara ve verilere zaten sahipsin, yani bununla yetinmek zorunda kalacaksın. Şimdi işe koyul!”

Tom başka tarafa baktı. “Lanet haplarını kendin yap.”

“Pekâlâ, önümüzdeki hafta Danimarka’ya gitmeni ayarlayacağım.”

“Efendim?”

“Sanırım Matthew’un cenazesine katılmak istersin.”

“Seni şeytani piç,” diye bağırdı Tom ve ayağa fırladı. Abelsen’in boğazını kavrayıp sıktı ama aynı anda vücudunda öyle şiddetli bir acı hissetti ki spazm geçirerek yere yığıldı.

“Şimdi şuna bakar mısın?” Abelsen elinde bir şok tabancası tutuyordu. Nefes almakta güçlük çeken Tom’a gülümsedi. “Matthew iyi, Tom. Ancak sanki bu durumun değişmesini istiyormuşsun gibi geldi bana ve ben de sana onun tabutunun yerin altına indirildiğini görme fırsatını sunmak isterim.”

Tom elini elektriğin verildiği yan tarafına bastırdı. Derisinin altı yanıyor ve batıyordu.

“İki saat, Tom. Sonra yeni hapları almak için geri geleceğim.”

Tom'un göğsü, sanki mide asidi ciğerlerini eritiyormuş gibi sıkışıyordu. Nefes alabildiğini biliyordu ama zorlanıyordu. Kendi safrasında boğuluyordu.

Abelsen'in haplardan bir miktar daha almasının üzerinden bir saatten biraz fazla vakit geçmişti. Bu sefer Tom herhangi bir halüsinojen madde eklememişti. Abelsen'in aşırı doz alıp ölmesi umurunda değildi ama hapları gerçekten kızlara da veriyorsa bu kabul edilemezdi.

Tom ellerini ovuşturdu. Sonra ayağa kalktı ve Matthew'un çıktısı alınmış fotoğraflarını buldu. Çocuğu yakından inceledi ama oğlunun kime gülümsediğini anlamak imkânsızdı. Kâğıtları katlayıp arka cebine koymadan önce Matthew'un soluk tenini ve sarı saçlarını sevgiyle okşadı. Ayrıca deney malzemeleriyle birlikte gelen bir torba hap ve küçük katlanır bıçağı da sıkıştırdı cebine. Daha sonra Thule deneyinden elde edilen verileri içeren ince bir dosya çıkardı, bunu plastik bir torbaya koyup gömleğinin altından beline iyice sıkıştırdı.

Koridordaki ışıklar kapalıydı.

Şimdiye kadar koridorun bu bölümünde o kadar sık doluşmuştu ki artık karanlıkta yolunu bulmakta zorlanmıyordu. Bir sonraki köşenin ne kadar uzakta olduğunu; mezbahanın, Mona'nın tutulduğu ve iki kızın uyuduğu odaların ne kadar

uzakta olduğunu tam olarak biliyordu. Gözleri bağlı olarak yüzme havuzuna da gidebilirdi ama kaçış yolu olarak dalma fikrinden vazgeçmişti. Suyun üzerindeki koridorlar uzun ve dallanıyor gibiydi. Bir yeraltı kanalında yüzmek için yeterli havası yoksa ya da yeraltı kanalı daralırsa, klostrofobik bir ölüme maruz kalacak ve sonunda kendini diğer iskeletlerin olduğu havuzun dibinde bulacaktı.

İlk dönemece giden koridorda ilerlerken, karanlıkta elini kaba betonda gezdirdi.

Sığınakta yine daha önce keşfettiği bir koridor daha vardı. Sonunda geniş bir demir kapı bulunuyordu ama kapıyı açmak imkânsızdı. Bir zamanlar sığınanın anagirişi olarak kullanılmışa benziyordu ama dışarıdan üstü kapatılmış ya da tuğlalarla örülmüş gibi görünüyordu.

Yavaşladı. Elini dikkatle kızların yatak odasının kapısına değdirdi. Kollarındaki tüyler diken dikendi. Şansı varsa şu anda orada olurlardı. Onunla konuşmaya çalışırken Mona'nın yalnız olması daha iyiydi. Kızlar da en az babaları kadar sorunluydular ama annelerini kaçırmaya ikna edebilirse onu dinleyebilirlerdi.

Tom tavana baktı. Işıkların yanması gerekiyordu ama hiçbir şey olmadı.

Oturma odası kapısının kolunu tutup açtı. Oraya ikinci geliyordu ama ilk seferinde zincirlenmiş kadın ve yerdeki kızlar dışında pek bir şey fark etmemişti. Şimdi oturma odası boştu. Kadının koltuğu bir duvara dayanmıştı ve zincir, bedenini sandalyenin hemen arkasındaki açık bir kapıdan başka bir odaya uzatan ölü bir yılan gibi yerde gevşek bir şekilde duruyordu.

Sandalyenin önünde iki kızın oturduğu halı vardı. Biraz solunda bir sehpa ve bir de kanepe bulunuyordu.

Solundaki duvara asılı haça baktı. Büyüktü, üzerinde iki uzun mumun ve kullanılmaktan iyice yıpranmış siyah

bir İncil'in bulunduğu, sunağa benzer bir kitaplığın hemen üzerine asılıydı. Çarmıha gerilmiş İsa. Yorgun görünüyordu. Yıpranmıştı. Altındandı. Vücudunda, ayaklarında, ellerinde ve saç çizgisinin çevresinde kan lekeleri vardı. Ağzı açıktı, gözleri çaresizce tavana bakıyordu.

Tom koltuğa doğru devam etti ve zinciri eline aldı. Demir soğuktu. Elllerinde ağır bir his uyandırmıştı. Doğruldu ve diğer odanın kapısına ilerlemeden önce omzunun üzerinden arkasına baktı.

Kapı açıktı ve odanın içinde çift kişilik bir yatak görebiliyordu. Bir tarafta zincir yorganın altında devam ederken, yatağın diğer tarafı boştu; yorgan yatağın kenarından sarkıyordu. Hava ekşi ve boğucuydu. Oturma odasından gelen ışık, yapay bir alacakaranlığa benzer hâlde yatak odasına ulaşıyordu. Kapı aralığına dikkatli bir adım atarken boğazını temizledi.

Kadın irkilerek yatakta doğruldu ve ona baktı. Dizlerini yukarı çekip kollarını yorganın üzerinden dizlerine doladığında zincir hafifçe takırdadı. Gözleri aynı anda hem boş hem de korkuyla doluydu. Tom'a baktı, sonra gözlerini açık kapıya çevirdi.

Tom elinden geldiğince yumuşak bir sesle, "Sana yardım etmek için buradayım," dedi. "Benimle gelebilirsin... şimdi."

Kadın daha da geri çekildi.

Tom onun gözlerinin içine baktı. İlk başta düşündüğü kadar yaşlı değildi. Otuzdan büyük görünmüyordu. Bár-dur'la hemen hemen aynı yaşıydı.

"Adın Mona, değil mi?" Elini ona uzattı.

Kadın önce eline, sonra tekrar yüzüne baktı.

"Ne zamandır buradasın?" diye sordu Tom. "Korkma, sana yardım etmek için geldim."

Mona hiçbir şey söylemedi. Saçları dağınıktı ama kirli değildi. Zamanının çoğunu yatakta geçiriyor gibiydi; sol-

gundu ve gözlerinin altında halkalar vardı. Yüzünde hiç renk yoktu ve kolları cılızdı. Vücudunun büyük bir kısmı geceliğinin altına gizlenmişti.

Tom ona doğru bir adım daha atarak, “Benimle gelebilirsin,” dedi. “Buradan gitmek istiyorsun, değil mi?”

“İstemiyorum...” dedi kadın. Titreyen sesine panik hâkimdi. “Bana dokunma.”

Tom ona baktı ve bir an nefesini tuttu. Göğsüne büyük bir ağırlığın yayıldığını hissetti.

“Isırırım,” diye hırladı kadın. Sertleşen bakışları delirmiş gibiydi. “Zinacı... Seni pis zinacı.”

“Ama dışarı çıkmam gerek,” diye devam etti Tom. “Burası.” Gözyaşlarının aktığını hissedebiliyordu. “Burası korkunç, kötü bir yer.”

“Beni becermeni istemiyorum,” diye bağırdı Mona. “Zinacı! Defol git!”

“Ne?” dedi Tom, onu sakinleştirmek için ellerini havada sallayarak. “Ben öyle bir şey yapmayacağım... Lütfen, böyle düşünme... Ben... Üzgünüm.”

“Hepiniz becermek istiyorsunuz,” diye bağırdı Mona. Bacaklarını tutmayı bırakıp yorganı başına çekti. “Çık! Defol git.”

“Şişşt...” Tom omzunun üzerinden arkasına baktı ama sonra dikkatini tekrar yatağa verdi. Yorganı başının üstüne çektiğinde Mona’nın bacaklarının alt kısımları açığa çıkmıştı. Yorganın altında çığlık atıyordu. Nefes alıp tekrar bağırdı.

Bacakları da en az kolları kadar inceydi. Zincirli ayak bileği, yıllarca etrafına demir halkanın kilitlenmesinden sonra yara izleri ve morluklarla kaplıydı. Tom demir halkayı çıkarmak için kadının ayak bileğini bileğini tutmaya çalıştı ama o hemen tekme atmaya başladı.

“Şeytan,” diye bağırdı Solva arkasından. “Tehlikeli adam!”

Tom hemen arkasına döndü.

“Baba,” diye bağırdı Kristina, Tom’a donuk gözlerle bakarak. “Baba!”

Tom kapı eşiğindeki iki kıza, “Sessiz olun,” diye tısladı. “Size yardım etmek için buradayım, kahretsin. Anlamıyor musunuz?”

Tekrar başını dışarı çıkaran Mona’ya umutsuzca baktı.

Oturma odasının koridor kapısı açıldı ve Bárdur kükre-yerek içeri daldı.

Tom, yatak odasına ulaştığında durduğunu gördü.

İri adamın bakışları kısa bir süreliğine ikisi arasında gi-dip geldi. “Bu sefer seni öldüreceğim,” diye gürledi. Du-dakları titriyordu ve gür, kızıl sakalına tükürük damlacık-ları akıyordu. Elleri titriyordu. “Kjeld’in canı cehenneme.”

“Hayır,” dedi Tom, ellerini kaldırarak. “Sana yardım etmek istiyorum.”

Bárdur tam onun üzerine atıldığı sırada, Tom eğilip sağ yumruğunu adamın kasıklarına sertçe geçirdi; harekete de-vam ederek hafifçe döndü, böylece botu tüm gücüyle Bár-dur’un sağ dizinin yan tarafına çarptı.

İki küçük kız çığlık atınca Tom onlara baktı. Dehşet içindeki yüz ifadelerini gördü. Solva gözlerini kapatırken parmaklarının arasından olanları izliyordu.

“Tehlikeli adam,” diye bağırdı Kristina. “Onu Tanrı’nın gazabıyla cezalandır, baba.”

Tom onun solgun, çilli yüzüne baktı. Beş yaşından büyük olamazdı. Kızıl saçları atkuyruğu yapılmıştı ve yeşil çizgili, eski moda bir elbise giyyordu. Kırmızı ayakkabıları vardı.

Mona’ya baktı. “Buradan çıkmanız gerekiyor!”

Mona ilgisiz bir tavırla önce odaya, sonra doğrudan ona baktı. Kadın tamamen bomboş görünüyordu.

Bárdur ona yerden, “Seni öldüreceğim,” diye bağırdı tekrar. Ayağa kalkmaya çalışıyordu ve Tom’un üzerine

atıldı ama Tom yere düşse de yuvarlanıp tekrar kalkmayı başardı. Yerde yatan kırmızı devle dövüşemezdi; kendi ölümüne sebep olurdu.

Bárdur bir kez daha saldırıya geçti. Tom'un omzunu tutup onu yere sürüklemeyi başardı.

“İnsan ölümün acısını çekmeli,” diye bağırdı Bárdur. Gözleri öfkeyle parlıyordu ve konuşurken saçtığı tükürüğü Tom'un yüzüne geldi. “Ben ondan büyük bir intikam alırken ve günahkâr bedenini öfkeyle cezalandırırken, bütün kilisenin onu taşlamasına izin verin ki onu parçaladığımda benim Rab olduğumu anlasın.”

Tom, Bárdur'un böğrü ile yüzüne birkaç kez sertçe yumruk attı ama hiçbir etkisi olmadı. Aksine, Bárdur'un ellerinin sıkıca boğazına kilitlendiğini hissetti ve körü körüne saldırdı. Sağ eliyle bir kumaş parçası tutmayı başardı ve kızlardan birinin çığlık atıp kolunu tekmelediğini fark etti. Daha da sıkı tutarak kızı kendisine çekti.

Kız panikleyip isterik bir şekilde çığlık attı ve ona elinden geldiğince sert bir şekilde vurdu ama Tom onu tuttu ve kendisi ile Bárdur'un arasına çekti.

Bárdur parmaklarını gevşetti ve Tom yerden kalkabilmek için bu fırsatı değerlendirdi. Yatak odasının kapısından çıkıp oturma odasına koşmadan önce Bárdur'un Solva'yı dikkatlice yere bıraktığını görme fırsatı buldu.

“Seni öldüreceğim,” diye kükredi Bárdur arkasından.

Tom elinden geldiğince hızlı koştu. Kendi odası, doktor muayenehanesi, yüzme havuzu ya da sığınaktaki herhangi bir oda artık onun için bir seçenek değildi. Dışarı çıkması gerekiyordu.

Şimdi tüm koridorlarda ışık yanıyordu. Bir dönemeç çizerek koridorlardan birini takip etti ve duvara sıvanmış metal braketlerin daha yüksekteki büyük bir ızgaraya açıldığı yere ulaştı. Onları ilk kez görüyordu. Bu uzun koridor-

dan daha önce geçmişti ama o zaman tamamen karanlıktı ve şu âna kadar ızgarayı fark etmemişti.

Izgara kolayca hareket etti ve birkaç dakika sonra kendini boş bir endüstriyel çamaşırhanede buldu. Birkaç pencere kırıktı ama içerisi bunun dışında işlevsel görünüyordu.

Omzunun üzerinden baktı. Kaybedecek zaman yoktu. Bárdur'un ona yetişmesi yalnızca birkaç dakika alabilirdi.

Çamaşırhanenin dışına adım atar atmaz kıyının yakınlarına demirlemiş bir tekne gördü. Hiçbir yerde bot ya da balıkçı teknesi yoktu, bu yüzden koşmaya devam etti, sonra kayalardan denize atladı ve tekneye doğru yüzdü.

Buzlu su anında havasız bıraktı onu. Birkaç kez nefesi kesildi. Soğuk, dişlerini derisine batırıp kaslarına saplanıyordu âdeta. Daha sonra yüzmeye başladı. Kollarını zorlayarak suda ilerlemeye çalıştı. Gömleğinin altındaki plastik torba, soğuk suda attığı her kulaçta derisini çiziyordu. Kramp girmeye başlamadan tekneye ulaşabileceğini tahmin ediyordu. Onun eğitimini aldığı şey buydu: soğukta iş görmek. Kolları çalışıyor, bacakları tekmeler savuruyordu. Kasları daha iyi durumdaydı şimdi. Daha sakinlerdi. Yavaş yavaş tekneye yaklaştı.

Kendini teknenin küçük kış tarafına attı ve oradan sürenerek güverteye çıktı. Kaptan köşkü boş görünüyordu ve kış tarafına yakın bir yerde olması gereken şişme bot da ortada yoktu. Kıyıya baktı ama yine hiçbir şey göremedi. Belki de Bárdur'un bacağına düşündüğünden daha sert bir şekilde vurmuştu.

Kaptan köşkü kilitli değildi ama motoru çalıştırmak için anahtara ihtiyacı vardı. Küçük katlanır bıçağıyla mekanizmaya kısa devre yapıp motoru çalıştırmayı başardı. Her şey sorunsuz görünüyordu ve neredeyse dolu bir yakıt deposu vardı.

Gaz kolunu ittiği anda motor devreye girdi. Kısa bir süreliğine kıyıya baktı ama hâlâ görececek bir şey yoktu. Gaz

kolunu biraz daha ilerletti. Başlangıçta güneye, Qeqertarsuatsiaat'a doğru açılacak ve oraya vardığında bundan sonra ne yapacağına karar verecekti.

Matthew'un fotoğraflarının olduğu kâğıtları dikkatlice çıkarıp açtı. Bunları gösterge panelinin üzerindeki alana koydu. Islanmış olsalar da parçalanmamışlardı. Yüzüne su damladı ve elini saçlarının arasından geçirdi.

Ayrıca sudan zarar görüp görmediğini kontrol etmek için Thule verilerinin bulunduğu dosyayı da çıkardı. Dosyayı Matthew'un fotoğraflarının yanına koydu ve dönüp Færingehavn'a baktı. Kanı vücudunda güröldeyerek dolaşıyordu. Gaz kolunu geriye çekti ve gözlerini kapatarak oturdu. Deniz kokusu kaptan köşküne dolduğunda, açgözlülükle içine çekti. Sonra birden gözyaşları yanaklarından akmaya başladı. Bütün vücudu titriyordu. Islak kıyafetler tenine yapışmıştı. Hissettiği özgürlüğün gözyaşlarıydı bunlar; ölümün onu yeraltı koridorlarının karanlığında bulacağını düşündüğü günlerden sonra gelen rahatlama gözyaşlarıydı. Ama aynı zamanda, ölüm korkusunun yerini alan yeni bir korkunun da gözyaşlarıydı: Matthew'u kaybetme korkusu.

QEQERTARSUATSIAAT, BATI GRÖNLAND, 17 NİSAN 1990

Tom tekneyi küçük limana yönlendirdiğinde hava karanlıktı. Yolculuk dört saatten az sürmüştü ve limana yanaştığında saat gece on bire geliyordu.

Evlerdeki pencerelerin çoğu karanlıktı ama bir iki pencerede hâlâ ışık yanıyordu. Bu onun Qeqertarsuatsiaat'a ilk geliyordu ve burası hayal ettiğinden çok daha küçük görünüyordu. Evlerin çoğu mütevazı ve ahşaptı; oraya doğru denizde ilerlerken seksenden fazla bina görmemişti. Fazla olmasa da orada burada hâlâ biraz kar vardı.

Tom tekneyi demirledi ve onu karaya çıkaran eğimli, sarı ahşap köprüden yukarıya yürüdü. Færingehavn'dan buraya kadarki yol boyunca kaptan köşkünün ısıtma sistemini açık tutmuştu ve giysileri artık onu rahatsız etmeyecek kadar kurumuştu. Qeqertarsuatsiaat'tan birkaç yeni kıyafet satın alabileceğini ve orada haftalarca, belki de daha uzun süre saklanabileceğini umuyordu ama kasaba o kadar küçüktü ki burada bir kıyafet dükkânı ya da otel olması pek mümkün değildi.

Gözlerini kapattı ve burun kemiğini sıktı. Bárdur'un cennem dünyası zihninde öyle şiddetle çalkalanıyordu ki doğru düzgün düşünemiyordu. Bradley ve Reese'in muh-

temelen Abelsen tarafından öldürölmesinin üzerinden ne-redeyse bir ay geçmiş olmalıydı ama her şey Tom'un bu yüzden hapse girmesine göre ayarlanmıştı. ABD askeri mahkemesi muhtemelen ona sert bir ceza verecekti.

Yakınlarda birkaç köpek uludu. Sanki kavga ediyorlar-mış gibi geliyordu sesleri ama çok geçmeden sustular. Etraf çok sessizdi. Çıt çıkmıyordu. Deniz bile durgundu.

Tom bir çakıltaşını tekmeledi, taş uçtu ve bazı boş balık kasalarına çarptı. Elbette, bu kasabada birinin bir telefonu ve bir aylık gazetesi olması gerekirdi.

“*Aluu!*” *

Tom sesten yana döndüğünde karşısında iki oğlan dur-duğunu gördü. Biri dokuz yaşlarında, diğeri ise birkaç yaş daha büyük görünüyordu. “Merhaba,” dedi onlara. “İki-nizden biri burada gece kalabileceğim bir yer biliyor mu?”

“*Paasinngilara,*” dedi büyük oğlan. “*Qanoq ateqarpit?*”

Tom gülümseyerek, “Ne dediğin hakkında hiçbir fikrim yok,” dedi. “Danca biliyor musun? Ya da İngilizce?”

Büyük oğlan başını iki yana salladı. “*Namik...*”

Küçük olan çok hızlı bir şekilde bir şeyler söyledi. Bü-yük olan Tom'a baktı ve başını salladı. Sonra pencerelerin-de ışık olan bir evi işaret etti. “*Ikani.*”

“Oraya gitmemi mi istiyorsun?” diye sordu Tom.

“Evet, oraya,” diye tekrarladı büyük olan. Sonra küçük olanı dürtmesiyle geri döndüler ve kıyıya çekilmiş birkaç teknenin arasından koştular.

Tom bir süre onları izledikten sonra gösterdikleri eve doğru yürümeye başladı. Maviydi, ortalama büyüklükteydi, ahşaptı ve çatısı siyahtı. Evden gelen ışık karanlıkta sarı renkte parlıyordu.

Kapıyı açan adam, uzun boylu ve altmış yaşlarındaydı. Tom adamın gözlerini görünce içini bir rahatlama duygusu kapladı.

* Grönland dilinde “merhaba” anlamına gelir. (ç.n.)

“Merhaba,” dedi Tom. “İki çocuk evine bir bakmamı önerdi... Sanırım sadece Grönland dilini biliyorlardı.”

Adam elini uzatarak, “Buradaki tek Danimarkalı benim,” dedi. “Adım Jakob. İçeri gel.”

“Teşekkür ederim. Ben de Tom. Şeyden geldim...” Durdu.

“Biliyorum.” Jakob, Tom’u oturma odasındaki bir masaya yönlendirip bir yığın gazete çıkardı ve ön sayfalara göz attı. Bunlardan ikisini masanın üzerine koydu ve açık gazeteleri Tom’a doğru kaydırmadan önce şöyle bir baktı. “Aç mısın?”

Tom gazetelere bakarken başını onaylar anlamda salladı.

“Bugünlerde ünlü bir sima olduğunu söyleyebiliriz,” dedi Jakob. “Ama paniğe kapılma, az önce karşılaştığın çocuklar gazete okumuyor ve bizim burada, Qeqertarsuatsiaat’ta dünyanın geri kalanıyla pek fazla bağlantımız yok.”

Tom gözlerini kapattı ve vücudunun büyük kısmındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Yüzünü ellerinin arasına alıp bilinçli olarak nefesini yavaşlattı. “Şimdi ne yapacaksın?”

“Bir zamanlar polis memuruydum,” dedi Jakob. “Dolayısıyla masum insanlar cezalandırılırken birçok suçlu insanın serbest dolaştığını gördüm. Şu anda ABD Ordusu’nun bir iç cinayet soruşturmasının ayrıntılarını sızdırmasının son derece alışılmadık bir durum olduğunu, bu yüzden de tüm bunların arkasında gizli bir amaç olması gerektiğini düşünüyorum. Ayrıca ABD Ordusu’nun öldüğünü bildirmediği bir adamın az önce kapımın önünde belirmesi de tehlike çanlarımın çalmasına yetiyor.” Tom’un gözlerinin içine baktı. “Bana hikâyeyi anlat da bir bakalım.”

Tom başını aşağı yukarı salladı ve ellerini yüzünden çekti. Daha sonra hikâyesini anlatmaya başladı. Jakob’a deneyleri, cinayetleri ve Abelsen’in onu Thule’den kaçmaya zorladığını anlattı. Ona Bárdur’un Færingehavn yöne-

timindeki gizli dünyasını, sadizmi, Mona'yı, kızları ve cecetlerin olduğu yüzme havuzunu anlattı. Jakob defalarca başını salladı ama Tom konuşmayı bitirene kadar hiçbir şey söylemedi.

Daha sonra, "Sana inanıyorum," dedi Jakob. "Ben de benzer bir şey yaşadım." Gözlerini kapatıp ellerini uyluklarına koydu. "Küçük kıza yapılan sadist işkencenin videolarından bahsettiğin anda, senin de Abelsen'in pençesinde olduğunu anladım."

Tom şaşkınlıkla baktı Jakob'a. "Kızı tanıyor musun?"

"Aynı videoları 1973'te izlemiştim."

"Ya kız?"

"Onu hiç bulamadım," dedi Jakob hüzünlü bir ifadeyle. "Öldüğünden eminim. Kızım... üvey kızım Paneeraq videolardaki kız gibiydi ama onu kurtardım."

"Bu adam bir canavar. Peki, şimdi ne yapacağız?"

"Onunla savaşılabılır misin, yoksa durum umutsuz mu?"

"Bence umutsuz," dedi Tom. "Bana tuzak kurulmuş gibi görünüyor. Ya ömür boyu hapse gireceğim ya da idam edileceğim."

Jakob sertçe başını salladı. "Batı Grönland'ı bir süreliğine terk etmen gerektiğini düşünüyorum. Aklında ne var?"

"Giysilerim ya da param yok," dedi Tom. "Sanırım seçeneklerim tükendi."

"Doğu Grönland'a gitmene yardım ederiz ama hemen gitmemiz gerekiyor. Yakında gün ağaracak, insanlar uyanacak ve karanlıkta denizden gelen adamı görmek için dışarıda toplanacaklar." Jakob pencerelerden dışarıya, küçük limana doğru baktı. "Eğer çaldığın şey Abelsen'in teknesiyse, o zaman o da yakında burada olur, dolayısıyla teknenin de gitmesi gerekiyor."

"Beni buradan Doğu Grönland'a nasıl götüreceksin?" diye sordu Tom.

“Buzun diğer tarafına geçeceğiz,” dedi Jakob. “İhtiyacın olan her şeye sahibim.”

“Buz örtüsünün ötesini mi kastediyorsun?”

“Evet. Isortoq kasabasına yedi yüz kilometreden biraz daha yakın ve eğer oraya ulaşırsan, orada birkaç yıl kalabilirsin. Orada yüzden az insan yaşıyor ve birkaç boş ev var.”

“Yani buzda köpek kızıyla mı gideceğiz?” diye sordu Tom, altdudağını ısırarak.

“Hayır, sen gidiyorsun... Ayrıca, bu sıradan bir kızak değil.” Jakob uyluğuna tokat attı. “Detayları buz örtüsüne giderken tartışırız. Eşim ve Paneeraq’la biraz konuşmam gerekiyor. Ayrıca sana biraz kıyafet almamız, erzak hazırlamamız lazım ve paraya ihtiyacın olacak.”

“Yani benimle buzullara kadar gelecek misin?”

“Evet, üçümüz de geleceğiz. Dediğim gibi, Abelsen’den ya da yetkililerden saklanan tek kişi sen değilsin.”

“Teşekkür ederim... Çok teşekkür ederim, Jakob.” Tom elini yüzünde gezdirdi. “Burada telefon var mı? Danimarka’ya kısa bir arama yapmadan buzdu geçemem.”

“Okulda bir telefon var,” dedi Jakob. “Yani bugün bir bağlantı varsa kullanabiliriz.”

“Peki, okula girebilir miyiz şimdi? Hemen aramak istiyorum.”

“Tabii, tabii, okul hiç kilitlenmiyor. Ben burada hazırlık yaparken, Paneeraq seni oraya götürebilir.”

BUZ ÖRTÜSÜ, BATI GRÖNLAND, 18 NİSAN 1990

Qeqertarsuatsiaat'ın güneyine ulaşan uzun fiyordun dibindeki buz örtüsünün birkaç kilometre uzağına yanaştıklarında şafak söküyordu. Son kısımda sudaki buzulların sayısı artmıştı ve gittikçe daha küçük buz kütleleri arasında gidip gelerek çok düşük bir hızda ilerlemek zorunda kalmışlardı. Buzulların çoğu o kadar büyüktü ki aniden denize düşseler tekneyi ters çevirebilirdi.

Jakob'ın eşi Lisbeth, başlangıçta Abelsen'in teknesine binmişti ama yarım saat sonra tekneyi karaya oturtup Tom'un kıyafetlerini de kayaların üzerine bırakmışlardı, böylece sanki Tom öldürülmüş izlenimi yaratmışlardı.

Yaklaşık dört saat sonra avcı kulübesine vardıklarında, Jakob teknesini demirlemek için yola çıkmadan önce ekipmanlarını kıyıya sürüklediler. Şişme bir botla kıyıya dönmüştü.

Bu arada Tom, Lisbeth ve Paneeraq tüm kutularını, kıyafetlerini ve erzakı üçünün birkaç hafta kalacağı avcı kulübesine taşımışlardı.

Tom kıyı şeridini inceledi. Dalgalar çekilmişti ve kayalık kıyı boyunca çok sayıda buzul vardı. Her boyutta kurumuş buzul parçaları. Bazıları sütbeyaz, diğerleri kristal berrak-

lığında veya turkuazdı. Bazıları bir kamyon büyüklüğündeydi, bazıları ise avucunun içinde tutabileceği kadar küçüktü. Gözlerini kapattı ve buzlu denizin havasını kokladı. Dünyada buz örtüsündekinden daha saf bir hava yoktu ve hissedebildiği özgürlük karşısında duyuları titriyordu.

“Bin yıl önce buz buraya kadar iniyordu,” dedi Jakob. “Kayanın yüzeyinden anlayabilirsin. Daha soluk izler buzun ulaştığı yerlerdir.”

Tom başını salladı ve zayıf, orta yaşlı adama baktı. Jakob güneye ve fiyorda doğru giderken ona buzun yüzeyi, birçok derin yarık, yüzeydeki ince ayrıntılar ve daha da önemlisi, bu ayrıntıların ortaya çıkardığı şeyler hakkında kapsamlı bilgi vermişti; mağaralar, yarıklar ve erimiş su gölleri ki bunlar, ince bir buz ve kar tabakasıyla kaplıydı ancak yüzlerce metre derinlikte olabilirdi. Tom’a buz örtüsünü geçmek kesin bir ölüm gibi geliyordu ama Jakob bu yolculuğu yapıp hayatta kalan birkaç kişiyi tanıyordu ve kendisi de çoğu zaman buz örtüsünde birkaç gün geçirmişti ama ötesine geçmek için bir nedeni olmamıştı hiç.

“Kızlar kahvaltıyı hazırlarken ben de sana malzemeleri göstereyim,” dedi Jakob. “Her şeyi arka taraftaki barakada saklıyorum.”

“Sanırım temel fikri anladım,” dedi Tom. “Ama ayrıntılı olarak üzerinden geçmeni isterim.” Fiyordun dibinde, iki yüksek dağın arasında ince bir kama gibi denizin karşısında uzanan buzullara baktı. O kadar derin nefes aldı ki göğsü genişledi. Hava, taze ve serin bir şekilde boğazına süzüldü.

Jakob avcı kulübesinin arka tarafındaki dar bir barakanın kapısını çekip açtı. Tom’a siyah metal bir kızak uzatarak, “Her şeyi sana vereceğim,” dedi. “Metali hafıftır. Kendim yaptım.”

“Peki, sen sürdün mü hiç?” diye sordu Tom, hafif kızağı alıp dar ayaklarına bakarak.

Jakob alaycı bir gülümsemeyle, “Yüzlerce saat kadar,” dedi ve ona ağır bir çanta uzattı. “Bu paraşüt. Her şeyi kendin ayarlayabilmen gerekiyor. Buza çıktıktan sonra kendi başına olacaksın çünkü ben seni ancak oraya yakın bir yere götürebilirim. Sonrasında bensiz idare etmek zorunda kalacaksın. Bu, buz örtüsüne çıkıp üzerinde ilerlemek anlamına geliyor.”

Tom şaşkınlıkla ekipmana baktı. “Yani bu kızak tahta bir kızağın yarısı kadar hafif ve köpekler tarafından değil de uçurtma etkisi yaratan küçük bir paraşütle mi çekiliyor?”

“Evet, aşağı yukarı aynı prensip ve seni yanına bir ton köpek maması alma zorunluluğundan kurtarıyor.” Jakob, Tom’a birkaç uzun dizgin ve ilmek ile eklenti yerleriyle dolu halat verdi. “Bunların beline bağlanması ve aşağıdaki ikisinin de kızağın ön koluna takılması gerekiyor.”

Tom koşum takımını kuşanıp ayarladı. “Hem kızağa hem de paraşüte mi bağlıyım yani?”

“Bu senin seçimin ama koşum takımını bu şekilde taksan, bir yarığa veya buzun içinden eriyen su gölüne düşmen durumunda kendini kurtarmanın bir yolunu bulursun. Paraşütü kızaktan ayıracak olan şu iki kayışı kes, paraşüt seni yukarı çekerken o da boşluğa düşecek.” Jakob bir an tereddüt etti. “Sadece, içinde erzak bulunan küçük sırt çantayı her zaman takmayı unutma, böylece açlıktan ölmezsin. Buzdan su alabilirsin, dolayısıyla yanında su taşımaya gerek yok.”

“Soğuğa dayanmakta oldukça iyiyimdir,” dedi Tom. “Ama yemek yemem gerekecek.” Tereddüt etti, sonra kaşlarını çatı. “Kızağı kaybedersem yürüyerek devam edebilir miyim?”

Jacob omuzlarını silkti. “Bu çok iyi bir soru ve açıkçası bilmiyorum. Teorik olarak evet, ama bunun ne kadar süreceği veya nasıl tepki vereceğin hakkında hiçbir fikrim

yok. Buz çok acımasızdır. Bazı insanlar soğuktan ve ışıktan deliriyor, sen de bu durumdan tek başına kurtulamazsın.”

“Soğuğa ve Thule Hava Üssü’ndeki ışığa alışkınım,” dedi. “Işık beni etkilemesin diye hapsedilip hafif işkenceye maruz kaldım.” Elini cebinde gezdirdi. Buzda yolculuk yapmak için yeteri kadar hap olmalıydı yanında.

“Buz ölümcüldür,” diye devam etti Jakob. “Ama sana ve ekipmanıma inanmasaydım gitmene izin vermezdim.”

“Çadır peki?” diye sordu Tom.

“Burada her şey var,” dedi Jakob. “Ve sana ihtiyacın olan diğer her şeyi de vereceğiz. Termal pantolon, kaban, bot, gözlük, tüfek, kar ayakkabısı. Neyse ki seninle bedenimiz hemen hemen aynı.”

Tom kutulara baktı. Paraşüt, kızak, sırt çantaları. “Hiç param yok, bu yüzden bunların ücretini sana ödeyemem. Bir servete mal olmalı, değil mi?”

Jakob gülümseyerek, “Ben taş koleksiyoncusuyum,” dedi. “Buradan çok uzak olmayan bir yerde kırmızı dağ dediğimiz bir şey var. Orada çok zaman geçiriyorum. Yakutlar ve pembe safirlerle dolu bir yer.”

Tom, Jakob’a bakıp kaşlarını kaldırdı.

Jakob ekipmanı incelerken, “Sana şu çantalardan da vereceğim, böylece doğu kıyısında idare edebilirsin,” dedi. Daha sonra bakışlarını gökyüzüne çevirdi. “Bugün seni yola çıkarmamız lazım. Hadi, erzakı ayarlayalım.”

49

FÆRINGEHAVN, BATI GRÖNLAND, 5 HAZİRAN 1990

Jakob, Færingehavn'da bir taş basamağa oturmuş, bir yandan öğle yemeğini yiyor, bir yandan da terk edilmiş kasabaya bakıyordu. Yetmişli yılların başlarında, kasaba hâlâ canlı bir yerken polis memuru olarak birkaç kez buraya gelmişti. Artık her şey boş ve harap hâlde olduğundan burada oturmak tuhaf geliyordu. Çoğu pencere kırık ve birçok kapı zorlanmıştı. Tüm bunlar, iyi bir yerleşimin ve güzel bir yerin israfıydı ama burası Grönland'dı işte. Her nesil kendi kasabasının dışında çok daha büyük bir dünya keşfettikçe, küçük kasabaların nüfusu kimsenin pek dikkatini çekmeden sessizce azalmıştı.

Sandviçinden aldığı ısırtığı yuttu ve yerdeki boş şişeyi ayağıyla dürttü. Föroya Bjór, Faroe Adaları'ndan gelen bira, şişesi dışında sıradan bir Carlsberg'e benziyordu.

Jakob, Tom'u buz örtüsünün yakınına bıraktığı gün, kararlaştırılan buluşma yerinde alacakaranlığa kadar beklemişti. Daha sonra günlerce oraya açılmış ve teknesinde beklemişti ama Tom görünmemişti.

Onlar ekipmanı ayarlarlarken Jakob, Tom'a Mona ve kızları aramak için birkaç hafta içinde Faeringehavn'a gideceğine söz vermişti. Tom'un yeraltı dünyasına dair an-

lattıklarını dinledikten sonra Færingehavn'ı tek başına araştırmamanın akıllıca olmayacağını düşündüğü için Qeqertarsuatsiaat'tan üç balıkçıyı yanında getirmişti. Saatlerdir oradaydılar ve balıkçılar hâlâ arıyorlardı ama hiçbir şey bulamamışlardı; en azından yaşam ya da yeraltı sığınağına işaret eden hiçbir şey yoktu.

Jakob, Tom'un gidişinden bu yana Qeqertarsuatsiaat'taki evinde bazı araştırmalar yürütüyordu. Kasabanın küçük kütüphanesinde bulabildiği tüm kitap ve dergilerde gizli bir ordu tesisine işaret eden herhangi bir bilgi aramıştı ama ne kütüphanenin ne de Danimarka'da aradığı eski dostlarının sunabileceği bir şey vardı. Færingehavn'ın altında bir Amerikan sığınağının olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu. Hiçbir şey.

Sırt çantasını toplayıp basamaktan kalktı ve kendisine en yakın binalara baktı. Birkaç ev aşağıda sigara içen bir iki balıkçıyı görebiliyordu.

Uzun bir bulut güneşin önüne geçti. Jakob gökyüzüne baktı, sonra da Tom'un çıktığına inandığı yerden tekrar çamaşırhaneye döndü.

İçerisi çok kirliydi. Hepsi olmasa da pencerelerin çoğu hâlâ sağlamdı. Endüstriyel çamaşır makineleri tozluydu ama hâlâ çalışacakmış gibi duruyorlardı. Odanın arkasında bir sıra hâlinde uzun kurutma dolapları vardı. Jakob onları tek tek yoklamıştı ama hiçbirini hareket ettirememişti. Görünürde hiçbir kilit yoktu ve onları açmak da imkânsızdı. Tıpkı birkaç saat önce, boş kasabada bir tur atmadan evvel onları ilk kez kontrol ettiği zamanki gibiydi.

Tom yeraltı dünyasından bu şekilde kaçtığı konusunda ısrar etmişti ama yerdeki toz bile insanların buraya düzenli olarak geldiğine dair herhangi bir kanıt sunmuyordu.

Jakob düz eliyle gözlerini ovuşturdu, burnunu sıktı ve derin bir nefes aldı.

“Bir hata mı yaptım?” diye fısıldadı kendi kendine. Belki de Tom gerçekten gazetelerin iddia ettiği kadar deliydi.

O gün buz örtüsünün yanında, Tom kızağı toplayıp buzun kenarına doğru yürümeye başlamadan hemen önce, Jakob onun birkaç küçük beyaz hap yuttuğunu görmüştü.

Jakob kendi kendine başını iki yana salladı ve şişme botlarının bağlı olduğu rıhtıma doğru yürüdü.

Balıkçıların sonuncusu da botun yanında oturuyordu.

“Önce beni kürekle tekneye çıkarırsın, diğerlerini de daha sonra alırsın,” dedi Jakob.

Balıkçı başını onaylar anlamda salladı ve Jakob küçük şişme bota bindi. Denize açılırken Tom’un masumiyeti üzerine düşündü ve gerçeği kurgudan nasıl ayıracağını merak etti. Tom suçluysa, Abelsen’le olan ilişkisi bir şeyleri örtbas etmek için kurulmuş olmalıydı çünkü Tom’un Abelsen’i tanıdığına hiç şüphe yoktu. Öte yandan, aklı başında hiç kimse başka seçeneği olmadığı sürece buz örtüsünden tek başına kaçmazdı. Özellikle de gazetelerde çoktan öldüğü ilan edilmişken. Ama gerçek ne olursa olsun, Jakob’ın araştırması çıkmaza girmişti. Polisle temasa geçerse gerçek kimliğini ortaya çıkarmaları uzun sürmezdi ve kimsenin kendisinin ve Lisbeth’in geçmişini araştırmasını riske atamazdı; onun ve Lisbeth’in hayatta olması gerçeği, onları ânında Lisbeth’in 1973’te öldürdüğü adamların cinayetleriyle ilişkilendirirdi.

Dalgalar şişme botun yanlarına çarpıyordu. Sanki deniz uyanıyormuş gibi bir hava vardı ama aynı zamanda anakardan gelen akşam rüzgârıyla birlikte gelgit de olabilirdi. Jakob, Nuuk ile Qeqertarsuatsiaat arasındaki bu özel fiyortta denizin bu iki duruma nasıl tepki verdiğini hatırlamıyordu.

Geri dönmek için fiyordun karşı tarafındaki sığınak noktasını geçmek zorunda kaldılar. Jakob’un hatırlayabildiği kadarıyla buranın son sakini orada yaşıyordu. Tom’un terk edilmiş bir Amerikan sığınağındaki yeraltı dünyasına dair konuşmasında herhangi bir gerçeklik payı olup olmadığını biliyor olabilirdi.

ÖLÜLER HAVUZU

FÆRINGEHAVN, BATI GRÖNLAND, 26 EKİM 2014

Matthew'un başının arkası zonkluyordu. Başını çevirip dik-katlice boynuna dokundu. Ağzı aynı anda hem yapış yapış hem de kuruydu ve tükürüğünde metalik bir tat vardı.

"Kahretsin," diye mırıldandı kendi kendine. Araba kazasından sonraki haftalardan beri boynundaki ağrı bu kadar kötü olmamıştı.

Oda karanlıktı ama ondan çok uzakta olmayan bir ışık şeridi kapı ile kapı pervazı arasındaki çatlaktan süzülüyordu.

Yerde duran su şişelerinden birine uzandı. Kokusuna bakılırsa suydu ama daha büyük yudumlar alıp kapağını tekrar kapatmadan önce dikkatlice yudumladı.

Arnaq'ı bulduğu ve kendisinin dövüldüğü hücredeydi. Artık karanlığın ve pis kokunun içinde yalnızdı. Elindeki şişedeki su titriyordu. Onu yere koyup sigarasını buldu. Her şey titriyordu. Sanki ateşi varmış gibi bedeni de titriyordu. İlk çekişte midesi o kadar bulandı ki sigarayı fırlatıp attı.

İki eliyle başını tuttu ve yavaşça iki yana salladı. Biraz daha su içtikten sonra ayağa kalktı. Kapının sürgülenmediğini fark etti. Muhtemelen onun tekrar ayağa kalkmasını beklemiyorlardı.

Zihninde hâlâ Arnaq'ın parlayan gözlerini görebiliyordu. Odadan çıkarken yaşadığı panik. Kendini güvende ve kurtarılmış hissettiği sadece birkaç dakikası olmuştu.

Tupaarnaq'ın tutulduğu hücrenin kapısını iterek açtı ama içerisi boştu.

Matthew koridora çıkıp geldiği yöne baktı. Parçalanmış olanın dışında tüm boş ampuller parlak bir şekilde ışıltıyordu ama ilk geldiğinde onun hasar gördüğünü hatırladı. Ters yöndeki koridorun sonu karanlıktı. Bu tarafa gidecekti. Diğer yol ise onu dışarı çıkarıp yanan kasabaya götürmekten başka bir işe yaramazdı. Parmaklarını alyansının etrafında kapadı.

Yirmi metre ve birkaç kilitli kapıdan sonra, gördüğü diğer odalardan farklı olarak zemini beyaz fayanslı bir odaya açılan açık bir kapıya ulaştı. Oda karanlıktı ve içeride keskin bir koku vardı. Kapıyı sonuna kadar ittiğinde, fayansların duvarlara kadar devam ettiğini gördü. Odanın ortasında birkaç çelik masa ve arka duvar boyunca da uzun bir mutfak masası ile raflar vardı.

Çelik masalardan birinin üzerinde birisi yatıyordu. Matthew olduğu yerde donakaldı. Nefesini tuttu ve gözlerini kıstı. Ceset karanlıkta tamamen hareketsiz yatıyordu. Saçı. Kabanı.

“Malik,” diye bağırdı Matthew, ona doğru koşarak. Arkadaşının yüzüne dokundu. Malik'in cildi sıcak ve yumuşaktı.

Karanlıkta bir ses kapıya dönmesine neden oldu. Sanki birisi bir şeyi tekmeliyordu. Matthew mutfak masasının üzerindeki uzun, geniş bıçağa uzandı, sonra kıpırdamadan yatan Malik'e baktı.

Gürültü yeniden başladı; koridordan mutfağa ulaşan bir çarpma sesiydi.

Matthew gözlerini kapatıp sol elini göğsüne bastırdı. Kendini yavaşça nefes almaya zorladı. Sağ elinin parmakları bıçağı kavradı.

Malik'in yanından geçip kapıya doğru yürüdü ve tam koridora girerken yeni bir ses duydu. Bu, boğuk bir bağı-

rışa benziyordu ve kapısı aralık olan yakındaki bir odadan geliyor gibiydi.

Matthew hızla etrafına baktı ve birkaç adım geri çekilip mutfağa ilerledi.

Koridordan, “Bununla daha sonra ilgileneceğiz,” denildiğini duydu.

Matthew uzun mutfak masasına koşup kendini yere attı. Zorlasa neredeyse alt rafla fayans zemin arasına sıkışabilirdi.

Odanın ışığı aıldığında ürperdi. Göğsünü sertçe yere bastırđından tam olarak nefes almakta zorlanıyordu. Kontrolü ele geçirmek için kaslarını gerdi ve vücudu daha fazla oksijene ihtiyaç duymasına rağmen yavaş nefes aldı. Sağ eli hâlâ bıçağı tutuyordu.

Seslerden birinin Abelsen’e ait olduğuna hiç şüphe yoktu. Matthew, Abelsen’le daha önce yalnızca bir kez karşılaşmıştı; Ulrik, Abelsen’i Jakob’ın evinde bir sandalyeye bağladığında. Abelsen’in sesi ona çok yakındı ama artık durum değişmişti. Bu sefer Matthew tutsaktı, Abelsen ise özgürce yürüyordu.

Matthew ayakkabılardan başka bir şey göremiyordu. Bir çift siyah yürüyüş botu ve onlardan birkaç numara daha büyük, bir çift eski, yıpranmış takunya bot.

“Cidden,” dedi Abelsen. “Bu mezbahadan bıktım artık.”

“Ben ölümlere iyi bakarım, Kjeld.” Diğer adam sanki ağır bir şey taşıyormuş gibi hırıltılı nefes alıyordu.

Matthew, Bárdur’un sesini tanıdı ve onun bir şeyi bırarkırken inlediğini duydu. Çıkan sese bakılırsa bıraktığı şey ağırdı ve birkaç saniye sonra Matthew’un saklandığı yerden çok da uzak olmayan bir noktaya su damlamaya başladı.

“Sorun değil,” diye devam etti Abelsen, yorgun bir sesle. “Ama ben bunu duymak ya da görmek istemiyorum, anladın mı?”

Bárdur, Matthew'un anlayamadığı bir şeyler homurdandı.

“Bu senin işin,” dedi Abelsen. “Ayrıca sen hâlâ ölü kızları havuza mı atıyorsun?”

Bárdur kirli yaratıklar hakkında bir şeyler mırıldandı ama Matthew hepsini duyamadı.

“Bárdur,” dedi Abelsen sertçe. “Sana kimin yaşayıp kimin öldüğünü söylediğimde durum böyle oluyor, anlıyor musun? Yoksa bu sığınağı boşaltacağım.”

“Kristina ve Solva'yı kontrol edemiyorum,” dedi Bárdur. “Bugünlerde kimseyi dinlemiyorlar, çok başlarına buyruklar.”

“Saçmalık,” dedi Abelsen. “Onlar senin kızların. Dizginle onları. Símin kadar itaatkâr olmalılar.”

Bárdur karşılık olarak huysuz bir edayla mırıldandı.

Matthew yalnızca “pilot” ve “havuz” kelimelerini yakalayabildi.

“Cesetlerle ne yaptığın umurumda değil,” dedi Abelsen. “İhtiyacım olanlar hayatta kalsın yeter. Ayrıca iki deli kızının da buna saygı duymasını sağla. Ellerinizi halkımdan uzak tutun.”

Bárdur yüksek sesle, “Günahın kökeni bir kadından geldi ve onun yüzünden hepimiz ölmek zorundayız,” diye bağırdı.

“Evet, evet,” dedi Abelsen. “Kızlar nerede?”

“Seninkiler mi, yoksa benimkiler mi?” diye mırıldandı Bárdur.

“Benimkiler,” diye çıkıştı Abelsen. “Dinle seni aptal, eğer Arnaq biz Tom'u yakalamadan ölürse seni sorumlu tutacağım ve bunun için cezalandırılacaksın, bundan emin olacağım. Tom kaçak olduğu sürece kıza ve Matthew'a canlı ihtiyacımız var. Anlaşıldı mı?”

“Arnaq'ı bilmiyorum,” diye mırıldandı Bárdur. “O... durumu pek iyi değil.”

“Değil, çünkü siz aptallar onu neredeyse açlıktan öldürdünüz, değil mi?”

Bárdur incinmiş bir sesle, “Ona biraz et verdik,” dedi.

Abelsen tekrar, “Aptal,” dedi ve derin bir iç çekti. “Albay, Tom’un Ittoqqortoormiit’te olduğunu öğrendi. Sen de onu bulmak istiyorsun, değil mi? Mona’ya ne yaptığını hatırlıyor musun? İntikam senin ve aynı zamanda Tanrı’nın hakkıdır, dostum.”

“Öfke ve gazapla yargılanıp cezalandırılmalı,” dedi Bárdur, sesi daha neşeli geliyordu. “Bu, Rabbin dileği ve sözüdür.”

“Kesinlikle,” dedi Abelsen. “Birileri bu karışıklığa burununu sokmaya başlamadan önce Tom’u bulmalıyız.”

Matthew bir an nefesini tuttu. Yanağını fayans zemine bastırıldığı için soğuktan teni uyuşmuştu. Demek Abelsen, Tom’un nerede olduğunu biliyordu. Zemin göğsüne baskı yapıyordu. Babasını aramayan var mıydı? Peki, tüm bunlar neden şimdi oluyordu? Gerçekten bu kadar önemliyse, onu bulmak için yirmi dört yılları vardı. Neden şimdi?

“Duman kokusu alıyorum,” dedi Abelsen. “Sana az önce söyledim, değil mi? Bir şey yanıyor.”

“Ben hiçbir şey yapmadım,” dedi Bárdur.

“Bu bizim için kötü,” dedi Abelsen. “Burada daha fazla işgüzara ihtiyacımız yok; gerçekten Kopenhag Merkez İstasyonu’na döndü iyice.”

İki adam da kapıya doğru ilerledi.

“Şimdi kızlarından kurtulmamı mı istiyorsun?” diye mırıldandı Bárdur.

“Hayır, kahretsin,” dedi Abelsen sertçe. “Az önce söyledim! Albay bizi öldürecek... Arnaq’a ihtiyacımız var... Ve ben de kendi kızımın siyah paçavralarını toplayıp kel kafasını bir an önce gözümün önünden çekmemesiyle ilgileneceğim.”

“Peki, ya kadın polis?”

“Ne polisi?” Abelsen’in çizmeleri durdu. “Dinle, seni aptal. Şimdilik onu unut. Neden duman kokusu aldığımızı bulmamız gerekiyor, geri kalan her şeyi sonra hallederiz.” Tereddüt etti. “Pekâlâ, onu alabilirsin.”

“Yani o benim mi? Polis kadın?”

“Evet,” dedi Abelsen bitkin bir iç çekişle. “İstediğin buysa evet, artık o senin... Onu sakla... Sonuçta onu zaten zincirledin, değil mi?”

Bárdur mutlu bir şekilde homurdandı.

“Ama şimdi buradan çıkalım,” dedi Abelsen. “Tom’u bulmamız lazım... Tekneyi hazırla, beş dakika içinde orada olacağım.”

Matthew etraf tamamen sessizleşene kadar mutfak masasının altında kaldı, sonra yüzüstü sürünerek oradan çıktı ve bir süre tavana bakarak öylece kaldı. Adamlar ayrılırken ışığı kapatmışlardı ama gözleri karanlığa hızla alışmıştı.

Derin bir nefes alıp ayağa kalktı. Abelsen'in bahsettiği gibi, sığınanın en uzak köşelerinden bile duman kokusu gelmeye başlamıştı, yani yangın hâlâ yerüstünde devam ediyor olmalıydı.

Viktor yakınındaki masanın üzerinde sıırıslıklam yatıyordu. Abelsen ve Bárdur'un mutfığa gelmelerinin nedeni buydu. Bárdur kurbanlarını mutfığa atıyordu ama Viktor'u yalnızca kızların atılabileceği havuza atan çocuklarını kontrol edemiyordu belli ki.

Az önceki kapı vuruşu yeniden başladı ve Matthew önce kapıya, sonra tekrar Viktor'a baktı. Öldüğüne hiç şüphe yoktu. Sadece havacı ceketi kimliğini ele veriyordu. Yüzü püre hâline gelene kadar parçalanmıştı. Matthew parmak uçlarını Viktor'un çelik masanın üzerindeki cesedinin etrafındaki suya değdirdi. Tadı tuzluydu. Viktor'un koluna nazikçe dokunup harap olmuş yüzüne baktı.

Kapının tekrar çalınması üzerine Matthew aceleyle koridora çıktı. Bárdur ve Abelsen'in gittiklerini duymuştu, yani sesi çıkaran onlar olamazdı.

Yarı açık kapıyı yavaşça itti ve arkasında bir oturma odası buldu. Eski moda görünüyordu. Mobilyalar Bárdur'un fiyordun diğer tarafındaki evindekilerin aynısıydı ama bu oda daha büyüktü ve çok fazla yaşanmışlık kokuyordu.

Gözüne çarpan ilk şey bir sunak ve üzerinde çarmıha gerilmiş İsa olan büyük bir ahşap haçtı. Bunu beklemiyordu. Ayrıca her birinde uzun beyaz bir mum bulunan iki büyük gümüş şamdan vardı ve her iki mum da yanıyordu. İsa'nın gözleri kafasının içine gömülmüştü ve ağzı öylece açılmıştı.

Titreşen mum ışığında İsa'nın altın rengi teni ve kan damlaları parlıyordu.

Odada, minderinin üzerinde bir rulo bant duran eski püskü bir koltuk vardı. Koltuğun arkasındaki dar kapı ise aralıktı.

Matthew derin bir nefes alarak kendini hazırladı. Kapının arkası aydınlıktı ve içeri girer girmez yatakta yatan iki kadını gördü. Biri yere bakıyordu, diğeri ise uzanmış doğruca ona bakıyordu. Rakel'di bu. Ağzı bantlıydı, bacakları ve kolları da birbirine bantlanmıştı. Uzun zincire bağlı demir bir halka ayak bileklerinden birine geçirilmişti.

Siyah gözleri yalvarırcasına ona bakıyordu ama aynı zamanda yatağın kenarına çökmüş oturan yaşlı kadına doğru başını sallayıp duruyordu.

Matthew'un içgüdüsel tepkisi Rakel'i kurtarmak oldu ama yaşlı kadının ellerini görünce durdu. Her ikisinde de birer el bombası tutuyordu ve yanında da daha fazla el bombası içeren, ince, yeşil, metal bir kutu vardı. Pimler ayaklarının yanında, yerde duruyordu. Bacakları sıskaydı. Bir ayak bileği çok kötü durumdaydı.

"Lütfen," dedi Matthew, dikkatlice bir adım ilerleyerek. "Sana yardım etmeme izin ver." Bütün vücudu korkudan titriyordu. "Onları çok sıkı tutuyorsun, değil mi?"

Kadın başını kaldırıp baktı. Saçları yüzünün iki yanından sarkıyordu. Bir zamanlar muhtemelen sarışındı ama şimdi beyazdı saçları. Matthew yavaşça nefes aldı. Kadın aslında ilk başta sandığı kadar yaşlı değildi ama cansızdı ve gözleri mesafeliydi. Önce kadının bileğine, sonra yataktaki Rakel'e baktı. "Lütfen," diye tekrarladı. "Pimleri almama izin verir misin?"

"Hayır," dedi kadın düz bir sesle ve iki el bombasını da yere bıraktı.

Matthew dönüp kendini oturma odasına attı; henüz yere düşmüştü ki patlama arkasındaki her şeyi paramparça etti.

Kapıdan vuran şok dalgası onu koltuğa çarptı. Kapının menteşeleri yerinden fırlarken, alevler boynunu ve yüzünü korumak için kaldırdığı ellerini sıyırdı.

Patlamadan kaynaklanan sarsıntılar tavandaki sıvanın dağılmasına neden oldu ve Matthew büyük İsa figürünün yere düşüp parçalanmasını izledi. Alevler yatak odasından oturma odasına ulaştığında sıcaklığı hissedebiliyordu ama işitme duyusu neredeyse tamamen kaybolmuştu. Kulaklarına dokundu. Biri kanıyor, ikisi de uğulduyordu. Kendini dizlerinin üzerinde kalkmaya zorladı. Sol serçeparmağı garip bir açıyla dışarı fırlamıştı. Canının acıdığıнын farkındaydı ama yaşadığı farklı acı türleri arasında ayırım yapmakta zorlanıyordu. Ellerinin üstündeki kıllar, ensesindekilerin bir kısmı gibi yanmıştı. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Özür dilerim!" diye hıçkırdı.

İsa'nın kafası kopmuştu ve şimdi koltuğun yanında yatıyordu. Matthew boş gözyuvarları ile açık ağza baktı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Yatak odasındaki yangın sönüyordu ama her yerde hâlâ duman vardı ve boğazıyla ciğerleri yanıyordu. Çarpık serçeparmağına baktı ve onu sıkıca tutup yerine itti. Acı yüzünden bütün bedeni kasıldı.

“Hayır,” diye bağırdı Matthew, sağlam elini yere vurarak. “Hayır, hayır, hayır!”

Ayağa kalktı ve yerde bıçakla bandı buldu. Öksürdü. Her hareket etmeye çalıştığında öksürüğü daha da kötüleşiyordu. Bir bant parçasını kesip kırık parmağına ve yanındaki parmağa sardı; böylece sağlıklı parmak, kırılanı destekleyebilecekti. Ağrı koluna kadar yayıldı ama hareket ederken parmağının desteklenmemesinden iyiydi. Saçlarının kavrulduğu ensesi ağrıyordu. Gözleri dumandan ve yaşlardan yanıyordu.

Yüzünü yatak odasının dar kapısına çevirdi. Sağ gözkapığının sarkık olduğunu hissetti. Sanki ölmüş gibi. Ağzında metal, duman ve çürük tadı vardı, sanki içindeki her şey kötü bir koku yayarak çürümüştü. Yatak odasına dönmek istedi ama patlamadan dolayı kapı aralığında, kapı çerçevesinde, zeminde, duvarlarda ve tavanda oluşan siyah lekeler baktığında ayaklarını zar zor kaldırabilirdi.

Matthew sol elini dudağına götürüp işaretparmağını ısırды. Minik ısırıklar. Defalarca.

Yatak tamamen ters dönmüştü. Geriye kalan her şey is, kan ve insan eti parçalarıyla kaplı duvarlara fırlamıştı. Dizlerinin bağı çözüldü ve onu tamamen yere yığılmaktan alıkoyan tek şey isli kapı çerçevesi oldu. Ağzı açıktı ve zar zor titrek nefesler alıyordu.

Parmakları sağ elindeki bıçağı kenetlenmişti.

Döndü ve oturma odasından koşarak çıktı.

Etrafına bakmadan ilerlemeye devam etti. Koridorda koştu; bacakları çalışıyor, beyni onlara eşlik etmiyordu. Bárdur onu mutfağı sürüklediğinde Viktor’un giysisinden damlayan su birikintileri ile hücrelerin yanından geçen su izlerini takip etti. Biraz ileride, hasarlı bir kapının arkasında iz kayboldu.

Muşamba zeminli, soyunma odasına benzeyen odanın ışığı yanıyordu.

Zeminin birçok noktasında kan lekesi vardı ve lekeler hem koridora açılan kapıya hem de odanın uzak tarafındaki çift camlı kapıya kadar uzanıyordu.

Camın arkasında, havuzdaki suyun parıldadığını görebiliyordu. Kapıları açtı ve açar açmaz da elleri arkadan bağlı şekilde yerde yatan Arnaq ve Tupaarnaq'ı gördü. Tupaarnaq'ın ağzı gibi bacakları da birbirine bantlanmıştı.

Matthew, Tupaarnaq'ın omzunu tutarak, "İyi misin?" diye bağırdı.

Genç kadın başını onaylar anlamda salladı ve bandın ardından bağırarak bir şeyler söylemeye çalıştı.

Matthew diz çöküp ağzını kapatan bandı dikkatlice çıkardı.

"Arnaq'ı dışarı çıkar!" diye hırıldadı Tupaarnaq.

"Şimdi mi?"

Tupaarnaq başını salladı. "Çıkmalıyız... hemen... Sadece biraz soluklanmam lazım... Havuz cesetlerle dolu... Dışarı çıkmalıyız. Şimdi."

Matthew öksürürken ciğerleri sanki itiraz ediyordu.

"Her an geri gelebilirler."

"Sanırım Abelsen ve Bárdur yerüstüne çıktılar."

"Tek sorunumuz onlar değil," dedi. "Arnaq'ı hemen çıkar. Bir dakika içinde kendimi toparlarım."

"Tamam," dedi Matthew ve Tupaarnaq'ın elleriyle bacaklarını çözdü.

"Ölüler havuzunun yanına yaklaşmana izin yok, iblis."

Matthew dönüp kapıya baktı. İki kızıl saçlı kadın onlara sert bir şekilde bakıyordu. İçlerinden biri kıkırdadı. İkisi de sıska ve solgundu. Yirmili yaşlarının sonlarındaydılar.

İçlerinden uzun olanı, "Burası sadece ölüler için," dedi.

"Ölüler havuzu mu?" dedi Matthew suya bakarak.

"Evet," dedi uzun boylu olanı, sesi sanki birini taklit ediyormuş gibi garipti. "Kızlar havuza, erkekler ise mideye gider."

İkisi de kıkırdadı, özellikle küçük olan.

Matthew kaşlarını çatarak ayağa kalktı.

Daha kısa olanı, “Sen yukarıdan gelen bir iblissin,” dedi. Kendi sözlerinden korkmuş gibi başını iki yana salladı.

Uzun boylu olan, “İblisler ölmeli,” dedi.

Tupaarnaq ayağa kalkıp Matthew’un yanına geçti.

“Saçmalıklarınızdan bıktım,” diye söylenen Tupaarnaq etrafına bakındı. Sonra Matthew’u iki kızıl saçlı kadına doğru iterken, bir paspas almak için geri çekildi. Matthew dengesini kaybederken kadınlardan birini yere düşürdü, Tupaarnaq ise diğerini paspasla vurarak yere serdi. Olabil-diğince sert bir şekilde kadınların böğürlerine ve bacakla-rına tekme attı.

İki kadın da isterik çıgıllar attı.

Uzun boylu olanı, “Tanrı senin hakkından gelecek ve seni ateş çukuruna atacak,” diye tısladı. Dudakları öfke-den titriyordu ama aynı zamanda delicesine gülümsüyor-muş gibiydi. Sanki gerçekten Tanrı’nın şu anda Matthew ve Tupaarnaq’ı böcek gibi ezmesini bekliyordu.

“Suya girin,” diye bağırdı Tupaarnaq, paspasla vurup onları suya doğru iterek. Yüzlerini hedef alarak onlara sert bir şekilde vurdu. “Gidin de ölümlere katılın.”

Uzun boylu olanı paspasa uzandı ama Tupaarnaq hızlı davranıp onu göğsünden öyle sert bir şekilde itti ki kadın neredeyse havuza düşecekti.

Matthew, Arnaq’ı odadan dışarı sürüklemeyi başardı ve Tupaarnaq da arkalarından onlara yetişti. Kapıyı kapat-tı ve hemen paspası iki büyük kulptan geçirerek kadınları kapana kısırdı.

Kızıl saçlı kadınlar öfkeyle cama vuruyordu. Dişleri görünüyor, gözleri nefretle parlıyordu. Kısa olanı sırtıttı ve çıgılık atıp Tanrı’nın gazabı hakkında bağırırken başını iki yana salladı.

Matthew onların parlak turkuaz gözlerine baktı.

“Hadi!” dedi Tupaarnaq, onun omzuna vurarak. “Arnaq’ı yukarı çıkaralım. Diğerleri nerede?”

Matthew, Tupaarnaq’a dönerek, “Malik ve Viktor mut-fakta yatıyorlar,” dedi. “Viktor öldü.” Gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. “Rákel...” Boğazındaki tükürük yoğunlaştı ve konuşamaz hâle geldi.

“Patlamadan mı?”

Matthew başıyla onayladı.

Tupaarnaq dudaklarını birbirine bastırdı ve parmak uç-larını dikkatlice onun başının arkasındaki yanmış saçların-da gezdirdi. Daha sonra bantlanmış parmaklarına baktı. “Patlamayı hissettim. Duydum da.” Tereddüt etti. “Rakel miydi?”

“Bu...” Vücudunun üst kısmı kasıldı. Birkaç kez nefes verdi. “Hiçbir şey kalmadı... O... o...” Tekrar başını iki yana salladı. “Çocukları...”

Tupaarnaq derin bir iç çekip Matthew’un kolunu sıktı. “Hadi, kız kardeşini ve Malik’i buradan çıkaralım.”

*

Kasabadaki yangının gürültüsü hâlâ o kadar yüksekti ki Matthew ve Tupaarnaq, Arnaq’ı çamaşırhaneye götürdük-lerinde diğer tüm sesleri bastırıyordu. Arnaq çok zayıf düş-mesine rağmen dar basamaklarda onu taşırlarken destek olabilecek kadar bilinçli kalmayı başardı.

Tupaarnaq alçak sesle, “Dışarıda biri var,” dedi ve diz-lerinin üzerine çöktü. Matthew da Tupaarnaq gibi içgüdü-sel olarak eğilip kırık pencerelerden dışarıya baktı. Dışarı-dan gelen gürültü ve duman yoğundu.

Tupaarnaq uzun bir tahta parçasına uzandı ve saldıрма-ya hazır bir şekilde onu kendisine yakın tuttu.

“Bekle,” dedi Matthew, hâlâ çömelerek ovaya bakan pencerelerden birine doğru ilerledi. “Mavi bir Lynx helikopter görüyorum... NATO Arktik Komutanlığı’ndan olmalı.” Dışarı çıktı ve terk edilmiş kasabanın merkezindeki eski ofis bloğunun yanında duran asker ve polisleri gördü. “Hey,” diye bağırdı kollarını sallayarak. “Buradayız!”

ÖLÜM VE ÇOCUK

NUUK, BATI GRÖNLAND, 28 EKİM 2014

Haç yüzünün önünde bir sarkaç gibi ileri geri sallanıyordu. Zinciri uzattığı kolunda tuttu ve haçın monoton yolculuğunu takip etti. Annesinindi. Ayrıldıklarında vermişti ona. Nedenini bilmiyordu çünkü kendini bildi bileli bunu takıyordu.

Yeni kadını yatağa zincirlemelerinden kısa bir süre sonra bunu ona vermişti. Babası annesine bakmış ve şöyle demişti: “Hareket etmekte özgürsün, kadın. Kalk, yatağını al ve yürü.” Annesi olduğu yerde kalmıştı. Başını kaldırıp bakmamıştı bile. Ancak Símin, annesinin gözlerinin kendisinin üzerinde olduğunu hissetmişti ve sonra annesi haçı ona vermişti.

Símin terk edilmiş mağaradaki granit tavanı inceledi. Büyük ve soğuk bir odaydı burası. Uzun zaman önce ana kayaya oyulmuştu. Kjeld eskiden insanların barut depoladığını söylemişti. Símin’in haçı tutan eli düşüverdi. Onlar ayrılırken Kjeld annesine yeşil, metal bir kutu vermişti. Belki de bu yüzden annesi haçı ona vermişti. Sonra aniden duman çıkmış ve her şey değişmişti. Babası, Símin’in artık gitmesi gerektiğini söylemişti. Kristina ve Solva’yı bulmaya zamanları yoktu. Babası onların son birkaç günün kur-

banları olduğunu söylemişti. Símin İncil’de son günlerin kurbanları hakkında bir şey olduğunu hatırlamıyordu ama babası, çocuklarını Tanrı’nın ellerine bırakmaktan korkanların Tanrı’nın gücünü inkâr ettiğini söylemişti. *Tanrı bizi sınıyor, oğlum ve biz kimiz ki onun yöntemlerinden şüphe edelim?* Babası yeni biriyle evlenecekti. Símin bu kadarını biliyordu. Kjeld bundan emin olacaktı.

Annesi özgürdü.

Solgun, sıska adamın yüzüne bir gülümseme yayıldı. Arnaq onundu. Babası öyle demişti. Kjeld onu alabileceklerini söylemişti. Elini çantasına soktu ve Arnaq’ın yırtık bluzunu buldu. Kokusu sinmişti üzerine. Kokudan memelerini hissedebiliyordu. Yumuşacıklardı. Sıcaklardı. Hızlı ve kesik kesik nefes almaya başladı. Penisi pantolonunun içinde sertleşti ve elini ona bastırıp sertçe sıktı. Arnaq onundu. Sadece onun. Eve geldiklerinde ona tekrar dokunacaktı; memelerini ısırp emecekti. Penisini o kadar sert sıktı ki canı acıdı. Ama önce bir hafta mağarada kalması gerekiyordu. Kjeld öyle söylemişti. Kjeld onlarla gelemeyeceğini söylemiş, babası da evin koridorlarında dolaşamayacağını belirtmişti, böylece kendisini su, yiyecek ve battaniyeyle mağarada bulmuştu. Burada kal, demişti Kjeld. Dışarı çıkma. Babası dışarıda iblislerin olduğunu söylemişti. Hepsi iblisti. Babası gözlerinden ateş saçıyordu. İblisler evimizi yaktı ama Kjeld iblisleri yakalayacak. Onları intikam için, büyük ve şiddetli bir gazapla öldüreceğiz. Sen burada bekle.

Yanında babasının eski, siyah İncil’i vardı. Bir de annesinin haçı. Penisini ovuşturdu ve Arnaq’ın bluzunu burnuyla ağzına bastırdı.

“Tanrı fahişeyi yarattı,” diye inledi, İncil’e bakarak. “Bakire bereketli olacak.”

Mağaraya açılan demir kapının dışında bir ses duydu. Símin kasıklarını ovuşturmayı bıraktı ve bluzu tutan elini indirdi.

Kendini ham kaya duvara bastırđı ve ses bu kez daha yüksek bir şekilde tekrar duyulduğunda yere kıvrıldı. Kapıda birisi vardı. Hayatta olan biri. İncil'e ve solgun eline baktı. Arnaq'ın bluzunu bir kenara atıp onun yerine annesinin haçını aldı.

“Ölümün gölge vadisinde yürüsem de hiçbir kötölükten korkmayacağım,” diye fısıldadı kendi kendine, demir haç derisini kesecek kadar sert tutuyordu. “Çünkü sen benimlesin; kudretin ve asan, beni teselli ediyor.”

Şimdi içeriye giren adamı görebiliyordu. Açık kapıdan vuran ışıktta dolaşıyordu. Adam kirliydi. Kıyafetleri yıpranmış, perişan hâldeydi. Yüzü ve saçları da kirliydi.

Haç, Símin'in elinin derisiyle etini kesti. Gözlerini kapattı ve zevkten inledi. Tekrar sıktı. Haç bir kez daha avucuna battı. “Rab benim çobanımdır,” diye inledi usulca. Avucu kanamaya başladı. “Sonuçta o benim için günahın bedelini ödedi.”

“*Aluu?*” dedi adam Grönland dilinde.

Símin aniden başını kaldırıp haç sıkmayı bıraktı. “Bana bakma,” diye fısıldadı yavaşça.

Adam karanlığın derinliklerine doğru adım atarak onunla konuşmaya başladı. Bir iblis gibi konuşuyordu. Sözleri tuhaftı ve Símin'e peltekmiş gibi gelmişti. Símin'in gözleri irileşti. Belki adamın dili çatallanmıştı? Peltek konuşan, pis bir iblisti belki?

Adam ona yaklaşırken konuşmaya devam etti.

“Bana bakma,” dedi Símin, bu sefer daha yüksek sesle. Kanlı eliyle ağzını kapattı.

“Ah, sen Danimarkalısın,” dedi iblis. “Evsiz Danimarkalı olduğunu düşünmüyordum.”

“Bana bakma,” dedi Símin öfkeyle ve ayağa kalktı.

“Kafan mı iyi?” diye sordu iblis. Kahkaha atarken yüzü buruştuğunda, tütünden kahverengileşmiş dişleri ortaya çıktı.

Símin öne doğru bir adım attı ve adamı tek darbeyle yere serdi. Adam peltek, tiz, şeytani diliyle uluyup ciyakladı.

Símin adama baktı. Öyle bir bağıırıyordu ki, yakında tüm mağara iblislerle dolacaktı. Ufak tefek adamın üstüne çıkıp göğsüne oturdu. İri elleriyle adamın kafasını yakalayıp parmaklarıyla kafatasını sardı. Başparmakları ise adamın gözlerine uzanıyordu. Adam acıdan korkunç bir çığlık atıp tekmeler savurduysa da ona uzanamadı ve Símin dizini adamın üst kollarının ikisine de bastırdı.

“Bana... Bakma... İblis!” diye bağırdı Símin. Başparmakları daha ileri gidemeyene kadar adamın gözlerine girmeye devam etti.

NUUK, BATI GRÖNLAND, 29 EKİM 2014

Çok sayıda güzel ulusal kıyafet rengârenk parılıyordu. Her kadın kırmızı ve fok derisi giyyordu; boyunlarından göğüslerine kadar uzanan geniş inci yakalar ise hepsinde farklıydı.

Beyaz tabut altı polis memuru tarafından taşınıyordu. Paneeraq elinde uzun, beyaz bir haçla tabutun önünde yürüyordu.

Matthew cenazeye katılanlara baktı. Alaydaki erkeklerin çoğu beyaz yağmurlukla siyah pantolon giyyordu ancak birçoğu da onun gibi günlük kıyafetler içindeydi.

Kiliseden uzaklaşan eğimli çakıl yolda birbirine yakın yürümek zorunda kaldılar. Matthew'un hoşuna gitmeyecek kadar yakın. Pek çok kişi Jakob'a veda etmeye gelmişti; Jakob'ın kırk yıl önce Nuuk'tan kaçtığı göz önüne alındığında, bu durum Matthew'u şaşırtmıştı. Buna rağmen kilise girişlerine kadar tıka basa doluydu.

Cenaze töreni başlamadan önce, Paneeraq ve Else de dahil olmak üzere pek çok kadın Jakob'ın tabutunun yanından geçip tabuta bir öpücük verdi.

Matthew kilisede Arnaq ve Else'in yanında oturuyordu. Arnaq'ı hastaneden çıkarmışlardı. Tuzlu su ve yiyecek verildikten sonra fiziksel olarak toparlanmıştı.

Helikopterle Færingehavn'dan Nuuk'a uçtuktan sonra işler hızla ilerlemişti ve ortalık nihayet durulmaya başladığında, Matthew yirmi dört saatini kendine ayırmıştı. Tupaarnaq, Jakob'ın evinde Paneeraq'la birlikte kalıyordu ve Arnaq hastanedeydi. Malik de öyle.

Matthew, Nuuk'un ortasındaki bir kayanın üzerinde bulunan köşeli beyaz kiliseye baktı. Kiliseye giden yolun hemen altında Mutten adlı bar ve onun yanında da Briggs'in çalıştığı ofis vardı. Caddenin karşısında büyük, pas kahverengisi TelePost binası, bir kafe ve mavi toplantı salonu bulunuyordu.

Barın yanında bir adam bağırarak Grönland dilinde bir şeyler söyledi ama hedefi cenaze katılımcıları değildi.

Tabutun parlak cilası öğle güneşinin keskin ışınları altında parlıyordu. Danimarka'dan adli patologların gelmesini beklerken Jakob'ın cenazesi ertelenmişti ama artık zamanı gelmişti.

Ayının büyük kısmında, özellikle de ilahiler sırasında, Matthew'un yanaklarından gözyaşları süzüldü. Bir sonraki cenaze Rakel'in cenazesi olacaktı ve Matthew şimdiden çocuklarının annelerinin tabutunun yanında durduğunu gözünün önüne getirebiliyordu.

Birisi Matthew'un kolunu tuttu.

“Daha ayrıntılı bir taslağa ihtiyacımız var,” dedi editörü. Matthew yavaşça başını salladı.

“Düşünüyordum da... Beni tanırsın, Matthew. Senin bu iş için en iyi adam olduğunu düşünüyordum, bu yüzden dün seninle iletişime geçemediğim için işi beklemeye aldım.”

“Hayır, ben...” Matthew tereddüt etti. “Biraz molaya ihtiyacım vardı.”

Editörü başını salladı. “Seni suçlamıyorum. Görüyorsun, Rakel ve bunun gibi şeyler hakkında yazmıştık ama

keşfettiğin yeraltı sığınağı hakkında da büyük bir makale istiyoruz.”

Matthew’un bakışları tabutu taşıyan altı kişiden ve önlerindeki tabuttan dar yola kaydı. Tabutu Nuussuaq’taki mezarlığa götürmek için bir cenaze arabası bekliyordu; oradaki küçücük toprağa gömülecekti. Matthew, “Panee-raq’ın taşıdığı haç,” dedi. “Onun mezarına mı konacak?”

“Hı?” Editörü önce tabuta, sonra da önlerinde yavaşça hareket eden haça şaşkınlıkla baktı. “Evet, haç... Evet, bu yerel bir gelenek.”

Matthew dikkatini tekrar editörüne çevirdi. “Şuna bir göz atmak isterim.”

Editörü şaşkınlıkla geriye baktı. “Haça mı?”

“Makale ve Færingehavn’daki her şeye.”

“Ah, güzel... Bunu duyduğuma gerçekten çok sevindim. Böyle olmalı... Solva ve Kristina hakkında da yazacaksın değil mi? Tünellerden sürükledikleri o iki çılgın kadın. Onları gördün mü?”

Matthew iki kaşını da kaldırdı. “Evet, onları gördüm ama önce Ottesen geri döndüğünde onunla konuşmam gerekiyor. Abelsen, Bárdur ve oğlu bildiğim kadarıyla kaçmayı başardılar, bu nedenle devam eden bir soruşturma hakkında ne yazmamıza izin verildiğinden emin değilim.”

“Tamam,” dedi editörü, sonra ekledi: “Oğlunun fazla uzaklaştığını düşünmüyorum.”

“Gördüm,” dedi Matthew. “Ana sayfanızda.”

Editörü yüzünde memnun bir ifadeyle, “Evet, o hikâyeyi hızlı bir şekilde yüklemeyi başardık,” dedi. “Eski bir sanayi bölgesinde, iblisler hakkında söylenip duran beyaz saçlı, solgun bir adam tarafından gözleri yuvalarından çıkarılmış bir düşkünün ortalıkta sendeleyerek çılgınlık atarken bulunması her gün görülen bir şey değil.”

“Bu Símin olmalı,” dedi Matthew.

“Simin? Adı Símin mi? Polis bunu henüz doğrulayamadıklarını söyledi.”

Matthew başını iki yana salladı. “O zaman söylediğimi unut.”

“Bekle.” Editörü yan tarafına döndü. “Sadece Bjørn’u yakalamak istiyorum... Ondan resmi bir fiyat teklifi almamız gerekiyor.”

Matthew patronunun polis şefine ulaşana kadar geçit töreninde çaprazlamasına geriye doğru ilerlediğini gördü.

Cenazedekilerin çoğu artık durmuştu. Tabut cenaze arabasına yükleniyordu ve Paneeraq haçı onun yanına koydu.

“Merhaba...”

Matthew kalın sesi hemen tanıdı. “Merhaba, Briggs.”

Uzun boylu, iri yapılı adam, “Cenazeler insanı her zaman düşündürür, değil mi?” dedi dalgın bir tavırla. “Özellikle bunun gibi bir cinayet; sence de çok anlamsız değil mi?”

“Evet,” dedi Matthew yavaşça. “Jakob’un geçmişi yüzünden öldürüldüğünü tahmin ediyorum ama nedeni ne olursa olsun, seksen üç yaşında bir adamı öldürmenin hiçbir anlamı yok.”

“Doğru,” dedi Briggs, gözleri artık cenaze arabasında idi. “Asla geçmişi kazıp çıkarmamalı.”

“Bu...” Matthew başını iki yana salladı. Briggs’e ne demek istediğini açıklayacak enerjisi yoktu.

“Son konuştuğumuzdan beri Tom’dan bir haber aldın mı?” diye sordu Briggs. “Onunla konuşmayı çok isteriz ve sonuçta ona uzun zaman önce bir gün gelip bir şeye ihtiyacın olursa sana yardım edeceğime dair söz verdim.”

“Tek kelime duymadım,” dedi Matthew hemen. “Yine sırra kadem basmış gibi görünüyor.”

“Gerçekten emin misin? Neyse, ortaya çıkacak, görürsün.” Briggs, Matthew’un omzuna hafifçe vurdu. “Her şey ters gitmeden önce baban iyi bir adamdı. En iyi arkadaşım dı Portland’da.”

Matthew sertçe başını aşağı yukarı salladı. Babasını Abelsen ve Bárður hakkında uyarmak için Ittoqqortoormiit'e gidecekti ama bu bilgiyi Briggs'le paylaşmaya gerek yoktu. Briggs ve ABD Ordusu'nun da Tom'u ele geçirmek konusunda çok istekli olduğu açıktı, ancak Matthew önce onunla tanışmak istiyordu. Her taraftan duydukları göz önüne alındığında, babası kolaylıkla ABD'de çok uzun bir hapis cezasına çarptırılabilirdi.

Paneeraq, “Mezarlığa bırakalım ister misin?” diye sordu Matthew’a. “Karlo’nun kuzeniyle arabaya bineceğim, birkaç kişilik daha yer var.”

“Hayır, teşekkür ederim.” Matthew boğazını temizledi ve yavaşça meydandan uzaklaşıp Brugseni ile Hans Egede Oteli’nin arasındaki kavşağa giden yola sapan cenaze arabasına baktı. “Arnaq’ı cenazeden hemen sonra eve götüreceğime söz verdim, böylece dışarıda çok fazla zaman geçirmeyecek. Ama hemen sonra gelirim yanınıza. Malik’in arabasını dairemin önüne park ettim.”

Arkalarında kilisenin yanına dikilen bayrak yarıya inmiş, yüksek direğin tepesinde dalgalanıyordu.

Editörü arkadan geldi ve geçerken Matthew’a, “Yarın ofiste görüşürüz, değil mi?” diye sordu.

“Evet, orada olacağım,” dedi Matthew. Göz ucuyla Briggs’in Paneeraq’a başsağlığı dilediğini görebiliyordu. Birkaç gün sonra sıra Rakel’e geldiğinde, tekrar burada olacaklardı. Çocuklarına başsağlığı dileycekler miydi? İnsan bir çocuğa nasıl başsağlığı dilerdi ki? Anneni, onu paramparça eden birkaç çılgın aptala götürdüğüm için üzgünüm; bu yüzden tabuta koyacak ya da veda edecek bir şey de yok?

Matthew’un şakaklarındaki zonklama, mavi plastik desteğin arkasına gizlenmiş kırık parmağının içine doğru devam

ediyordu. Viktor'un cenazesi de burada yapılacaktı ama onu pek iyi tanıımıyordu. Canını yakan Rakel'di. Onun ölümü, henüz iyileşmeye başlayan eski yaraları açmıştı.

“Matt?” diye seslendi Arnaq ona. “Gitme zamanı geldi mi?”

“Evet, seni eve götürelim hadi.”

Esir tutulduğu hafta boyunca Arnaq'ın yüzü oldukça zayıflamıştı. Gözleri de değişmişti. Dayanabilmesi için kolunu ona uzattı.

“Kendi başıma yürüyebilirim,” dedi Arnaq, hâlâ kilise otoparkının uzak ucunda toplanmış hâldeki çok sayıda insana bakarken. “Tupaarnaq nerede?”

“Jakob'da... Yani onun evinde. Cenazelerden ya da insanlardan hoşlandığını sanmıyorum.”

Arnaq asfalta baktı. “Artık ben de hoşlanmıyorum ama Tupaarnaq çok sert...”

Yolun karşısına geçtiler. Matthew'un kendi dairesi bulundukları yerden sadece kısa bir yürüyüş mesafesindeydi ama belediye binasının arkasındaki merdivenlerden, Else'in Radiofjeldet'in tepesinde bulunan alçak konut bloklarındaki dairesine çıkıyorlardı.

Diğer taraftaki geniş kaldırıma henüz ulaşmışlardı ki gri kapüşonlu, uzun boylu, zayıf bir adam Matthew'u göğsünden sert bir şekilde itti.

“Hey,” diye bağırdı Matthew. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Sen aptal falan mısın?” diye ekledi Arnaq. “Önüne bak biraz.”

Matthew onu susturmak için elini kaldırdı. Adamın yüzü kapüşonuyla yarı gizlenmişti ama solgun teni ve turkuaz gözleri Matthew'un kanını dondurdu.

Genç adam, Arnaq'ın koluna uzandı ve Arnaq onun yüzünü görünce çığlık atmaya başladı.

Genç adam bir bıçak çıkarıp kızın boğazına dayadı ve onu kendisiyle birlikte belediye binasına doğru sürüklemeye başladı.

“O benim,” dedi Símin öfkeli, hırıltılı bir sesle. “Bana ait! Kjeld öyle söyledi... Burası pis. Onu mahvedeceksin.”

Geri geri ilerlemeye devam etti.

“Símin!” Matthew onlara doğru koştu. “Birini seninle olmaya zorlaman aşk değildir; seçim yapmakta özgür olmaları gerekir.”

“İblis,” diye alay etti Símin. Bıçak Arnaq’ın boğazına o kadar sert bastırılıyordu ki Matthew kızın derisinden akan kanın damladığını görebiliyordu. Símin, “Buradaki hepimizin vurulması ve Tanrı’ya kurban edilmesi gerekiyor,” diye bağırdı.

Arnaq tökezleyince Símin onu dengelemek zorunda kaldı. Genç kızın gözyaşları yanaklarından akıyordu.

“Korkma,” diye fısıldadı Símin onun kulağına. “Çünkü ben seninleyim... Seni Tanrı’nın gücüyle destekleyeceğim.”

Cenazedekilerden birkaçı yolun karşısına geçmeye başlamıştı ve yakınlarla bir araba yaklaştı. Matthew onlara mesafelerini korumalarını işaret etti. Hiçbirinin Símin’in nasıl bir insan olduğu ve ne kadar aykırı düşündüğü hakkında en ufak fikri yoktu.

Birisi bağırmaya başladı.

Símin, giderek büyüyen ve yaklaşan izleyici topluluğuna çaresizce baktı. “Tanrı bu şekilde yaşarsanız ölmeyi hak ettiğinize karar verdi,” diye azarladı onları. Değişen sesinde artık alay tınısı yoktu. Arnaq’a, “Beni bunun için mi kurtarmak istedin?” diye sordu. “İnsan kılığına girmiş iblis sürüleri için mi?”

“Bu...” Arnaq konuşmakta zorlandı ve birkaç kez yutkunmak zorunda kaldı. “Canım yanıyor, Símin... Bırak gideyim.”

Símin ürperdi. Ağzı açıldı, gözleri titriyordu. “Senin dünyan bu mu?”

“Bırak gideyim,” diye yalvardı Arnaq. “Símin, lütfen bırak beni.”

Genç adam onu daha da sıkıca tutup vücudunu kendisine bastırdı. Nefesi ağır ağır Arnaq’ın kulağın vuruyordu.

“Bırak onu hemen,” dedi Matthew. Kapüşonun altındaki Símin’in gözlerine bakmaya çalıştı ama delikanlı bakışlarını kaçırıp duruyordu. “Sana yardım edebiliriz... Özgür olabilirsin.”

“O bana ait,” dedi Símin. Sesi tekrar küçümseyici bir tınıya bürünmüştü.

O anda Briggs, Matthew’un önüne çıktı.

Matthew onu durdurmak için kolunu uzattı ama Briggs daha hızlıydı ve çoktan Símin ile Arnaq’a ulaşmıştı. Kısa bir an için Símin’in gözleri duruldu ve yüzüne bir gülümseme yayılmaya başladı. Daha sonra Briggs yüzüne attığı tek bir yumrukla onu bayılttı.

Arnaq kendini kurtardı ve ona sarılıp sımsıkı tutan Matthew’a koştu. Else ağlayarak gelip ikisini de kucakladı.

Briggs, baygın hâldeki Símin’i neredeyse hiç çaba harcamadan kaldırdı ve omzuna attı. “Bu adamı yaralıların yanına götüreceğim ve polis gelene kadar orada kalacağım.”

Matthew başını onaylar anlamda salladı. Dudaklarını birbirine bastırdı ama sonra kısaca gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

EN UZAK KASABA

ITTOQQORTOORMIIT, DOĞU GRÖNLAND, 30 EKİM 2014

“Uyuyor musun?”

Matthew başını iki yana salladı. Yüzünün sol tarafını küçük helikopterin pencerelerinden birine dayamıştı. “Hayır, sadece manzarayı izliyorum. Akıllara durgunluk verici.”

Ittoqqortoormiit’e giden yol Nuuk’tan o kadar farklıydı ki Matthew bir huzur ânı yaşadı. Rakel’in ölümü ve Sîmin’in saldırısından sonra zihni büyük bir karmaşa içindeydi. Jakob’ın cenazesinin ertesi günü Ittoqqortoormiit’e gitmek zorunda kalması da pek yardımcı olmamıştı. Bu ıssız kasabaya yalnızca salı ve perşembe günleri uçuş vardı, ayrıca Abelsen’in Tom’u bulma tehdidini yerine getirip bizzat oraya gitmiş olması ihtimaline karşı salı gününe kadar beklemek istememişti.

Helikopter küçük kasabanın üzerinde uçtu. Etraflarındaki her şey kalın bir kar tabakasıyla kaplıydı ve kayalık sahil boyunca geniş buz şeritleri denize uzanıyordu. Açık sularda metrelerce genişliğinde buz kütleleri vardı ve sadece fiyortlar ile körfezlerin değil, tüm denizin donma sürecinde olduğu açıktı.

“Nuuk’a kıyasla burası ne kadar kuzeyde?” diye bağırdı Matthew, omzunun üzerinden. Pervaneler küçük kabinde gürültü yapıyordu.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Tupaarnaq. “Oldukça fazla sanırım.”

Pilot, “Batı kıyısında Ilulissat’la aynı seviyedeyiz,” diye bağırdı. “Fakat buradaki manzara daha sert.”

Matthew helikopterin yaklaşık elli metre aşağısında yarıya kadar kara gömülmüş dağınık, parlak renkli evlere baktı.

“Ve bu yıl kış da erken geldi,” diye ekledi pilot.

“Buranın şimdiye kadar bütün gün karanlık olmasını bekliyordum,” diye bağırdı Matthew.

“Hayır,” diye karşılık verdi pilot. “Fakat uzun sürmeyecek; yirmi gün sonra hava yedi yirmi dört karanlık olacak.”

“Seksen yedi numaralı evin nerede olduğunu biliyor musun?”

Pilot başını iki yana salladı.

Yardımcı pilot, “Kiliseyi görebiliyor musun?” diye bağırdı.

Matthew kasabaya baktı ve kilise olduğunu düşündüğü şeye odaklandı. “Evet.”

“Yokuşta üç ev, sonra sağda bir ev sayın. Mavi olan orası.”

“Hah, bu çöplükte üçten fazla ev yok,” diye umursamaz bir tavırla alay etti Tupaarnaq.

*

Yarım saat kadar sonra seksen yedi numaranın önündeydiler. Küçük bir evdi ama kasabadaki en küçük ev değildi ve yardımcı pilotun söylediği gibi maviydi. Pencere-lerin hiçbirinde ışık yoktu ama neyse ki gün ışığı henüz tamamen kaybolmamıştı.

Tupaarnaq sırt çantasını karların üzerine bıraktı ama tüfeğini omzuna astığı çantada tuttu. “Biri kapıyı zorlamış.”

Matthew kaşlarını çatarak daha yakından baktı. Tupa-
rnaq haklıydı. Kapı hafif aralıktı ve sapı hasarlı görünü-
yordu. Kapıyı dürttü. Arkasında ikisine yetecek kadar yer
olan küçük bir salon vardı.

“Babanın burada yaşadığını mı düşünüyorsun?” diye
sordu Tupaarnaq, sırt çantasını alırken. Onu koridora fırla-
tıp karşılarındaki yan kapıya doğru devam etti. Hareket et-
tikçe botlarından ve pantolonundan etrafa kar saçılıyordu.

Matthew kendi sırt çantasını onunkinin yanına bıraka-
rak onu takip etti. “Botlarımızı çıkarmalı mıyız?”

Tupaarnaq kapıyı açarken başını iki yana salladı. “Ha-
yır, burası boş gibi.”

Matthew belirgin bir şekilde huzursuz hissetmeye baş-
ladı. “Abelsen, Tom’u bulmayı başarsaydı bunu duyacağı-
mızı düşünmüyor musun? Yani burada sadece dört yüz kişi
yaşıyor, eğer öyle bir şey olsaydı birileri mutlaka bilirdi,
değil mi?”

“Bence burada hemen hemen her şeyden kurtulabilirsin.”

Oturma odası sade bir şekilde döşenmişti. Eski kanepeler
bir duvarı kaplıyordu. Ayrıca iki tekli koltuk, bir kitaplık
ve bir sehpa vardı, bu da biraz daha fazla yer bırakıyordu.
Kanepede bir de yorgan vardı ve sanki birisi orada düzenli
olarak uyuyormuş gibi duruyordu.

Kanepenin bir ucunda eski çini soba yer alıyordu.
Matthew sağ elini dikkatlice fayanslardan birine koydu.
Odadan bile daha soğuktu. Tekrar etrafına baktı. Sehpa-
nın üzerinde birkaç dergi, kitaplıkta da birkaç kitap vardı.
Birisi kanepenin minderine bir kazak bırakmıştı.

Kanepeye yürüyüp kazağı aldı. Kaba iplikten örülmüş
kalın bir kazaktı ama yine de yumuşaktı. Kazağı yüzüne
bastırdı ve burnundan nefes alarak havayı liflerin üzerinden
ciğerlerinin her köşesine çekti. Babasını son gördüğünden
bu yana çok zaman geçmişti. Tom’un kokusunun kazağa

sinip sinmediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama kesinlikle insan kokuyordu; bir erkek.

Matthew kendini kanepeye bıraktı. Bir eliyle kazağı tutarken diğer eliyle yavaşça yorganı çekiştiriyordu. Bir yanı ağlamak istiyordu ama aynı zamanda öfke de hissediyordu.

“Neden oyalanıyorsun?” diye sordu Tupaarnaq, kapı aralığından oturma odasının yanındaki odaya bakıyordu. “Buraya gelmen gerekiyor.”

“Tamam,” dedi Matthew, dalgın bir ifadeyle. “Sadece yapmam gerekiyor...”

“Acele et,” dedi Tupaarnaq ve yan odaya ilerleyip gözden kayboldu. “Burada küçük bir laboratuvar var.”

“Ne?” Matthew kaşlarını çattı. Briggs’in Thule deneyi ve haplarla ilgili anlattıkları birdenbire çok gerçekçi geldi.

“Ama neden birinin kapıyı zorladığını anlamıyorum,” diye devam etti Tupaarnaq. “Çünkü hiçbir şeyin çalındığını düşünmüyorum... Her şey olması gerektiği gibi görünmüyor... Görebildiğim kadarıyla.”

“Vay canına.” Matthew kapı eşiğinde durdu. “Bunu beklemiyordum.”

“Evet, ben de.”

Matthew şaşkınlıkla odaya baktı. Oturma odasından daha küçüktü ama içine çok daha fazlası tıkılmıştı. Ortada iki yemek masası vardı. Birinde birkaç uzun kâğıt yığını, birkaç kitap, kutu, plastik küvet ve birkaç cam şişe duruyordu; diğerinde ise ince dosyalar, tükenmez kalem, kasası ve monitörüyle birlikte eski bir bilgisayarla karışık bir kâğıt karmaşası vardı.

“Biri kesinlikle bu odayı aramış gibi görünmüyor,” dedi Matthew.

“Hayır, ayrıca çalıntı malları Grönland’da satamazsın. Herkes onların nereden geldiğini anlar.” Matthew kutularla küvetlerin olduğu masaya doğru yürüdü. Pek çok farklı türde kimyasal vardı ve birçoğu etiketsizdi.

“Neden hepsini incelemiyoruz?” diye önerdi Tupaarnaq.

Matthew başıyla onu onayladı. “Evet, neler bulabileceğimize bir bakalım.” Odadaki tek pencereden dışarıya baktı. Pembe bir ışık vardı. “Ayrıca kasabada bir tur atıp babam hakkında bir şey bilen var mı öğrenmeliyiz,” dedi. “Hem geçen gün Abelsen ile Bárdur’un burada olup olmadığını sorarız.”

“Evet.” Tupaarnaq çoktan incelemeye başlamıştı. “Ne arıyoruz?”

Matthew bilgisayarın yanındaki kâğıtları inceleyerek, “Güzel soru,” dedi.

“Pekâlâ...” Tupaarnaq aramayı bırakıp ona döndü. “Ben evin geri kalanını kontrol edeceğim.”

Matthew kaşlarını çatarak ona baktı.

“Biri kapıyı zorlamış,” dedi Tupaarnaq. “Tom bir yerlerde ölmüş yatıyorsa, suç mahallinin her yerine ayak izi bırakmamız pek de parlak bir fikir değil.”

Matthew’un kollarındaki tüyler diken diken oldu. “Hayır,” dedi alçak ve tiz bir sesle. Koridorda dar bir merdiven olduğundan buranın bir üst katı olması gerektiğini anlamıştı.

“Sen burada devam et,” dedi Tupaarnaq. “Zaten üst katta sadece bir kişilik yer vardır.”

Matthew yavaşça başını onaylar anlamda sallayıp kâğıt yığınlarını incelemeye devam etti. Çoğu el yazısı notlardan ve farklı deneylerden toplanan verilerden oluşuyordu, diğerleri daha çok kimyasal formüllere ve elle çizilmiş molekül modellerine benziyordu ancak aynı zamanda makalelere, hatta muhtemelen bir teze benzeyen birkaç bilgisayar çıktısı sayfa da vardı.

Dışarıda ışık hızla azalıyordu ve küçük pencerenin pek bir faydası yoktu. Kapının yanındaki düğmeye basıp tavan lambasını yaktı. Daha sonra bilgisayarı açtı. Hiçbir şey olmadı ve bilgisayar duvara dayandığı için bir güç kaynağına bağlı olup olmadığını bile göremedi.

“Hey, şuna bir bak.”

Matthew alt kata gelen Tupaarnaq’a döndü. Önünde küçük bir metal kutu ile rengi solmuş, devetüyü bir dosya tutuyordu. “Baban burada değil ama bu kutuyu üst katta, bu kâğıtları da çöp kutusunda buldum.”

“Ne onlar?”

“Kutuda bir tabanca ve iki künye var...”

“Ah, kahretsin.” Matthew gözlerini kapattı.

“İyi misin?” Tupaarnaq kutuyu önündeki masanın üzerine bıraktı ve dosyayı da yanına koydu. “Şu an olduğundan daha solgun olabileceğini düşünmemiştim.”

Matthew yutkundu. “Künyelerde ne yazıyor?”

“Christian John Bradley ve Mark Reese... Kan grubu A+ ve 0.”

Matthew boğazını temizledi ve derin bir nefes alıp verdi. Daha sonra kapağı açıp kutunun içine baktı.

“Tabancaya dokunma,” dedi Tupaarnaq hemen. “Her şey adli tıp tarafından test edilmeli.”

“Bütün bunlar...” Matthew bilgisayarın olduğu masanın yanındaki sandalyeye oturdu. “Babamın o iki adamı gerçekten öldürdüğünü düşünmeye başlıyorum, bu...” Başını iki yana salladı. “Peki, ama kanıtları neden saklasın?”

“Bilmiyorum,” dedi Tupaarnaq. “Ganimet olarak mı? Suçluluk duygusundan mı? Genelde böyle olur.”

Matthew içini çekti. “Buna daha fazla dayanabileceğimden emin değilim.”

“Burada işimiz bittiğinde büyük resmi görmeye çalışacağız.”

“Evet ve Ottesen’in mümkün olan en kısa sürede bu kaniya ihtiyacı var,” dedi Matthew, kutunun menteşelerinden birini çekiştirerek. Kapak onu yerinden sıçratan bir patırtıyla kapandı.

“Aptal... Peki, ya çöp kutusundaki kâğıtlar?”

“Hiçbir fikrim yok. Okudun mu sen?” Matthew dosyaya baktı. Kapakta yazan ABD DONANMASI ve GİZLİ sözcükleri uzun zaman önce mor renkle damgalanmıştı; biraz daha aşağısında, kırmızı TUPILAK yazısı yer alıyordu.

“Şöyle bir baktım,” dedi kadın. “Veriye benziyor ama çoğu tıbbi jargondan oluşuyor.” Dosyayı açıp sayfaları yaydı. “Dozların oldukça endişe verici olması dışında benim için pek bir şey ifade etmedi.”

Matthew kâğıtlara baktığında iki tür belge olduğunu anladı. Biri kapsamlı bir satın alma ve talep listesiydi, diğeri ise verilere benziyordu. Uzunca bir süre boyunca yapılan taramalar bir tabloya kaydedilmişti.

Matthew alçak sesle, “Briggs bunların çoğuna imza atmış gibi,” dedi. “Bana deneyden ayrıldığını söylemişti ama ne zaman olduğunu elbette bilmiyorum. Bu belgeler 1990 yılının mart ayının ortalarına kadar gidiyor.” Başını kaldırıp Tupaarnaq’a baktı. “Cinayetlerin ne zaman gerçekleştiğini öğrenmem lazım... Babamdan aldığım kartpostal Ağustos 1990’da Nuuk’tan gönderilmiş.”

“Ne yazmıştı?”

“Planladığı kadar hızlı şekilde Danimarka’ya, yanımıza gelemeyeceği yazıyordu.”

Tupaarnaq başını salladı. “Diğer bilgiler senin için bir şey ifade ediyor mu?”

Matthew çeşitli taramalara göz attı. “B12 vitamini, Kan basıncı 157/97, 163/101, 172/105, EKG.” Başını kaldırıp ona baktı. “Homosisteinin ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok ama rakamlar endişe verici bir şekilde artıyor ve 100 normalse, o zaman kobaylar sonunda kafayı yemiştir... Ya da homosisteinin fazla alındığında ne oluyorsa artık.”

Tupaarnaq cep telefonunu bulmuştu ve başını sallarken ekrana bakıyordu. “Buradaki mobil kapsama alanı düzensiz.”

“Evet,” dedi Matthew. “Ben de öyle duydum.”

“Şu anda kesinlikle internete giremiyorum,” dedi Tupaarnaq, elini yanına düşürerek. “Peki, ne yapıyoruz?”

“Buzdolabına mı baksak?”

“Abelsen ve Bárdur’un kasabada olup olmadığını öğrenmemiz gerektiğini düşünüyordum.”

“Ya öyleyseler?” dedi Matthew. “Yani buradan ayrılmamızın hiçbir yolu yok, değil mi?”

“O hâlde ben burada oturup onları bekleyeceğim,” dedi Tupaarnaq, tüfek çantasına hafifçe vurarak.

Oturma odası kupada erişte kokuyordu. Mutfakta başka pek bir şey olmadığından, ellerinde kaynar su ve tavuk aromalı kurutulmuş eriştelerle dolu bir avuç dolusu renkli plastik kap kalmıştı.

Matthew kaşığını ikinci bardağına daldırmıştı ki ön kapı itilerek açıldı ve bot sesleri duyuldu.

İkisi de başlarını kaldırıp baksa da oturdukları yerden kapıyı göremediler.

Tupaarnaq hızla ayağa kalkıp bitişik odada gözden kaybolurken, Matthew yemeğini sehpanın üzerine koyup ayaklandı.

“Tom?” diye seslendi biri koridordan.

“Merhaba,” diye tereddütle karşılık verdi Matthew, Tupaarnaq’ın tüfeğinin namlusunun dışarıya uzandığı laboratuvar kapısına bakarak. Tüfek salonun kapısını hedef almıştı.

Kapı eşiğinde kısa boylu bir Grönlandlı adam belirdi. Sağlam bir kaban giyiyordu ve saçındaki karı temizledi.

Matthew gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve rahat bir nefes aldı.

“Sen Tom değilsin,” dedi yabancı.

“Adım Matthew.”

Kısa boylu adam gözlerini kısıp yaklaştı. “Sen Matthew musun? Tom’un Matthew’u?”

“Evet...” Matthew bir şey daha söylemek istedi ama kelimeler bir cümle hâlini almayı reddetti.

Eskimo utangaç bir tavırla elini uzatarak, “Ben Sakkak,” dedi. “Işığın açık olduğunu gördüm ve Tom’un dönüp dönmediğine bir bakmak istedim.” Diğer kapıya döndü. “Tüfeğini bir kenara bırakabilirsin. Ben Tom’un arkadaşayım.” Kaşlarını çatı. “Ama bunu elbette bilemezsin.”

“Babam nerede?”

“Sanırım araçla sahil tarafına gitti.”

“Araçla mı?”

“Evet, kızıyla,” diyen Sakkak gülümsedi. “Köpekler yerine rüzgârı kullanan bir canavar var. Bana göre değil ama Tom uçurtma kızıyla çok gurur duyuyor.”

Tupaarnaq oturma odasına girdi. Tüfeği bırakmıştı.

Sakkak, “Sanırım seni beklemekten vazgeçti,” diye ekledi Matthew’a bakarak. “Buranın kuzeyinde, birkaç haftalık mesafede kalan Daneborg’a kadar gitmek istedi ve sonuçta tek başına... Görmemiz gerekecek.”

“Ben onu yirmi dört yıldır görmüyorum,” dedi Matthew hüzünlü bir sesle. Sakkak’ın Tom’un beklemekten vazgeçtiğine dair sözleri üzerine öfkesi kabarmıştı. Tom’un notunu aldığından bu yana sadece iki hafta geçmişti ve Arnaq’ın hayatı tehlikedeyken Tom neredeydi?

“Biraz kahve ister misin?” diye araya girdi Tupaarnaq.

Sakkak ona gülümseyerek baktı. “Kahveye asla hayır demem.”

Tupaarnaq başını onaylar anlamda salladı ve kendisinin-kiyle birlikte Matthew’un erişte kupalarını mutfığa taşıdı.

Sakkak tekrar Matthew’a döndü. “Babanı uzun yıllardır tanıyorum. Bazı haplarla ilgili bir deneyde yer aldığım Thule Hava Üssü’nde tanıştık.” Laboratuvara doğru başını salladı. “Tom tüm bu kimyasal saçmalıklara takıntılı.”

Matthew samimiyetsiz bir tavırla gülümsedi.

“Neden Daneborg’a gitti?” diye sordu Sakkak’a. “Anlamıyorum. Orada sadece askerler yaşıyor, değil mi?”

“Evet, büyük oranda. Burası Sirius Devriyesi’nin ana kampı.” Sakkak iç cebine ulaşabilmek için kalın kabanının fermuarını açtı. “Yedi yıl önce eşim öldüğünde, oğlumla birlikte doğu kıyısına taşındım ve Tom’un zaten burada olduğunu gördüm.” Gözleri parladı. “Onu hemen tanıdım. İkiniz o kadar benziyorsunuz ki...”

“İşte, kahveler geldi.” Tupaarnaq, hâlâ ceketinde bir şey arayan Sakkak’ın önündeki masaya buharı tüten bir fincan kahve koydu.

“Teşekkür ederim,” dedi Sakkak, sonunda eline bir cep telefonu aldı. “Eğer babanı görmek istersen, elimde geçen yıl çektiğim bazı videolar var. Oğlum Nukannguaq biz dans ederken bunları kaydetti.” Matthew’a üzgün bir tavırla gülümsedi ve kahvesinden bir yudum aldı. “Tom’a maske dansı ve *qilaat* davulunu çalmayı öğrettim.”

Matthew sehpanın üzerinden uzanıp cep telefonunu aldı. Ekranda, genç bir Eskimo yuvarlak, ince bir davul çalarken maske dansı yapan iki adamın videosu vardı.

Yirmi dört yıldır ilk kez babasını görüyordu ve onu tanıımıyordu. Yüzü gerçek bir Eskimo maske dansçısı gibi kırmızı ve siyaha boyanmış, uzun boylu, ince bir adam gördü. Sarı saçları koyu boyanın arasından parlıyordu ama yüzü tanınmayacak kadar makyajlı ve biçimsizdi. Yanakları şişmiş, siyah-kırmızı bir yüz. İki maske dansçısı sanki trans hâlindeymiş gibi *qilaat* davulundan yükselen ahşabın monoton ve ağır sesi eşliğinde hareket ediyordu.

Video bittiğinde Matthew ekrana bakmaya devam etti. Tupaarnaq da yavaşça uyluğuna vurdu onun.

Matthew cep telefonunu geri verirken, “Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum,” dedi. “Ama davul çalan adamın geçen hafta bazı fotoğraflarını gördüm.”

“Evet.” Sakkak sertçe başını salladı. “Davulu çalan Miki. O öldü.”

“Ah, evet, cinayetler,” dedi Matthew sakın bir sesle. “Üzgünüm. Ben bir muhabirim ve hikâyeyi aktardım, ancak henüz konuyu tam olarak çözemedim... Bunun hakkında konuşmak istemiyorsan sorun değil.”

“*Sermitsiaq*’ta yazdığını biliyorum,” dedi Sakkak. “Baban bana makalelerini gösterdiğinde her zaman çok gurur duyuyor ve ben de Nukannguaq hakkında yazdıklarını okudum.”

Matthew kolunun altındaki yastıkları çekiştirirken, “Bunlar oldukça abartılı geliyor,” dedi. Tupaarnaq bacaklarını altına çekerek yanına oturdu.

“Tom gençlerimiz için bir hayat yaratmama yardım ediyordu,” diye açıkladı Sakkak. “İşlerin gidişatına bakılırsa, bu alanda bir gelecekleri olsun istiyorlarsa özel becerilere ihtiyaçları var. Sayımız her yıl azalıyor ve Nuuk’taki konsey ve hükümet bunu umursamıyor; bizi yavaş yavaş boğmayı tercih ediyorlar... Benim geldiğim köy olan Moriusaq’ta da durum aynıydı. Sonunda orayı terk etmek zorunda kaldık ve şimdi aynı şey burada da oluyor.”

“Dünyanın her yerinde bu böyle,” dedi Matthew. “İnsanlar daha iyi bir yaşam için köylerini terk ediyorlar. Her şeyden bu kadar kopukken burada bulunmanın işe yaradığını hayal bile edemiyorum.”

“Doğru ama daha iyi bir yaşam ve daha fazla fırsat yaratmak bizim elimizde,” dedi Sakkak ve kahvesinden bir yudum daha aldı. “Gençlerin bu fırsatlardan en iyi şekilde yararlanabilmeleri için güçlenmeleri gerekiyor. Bu nedenle Salik, Miki, Konrad ve Nukannguaq’ı çok düşük sıcaklıklara karşı daha dayanıklı hâle getirmeye karar verdik... Fırsatlarını artırmak için. Sonuçta burada dokuz ay süren bir kış var; soğuğa daha iyi dayanabilirlerse, kışın avlan-

maları daha kolay olur. Tom ayrıca kış turizmi fırsatlarından en iyi şekilde yararlanamadığımızı düşünüyor.”

Matthew kanepede doğrulmuştu. “Onları daha güçlü kılmak için ne yaptınız?”

Sakkak, ağzı neredeyse kapalıyken, yanakları bir maske dansçısınınki gibi şişecek şekilde yavaşça nefes verdi. “Yalnızca elli yıl önce, bir avcı Tasiilaq’ta yakalayabildiğinin beş katını burada kolayca yakalayabilirdi ama o günler geride kaldı. Avcılık zorlaştı ve başka gelir kaynağımız yok.”

“Peki, siz ne yaptınız?” diye sordu Tupaarnaq.

Sakkak masanın üzerindeki kahve fincanıyla uğraşırken, “Tom soğuğu hissetmiyor,” dedi. “Birlikte ava çıktığımızda ne soğuktan ne de başka bir şeyden etkilendi. Benim Nukannguaq’ımın da aynı yetiye sahip olmasını istedim, bu yüzden Tom’a bunun Thule’deki deney yüzünden mi olduğunu sordum –orada ben hep ondan önce üşürdüm– ve o da bana haplardan bahsetti.” Sakkak boş boş havaya baktı. “Deney sırasında beni nasıl kandırdıklarını, gençlerimizin de haplardan kendisi kadar faydalanacağını anlattı.”

“Demek o gün içtikleri şey babamın haplarıydı...”

“Evet. Günde sadece bir tane almaları gerekiyordu... ama delikanlılar...” Başını iki yana salladı. “Burası bir mezbahaya benziyordu.”

“Hapları aldın mı oradan?” diye sordu Tupaarnaq.

“Hayır,” dedi Sakkak hemen. “Orada hiç hap görmedim.”

“Evi görmemiz mümkün mü?”

“Evet, bunu yarın yapabiliriz.” Sakkak tırnağıyla pantolonunun dikişini çekiştirerek hafif bir tıkırtı çıkardı. “Sorun değil, hayır. Az önce Nuuk’tan bir polis memuru bizi ziyaret etti... Nukannguaq’la konuşmak için Reykjavik’e gitti.” Başını kaldırdı. “Olaydan sonra ben de beş gün boyunca Reykjavik’teydim ama oğlumun durumu stabilleşince eve döndüm. Oteller ve uçak biletleri çok pahalı.”

“Burası inanılmaz derecede pahalı,” diye onayladı Matthew. “Polis memuruna küçük deneyinden bahsettin mi?”

Sakkak başını iki yana salladı. “Nukannguaq masum,” dedi sertçe. “Ben oğlumu tanıyorum. Diğerlerini bu işe ikna eden Konrad’dı ve eğer biri buraya girip Tom’un haplarından daha fazlasını alacaksa, o da Konrad olurdu.”

“Sence kapıyı zorladılar mı?”

Sakkak sandalyede kıpırdandı. “Nukannguaq haplar ile iblisler hakkında mırıldanmaya devam ediyor ve kendilerini öldürmek istemelerine neden olan başka neler olduğunu Tanrı bilir.”

“İkisinin göğsünden vurulduğunu sanıyordum?” diye araya girdi Tupaarnaq.

“Evet,” dedi Sakkak, masaya bakarak. “İşte, bu yüzden Nukannguaq hâlâ gözaltında.” Birkaç kez boğazını temizledi. “Dört delikanlıdan ikisi kardeşti. Salik ve Miki.”

“Kardeşler mi?” diye sordu Matthew. “Nuuk polisi bunu biliyor mu?”

“Evet, evet biliyorlar,” dedi Sakkak.

“Sence ne oldu?” diye sordu Tupaarnaq.

“Bilmiyorum,” dedi Sakkak, bir anlık tereddütten sonra konuşmasına devam etti. “Küçük kız kardeşleri ve Konrad’la ilgili bir şey vardı ama bu insanların konuştuğu bir şey değil.”

“Kimin küçük kız kardeşi?” dedi Tupaarnaq hemen.

“Salik ve Miki’nin.”

“Kız kaç yaşında?”

“On yedi sanırım. Evet, Sika şu anda on yedi yaşında olmalı.”

“Peki polis bunu da biliyor mu?” diye sordu Matthew. “Yani Nuuk’tan gelen memuru kastediyorum.”

“Evet,” dedi Sakkak. “Sanırım onunla birkaç kez konuştu. Başını kaldırdı. “Kesinlikle Konrad. Kötü bir şey olduysa bunu Konrad yapmıştır.”

Matthew kaşlarını çattı. “Ama Nukannguaq kendini vurdu, değil mi?”

Sakkak yavaşça başını onaylar anlamda salladı.

Oda sessizleşti. Dışarıda kasabanın üzerine karanlık çökmüştü.

Tupaarnaq ayağa kalktı. “Bu evi Tom dışında kullanan var mı?”

Sakkak başını iki yana salladı. “Hayır. Normalde sadece Tom kullanır. Neden?”

“Uyuyacak bir yere ihtiyacımız var,” dedi Tupaarnaq, kanepedeki yorgana bakarak. “Temiz nevresim bulabilecek miyim bir bakayım. Üst katta daha çok yorgan var.”

“Kanepede rahat ederim ben,” dedi Matthew.

Genç kadının odadan çıkarken söylediği tek şey, “Evet,” oldu.

Sakkak uyluklarına hafifçe vurarak, “Eve dönme zamanım geldi,” dedi.

Matthew minderi bir kenara itti ve dikkatini ayağa kalan Sakkak’a çevirdi. “Gitmeden önce şuna da cevap verirsiniz? Burada Tom’u soran yabancılar oldu mu?”

“O polis memuru Tom’la konuşmak istedi ama Tom, polis buraya gelmeden önce yola çıkmıştı, bu yüzden onu bulduğunu sanmıyorum. Sonra dün iki adam geldi ve onlar da Tom’la konuşmak istiyorlardı.”

“Çarşamba günü buraya biri mi geldi?”

“Evet, kızakla. Tıpkı şubat ayındaki Sirius Devriyesi gibi.” Sakkak kaşlarını çatıp konuşmasına devam etti. “Sanırım askerlerdi ama Sirius’tan değillerdi çünkü onları tanıyoruz. Bu iki adam tepeden tırnağa beyaz Arktik kıyafetleri giymişti.”

“Altmış yaşlarında, siyah saçlı, ince bir adam ve elli yaşlarında iri, kırmızı yüzlü bir adam mıydı?”

Sakkak omzunu silkip başını hafifçe yana yatırdı. “Ellili yaşlarında olabilirlerdi ve içlerinden biri kızıl saçlıydı ga-

liba. Kabanlarında kalın kürk yakalarla kalpak giydikleri için bunu anlamak zordu.”

“Birinin adı Abelsen miydi?”

“İsimlerini bilmiyorum ama içlerinden birinde tanıdık gelen bir şeyler vardı ya da ben öyle sandım.”

Matthew’un kollarındaki tüyler diken diken oldu. “Şimdi neredeler?”

“Sanırım yola devam ettiler.”

“Tom’u mu takip ettiler?”

“Bilmiyorum. Pek bir şey söylemediler.”

Tupaarnaq oturma odasına döndü. “Evet, yatak takımları halledildi,” dedi ve Matthew’a temiz bir nevresim fırlattı.

Matthew kanepede döndü. Yorgan çok kalın değildi ama önemi yoktu çünkü birkaç başarısız denemeden sonra ocakta ateş yakmayı başarmışlardı. Düzgün kapatılmadığından oturma odasında hafif bir duman kokusu vardı ama soğuk olmasından iyiydi.

Akşamın çoğunu Ottesen'e şu âna kadar Ittoqqortoormiit'teki keşifleri hakkında kısa mesajlar göndererek geçirmişti ve şimdi her şeyi eklemeyi hatırlayıp hatırlamadığını görmek için mesajlar arasında geziniyordu.

Buradayken ne kadar ileri gittin bilmiyorum ama sanırım Thule'deki cinayet silahını buldum. Babamın evindeki bir tabanca. Onu Nuuk'a getireceğiz; dokunmadık. Babamın başı büyük dertte. Onu buldun mu? O gece Ittoqqortoormiit'te olanlar hakkında daha fazlasını duydum. Nukannguaq'ın babası Sakkak'la konuştum, anladığım kadarıyla sen de konuşmuşsun. Dört genç adam esrar içmiş ve ABD'nin 1990'da Thule'deki askeri deneyinde kullanılanlara benzer bazı haplar almışlar. Bunlar, eğer çok fazla alırsan ciddi psikozları ve sanrıları tetikliyor gibi görünen maddeler içeriyor. Sakkak, Salik ve Miki'nin adı Sika olan küçük kız kardeşlerine Konrad'ın tecavüz ettiğini ima etti ama sanırım bunu zaten biliyorsun? Ayrıca öldürülmüşlerse onları vuranın Konrad olması gerektiğini düşünüyor.

Belki de haklıdır. Nukannguaq'ın kafası güzeldi ve Konrad ateş etmeye başlayıp sonunda kendini vurana kadar bunların hiçbirini gerçek gibi deneyimlememiş olabilir. Sonra iblisin pencereyi çalması meselesi var. Belki Nukannguaq paniğe kapılıp kendini vurmuştur?

Merdivenlerden aşağıya bir şey atıldığında Matthew mesaj yazmayı bıraktı.

Kısa bir süre sonra Tupaarnaq bir şilte ve bir koluna sarılmış yatak takımıyla ortaya çıktı. Eşofmanla siyah bir tişört giyyordu.

Yorganiyla yastığını yere fırlatırken, “Üst kattaki duvarın iç tarafında buz var,” dedi. “Babanın kanepede uymasına şaşmamalı... Ben de sobanın yanına taşınıyorum.”

“Kanepeyi ister misin?”

“Gerek yok, şilteyi aldım.” Genç kadın şilteyi sobanın yanına itip yorganını beliyle bacaklarına dolayarak üzerine oturdu. “Ne yapıyorsun?”

“Ottesen’e haber veriyordum.” “Sen tam bir muhbirsin.”

“Ona her şeyi anlatmadım.”

“Elbette anlatmamışsındır.” Genç kadın başını geriye atıp tavana baktı. “Sadece dalga geçiyorum. Sorun yok. Babanı bulmamız lazım.”

Sobanın kapağından vuran soluk ışıktaki genç kadının cildi altın renginde parlıyordu. Çoğunlukla yüzünün dövme olmayan kısımları. Köprücükkemikleri, omuzları ve kollarındaki dövmeler titreyen ışıktaki neredeyse canlı görünüyordu. Birçok yaprak, sap ve sarmaşık yavaş hareket eden, uyuşuk yılanlara benziyordu.

Matthew’a baktı ve yorganı omuzlarına kadar çekti. “Sence baban burada mı?”

Matthew kaşlarını kaldırdı ve onun tenine bakmayı bıraktı. “Yirmi dört yıldır ABD Ordusu’ndan saklandığı göz önüne alındığında, şimdi Daneborg’a gitmesinin bir anlamı yok.”

“Çaresiz olabilir,” dedi Tupaarnaq. “Ayrıca Daneborg Amerika’nın değil, Danimarka’nın toprağı.”

Matthew onu başıyla onayladı. “Buraya onu aramaya gelenlerin Abelsen ve Bárdur olduğunu düşünmüyorum. Uçmak yerine neden buz örtüsünün üzerinden köpek kızıyla geçsinler ki? Sakkak onları tanımasa da daha çok Sirius Devriyesi’ne benziyor.”

“Sirius babandan ne istiyor olabilir?”

“Muhtemelen onlardan istediğı şeyin aynısını.” Matthew elini yüzüne götürdü ve derin bir nefes alırken parmaklarını gözkapaklarına bastırdı. “Bunun 1990’daki deneyle bağlantılı olduğunu düşünüyorum.”

“Babanın çalışma odasındaki dosyalarda anlatılan mı?” diye sordu Tupaarnaq. “Tupilak mı?”

“Evet. Görünüşe göre deney hiçbir zaman tamamen iptal edilmemiş ve şimdi yeniden ortaya çıktığına göre birilerini sinirlendirmiş gibi görünüyor.”

“Tupilak’ın orijinal anlamını biliyor musun?”

“Ruhlarla ilgili bir şey, değil mi?”

“Küçük bir şeytani figür olarak çağırdığın atanın ruhu; sonra ruhtan düşmanının peşine düşmesini isteyebilirsin. Ancak geri tepebilir. Tupilak’ın daha da güçlü bir ruhla karşılaşır, dönüp seni yok etmek için geri gelebilir. Görünüşe göre deneye katılan insanlardan bazıları bunun kendi başlarına patlamak için geri geleceğini fark etmiş.”

Matthew sırtüstü döndü. “Bu ruh işine inanıyor musun?”

“Hayır,” dedi Tupaarnaq. “Gerçekten hiçbir şeye inanmıyorum.”

Matthew tavanın kenarlarına baktı. Uzun zaman önce duvar kâğıdıyla kaplanmıştı ama kâğıt soyulmaya başlamıştı. Bir yerde bütün kaplamanın gevşemiş olduğunu görebiliyordu. “Ruhlara inanmak istiyorum.”

“Kaybettiğin insanlar yüzünden mi?”

“Evet.” Matthew soğğun vücuduna bir ürperti gibi yayıldığını hissedebiliyordu ve bedenini saran yorganı sıkılaştırdı.

“Trafik kazasıydı, değil mi?”

Matthew öksürdü. Sadece birkaç saniye içinde vücudundaki ürperti ısıya dönüştü ve alnıyla göğsü terlemeye başladı.

“Kırmızı bir arabaydı. İçinde de dört Rumen adam vardı. Yapmamaları gereken zamanda sollayıp bizi yoldan çıkardılar. Şoför kurtuldu ama Tine ve Emily öldü.” Matthew yutkunup yorganı vücudunun üst kısmından itti. “Araba yerde yuvarlandı. Bütün bu süre boyunca bilincim yerindeydi. Tine öldü. Karnına dokundum. Sıkıştılar. Kanaması vardı.”

“Onun izini sürmeyi hiç düşündün mü?”

“Kimin?”

“Eşinle kızını öldüren adamın?”

Matthew dikkatlice gözlerinin alt kenarını işaretparmağıyla sildi. “Bazen... Aslında hayır. Neden bunu yapayım ki? Onu görmek istemiyorum. Onunla ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Öldüreceksin.”

Oda sessizliğe gömüldü. Sobada ateş çıtırdıyordu.

“Acın hâlâ taze mi?” diye sordu Tupaarnaq.

Matthew boş yüzükparmağına dokundu. “Alyansımı neredeyse her zaman cebimde taşıyorum.”

“Neden?”

“Ah, nasıl bir şey olduğunu biliyorsun,” dedi Matthew, sesi titreyerek. “Hem sanırım senin acın benimkinden daha kötü.”

“Ama ben benimkinden kurtulmak istiyorum,” dedi Tupaarnaq. “Ve Abelsen’i bulup öldürmek istiyorum.”

“Ailenin ölmesinin onun hatası olduğunu düşündüğün için mi?”

“Anneme tecavüz ederken annemin ve kız kardeşlerimin ölüm fermanını imzaladığını bildiğim için,” dedi öfkeyle. “Tecavüzcü oğlu bile öldü. Sadece ben ve Abelsen kaldık. Onun ölmesi gerekiyor.”

Matthew onu görmek için doğrularak, “Hapse girmesi gerekiyor,” dedi. “Eğer onu öldürürsen hayatının geri kalanını parmaklıklar ardında geçirirsin... Bunun ne anlamı var?”

“Onun ölmesini izlemekten başka yapmam gereken pek bir şey yok.”

“Sığınaktayken bir masanın altına saklandım ve Abelsen ile Bárdur’un konuşmasına kulak mışafırı oldum.”

Matthew tekrar kendini kanepeye bırakıp tavandaki duvar kâğıdına baktı. Nabızı yükselmiş, nefes alıp veriş hızlanmıştı.

“Ve?”

“O...” Matthew duraksadı. “Abelsen... senden kızı olarak bahsetti.”

Bir an sessizlik oldu. Sonra genç kadın yorganın yere düşmesine izin vererek ayağa kalktı. Matthew’a bakmadı bile. Öylece odadan çıkıp gitti. Sırtı dik, yumrukları sıkıydı. Dövmeli derisinin altındaki kaslar keskin bir şekilde göze çarpıyordu.

Matthew onun arkasından, “Üzgünüm,” diye seslenerek tamamen doğruldu. “Bir noktada sana söylemem gerekiyordu.” Bekledi. Onun üst katta dolaşmasını dinledi. “Bunun doğru olup olmadığını bile bilmiyoruz.” Yüzünü ellerinin arasına gömdü. Abelsen’in mutfakta Bárdur, ölü Viktor ve baygın Malik’le yalnızken yalan söylemek için hiçbir nedeni yoktu.

Matthew ayağa kalktı ve pantolonunu buldu. Bunu sadece Abelsen’i öldürme fikrinden vazgeçirmek için söyle-

mişti ama şimdi bunun tam tersi bir etki yaratmasından korkuyordu. İyice düşünmemişti. Herkesin kendisi ve Ulrik'in babası olduğuna inandığı adam, Ulrik'in babası olmadığını, çocuğun gerçek babasının Abelsen olduğunu öğrendiği için annelerini ve iki küçük kız kardeşini öldürmüştü. Ya aynı zamanda Tupaarnaq'ın babası olmadığını da öğrenmiş olsaydı? Tupaarnaq hepsini öldürdüğü için on iki yıl hapis yatmıştı ama onun gözünde yalnızca birçok nedenden dolayı ölmeyi hak eden babasını öldürdüğünü biliyordu. Ya şimdi babasının öfkesinin bir başka katalizörü olarak dolaylı yoldan diğerlerinin ölümüne neden olduğunu hissediyorsa?

Tupaarnaq üst katta bir şey düşürdü.

Kısa bir süre sonra tekrar aşağıya geldi. Dışarı çıkmak için hazırlanmıştı. Tüfeği sağ omzunda asılıydı. Bakışları yere sabitlenmişti ve bir saniye bile başını kaldırmadı. Kapıdan çıkıp karanlık Arktik gecesinde gözden kayboldu.

ITTOQQORTOORMIIT, DOĞU GRÖNLAND, 31 EKİM 2014

Gece saatlerinde rüzgâr ciddi biçimde arttı. Gece saat iki civarında hava o kadar şiddetlenmişti ki, küçük kasabanın bulunduğu uçurumdan aşağıya sert bir rüzgâr estiğinde Matthew bunu evin içinde hissedebiliyordu. Mestersvig'deki birkaç Danimarkalı asker dışında, bir sonraki kasaba altı yüz kilometreden daha uzaktaydı ve oraya ulaşmanın tek yolu helikopter ya da köpek kızıağıydı.

Küçük pencerelerin ötesindeki her şey siyahtı ve kar, delici buz kristallerinden oluşan geniş örtüler hâlinde girdap gibi dönüyordu.

Sadece kısa aralıklarla uyumuştı. Sabit bir düzen olmadan. Bunun yerine, gecenin bir kısmını babasının evrakını okuyarak geçirmişti ama bunlar ona hâlâ pek bir anlam ifade etmiyordu. Açık görünen tek şey, taramalara bakılırsa Thule deneyinin fiziksel ve zihinsel olarak herkes için son derece zorlu olduğuydu. Her ne kadar hapların vücudu nasıl etkilediğini tam olarak bilmese de, katılımcılardan birinin aklını kaçırması üzerine deneyin felaketle sonuçlanması onun için pek de şaşırtıcı olmadı. Tüm güvenli dozajları aşmaları dışında tamamen çılgınca görünen şey, Tom'un yıllar sonra Ittoqqortoormiit'te deneyi yeniden

yapmaya çalışmasıydı. Daha düşük bir versiyonu olsa ve kasabanın acilen desteğe ihtiyacı olsa bile böyle bir şeyi savunmak mümkün görünmüyordu.

Şafak saat dokuz civarında söktü. Matthew yorganı kenara itip ayağa kalktı. Bulutlar dağılmıştı ve her şey pembe bir ışıltıya bürünmüştü. Kar evlerin etrafında yeniden şekillenmiş, birkaç noktada insanlar kapılarındaki karları temizlemek için dışarı çıkmıştı.

Matthew mutfığa gitti ve musluktan kendine bir bardak buz gibi su doldurdu. Ayrıca küçük bir ahşap dolapta bir paket kraker buldu. Kanepeye oturup tabancanın bulunduğu metal kutuyu açtı. Parlaktı ve ağır görünüyordu. Güçlü bir el silahıydı. 9 mm. Tabancayı sırf kendisine bir şey ifade edip etmeyeceğini görmek için eline almak istedi ama bundan vazgeçti ve aynı anda bir kar motosikletinin evin dışına yaklaştığını duyunca kutuyu kapatıp masanın ortasına itti.

Ayağa kalkmaya vakit bulamadan ön kapı itilerek açılmıştı ve birkaç dakika sonra Tupaarnaq oturma odasının kapısında belirdi. Kıyafeti karla kaplıydı ve atkısı ile şapkası buzlanmıştı. Oturma odasının sıcaklığıyla aniden karşılaştınca yüzü pembeleşti. Tüfeği sağ omzunda asılıydı ve sağ elinde üç ölü Arktik tavşanını kulaklarından tutuyordu.

Tavşanları yere bıraktı. “İçlerini sonra boşaltacağım.”

“Üzgünüm...”

“Kapa çeneni,” diyerek onun sözünü kesti genç kadın. “Sakkak’la on birde buluşacaktık, değil mi?”

“Evet.”

“Duş alacağım.” Bakışları yere kilitlenmiş gibiydi. “Uzak dur.”

Yetmiş üç numaranın dışında Sakkak’la buluştuklarında, güneş ufuk çizgisine yakındı.

Kısa, tıknaz Eskimo, onların yaklaştığını görünce mutlu bir şekilde gülümsedi. Tupaarnaq’ın omzunda asılı duran tüfeğe baktı. “Ava gitmiyoruz.”

“Ben her zaman avlanırım,” dedi Tupaarnaq dümdüz bir sesle, göz teması kurmadan.

“İçeriye bir bakalım mı?” diye sordu Matthew hemen.

Sakkak sertçe başını salladı ve kapıyı iterek açtı.

Dışarıdan bile küf kokuyordu ev ve içeriye adım attıklarında durum daha da kötüleşti. Havada bayat bira ile duman kokusu vardı ve her yer soğuk nemden nasibini almıştı.

Matthew oturma odasına girerken, “Bunun kordon altına alınması gerekmez miydi?” diye sordu.

“Eh,” dedi Sakkak sessizce. “Sanırım ben Reykjavik’teyken herkese açık bir etkinlik alanı oldu. Herkes olayın olduğu yere iyice bakmak istedi.”

“O kadar çok insan burada geziniyor, öyle mi?” diye sordu Tupaarnaq.

“Evet, hemen hemen bütün kasaba.” Sakkak sehpanın karşı tarafını işaret etti. “İşte, olay şurada oldu.”

Matthew sehpanın yanındaki halıya baktı. Çok fazla kurumuş kan vardı. Gözlerini kapattı ve bir an burnu Fæ-

ringehavn'ın altındaki koridorlardaki kokuyu aldı. Polis, Andreas ve Lasse'nin cesetlerini Bárður'un kaldığı yerin yakınındaki mezbahada, büyük bir dondurucuda bulmuştu. Matthew onları ilk kez görmeye gittiğinde, dört genci Færingehavn'dan geri getirememiş olması nedeniyle hâlâ acı çekiyordu. Ama kasabanın altında çılgın bir ailenin yaşadığını kim bilebilirdi ki? Polisler Alma'nın cesedini havuzun dibinde bulmuştu. Suda başka birçok ceset vardı ve Arktik Komutanlığı dalgıçlarının kalıntıları olabildiğince hassas bir şekilde çıkarması tam bir gün sürmüştü. Ölenlerin çoğu kemiklere dönüşmüştü, Alma ise hâlâ tek parça hâlindeydi. En genç iskeletler yeni doğmuş bebeklere aitti. Bunlardan çokça vardı. Hepsinin boynu bükülmüştü.

“Nukannguaq orada oturuyordu,” dedi Sakkak.

Matthew rahatsız edici düşünceleri zihninden uzaklaştırdı ve yıpranmış, lekeli bir koltuğu işaret eden Sakkak'a baktı. Sandalyenin arkasındaki duvarda, tam sırt kısmının üstünde kan lekeleri vardı.

“Ve Salik ile Miki de şurada oturuyorlardı,” diye devam etti Sakkak, sehpanın diğer tarafında hâlâ boş şişeler ve taşmış kül tablalarıyla dolu olan kanepeyi işaret ederek. “Konrad yerde yatıyordu.”

Her yerde kan vardı. Kanepenin üzerinde, önünde ve halıda.

“Ve tıpkı Nukannguaq gibi o da ağzından vurulmuştu, değil mi?”

Sakkak ikisine de bakmadan başını olumlu anlamda salladı. Bitkin görünüyordu.

Matthew, Konrad'ın yattığı halıdaki kan lekesinin hemen yanına geçti ve kanepeyi işaret etti. Cep telefonunu çıkarıp Salik ile Miki'nin aynı kanepede ölü hâlde yattıklarını gösteren fotoğrafı açtı. “Konrad onları gerçekten vurdu,” diye fısıldadı kendi kendine ve Tupaarnaq'a baktı.

“Ama kız kardeşlerine tecavüz eden adam oysa neden? Hâliyle onların onu vurmuş olmalarını beklersin, değil mi?”

Tupaarnaq omuz silkti. “Unutma, fena hâlde kafaları güzeldi. Muhtemelen psikotik. Ama evet, ben olsaydım Konrad’ı vururdum.”

Matthew dudağını ısırıldı. Bu, babasının deneysel ilacın tetiklediği bir çeşit psikotik saldırı sonucu iki adamı öldürdüğü iddia edilen Thule Hava Üssü’ndeki olayla tamamen aynıydı. Sadece bir şey belirsizdi. Sakkak’a baktı. “İlk bulunduklarında tüfek Nukannguaq’ın yanında duruyordu, değil mi?”

“Evet, kendini vuran son kişi oydu,” dedi Sakkak.

Matthew bakışlarını bir kez daha kanepenin karşısındaki eski koltuğa çevirdi. “Nukannguaq kız kardeşlerini ne kadar iyi tanıyordu?”

“Burada herkes herkesi tanır; çok az genç var.”

“Onunla konuşmak mümkün mü?”

“İzlanda’dan eve geldiğimde genç kız gitmişti. Sanırım polis memuru onunla konuştuktan hemen sonra Tasiilaq’taki teyzesini ziyarete gitmiş.”

“Çünkü ben...” Matthew’un sözü yan odadan gelen bir gürültüyle kesildi.

Tupaarnaq tüfeğini eline alıp bir mermi yerleştirmek için sürgüyü ilerletti.

“Burada biri mi var?” diye sordu Matthew kaşlarını çatarak.

Sakkak başını iki yana salladı. “Hayır, olmamalı.”

Matthew, Tupaarnaq’a baktı. Dün gecedен beri onunla ilk kez göz teması kuruyordu.

Genç kadın tüfeğiyle kapıyı işaret etti.

Matthew sertçe başını salladı. Göğsü sıkıştı. Onun ateş hattını engellemeden kapıyı iterek açtı ve dönüp Tupaarnaq ile Sakkak’a baktı.

“Tom!” diye bağırdı Sakkak.

Matthew kapıya döndü. Uzun boylu, sarışın bir adam odanın ortasındaki bir sandalyeye bağlıydı. Adam da onlara baktı. Yüzü kurumuş kan lekeleriyle kaplıydı.

“İyi misin?” diye soran Sakkak, Matthew’un yanından hızla geçip arkadaşının yanına çömeldi. Güçlü bandı Tom’un ağzından çıkardı ve Tom’u bağlayan ipleri çözme-ye başladı.

Matthew’un elleri titriyordu ve hızlı hızlı nefes almaya başladı.

Tupaarnaq elini Matthew’un omzuna koydu. “Demek o gerçekten varmış.”

“Evet.” Matthew’un sesi o kadar zayıftı ki cevabı dudaklarından sadece bir fısıltı olarak çıktı. Omuzları seğirdi ve bir an için yaklaşık dört yaşında küçük bir çocuk hâline geldi; uçağın en üst basamağında durmuş babasına el sallıyordu. Başını sallarken Tupaarnaq’ın yanından geçtiğinin farkındaydı. Tom’a doğru ilerliyordu.

İlk birkaç ay Matthew babasının Danimarka’ya asla gelmeyeceğine inanmayı reddetmişti. *Asla* kelimesinin bir anlamı yoktu onun için ama sonunda öğrenmişti. Birdenbire değil, zamanla olmuştu bu. Bir gün sonunda *asla* diye bir şeyin olduğunu anladı ve ağlamaya başladı. Yıllarca sessizce ağlamıştı. Karanlıkta tek başına oturduğunda ve babalarla ilgili filmler izlediğinde ağlamıştı. Okulda bile, veli toplantılarına sınıf arkadaşları babalarıyla birlikte geldiğinde gizlice ağlamıştı. Başlangıçta herkese babasının Grönland’daki Amerikan üssünde casus olduğunu söylemişti ve hepsi ona inanmıştı ama bu bir noktada sona ermiş, *asla* olmuştu. Hiçlik olmuştu. Sonunda babasının yüzünü, gülüşünü, kokusunu, sesini bile hatırlayamaz hâle gelmişti.

Sakkak ipleri çözme işini bitirince, Tom hiçbir şey söylemeden oturup bileklerini ovuşturdu. Gözlerini Matthew’dan ayıramıyordu.

Tupaarnaq sessizce Tom'u izledi, ardından tüfeğini omzuna atarak odadan çıktı.

Tom tereddütlü bir edayla altdudağını ısıırıyordu. "Matthew," diye fısıldadı, gözyaşları yanaklarından süzölmeye başlarken.

Matthew ismini duyunca titredi. Babasının yüzünün, sesinin, nüanslarının, derinliğinin, sıcaklığının hatırası yeniden canlandı. Tom'un yüzünü iki eliyle kavramak istedi. Kendini onun göğsüne bastırmak istedi. Yetişkin kalbinin orada güçlü bir şekilde attığını hissetmek istedi. Ama kendine engel oldu. *Baba* kelimesini söylemeyi denedi ama başaramadı.

"Bunu sana kim yaptı?" Sakkak'ın sesi girdi araya.

Tom başını iki yana salladı. "Bilmiyorum... Görmedim." Sakkak'a döndü. "Dün sabahdan beri burada otuyorum."

Tupaarnaq bir bardak suyla döndü ve onu Tom'a uzattı.

Tom bardağı alıp suyu birkaç büyük yudumda içti. Daha sonra güröltölü bir şekilde nefes verdi ve "Teşekkür ederim," dedi. Ayağa kalkmaya çalıştı ama sandalyeye geri düştü. "Bacaklarımdaki kaslar gerildi."

"Sana temiz pantolon getirmemi ister misin?" diye sordu Sakkak.

Tom aşağıya bakıp başını salladı. Lekeler sadece kan değildi. "Evet, lütfen... Sanırım tekrar ayağa kalkmayı denmeden önce burada oturup bir süre bacaklarımı esnetmem gerekiyor."

Sakkak, Tom'un evine dönmek için odadan çıktı ve ortalık sessizliğe gömüldü. Tom yavaşça bacaklarını uzattı.

Matthew, Tom'un sandalyesinin yanındaki yatağa oturmuştu. Tupaarnaq da ayağa kalkmış pencereden dışarıya bakıyordu.

Tom tek kelime etmeyen Matthew'a bakarak, "Bir şey söyle," dedi.

Matthew başını iki yana salladı. Dünyanın en ücra kasabalarından birinde, eski püskü bir yatağın ucunda otururken kafasının içinde olup biten her şey anlatılamayacak kadar karmaşıktı. Kendine sarılıp kollarını ovuşturdu.

“O kadar çok şey var ki,” diye başladı.

Tupaarnaq dönüp onlara baktı. “Gitmek istediğinde bana haber ver. Burada gereğinden fazla kalmamalıyız.”

“Çok uzun sürmez,” dedi Tom.

“Thule’daki olay,” dedi Matthew. Bakışları evin geri kalanı kadar pis olan zemine sabitlenmişti. “Gerçekten yaptın mı?”

Tom iki eliyle yüzünü ovuşturdu. Birkaç kez derin nefes aldı. “Ne kadarını biliyorsun?”

“Hemen hemen her şeyi,” dedi Matthew. “Tupilak, haplar, rahatsız edici veriler, Sakkak, Briggs. Sadece gerçekten herkesin cinayetten hapse atmak istediği adam olup olmadığını bilmek istiyorum.”

“Zannettiğin kadarını bildiğinden şüpheliyim,” dedi Tom. “O gece çok kötü durumdaydık. Her şey kontrolden çıkmıştı ve muhtemelen çok ileri gitmiştik.”

“Muhtemelen mi? Görünüşe göre hepiniz zihinsel bir çöküşün ve felç geçirmenin eşiğindeymişsiniz,” dedi Matthew.

“Bunlar tam olarak aradığım kelimeler değildi,” dedi Tom. “Ama pek de yanılmış sayılmazsın. Tanıştığınızı anladığım Sakkak bize maske dansı yapıyordu ama dans ve sesler bir şekilde içimizdeki karanlığı etkiliyordu. Aniden Bradley ve Reese birbirlerinin boğazına sarıldılar. Çılgına döndüler, duyguları yükseldi. Sakkak kaçıp gitti ve Abelsen ortaya çıktı. O piç kurusunun nerede saklandığını bilmiyorum. Ona bu hapların Thule’den asla çıkmaması gerektiğini söyledim ama o kendisinden başka kimseyi umursamadı.” Tom tekrar yüzünü ovuşturdu. “Başka hiçbir şey hatırlamıyorum. Sadece anlık, kopuk kopuk şeyler...

Bradley ve Reese kanlar içindeydi. Hareketsiz yatıyorlardı. Sanırım vurulmuşlardı.”

“Peki, onları kim vurdu?”

“Bilmiyorum,” dedi Tom, yorgun bir ses tonuyla. Gözlerini kocaman açmış, dudaklarını birbirine bastırmıştı. “Onları kimin öldürdüğünü bilmiyorum,” diye devam etti. “Hafızamda bir karadelik var. Belki Abelsen deneyi durdurmak istediğim için yaptı... Belki de ben yaptım. Bilmiyorum. Sonuçta tabancam yanımdaydı, arbede yaşandı... Bayıldım. Uyandığımda, yanımda üç boş kovan vardı, Bradley ve Reese de... ama... artık tabancam yanımda değildi... sanırım.” Başını iki yana sallayıp gözlerini sımsıkı kapattı. “Her şey bulanık.”

“Sakkak hiçbir şey hatırlamıyor mu?”

Tom başını olumsuz anlamda salladı. “Benden bile daha az hatırlıyor. Abelsen gelmeden kısa bir süre önce kaçtığını unutma.”

“Evinde küçük bir kutu bulduk,” dedi Tupaarnaq. “İçinde bir tabanca ve Bradley ile Reese’in künyeleri var.”

“Bu imkânsız,” dedi Tom. “Hiçbir noktada onların künyelerini almadım ve o gecedan beri tabancama dokunmadım. Beni kaçmaya ve üstan gitmeye zorlayan Abelsen’di, ayrıca oradan yanıma hiçbir şey almadım. Hiçbir şey.” Yere baktı.

Matthew içini çekerek, “Ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi. “Konusacak çok şeyimiz var.” Oturma odasına doğru baktı. “Şurada bulunan gençler gibi. Yine Thule’daki gibiydi, değil mi?”

“Hayır,” dedi Tom başını iki yana sallayarak.

“Sonra konuşsanız olur mu?” diyerek araya girdi Tupaarnaq. Ardından Tom’a baktı. “Hadi, seni ayağa kaldıralım da evine gidelim. Burası beni ürkütüyor, ayrıca seni bağlayan her kimse mutlaka geri gelecektir.”

Tom'un evine giden karla kaplı patikaya döner dönmez ön kapının ardına kadar açık olduğunu gördüler. Mavi ahşap duvarlar, rüzgâr ve don yüzünden kar perdeleriyle kaplıydı ve kısa sürede kapı açılmış olmalıydı çünkü koridorun içine küçük bir kar yığını savrulmuştu.

Matthew kaşlarındaki buzu sildi. İki evi birbirinden ayıran altmış metreden az mesafedeki her yer kar içinde kalmıştı. Kabanındaki karları silkeleyip içeri girdi.

Arkasındaki Tupaarnaq, yüzünü rüzgâra çeviren ve diken diken, uçuşan karlara gözlerini kısarak bakan Tom'u tutmayı bırakmıştı.

"Bu kadar kar tutması harika," dedi. "Kar yağmadan."

"Sakkak?" diye seslendi Matthew.

Tom eve koşarak giren oğluna şaşkınlıkla baktı.

Tupaarnaq da tüfeğini doğrultmuştu.

Matthew oturma odasında yüzükoyun yatan Sakkak'ın yanında diz çöktü.

"Ne oldu?" diye sordu Tom. Matthew'un yanına eğildi ve elini Sakkak'ın boynuna koydu.

Matthew bir şey söylemek üzereydi ama küçük laboratuvarın kapısında uzun boylu bir adam belirince konuşmadı. Çizmelerinden avcı şapkasına ve kürk yakasına kadar Arktik kışına uygun, beyaz kıyafetler giymişti. Tom'a

baktı, sonra tabancasını ona doğrulttu. Adam tetiği çektiği anda Matthew babasını korumak için ayağa fırladı. Merminin isabet ettiği sağ kolu sanki kopmuş gibi hissetti.

Kapıda tıpkı ilki gibi giyinmiş başka bir adam belirdi.

Matthew sol elini kolundaki yaraya bastırırken çığlık attı ve nefes nefese kaldı. Tupaarnaq tüfeğini Matthew'ü vuran adama doğrultmuş, tam arkasında duruyordu. Adam tabancasını Tom'a doğrultmaya devam etti.

Sonra ikinci adam küçük, koyu yeşil, plastik bir silindiri oturma odasına fırlattı ve saniyeler sonra bu şey patlayarak içeriği yoğun, gri bir dumanla doldurdu. Üç el silah sesi duyuldu. İki tabancadan, biri de Tupaarnaq'ın tüfeğinden.

“Dışarı!” diye bağırdı Tupaarnaq'ın sesi dumanın içinde bir yerden.

Matthew etrafına baktı ama pek uzağı göremedi. O kadar şiddetli öksürüyordu ki yere tükürmek zorunda kaldı.

“Hadi, buradan defolmamız gerek!” diye bağırdı Tupaarnaq yeniden.

Matthew kadının onu ittiğini hissetti. Biri yaralı olmasına rağmen her iki kolunu da oynatabiliyordu. Duman neredeyse kusmasına neden olacaktı ve diğerlerinin öksürüp tükürdüğünü duyabiliyordu. Güçbela kapıya ilerledi ve kısa süre sonra tekrar dışarıda, karların içindeydi. Evden ve çatıdan dumanlar çıkıyordu. Matthew koluna bakıp kabanını çıkardı. Sadece sıyrığa benziyordu ama kıyafetlerinde oldukça kan vardı. Kurşun doğrudan kıyafetinin ve kolunun içinden geçmiş, bazı kan damarlarını parçalamak dışında herhangi bir zarar vermemişti.

Tupaarnaq koridordan, “Bana yardım et,” diye seslendi.

Tom'u dışarıya sürüklemeye çalışıyordu ve Matthew babasını çıkarmasına yardım etmek için koştu.

Tom hırıldayıp inledi. Boğazının derinliklerinden homurtular yükselirken yüzü acıyla buruştu ve alnı boncuk boncuk terlerle kaplandı.

Evin içinden yanık kokusu geliyordu. Sakkak sersem bir hâlde kapı eşiğinde belirdi ve Tupaarnaq hızla onun dışarı çıkıp Tom'un yanına gitmesine yardım etti, ardından eve geri koştu.

Tom giderek nefes almakta güçlük çekerken homurdanarak kabarıyla kazağını çıkardı. Altına beline sabitlenmiş, siyah, kurşun geçirmez bir yelek giymişti ve daha rahat nefes alabilmek için onu gevşetti. Göğüs kafesinin hemen üstünde büyük, kırmızı bir morluk vardı. Matthew gibi o da bir kolundan vurulmuştu.

Tupaarnaq yeniden ortaya çıktı ve kendisi ile Matthew'un sırt çantalarını karlara fırlattı.

“Hayır, olamaz,” dedi Tom, boş boş havaya bakarak. Yüzü solgundu ve dudakları hafifçe titriyordu.

Arkasındaki alevler küçük evin pencerelerine yükselmeye başlamıştı.

Tom ayağa kalkmaya çalıştı ama bundan vazgeçmek zorunda kaldı ve boğuk bir ciyaklamayla yere yığıldı.

“Artık çok geç,” dedi Tupaarnaq. “Laboratuvarı ateşe verdiler, içindeki her şey gitti.”

Sakkak, Tom'un koluna bakarak, “Ama bunlar berbat atışlar,” dedi.

“Ah, o asla ıskalamaz,” dedi Tom. Kar teninde birikmeye başlamıştı. “Bu üç atış tam olarak olması gereken yere isabet etti.”

“Kim ıskalamaz?” diye sordu Matthew. “Onun kim olduğunu biliyor musun?”

“Ateş eden Bradley'di. Diğer adam ise Reese.”

CONSTABLE POINT, DOĞU GRÖNLAND

Tupaarnaq'ın görüntüsü helikopter yükseldikçe giderek küçülüyordu. Matthew bir elini pencereye dayamış hâlde oturuyordu. Kalkış sırasında Tupaarnaq yalnızca kısa bir süre el sallamıştı ve şimdi Constable Point'teki küçük havaalanının dışında tek başına duran bir noktadan başka bir şey değildi.

Ottesen iki saat sonra Ittoqqortoormiit'e gelen İzlanda'dan bir helikopter ve bir doktor talep etmişti.

Bu süreçte yaralarının üzerine baskı yapmışlar ve küçük kasabanın sağlık merkezinde bulabildikleri ağrı kesicileri kullanmışlardı. Bu hafta merkezde doktor yoktu ama kasabanın tek hemşiresi onlara yardım etmişti.

İzlanda'dan gelen doktor, Tom'un da Matthew'un da yaralarının Reykjavik'te uzman tedavisi gerektirmediğinden kısa süre içinde Nuuk'a uçabilecekleri kararına varmıştı.

İzlanda'dan gelen helikopter onları Ittoqqortoormiit'ten Constable Point'e götürmüş ve orada Air Greenland Bell 212'ye binmişlerdi.

Ancak Tupaarnaq, biraz zamana ihtiyacı olduğunu ve Constable Point'ten Tasiilaq'a giden bir sonraki helikoptere yetişeceğini söylemişti.

Matthew pencereden uzaklara baktı. Constable Point artık onların çok aşağılarında bir yerde, küçük bir noktadan başka bir şey değildi. Kolasından bir yudum aldı ve Tom'a kaçamak bir bakış attı.

Aynı sırada oturuyorlardı ama aralarında bir koltuk boştu. Matthew'un sırt çantası yerde duruyordu. Tom'unsa hiçbir şeyi yoktu.

"Gülümsüyorsun," dedi Matthew.

"Evet," dedi Tom sırtarak. "Yirmi dört yıldır ilk kez oğlumu gördüm ve aslında katil olmadığımı keşfettim."

"Bradley ve Reese'in neden şimdi ortaya çıktığı hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu Matthew. "Briggs bana üçünüzün 1990 yılında ABD'ye geri gönderildiğinizi söyledi, yani o tabutlar boş olmalı?"

"Birkaç saat öncesine kadar Bradley ve Reese'in öldüklerine dair hiç şüphem yoktu," dedi Tom. Parmaklarını gözkapaklarına bastırdı. "Ve eminim onların hayatta olduğunu bilen insan sayısı çok azdır."

"Ama bu çok anlamsız değil mi?"

"Evet, öyle ama uzun bir açıklama gerektiriyor, bu yüzden sana yazdım ve beni ziyaret etmeni istedim." Kolunu destekleyen askıyı düzeltti. "Evimde çok fazla kanıt vardı ama bunlar yangında kayboldu, bu yüzden artık benim sözüme güvenmek zorundasın."

"Tamam," dedi Matthew, cep telefonunun bulunduğu pantolon cebine bir göz atarak. Not almak istiyordu ama sağ kolu Tom'ununki gibi askıda olduğu ve kırık parmağı hantal bir desteğe bağlı olduğu sürece bu imkânsız görünüyordu. Kolasından bir yudum daha aldı ve kutuyu bacaklarının arasına sıkıştırdı.

"Yedi hafta önce Kangerlussuaq yakınlarında kaybolan Çinli adam hakkında bir şeyler okudun, değil mi?" diye söze girdi Tom.

“Evet, bunun hakkında yazdık, neden?”

“Onun hakkında ilk okuduğumda bile basının bildiğinden daha fazlası olduğuna dair bir önsezim vardı. Sonuçta Kangerlussuaq sadece sivil bir havaalanı değil, aynı zamanda askeri bir havaalanı ve Çinli adamın yürüyüşe çıkarken çekilen fotoğraflarını gördüğümde standart fotoğraf ekipmanı taşımadığını görebiliyordum. Turist olmasına imkân yoktu ve sadece manzarayı değil, muhtemelen tüm kompleksi de incelemek için orada olduğundan eminim.”

“Yani onun ortadan kaybolmasında ABD Ordusu’nun parmağı olduğuna mı inanıyorsun?”

“Bir Çin vatandaşı, Amerikan askeri çıkarlarının olduğu bir Grönland bölgesinde haritacı ekipmanıyla mı dolaşıyor? Bir buzul yarığına düşmediğinden ya da boğulmadığından eminim... en azından kazara. Buradaki durum insanların düşündüğünden çok daha gergin. Danimarka İstihbaratı Çin’in Grönland’daki kazanımlarını önleme ihtiyacının fazlasıyla farkında çünkü ne Danimarkalılar ne de Amerikalılar Çin’in buradaki siyasi durumu etkilemesini istiyor. Pek çok haber ajansı, Danimarka başbakanının, Çinli bir madencilik şirketinin teklifini engellemek amacıyla güney Grönland’daki Grønnedal Deniz Üssü’nü yeniden açmak için taraflar arası bir anlaşmaya vardığını öğrendi.” Tom kısa süre sol eline öksürdü. “Danimarka Güvenlik Servisi büyük Çin şirketlerine güvenmiyor çünkü öyle inşa edilmişler ki Çin hükümetiyle ve dolayısıyla Çin Ordusu’yla ne kadar yakından ilişkili olduklarını görmek imkânsız.”

“İndiğimizde bunların hepsini yazmam gerekecek,” dedi Matthew. “Ve bunun Tupilak’la nasıl bağlantılı olduğunu anlamam da. Bana Tupilak denen bir şeyden bahsetmek istediğini yazmıştın ve evinde Thule deneyinin verilerini içeren bir dosya bulduk. O dosyanın etiketinde Tupilak yazıyordu.”

“Thule deneyi ve haplar, kod adı Tupilak olan büyük bir operasyonun parçasıydı. Çinli adam ortadan kaybolduğunda Tupilak’ın başarılı olabileceğinden şüphelenmeye başladım. Bunun sadece bilinçli bir tahmin olduğunu kabul ediyorum ama bugün tahminimin doğru olduğunun kanıtını elde ettik.”

“Bradley ve Reese’i mi kastediyorsun?”

“Evet... Aptal piçler! En kötüsü de onlara kızamıyorum çünkü yaptıkları tek şey dördümüz adına planı uygulamaktı. Sana söylemek istediğim buydu.” Bir an tereddüt etti. “Ama senin Briggs’e gidip ona benden ve Tupilak’tan bahsedeceğini hesaba katmamıştım.”

Matthew kabinin zeminine bakarak, “Tupilak’ın gizli bir ordu operasyonu olduğunu bilmemin hiçbir yolu yoktu,” dedi. “Ayrıca, Briggs ömürlük dostluğunuz hakkında yürek ısıtan hikâyeler anlattı.”

“Haklısın,” dedi Tom. “Ayrıca bunun aslında bir lütuf olduğu ortaya çıktı çünkü Bradley ile Reese’in hayatta olduğunu öğrendik.” Yüzünü ovuşturdu. “Ama nasıl olduğunu anlamıyorum. Yani onları o zaman görmüştüm... Her yerde kan vardı.” Elini indirdi ve Matthew’a baktı. “Ellerim tamamen kan içindeydi... Ölmediklerine inanmak gerçekten çok zor.”

“Seni öldürmeye geldiklerini mi düşünüyorsun?”

“Evet, dosyayı bulduklarında.” Durdu ve Matthew’a baktı. “Tabancanın ve künyelerin olduğu kutuyu onlar yerleştirdi.”

Matthew yavaşça başını aşağı yukarı sallayıp sırt çantasına baktı. Kutuyu getirmeyi başarmıştı ama daha önce çıkarmaya gittiğinde, Tupilak dosyası sırt çantasında yoktu. Bradley ile Reese’in onu bulduklarından ve muhtemelen evle birlikte yaktıklarından hiç şüphesi yoktu. Ancak kutuyu dosyanın hemen yanında olmasına rağmen almamış-

lardı. Neyse ki yok olmadan önce tüm dosyayı telefonuyla fotoğraflamıştı, çektiği görüntüleri de muhabir arkadaşı Leiff'e göndermiş ve ondan verilerin neyle ilgili olduğunu araştırmasını istemişti. Babasına dönüp baktı. "Neden seni kendi evinde bağlamadılar?"

Tom kaşlarını kaldırdı. "Beni Konrad'ın evinde pusuya düşürdüler. Tahminimce saldırmadan önce birkaç gün kasabayı izlediler."

"Neden Konrad'ın evindeydin?"

Tom kabinin tavanına bakarak, "Son zamanlarda orada biraz zaman geçirdim," dedi. "Dört genç adamın eline geçsin diye hapları ortalıkta bırakmak gurur duyduğum bir şey değil. Bradley ve Reese ölmemiş olabilir ama Konrad, Salik ve Miki kesinlikle sonsuzluğa gittiler."

Matthew buz örtüsünün altlarından süzülüşünü izledi. Güneş ufukta pembeyle turuncu renkte, alçakta asılı duruyordu ve yarım saatten kısa sürede her şey karanlığa boğulacaktı. Matthew sonunda, "Nuuk polisinden kaçabileceğini sanmıyorum," dedi.

"Hiçbir şeyden kaçabileceğimi sanmıyorum." Tom dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra konuşmasına devam etti. "Sence Bradley ve Reese'in ölmediğini söylediğimde bana inanacak kaç kişi var?"

"Briggs olabilir mi?"

"Briggs mi? Briggs bu konuda benden çok daha üstteydi. Benim tarafımı tutmayacak. Tupilak başarılı olduysa, Briggs bunu başından beri bilen az sayıdaki kişiden biri demektir."

Matthew gözlerini kapattı ve yanağını soğuk cama dayadı. "Ne aptallık ettim," dedi, birkaç kez başını hafifçe pencereye vurarak. "Tupilak tam olarak nedir? Bradley ve Reese'in tüm bunlardaki rolleri ne?"

"Evet, onların rolü ne? Asıl amaç, Danimarka Sirius Devriyesi'ne benzer elit askeri birimler yaratmaktı. Ame-

rikan versiyonu, diğer şeylerin yanı sıra, soğuğa karşı ekstra dayanıklı olacak şekilde programlanacaktı. Tupilak, köpek kızaklarıyla hareket etmek ve buzun üzerinden geçmek üzere eğitilmiş gölge birimler olacaktı. Briggs ve ben bir grup oluşturacaktık, Bradley ve Reese ise diğer grubu oluşturacaktı. Çiftler, tıpkı Sirius'taki gibi. Misyonumuz, Danimarka'nın da kabulüyle, Grönland'daki Amerikan çıkarlarını korumaktı... askeri olduğu kadar siyasi de.” Tom derin bir iç çekti ve koltuğunda kıpırdandı. “Yine, tıpkı Sirius gibi ama bir adım daha ilerledi ve gizli bir stratejik savunma gündemiyle desteklendi. Ancak Tupilak hâlâ mevcutsa, ki bugünkü olaylardan sonra buna inanmak için her türlü neden var, o zaman görev alanının ne kadar genişlediğini düşünmekten korkuyorum. Kesinlikle ayrılmak istedim çünkü devlet destekli suikastçılar olma yolunda ilerlediğimizi fark ettim.”

“Yani sen Bradley ve Reese'in Çinli adamı öldürdüklerine inanıyorsun?”

“Askeri bir komplekse casusluk yapmak için, evet.”

“Peki, ya Lyberth?”

“Lyberth mi?”

“İki ay önce Nuuk'ta bir dairede öldürüldü. Bazı insanlar onun ölümünün Grönland'ın bağımsızlığı için canla başla mücadele edenlere bir uyarı olduğuna inanıyor.”

“Tamam, anlıyorum. Evet, Tupilak'ın onu da öldürmüş olması mümkün. Grönland asla sadece Grönland olmayacak. Arktik'teki bu devasa ada ya Danimarka'ya ya da Amerika'ya ait ve ABD açısından, ABD'nin bağımsız bir Grönland'ı ilhak etmeye zorlanması durumunda ortaya çıkacak siyasi kargaşayla uğraşmaktansa Grönland'ın güvenlik sebebiyle Danimarkalı olarak kalması daha iyi.”

THULE'DAKI ADAM

NUUK, BATI GRÖNLAND, 1 KASIM 2014

Yan servisin kapısı açıldığında, Matthew neredeyse bir saat oturmuş havaya bakıyordu. Doktor arkadaşının Tupilak verilerini inceleyip incelememediğini öğrenmek için Leiff'e mesaj atmıştı ama Leiff henüz yanıt vermemişti.

“Bana seni burada bulacağımı söylediler,” dedi Ottesen.

“Evet.” Matthew öksürdü ve sandalyede doğruldu. “Arnaq'ın bugün muayenesi vardı ve ben de onunla gelip bir yandan Malik'e bakmaya karar verdim.”

Ottesen uyuyan genç Eskimo'ya baktı. “En azından durumu stabil.”

“Ara sıra uyandığını söylüyorlar ama hâlâ yoğun bir şekilde sakinleştirici verilmiş durumda.”

“Hayatta kalması bir mucize,” dedi Ottesen. “Doktorlar ne dedi? Akciğerini iki kaburga kemiği mi delmiş?”

Matthew, Malik'in göğsündeki bandajlardan bir kaba uzanan ince boruya baktı. “Hayır, sanırım akciğeri söndü ama üç kaburga kemiği kırılmıştı.”

Ottesen yüzünü buruşturup gözlerini kıstı. “Zavallı adam. Fena acıtır.” Kabanını düzeltti. “Seninle biraz konuşabilir miyim?”

“Tabii.”

“Babanla ilgili. Burada konuşmanın sakıncası var mı?”

“Yok, hayır.”

Alçak hastane yatağının diğer tarafındaki sandalyeye oturan Ottesen, “Onu sorguya aldık,” dedi. “Ve bize pek çok şey anlattı ama bana her şey anlamlı gelmiyor.”

“Hangi kısımlar?” diye sordu Matthew, tekrar öksürerek. Sandalyenin arkası dayanıksızdı ve sırtını sandalyeye dayadığında kırıldığını hissedebiliyordu.

“Dürüst olmak gerekirse çoğu,” dedi Ottesen. “İyi haber şu ki bize Ittoqqortoormiit’teki cinayetler hakkında pek çok bilgi verdi ama bunun bedelini ağır ödeyecek.”

“Hemen öne çıkmadığı için mi?”

“Evet, bir de şu hap meselesi var... Ama bunun kendisi için yaratacağı sonuçları bilerek seninle birlikte Nuuk’a seyahat etmesi onun lehine olacaktır.” Ottesen gözlerini hafifçe kıstı. “Tüfeğin test sonuçlarını aldık. Üzerinde sadece Konrad ve Nukannguaq’ın parmak izleri var, yani ikisinden biri iki kardeşi kanepede vurmuş.”

“Sence bunu Konrad mı yaptı?”

Ottesen yavaşça başını onaylar anlamda salladı. “Baban, Konrad ve Nukannguaq’ın kendilerini vurduğunu gördüğünü iddia ediyor ve bu doğruysa, o zaman tüfeği Nukannguaq’tan önce almış olduğu için Konrad yapmış demektir. Bu aynı zamanda Nukannguaq’ın yararına ama Tom’un gerçekte ne gördüğünden emin olamıyorum. Kar fırtınası vardı, ayrıca evin pencereleri küçük ve kirliydi.” Başını iki yana salladı. “Şu anda bilmiyorum. Tom sana bundan da bahsetti mi?”

“Hayır, sadece haplar yüzünden kötü hissettiğini söyledi.”

“Evet, bu çok aptalca bir fikirdi ve şimdi haplar ortadan kaybolup gitti. Tom onları kendisinin aldığını söylüyor ama Sakkak da almış olabilir. Geçen gün söylediğim gibi, onlar çok samimi.”

“Yani Sakkak’ın olaydan hemen sonra eve girdiğini mi düşünüyorsun?”

“Evet, oğlunu kurtarmak için elinden geleni yaptı... ama sanırım kimin kimi öldürdüğü konusunda da şüpheleri vardı.”

“Ve bir de kız var,” dedi Matthew. “Sanırım Sakkak, Konrad’ın Salik ve Miki’nin kız kardeşine tecavüz ettiğinden şüpheleniyor.”

Ottesen, Matthew’a şaşkın bir bakış atarak, “Sakkak bu konuyu nasıl bilebilir anlamıyorum,” dedi. “Kız bana sadece bundan sağlık ocağındaki hemşireye bahsettiğini söyledi.” Öfkeyle homurdandı. “O küçük, kapalı topluluklarda durum hep aynı: Herkes birbirinin işini bilir ama her şey dış dünyadan gizlenir. Sakkak ve kızla tekrar konuşacağım, babana da bu konuyu sorabilirim.”

“Evet, olur... Babam neden vurulma olayının gerçekleştiği evin yakınında olduğunu açıkladı mı?”

“Evet, ama bundan memnun değilim,” dedi Ottesen. “Silah seslerini duyduğunu ve oraya gittiğini söyledi ama daha önce de belirttiğim gibi, o gece orada şiddetli bir kar fırtınası vardı ve birkaç tüfek atışını duyabileceğini sanmıyorum. Belki de hapların bittiğini fark edip genç adamlarla konuşmaya gitmiştir.”

“Tom’un evindeyken,” dedi Matthew, “Sakkak bize onların genç adamların soğuğa dirençli olmaları için hap yaptıklarını söyledi. Orada her açıdan oldukça çaresiz durumdalar.”

“Cehenneme giden yol iyi niyet taşlarıyla döşelidir,” dedi Ottesen. “Fakat dürüst olmak gerekirse, teorilerinin çoğunun doğru olduğu kanıtlandı. Uyuşturucu, esrar, hapların yan etkileri, cinayet ve intihar. Eğer Tom ve haplar olmasaydı, bu sadece başka bir Grönland cinayeti vakası olacaktı ve kuşkusuz en şiddetli vakalardan biri olacaktı.”

“Babam sana Tupilak’tan ve ABD Ordusu’nun Thule Hava Üssü’ndeki haplarla yaptığı deneyden de bahsetti mi?”

“Evet, ama bunun bize gerçekten faydası olacağını sanmıyorum.” Ottesen ayağa kalktı ve yan taraftaki pencerelerden birine gitti. Yeniden kar yağmaya başlamıştı. “Dürüst olmak gerekirse, çaresiz bir adamın yakalandıktan sonra kendi canını kurtarmak için yaptığı son hamleye benziyor bu. Onun hikâyelerini destekleyecek hiçbir kanıtımız yok.”

Matthew kaşlarını çatarak, “Bana tam tersi gibi geliyor,” dedi. Dikkatli bir şekilde pencereden dışarıyı izleyen Ottesen’e baktı. “Dosyayı ve Bradley ile Reese’i Ittoqqortoormiit’te gördüm. Bunu incelemek için bir şeyler yapamaz mısın?”

“Nuuk polisi ABD askeri soruşturmasıyla ilgili bilgi talep edemez ve Amerikalıların tek umursadığı şey de katillerini parmaklıklar ardına koymaktır.” Matthew’a döndü. “Cinayet silahını ve künyelerini orada kendin buldun.”

“Onların bir komplonun parçası olduğunu düşünüyorum. Künyelerinin orada olmasının bir anlamı yok. Babam onları neden alsın ki? Onu suçlamak için evine yerleştirilmişler işte.”

“Sadakat güzel bir şeydir, Matthew ama soğuk ve katı gerçekleri alt edemez.”

Matthew telefonunu zorlukla pantolonunun cebinden çıkarmayı başardı, açtı ve Tupilak dosyasının fotoğraflarını buldu. “Peki, ya buna ne dersin? 1990 tarihli, Thule’den gizli belgeler.”

Ottesen cep telefonunu alıp fotoğraflara göz attı. “Bu konuyu daha yakından incelemek isterim, Matt,” dedi. “Orijinalleri var mı?”

“Hayır, ne yazık ki,” dedi Matthew. “Bradley ile Reese onları almış olabilir ya da yangında kaybolup gitmiş olabilirler, hiçbir fikrim yok.”

Ottesen omuzlarını silkip telefonu ona geri verdi. “Birkaç fotoğraftan fazlası gerekecek ve o fotoğraflarda cina-yetlerle ilgili hiçbir şey görmedim... Üzgünüm Matt, bunun sorumluluğunu baban üstlenecek ve benim durduğum yer-den, giderek daha suçlu görünüyor.”

“Ama Bradley ve Reese’i bizzat gördüm! Bunun illaki bir anlamı olmalı, değil mi? Babam kimseyi öldürmedi!”

“Matthew, sen ve Tom, Tom’un Bradley ve Reese oldu-ğunu iddia ettiği iki adamı gördünüz, oysaki ABD Ordu-su Bradley ve Reese’in 1990 yılında Thule Hava Üssü’nde Tom tarafından öldürüldüğü konusunda ısrar ediyor. Yir-mi dört yılı aşkın bir süredir de mezardalar.” Ottesen tava-na baktı ve bir an nefesini tuttu. “Bu soruşturmada sıradışı tek şey Tom’un ABD Ordusu’na teslim edilmesi, hepsi bu.”

Matthew boynunu ovuşturdu. “Peki, ya babamın tabutu? Briggs’e göre 1990 yılında da gömüldü. Ama Tom hayatta; yani gerçekten üç tabut varsa, en azından biri boş olmalı.”

“Bilmiyorum, Matthew. Tom’un hayatta olduğunun ortaya çıkması Amerikalıları biraz şaşırttı, bunu söylemek doğru olur ama durumu ne kadar değiştirirsek değiştire-lim, bir Amerikan askeri üssündeki iç mesele hakkında bil-gi talep etme yetkim yok.”

“Hâlâ mantıklı değil,” dedi Matthew bezgin bir tavırla.

“Sadece soruşturmamı bitirmek istiyorum,” diye devam etti Ottesen. Onun da sesi yorgun geliyordu. “Rakel’i daha dün toprağa verdik ve gerçekten korkunç bir gündü, bu yüzden –açık konuştuğum için kusura bakma ama– tek yapmak istediğim babanı Amerikalılara teslim etmek, son-ra da Abelsen ile Bárdur’u bulmak. Tasiilaq’ta saklandıkla-rına dair söylentiler var. Sonrasında bu çılgın soruşturmayı temelli kapatmak istiyorum.”

Matthew yere bakıp yüzünü ellerine gömdü. “İyi miydi? Rakel’in cenazesi.”

“Evet,” dedi Ottesen, sesi titreyerek. “Jakob’ın yanına defnedildi.”

“Arnaq’ın kontrolü biter bitmez mezarlığa gideceğim.”

“Kilise yine doluydu,” dedi Ottesen. “Tabutun taşınmasına yardım ettim.”

Bir anlık sessizlik olunca birinin hızla koridordan geçtiğini duyular.

“Bir psikologla konuşmak ister misin?” diye sordu Ottesen ona, kibar bir tavırla.

Matthew elini yüzünden çekmeden başını yavaşça iki yana salladı.

Ottesen yine yumuşak bir sesle, “Yine de sana bir randevu ayarlayacağım,” dedi, sonra yüzü aydınlandı. “Jakob’ın evinde bulduğumuz DNA kanıtlarıyla bir eşleşme bulduk. Símin’le eşleşiyor.”

“Ne?” Matthew elini indirdi ve Ottesen’e baktı. “Peki, neden Bárður’la eşleşme olmadı? Símin’in Bárður’un oğlu olduğunu sanıyordum?”

“Mesele de bu, Matt. Görünüşe göre Bárður, Símin’in babası değil ama ikisinin de bunu bildiğini sanmıyorum.”

“Peki, babası kim?” Matthew donakaldı. “Babam 1990’da oradaydı, yani Símin yirmi dört yaşındaysa o zaman...”

“Babanla da eşleşmedi,” dedi Ottesen, yüzünde bir gülümsemeyle. “Babasının kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve artık bunun bir önemi de yok. Símin’in Jakob’ı öldürdüğünü bilmen gerektiğini düşündüm.”

“Jakob benim saldırıya uğradığım sıralarda öldürüldüğüne göre, Jakob’ı öldürmek için Bárður’la birlikte Nuuk’a gitmiş olmalı.”

“Evet, sanırım o gece şansın yaver gitti de kaçabildin,” dedi Ottesen ve tekrar gülümsedi. “Símin henüz pek mantıklı gelmiyor ama Jakob’ı 1973’te Bárður’un babasını öl-

dürdüğüne inandıkları için öldürmüşler sanki.”

Matthew bezgin bir tavırla bakışlarını yere çevirdi. “Bunların hepsi yanlış.”

“Evet.” Ottesen saate baktı. “Gitsem iyi olur. Planımız, yarın sabah babanın Briggs’le birlikte Thule’e gitmesi. Dokuz buçukta onlar için uçak ayarlandı. Tom’a veda etmek için havaalanına gitmek istersen, seni ve Arnaq’ı alabilirim. Eğer zamanında bitirirsek benim de havaalanında başka işlerim olabilir.”

“Teşekkür ederim,” dedi Matthew, “ama oraya kendimiz gideriz.”

“Bize her şeyi anlatması karşılığında babanın istediği tek bir şey vardı.”

“Neymiş?”

“Tabancanın test sonuçlarını o Nuuk’tan ayrılmadan önce almamız.”

Kar, denize uzanan uzun yokuştaki birçok mezarın üzerine yumuşak, koruyucu bir örtü gibi çökmüştü. Matthew yeni mezarlığı daha önce de ziyaret etmişti ama sadece bakmak için. Nuuk bölgesinin en güzel yerlerinden biriydi. Mezarlığa en yakın komşular Grönland Üniversitesi, Nuussuaq eteklerindeki bazı konutlar ve ardından Lille Malene Dağı'ydı. Fiyordun diğer tarafında Sermitsiaq Dağı kardan bir heykel gibi yükseliyordu denizden.

Matthew sıra sıra mezarları inceledi. Birbirlerine yakınlardı. Her bir mezar bir tabuttan çok da geniş değildi ve birçoğu farklı renklerde, kalın bir yapay çiçek tabakasıyla kaplıydı. Yakında kar o kadar derinleşecekti ki çiçekler aylarca gizlenecekti.

“Cesaretim var mı bilmiyorum,” dedi Arnaq.

“Babamızla karşılaşmaya mı?” diye sordu Matthew, Rakel’in mezarındaki el değmemiş kardan biraz alarak.

“Evet.”

“Garip olduğuna katılıyorum.”

“Emin değilim... Yani yüz yıl hapis yatacaksa ne anlamı var?”

Matthew kardeşine baktı. Tutsaklığının ardından yüzü hâlâ zayıf düşmüş vaziyetteydi. “Hâlâ o psikologla görüşüyor musun?”

Arnaq kısaca burnunu çekip derin bir nefes aldı. “Haf-tada üç kez.”

“Yardımcı oluyor mu?”

Arnaq omuz silkerek, “Sanırım oluyor,” dedi. “Ama o, arkadaşlarının öldürülmesinin ve seni aç bırakan bazı psi-kopatlar tarafından hapsedilmenin nasıl bir şey olduğuna dair bir bok bilmiyor.”

“Ama Tom biliyor,” dedi Matthew.

Arnaq aşağıya bakıp ayağıyla karları eşeledi. “Sanırım biliyor.”

“Onunla Ittoqqortoormiüt’ten uçakla gelirken konuştum; sanırım sen de aynı hücrede tutuldun.”

Genç kız ona baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“O da Færingehavn’ın altındaki bir hücrede, karanlıkta tutulmuş ve aç bırakılmış.”

“Ne zaman?” diye sordu Arnaq tereddütlü bir sesle, kaşlarını çatarak.

“Nisan 1990’da, henüz doğmamış olan Símin dışında o deliler zaten orada yaşıyormuş.”

“Yani Tom orada hapsedilmiş, öyle mi diyorsun?”

“Evet, ama kaçmayı ve Qeqertarsuatsiaat’a gitmeyi başarmış. Daha sonra da buz örtüsünün üzerinden Doğu Grönland’daki küçük bir kasabaya gitmiş, orada birkaç ay saklandıktan sonra aynı yılın ağustos ayının başında buzun üzerinden Nuuk’a dönmüş.”

“Orada kalmalıydı.”

“Belki de, ama o zaman annenle tanışamazdı.”

Arnaq sertçe başını aşağı yukarı salladı ve bakışları beyaz haç ormanında gezindi. “Ölen insanlar arkadaşların mıydı?”

“Jakob ve Rakel mi?”

Genç kız başını onaylar anlamda sallarken burnunu tekrar sertçe çekti. Don, burunlarını çalıştırıyordu.

“Evet,” dedi Matthew, iki mezara bakarak. “Evet, öyleydiler. 1990 yılında babamızın Qeqertarsuatsiaat’tan buzulları aşıp güvenli bir yere gitmesine yardım eden kişi Jakob’dı. Rakel de senin hayatını kurtarmaya yardımcı oldu.”

“Kahretsin.” Arnaq gözyaşlarını sildi. Matthew ona yaklaştınca da umursamaz bir tavırla elini kaldırdı.

Matthew durdu ve yavaşça başını salladı. “Orada olanlar hakkında konuşmak istersen söylemen yeterli.”

Arnaq arkasını dönüp başını salladı. Denizin karşı tarafına baktı. “Bir gün Sîmin’i ziyaret etmek istiyorum.”

“Sîmin mi?” dedi Matthew, kaşlarını çatarak. “Ama o...”

“Sadece onu görmek istiyorum. İnsanların onun nasıl biri olduğunu anladığını sanmıyorum.”

Matthew cep telefonu ile sigarasını çıkarıp bir tane yak-tı. “Bunu daha sonra konuşuruz.”

Ceplerinde bir şey ararken hem kurşun yarası hem de kırılan parmağı acıyordu. Kolunun hâlâ askıda olması gerekiyordu ama artık bununla uğraşamazdı. Akşamları yeni bandajlar taktığında yara zaten kanıyordu.

Sigarasından derin bir nefes çekti ve telefonunu kontrol etti. Nuuk’a döndükten sonra Tupaarnaq’a dokuz kısa mesaj göndermişti ama Tupaarnaq bunların hiçbirine yanıt vermemişti.

“Versene bir tane.”

Matthew ona elini uzatan Arnaq’a baktı. “Sigara içmiyorsun, değil mi?”

“Evet, içiyorum,” dedi Arnaq, hiç duraksamadan. “Senin için sorun olmuyorsa benim için de olmamalı, değil mi?”

“Buraya kadarmış!” diye bağırdı Matthew ve sigarasını söndürmeden önce bir nefes daha çekti. “Şu anda bırakıyorum.”

“Ne?” Arnaq kaşlarını çatı. “Ciddi misin?”

Matthew başını onaylar anlamda sallayıp bir çöp kutusu bulmak için çevresine bakındı. “Sadece birkaç yıl önce başladım... ve aptalca bir karardı.”

Arnaq gülererek Matthew’a baktı. “Eğer kaçaksa Tom nasıl bu kadar uzun süre Nuuk’ta yaşayabildi?”

“Çünkü onun gerçekte kim olduğunu bilen yoktu ve herkes onun öldüğünü düşünüyordu. Eski bir ABD subayının Thule Hava Üssü’nden Nuuk’a taşındığını öğrenene kadar on yıl boyunca annenle yaşadı, sonra hemen oradan ayrılmak zorunda kaldı.” Matthew, Arnaq’a baktı. “Babamızın itham edildiği suçlar kolaylıkla ölüm cezasına sebep olabilir. Geçen yıl ABD Ordusu’ndaki bir subay, askeri mahkeme tarafından benzer bir sebepten dolayı ölüm cezasına çarptırıldı.”

“Kahretsin... Neden uzak duramadı ki! Neden buraya geldi?”

“Çünkü Doğu Grönland’daki o küçük köylerin o günlerde dış dünyayla hiçbir bağlantısı yoktu ve bana bir şey olmasından korkuyordu.”

Arnaq botlarının ucundaki karlara baktı. “Sence o... benim hayatımı da uzaktan takip ediyor muydu?”

“Ettiğini biliyorum.”

NUUK, BATI GRÖNLAND, 2 KASIM 2014

Tom, Arnaq'ı karşılarken Matthew bir parmağını serçe-parmağının etrafındaki mavi sargıda gezdirdi. Tom'un ona sarılmak için yaklaştığını görebiliyordu ama kız ürküp geri çekildi. Sadece hafifçe uzaklaşsa da bu Tom'un mesajı alması için yeterliydi.

“Büyümüşsün,” dedi Tom. Gözleri Arnaq'ın kileri yakalamaya çalışıyordu ama Arnaq ona izin vermiyordu. Tom'un kolu hâlâ askıdaydı ama bu, Ittoqqortoormiit'te kendisine takılardan daha modern bir askıydı.

“Arnaq şu anda okulunun son yılında,” dedi Matthew.

“Seni gördüğüme çok sevindim,” dedi Tom ona.

Arnaq başını olumlu anlamda salladı.

“Nuuk'taki okulunu seviyor musun?”

Genç kız omzunu silkerek, “Her şey yolunda,” diye yanıt verdi.

“Son birkaç hafta zordu,” diye hemen araya girdi Matthew.

“Evet.” Tom bakışlarını bekleme alanındaki kahverengi karo zemine çevirdi. “Ama geldiğin için teşekkürler, Arnaq. Seni iki yaşından beri görmedim.”

“Bunun farkındayım,” dedi genç kız.

Matthew, Tom'a baktı. "Ve seni bir daha görmemiz uzun zaman alabilir."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye espri yaptı Briggs. Aynı anda hem heyecanlı hem de bitkin bir hâli vardı. "Fı-rardan, ordu mülkünün kötüye kullanılmasından ve iki ci-nayetten bahsediyoruz."

"Ama adamlar ölmemiş," diye itiraz eden Matthew, umutsuzca başını iki yana salladı. "Onları Ittoqqortoormi-it'te gördük. Tom'u ve beni vuran onlardı."

"Yirmi dört yılı aşkın süredir ölüler," dedi Briggs, onu savuşturarak. "Aynı adamlar olması mümkün değil."

"Ama aynı zamanda Tom'un öldüğünü de düşünüyor-dun," diye karşı çıktı Matthew. "Fakat kendisi burada. Peki 1990'da tabutunda kim vardı?"

Briggs sertçe Matthew'a baktı. "Babanın seni hayal ürünü hikâyelerine ikna etmesinin çok uzun sürmediğini görüyorum. Matthew, Bradley ve Reese çok uzun zaman önce öldüler. Baban onları vurdu." Ellerini kaldırdı. "Ka-nıtları evinden Nuuk'a sen kendin getirdin!"

"Ama bazı belgeler de gördüm, orada sen..."

"Dur!" Tom, Matthew'a sertçe baktı. "Bunu ben halle-deceğim."

Matthew bakışlarını Arnaq'a çevirdi.

"Sen de onun kadar delisin," dedi Briggs.

Tom, Briggs'e döndü. "Uçağa binmeden önce tuvalete gidecek vaktim var mı?"

Briggs saatine bakıp başını olumlu anlamda salladı.

Matthew'un cebindeki telefonu titremeye başladı. Leiff'ten, hastanedeki arkadaşının Tupilak dosyasını ince-lemeyi bitirdiğini ve Matthew'a e-posta gönderdiğini belir-ten bir mesaj gelmişti.

"Merhaba, kusura bakmayın, biraz zaman aldı."

Matthew sestten yana dönünce Ottesen'in onlara doğru yürüdüğünü gördü.

Ottesen, “Artık tüm sonuçları aldık,” diye devam etti, Briggs’in elini sıkarak.

“Onları bana e-postayla gönderemez miydin?” diye sordu Briggs, sesi biraz sinirlenmiş gibi geliyordu.

“Gönderebilirdim,” dedi Ottesen. “Ama sana birkaç sorum vardı ve yola çıkmadan önce şahsen sorsam iyi olur diye düşündüm çünkü böylelikle ben de soruşturmamı kapatabilirim.”

“Ne soracaktın?”

“Matthew’un Ittoqqortoormiit’te bulduğu tabancanın Tom’un olduğunu doğrulayarak başlayayım.”

“Elbette, bu konuda hiçbir şüphe yoktu, değil mi?”

“Hayır, sanırım yoktu ama önemli olduğunu düşündüğüm başka bir şey daha var: Son parmak izleri Tom’a değil, Kjeld Abelsen’e ait ve aynı şey tetikteki parmak izleri için de geçerli.”

Briggs ağırca nefes verip doğrudan Ottesen’in gözlerinin içine baktı. “Sen ne diyorsun?”

“Ve namluda Tom’un kanının izlerini bulduk, bu da Tom’un kendi tabancasıyla Kjeld Abelsen tarafından bayıltıldığını gösteriyor.” Ottesen durakladı. “Yalnızca balistik delillere bakılırsa, Kjeld Abelsen’in Tom’u bayılttığını ve diğer ikisini vurduğunu gösteren çok şey var. Tabii Tom’un tabancası gerçekten cinayet silahıysa.”

“Elbette öyleydi,” dedi Briggs hemen. “Olay mahallinde yaptığımız inceleme, bunun 1990 gibi erken bir tarihte olduğunu kanıtladı. Neden bu bilgiyi bana e-postayla göndermedin; bu şekilde anlaşıştık?”

“Evet, elbette. Öyle yapacağız.” Ottesen, Briggs’e dostane bir gülümsemeyle baktı. “Cinayetleri işleyen sizden biri gibi görünmediği şeklindeki iyi haberi sana vermek istedim. Kjeld Abelsen’in Mart 1990’da Thule Hava Üssü’nde ne yaptığına ve şimdi neden oradayken iki ABD askerini

öldürmüş gibi göründüğüne dair bir açıklamaya ihtiyacım olacağından, zamanı gelince bizden haber alacaksınız.”

Briggs bakışlarını indirdi. “Konuyu değerlendireceğiz.”

“Tom’la işin bittiğinde,” diye devam etti Ottesen. “İade edilmesini istiyoruz.”

“Onunla işimizin biteceğini kim söyledi?” diye sordu Briggs, başını yeniden kaldırarak.

“Bazı sivil suçlamalarla karşı karşıya,” dedi Ottesen. “Bunlar arasında yasaklı maddelerin üretimi ile bulundurulması ve eğer şanssızsa potansiyel olarak kasıtsız adam öldürme suçlaması yer alıyor.”

“Evet, evet,” dedi Briggs, tuvaletlerin kapısına bakarak.

“Tom’un tabancasında senin parmak izlerin de vardı,” dedi Ottesen. “Hem kabzada hem de tetikte. Ayrıca Thule Hava Üssü’nde subaydın, değil mi?”

Briggs yavaşça başını onaylar anlamda salladı. “Evet. Tom ve ben arkadaştık; bunun ne anlama geldiğini biliyordur herhalde.”

Ottesen kaşlarını kaldırdı.

“Sık sık birbirimizin silahını kullanarak atış poligonunda antrenman yapıyorduk,” diye açıkladı Briggs. “Bilmediğin bir silahla savaşa gidemezsin, bu yüzden kendi silahını bildiğin kadar arkadaşının silahını da bilmen gerekiyor.”

“Thule kadar uzak bir yerde bile mi?” diye araya girdi Matthew.

“Bir alanda disiplini gevşetirsen çürüme yayılır,” dedi Briggs.

Matthew başını salladı, ardından Ottesen’e döndü. “Bradley ve Reese’in parmak izleri ne olacak? Onlar da var mıydı tabancada?”

Ottesen başını iki yana salladı.

“Arkadaşlar hakkında gerçekten hiçbir fikrin yok, değil mi?” dedi Briggs. “Her zaman çiftler hâlinde antrenman

yaptık. Tom ve ben birdik, Bradley ve Reese de bir başka gruptu.” Briggs kaşlarını çatı. “Tabancanın üzerinde parmak izlerimin olup olmasının elbette bir önemi yok. Ateş edildiğinde Grönlandlı bir memurla sözleşme görüşmeleri yapıyordum.”

“O memur Kjeld Abelsen miydi?” diye sordu Matthew hemen.

Briggs kısa, küçümseyici bir homurtu çıkardı. “Peki, tetikçi o olsaydı bu olamazdı, değil mi?” Ellerini birbirine fırttı. “Tom tuvalette yeterince vakit geçirdi.” Diğerlerinden uzaklaşıp tuvaletin kapısına gitti ve sertçe tıklattı.

Matthew, Arnaq ve Ottesen kapıyı tekrar tıklatan Briggs’i takip ettiler.

Kapı açıldı ve Tom dışarı çıktı. “Sakin ol, albay. Tek kolla biraz zor oluyor.”

“Birazdan uçağa bineceğiz,” dedi Briggs huysuz bir sesle. “Vedalaşma vakti.”

Tom yavaşça başını salladı ve Arnaq’a baktı. “Annenin evindeki lambalara vurasın diye seni taşımam hoşuna gidiyordu.”

Genç kız ifadesiz bir şekilde ona bakıyordu.

Tom acı bir şekilde gülümsedikten sonra Matthew’a dönerek, “Özür dilerim,” dedi. “Çok zaman geçtiğinin farkındayım. Beni hatırlayamayacak kadar küçüktün.”

“Seni hatırlıyorum,” dedi Matthew, sesi titreyerek. “Yakında görüşürüz. Ottesen az önce bize tabancanı kullanan son kişinin Abelsen olduğunu söyledi.”

Tom yüzünü ellerinin arasına gömdü. Derin bir nefes aldı.

“Bradley ve Reese’in öldüğü konusunda ısrar etseler bile,” dedi Matthew, “onları vuran sen değildin.”

“Hemen sonuca varıyorsun,” diye çıkıştı Briggs. “Abelsen silahı Tom onları öldürdükten sonra almış olabilir.”

Matthew omuz silken Ottesen'e baktı ve şöyle dedi: "Teorik olarak haklısın ama öldüren atışı kimin yaptığına dair şüpheler varsa, bir adamı cinayetten mahkûm edemezsin."

"Hadi," dedi Briggs, Tom'u kolundan tutarak.

"Baba!"

Tom dönüp Arnaq'a baktı.

"Seni bir ara arayabilir miyim?"

"Evet... her zaman. Matthew'da numaram var."

"Hadi gidelim!" dedi Briggs.

Matthew onların gidişini izledi. "Bu çok yanlış," dedi kendi kendine ve cep telefonunda bir e-posta açtı. Leiff'in doktor arkadaşından gelen postaydı. Matthew'un 1990 yılında Thule'deki Tupilak deney dosyasından çektiği fotoğrafları incelemişti.

Rakamlar rahatsız edici. Üzerinde deney yapılan bireyler ölümle burun buruna gelmiş olmalı; fazla yüksek tansiyon, yüksek homosistein sayıları. Bir tartışma bile onları öldürebilir. Bu gerçekten uzun süreli bir deneyden kaynaklanıyorsa, bunu tıbbi bir cinayet olarak görürüm.

Matthew e-postayı kapattı ve Leiff'e mesaj yazdı:

Sana gönderdiğim fotoğraflar hakkında. Eski arşivlerimizde buna benzer bir takviye dosyası bulup aynı kelimeleri aynı renklerle kapağa basabilir misin? Ve sonra tüm fotoğrafların çıktısını alıp gerçek gibi görünmelerini sağlayabilir misin? Buna şimdi ihtiyacım var, üzgünüm. Oraya geliyorum.

Matthew telefonunu tekrar cebine koyup Ottesen'i kolundan tuttu. "Onları durdur... Gitmemeliler."

"Neden?"

"Thule'de olan her şey Briggs'in işiydi... Hatta Abelsen'i bile kontrol ediyor olabilir."

"Ama bunu zaten konuştuk," dedi Ottesen. "Sonunda bir kanıt bulduğunu mu söylüyorsun?"

“Ben sığınaktayken Abelsen, albayın kendisine Tom’un Ittoqqortoormiit’te olduğunu söylediğinden bahsediyordu; bunu kendi kulaklarımla duydum. Birkaç gün önce Briggs’e babamın Ittoqqortoormiit’te olduğunu söylemiştim... ve Abelsen bu albaydan korkuyor gibiydi.” Matthew başını iki yana salladı. “Briggs kesinlikle albay ve ona babamın mektubundan bahsettiğimden beri beni rahat bırakmıyor... Arabanı ödünç alabilir miyim?”

“İkisinin de *albay* terimini kullanması bir bağlantı olduğu anlamına gelmez.” Ottesen kapıya doğru ilerleyen Tom ve Briggs’e baktı. Briggs, Tom’un kolunu sımsıkı tutuyordu.

“Briggs ayrıca bana Bradley ve Reese’in Tom’un tabancasıyla vurulduğunu da söyledi,” diye devam etti Matthew. “Ama Bradley ve Reese’in cesetleri bulunmadan önce hem tabancanın hem de Tom’un gitmiş olduğunu nasıl bilebilirdi ki? Bahsettiği soruşturma hiçbir zaman gerçekleşmedi! Tom’un tabancasının cinayet silahı olduğunu kanıtlamak için mutlaka ona sahip olmaları gerekirdi, değil mi?”

“Ama vurulduklarına bile inanmıyorsun?”

“Evet ama Briggs öyle olduğunda ısrarcı,” dedi Matthew. “Ama cesetler bulunmadan önce kaybolan bir cinayet silahı hakkında nasıl bir şey bilebilir ki? Ayrıca Amerikalılar neden üç tabut olduğu konusunda ısrar ediyor? İkidenden fazla olmaması gerekirdi ama kimse bunu umursamıyor sanki. Tüm bunlar saçmalıktan ibaret!”

Ottesen sertçe başını salladı ve tekrar kapıdaki kuyruğa baktı.

Matthew yaralı kolunu dikkatlice kaşıdı. “Beni vuran adam ya Bradley ya da Reese’ti, gerçi ABD Ordusu’na göre ikisi de 1990’da, Thule’de öldürülmüşlerdi.”

“Bu son kısmı sadece babanın lafına güvenerek söylüyorsun, değil mi?”

“Elimde onların da katıldığı askeri operasyona dair bazı belgeler var. Çoğunun üzerinde Briggs’in adı yazılı.”

“Dosyaların yangında kaybolduğunu sanıyordum?”

“Briggs, Abelsen’in arkasındaki adam... Lyberth’in öldürülmesinin arkasındaki adam. Bana izin ver... Babamı öldürecek!”

Ottesen ona arabasının anahtarlarını verdi. “Uçağı bekletebilirim. Bir saatin var.”

Matthew havaalanının çıkışına doğru koşarken, “Onları içeri al,” diye bağırdı. “Ve Briggs’i ayrı odada tut.”

Ottesen başını salladı.

Kapıdan çıkan Matthew, Ottesen’in arabasına doğru devam etti.

Matthew bir saatten kısa bir süre sonra havaalanına döndüğünde KNR'den iki, Nuuk TV'den de birkaç muhabir etrafta dolaşıyordu. Ayrıca birkaç polis memuru da vardı. Matthew hepsini tanıyordu ve şehirdeki diğer iki haber ajansı muhabirlerini buraya çeken şeyin, havaalanındaki polisler ile geciken uçağın birleşimi olduğundan hiç şüphesi yoktu. Hava koşulları Grönland'daki uçakların sık sık gecikmesine neden olurdu ancak aynı anda havaalanında polisin bulunması nadirdi.

Matthew elini bir polis memurunun koluna koydu. "Merhaba, Frederik," diye fısıldadı genç memurun kulağına. "Ottesen'in arabasına yaklaşmalarına izin vermeyin."

"Tamam." Frederik arabaya baktı ve başını salladı. Yolcu koltuğunda bir adam oturuyordu. Siyah saçları vardı ve sırtı havaalanının yolcu binasına dönüktü.

Matthew, KNR'den tanıdığı kadın gazeteciye gülümsedi. Daha sonra küçük bekleme alanına doğru devam etti.

Ottesen yola bakan birkaç kalıplı gri koltuktan birinde oturuyordu. Briggs onun yanındaydı. Matthew çizmelerindeki kolları temizlemek için ayaklarını yere vurdu ve kendi kendine gülümsedi, muhtemelen onun yolcu koltuğunda birisiyle birlikte arabayla geldiğini gördüklerini biliyordu.

Tom, Arnaq ve Matthew'un pek tanımadığı bir polis memuruyla birlikte kafeteryada bir masada bekliyordu.

Matthew onlara el salladı, ardından Briggs ile Ottesen'in yanına koştı. Karşılarında yaşlı bir subay oturuyordu ve Matthew da onun yanına oturup Brugseni'den aldığı bir alışveriş poşetini kucağına koydu.

“Arabada Abelsen var,” dedi Matthew, çantaya hafifçe vurarak. “Ve bunu Tom’un evinde buldum.”

Briggs ayağa fırlayıp pencerelere koştı. Dışarıya baktı, sonra cep telefonunu çıkardı.

“Bu bekleyebilir,” dedi Ottesen sert bir ifadeyle.

“İstediğim kişiyi istediğim zaman arayabilirim,” diye karşılık verdi Briggs öfkeyle.

“Ve bu konuşmaya merkezde devam edebiliriz,” dedi Ottesen, Briggs’e bakarak.

Briggs başını iki yana sallayıp oturdu.

Ottesen, Briggs’in telefonunu işaret ederek, “Neden şunu tekrar cebine koymuyorsun?” dedi.

Briggs’in, kucağındaki alışveriş poşetine baktığının farkındaydı Matthew. Poşetin üstünde, kapağında mor harflerle ABD DONANMASI ve GİZLİ, kırmızı renkte de TUPILAK yazan bir dosya vardı.

Matthew dosyayı açıp birkaç sayfayı seçti. “Bunların çoğunda senin imzan var, Briggs. Ama bana deneyden çekildiğini söylemiştin, değil mi?”

Briggs sertçe pencerelere baktı.

“Hâlâ işin içinde olduğundan kesinlikle bahsetmedin,” diye devam etti Matthew. “Ve açıkçası bu senin deneyindi, değil mi Albay Briggs? Abelsen ve Tom sana böyle diyorlar. Albay. Şimdiki gerçek rütben bu mu? O İK işi sadece bir paravandı. Tom ve diğerleri öyle düşünse de ordudan hiç ayrılmadın... Tüm bu zaman boyunca arka plandaydın ve işi gittikçe daha da hızlandırıyordun, değil mi?”

Briggs başını iki yana salladı. “Neden bunu yapayım?”

“Tupilak,” dedi Matthew, dosyadaki kâğıtları karıştırırken. “Deney çok daha büyük bir şeyin sadece küçük

bir parçasıydı. Sonuçta bu, ABD'nin güvenlik politikası ve Arktik'teki gücüyle ilgiliydi. Bir de Abelsen'in hayran olduğu mali yönü vardı. Tom ve diğerlerinin geliştirmekte oldukları ilaç sayesinde bir gün çok zengin olabileceğini düşünmesine izin vererek onunla iyi geçindiğini tahmin ediyorum.”

“Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Öyle mi? Abelsen böyle demiyor ama bu muhtemelen polisin işi. Grönland hükümet idaresindeki konumu göz önüne alındığında, Abelsen şüphesiz senin için bir yordakçıydı fakat bu yaz planı başarısız olduğunda onu öldürmeliydin.”

Briggs gizlice arabaya baktı ve yine başını iki yana salladı. “Ne saçmalık ama. Hangi yılda yaşadığını düşünüyorsun?”

“Bunu polise vereceğim,” dedi Matthew, dosyadaki birkaç sayfayı inceleyerek. Ardından Briggs'e baktı. “1990'da bir sürü ilaç sipariş etmişsin.”

“Bunda olağandışı bir şey yok. Hepsi işimin bir parçasıydı.”

“Evet ama Thule'deki listelerin seninkiyle eşleşip eşleşmediğini kontrol etmek eğlenceli olurdu. Burada pek çok yasaklı madde var... sivil açıdan bakıldığında.”

Briggs ona küçümseyerek baktı. “Blöf yapıyorsun.”

“Bir de şu taramalar!” Matthew içini çekti ve kaşlarını çattı. “Tansiyon giderek artıyor. 157/97. 163/101. 172/105. EKG. Homosistein rakamları 200'ün üzerine çıkıyor.” Doğrudan Briggs'e baktı. “Birkaç doktorla konuştum ve bunun tıbbi bir cinayete benzediğini söylediler.”

“Tıbbi cinayet mi?” diye homurdandı Briggs, gözlerini devirerek. “Geri kalanınız uyurgezerken dünyayı tek parça hâlinde tutmanın ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Lanet olsun.” Ottesen'e dik dik baktı. “Söylesene, burada

oturup yeniyetme birini dinlemek zorunda değilim, değil mi? Danimarka'da bile iş yapamayan başarısız bir gazeteci.”

“Adamın işini bitirmesine izin verelim,” dedi Ottesen sabırla. “Giderek daha fazla meraklanmaya başladım... Elbette tamamen sivil bir bakış açısıyla.”

Briggs'in omuzları çöktü ve anlaşılmas bir şeyler mırıldandı. Yüzü gittikçe solgunlaşıyordu.

Matthew dosyayı kapattı. “Tom'un tabancasını üzerinde parmak izleri olsun diye Abelsen'e verdiğinde, tabancayı bir kutuya koymak yerine gerçekten ateş ettiğinden emin olmayı unuttun.”

Briggs gözlerini kısarak, “Neyin peşindesin sen şimdi?” diye bağırdı.

“Tetikte sadece senin parmak izin var, dolayısıyla sorum şu: Bradley ve Reese'i sen mi öldürdün?”

“Ne?” diye bağırdı Briggs, koltuğundan fırlayarak. “Bu kadar saçmalık yeter!” Kendisi de ayağa kalkmış olan Ottesen'e döndü. “O kahrolası bir gazeteci, hepsi bu. Onu görmezden gel. Abelsen'in parmak izlerinin en üstte olduğunu bana sen söylemedin mi?”

“Yalan söyledi,” dedi Matthew hemen.

“Zaten bunun bir önemi yok,” diye devam etti Briggs. “Onlar... Onlar...”

“Hiç vurulmadılar mı?” diye sordu Matthew. “Bunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

Briggs inleyerek başını iki yana salladı ve Matthew uzun boylu, kısa sarı saçlı adamı süzdü. “Neden Briggs'ten de DNA örneği almıyoruz? Sîmin'e benziyor, değil mi? Belki de Jakob'ı o öldürmüştür?”

“Sen o lanet olası aklını mı kaçırdın?” diye bağırdı Briggs öfkeyle ve Matthew'a doğru bir adım attı.

Ottesen kemerindeki küçük kılıfın üst kısmını gevşetti. “Sanırım bu konuşmaya merkezde devam etsek daha iyi olur.”

Briggs yorgun bir şekilde başını salladı ve yere baktı. “Evet, şu aptalın komplo teorilerinin temeline inebiliriz.”

Ottesen, Briggs’in kolunu tuttuğu anda Briggs’in parmakları, Ottesen’in boynu ile omzu arasındaki yumuşak dokuyu kavradı. O kadar sert sıktı ki Ottesen anında yere yığıldı. Briggs kurbanının üzerine eğilip belinden tabancasını aldı.

“Burası yollarımızın ayrıldığı yer,” dedi Briggs homurdanarak. “Bu bok çukurundan ve siz beceriksiz aptallardan bıktım artık.”

Ottesen’i yerden kaldırdı ve boğazından kavrayarak tabancayı bekleme alanına doğrulttu.

Matthew ve diğer polis memuru ellerini kaldırırlarken, Tom ile Arnaq kendilerini yere atmışlardı.

Briggs, bilet kontrol noktasının yakınındaki personel çıkışına doğru geri geri giderken, elini Ottesen’in boğazından çekmedi.

“Bu senin mi?” diye sordu Briggs, yanında beyaz renkte POLİS yazan lacivert bir SUV’yi işaret ederek.

“Evet,” diye tiz bir sesle yanıtladı Ottesen. Briggs’in boğazını sıkması nedeniyle nefes almakta zorlanıyordu.

Briggs başını salladı, ardından Ottesen’in kafatasının boyun omurlarıyla birleştiği noktaya sertçe vurdu.

Ottesen’in bacakları bükülünce Briggs onu bıraktı ve asfalttaki yoğun karın üzerine düşmesine izin verdi.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Frederik.

KNR muhabirleri bir arabanın arkasında siper alırken, Nuuk TV kameramanı tripodunu çevirerek kamerasını Briggs ve Ottesen’e doğrulttu.

Briggs, Ottesen’in tabancasını Frederik’e doğrulttu ama daha sonra, namluyu Frederik ve kameramana çevirmeden önce havaya ateş etti.

Frederik kameramanı omzundan tutup bir arabanın arkasına sürükledi.

Briggs döndü ve tabancayı Ottesen’in arabasının yolcu tarafındaki yan cama çevirdi. “Çık dışarı, Abelsen!” diye kükredi.

Hiçbir şey olmadı. Bir süre sonra kapıyı kendisi açtı. Yaşlı Eskimo’yla göz göze geldi. “Sen ne... Sen gazeteden Leiff’sin!” Briggs uzaklaşmak için döndü, sonra tekrar dönüp Leiff’i kalçasından vurdu.

Leiff acı içinde bağıırırken kendini arabadan dışarı atıp bacağına tuttu. Ağırlığını bacağına vermeye çalıştı ama kanından dolayı kırmızıya dönen karın üzerine çöktü.

Briggs tabancayı ona doğrultmaya devam etti ama sonra silahı indirip dikkatini tekrar ayağa kalkmaya çalışan Ottesen'e çevirdi.

Tabancasını Ottesen'e salladı. "Anahtarlar! Şimdi!"

"Anahtarlar Matt'te," diye ciyakladı Ottesen, boynunu tutarak.

"Bundan artık bıktım," dedi Briggs ve Matthew'e bağıırırken tabancayı Ottesen'in alına dayadı.

Ottesen SUV'nin karşısında oturma pozisyonuna geçmeyi başaran Leiff'e baktı. Leiff iki elini de uyluğundaki kurşun yarasına bastırıyordu. Pantolonu kan içindeydi.

"Robert!"

Herkes Tom'un çıktığı havaalanı binasına döndü.

"Hayır," diye seslendi Ottesen. "Geri dön, Tom."

Tom onlara doğru yürürken ellerini havaya kaldırmıştı.

Briggs, Ottesen'i acımasızca kenara iterken tabancayı Tom'a doğrulttu.

Ottesen biraz geri çekildi ve terminale açılan çift kapıya baktı. Arnaq ile Matthew, diğer birçok insan gibi dışarı çıkmışlardı. Frederik'e ve başka bir memura, "Halkı uzak tutun," diye seslendi. "Leiff'le ben ilgileneceğim."

Tom tabancanın namlusu kabanına değene kadar Briggs'e yaklaştırmaya devam etti.

İki adam birbirine bakıyordu. Briggs tabancayı o kadar sıkı tutuyordu ki kolu titriyordu.

"Bana bir hayat borçlusun, Robert."

Briggs başını iki yana salladı. "Sen işin doğrusunu biliyorsun, Tom."

"Yirmi dört yıl," dedi Tom. "Kardeşim beni sırtımdan bıçakladığında ödediğim bedel bu oldu."

“İkimiz de şartları başından beri biliyorduk,” dedi Briggs. “Hiçbir şey Tupilak’tan daha değerli değildir.”

“Çocuklarım,” diye bağırdı Tom, Briggs’in gözlerinin içine bakarak. “Bana çocuklarıma mal oldun.”

Briggs gözlerini Tom’dan ayırmadan, “Matthew,” diye tısladı. “Ottesen’in arabasının anahtarlarını istiyorum, hemen!”

“Hayır,” diye seslendi Tom. “Matthew, olduğun yerde kal.”

Briggs silahı Tom’un alına doğrulttu. “Anahtarlar, hemen!”

“Bu duruma mı düştün?” diye sordu Tom, zoraki bir sakinlikle. “Haplar ve para için beni vurmaya hazır mısın?”

“Haplar ve para mı?” diye bağırdı Briggs, başını iki yana sallayarak. “Dalga mı geçiyorsun? Haplar sadece Abelsen’in dikkatini dağıtmak içindi. Sen de gayet iyi biliyorsun ki bu Grönland’daki güçle ilgili!”

İki adamın sağında olan Ottesen, Leiff’i ayağa kaldırmayı başarmıştı ve şimdi SUV’nin diğer tarafına geçmesine yardım ediyordu.

“1990’dan bu yana çok şey değişti,” dedi Tom, Briggs’in gözlerine bakarak. “Sovyetler Birliği çökmüş sanıyorum.”

“Evet,” dedi Briggs. “Ama bunun bizim için iyi bir haber olduğunu düşünüyorsan tekrar düşün. Arktik’teki güç dengesi hiçbir zaman şu an olduğundan daha istikrarsız olmamıştı. Güven bana. Danimarka Ordusu’nun ayrıldığı gün Grönland’ı ele geçireceğiz. ABD, Grönland’ın diğer ulusların eline geçmesi riskine giremez veya bunu kabul edemez; Danimarka giderse ve Grönland bağımsızlığını kazanırsa, ilk günden itibaren ülkede iktidarı ele geçireceğiz.”

“Teşekkür ederim, Tupilak’ın neyle ilgili olduğunu hatırlıyorum,” dedi Tom.

“Hatırlıyor musun? Öyle görünmüyor ama. Etrafına bak. Bugün bağımsızlık için haykıran çok fazla ses var.

Anlamıyorlar, değil mi? Bu ada korumasız kalamaz. ABD burada kendisinin ve Danimarka'nın birlikleri dışında başka birlik kabul etmeyecektir. Çin kapıyı çalıyor. Neredeyse Grønneal Deniz Üssü'nü satın alacaklardı."

"Ah, demek Çinli adamı öldüren sendin," diye araya girdi Tom. Briggs'in tabancayı kavrayan elinin gevşediğini fark etmişti.

"Yaşlanmışsın ama aklın gelişmemiş," dedi Briggs, başını iki yana sallayarak. "Çin Ordusu kapak atmaya çalışıyor ama şu âna kadar tüm Çin alımlarını durdurmayı başardık."

"Ya politikacılar?"

"Politikacılar mı?"

"Bağımsızlık çağrısında bulunanlar."

"Ne olmuş onlara?" diye sordu Briggs, bitkin bir şekilde. Kendilerinden biraz uzakta duran insan grubuna baktı. "Lyberth ve onun gibi birkaç kişi bağımsızlık taleplerinde çok ileri gittiler, Tupilak'la ilgili söylentiler duydular ama kiminle uğraştıkları hakkında hiçbir fikirleri yok. Sonuçlarını anlamadan bir fanusta yaşıyorlar. Bağımsızlığın bir seçenek olmadığını anlamıyorlar. Buna asla izin vermeyiz. Danimarka buna izin vermemeli, özellikle de Rusya ve Çin gibi istikrarsız askeri güçlerin Arktik'e aç olduğu günümüz dünyasında."

Tom bir an nefesini tutarak, "Bana yeni bir şey söylemiyorsun," dedi. "Bunu zaten biliyorum. Seni uçurumun kenarına iten şey bu değil. Sonuçta bu senin işindi." Bir an tereddüt etti. Briggs'in tabancanın kabzasını saran parmaklarına baktı. "Senin derdin paraydı," diye bağırdı. "Seni piç! Bir fırsat yakaladın ve paranın peşine düştün."

"Zengin birine mi benziyorum?" diye sordu Briggs.

"Eh, yakında öğreneceğiz, değil mi?" diye devam etti Tom. "Yıllardır ikili oynuyorsun, değil mi? Tupilak sana

korumanın yanı sıra bilgi de sağladı. Abelsen, Grönland hükümetinin kapalı kapıları ardındaki gözün ve kulağındı, sen de üstün hap sağlıyordun çünkü Bradley ve Reese'in buzulun etrafında koşması Tupilak'ın başarılı olduğu anlamına geliyor olmalı." Tom kaşlarını çattı. "Ben ortadan kaybolduktan sonra tüm operasyonu Færingehavn'a taşıdın. Bradley, Reese ve tüm kabile... Onlarla mı gittin?"

"Şimdi sadece tahminde bulunuyorsun," dedi Briggs, tabancayı tutan elini indirerek. "Artık bir tehdit bile değilsin."

"Abelsen 1990 yılında sığınakta beni Matthew'u öldürmekle tehdit ettiğinde sen de işin içinde miydin?" diye sordu Tom, iki ince beyaz çizgiye dönüşen dudaklarını birbirine bastırarak. "Bana cevap ver! İşin içinde miydin?"

Briggs gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi.

"Bana onu koruyacağına dair söz vermiştin," dedi Tom. Öfkeyle kollarını iki yana açarken Briggs'e dik dik baktı. "Tanrı aşkına!" Sol kolunu kaldırıp yara izinin olduğu bileğini Briggs'in suratına tuttu. "Bunu hatırlıyor musun?"

Briggs irkildi ve içgüdüsel olarak gözlerini kapattı.

O anda Tom diğer elini uzatıp Briggs'in elindeki tabancayı alırken, bir yandan da onu suratından sertçe itip bir adım geri çekildi.

Harekete geçen Frederik ve diğer memur, silahlarını Briggs'e doğrultmuşlardı.

Tom, Briggs'in gözlerine baktı. Gri-mavinin ardında anlayabildiğinden çok daha fazlası vardı.

Briggs kısaca başını salladı ve memurların tabanca tutan, uzanmış kollarına baktı. "Hatırlıyor muyum? Tanrı aşkına, Tom! Ben senin hayatını kurtardım!" Gözlerini tekrar kapattı ve başını yavaşça iki yana salladı. "Çıkmak istediğini söylediğinde, birimizin ne tür görevler yürüteceğini anladığın için gazetelere bildirme tehdidinde bulunduğunda

öldürülecektin. Maske dansçısının geldiği gün plan, Bradley ve Reese'in resmen ölmesi ve böylece Tupilak'ta tamamen kaybolmalarıydı, ancak JJ bir son dakika değişikliği önerdi. Gerçekten ölecektin ve iki sahte ölümün suçunu üstlenecektin.” Briggs öfkeyle parmağını Tom'a doğrulttu. “Öldürülmen gerekiyordu, seni kahrolası aptal ve benim de seni öldürmem gerekiyordu çünkü tüm operasyonu ifşa etmeni engellemek benim görevimdi. Anlayamadın, değil mi? Soğuğa karşı dayanıklılık ilacının görevin sadece küçük bir parçası olduğunu, elit birimlerin ise tüm araçları haklı çıkaran nihai hedef olduğunu asla fark etmedin.”

“Kiralık katil olacağımızı nasıl kabul edebildin?” diye sordun Tom öfkeyle. “Dünyanın işleyişi bu değil.”

“Hayır, tam da bu,” dedi Briggs, Tom'a sert bir ifadeyle bakarak. “Ve bunun kiralık katil olmakla hiçbir ilgisi yok. Her şey güç dengesiyle ilgili. Bazen Amerika'nın çıkarlarını savunmanın gerçekte ne anlama geldiğini anlayıp anlamadığını cidden merak ediyorum.”

“Hayır,” dedi Tom kontrollü bir sesle. “A açıkça konuşan sivilleri öldürmek Amerika'nın çıkarınyorsa, hayır! Bunu anlamıyorum. Şimdi de bana JJ'in ölmemi istediğini mi söylüyorsun? Tanrı aşkına. Bunun delilik olduğunu göremiyor musun?”

Briggs omzunu silkerek, “Ben de düzelttim,” dedi. “Hepinizi kâğıt üzerinde öldürerek size bir hayat verdim, üçümüz dışında kimsenin haberi olmadan sizi Abelsen'le birlikte gönderdim. Herkes senin öldüğünü ve üç tabuttan birinde olduğunu sanıyordu ama içindekiler sadece rengeyiğdi. O gün Bradley ve Reese'e fazladan birkaç hap verdim, bu da onların neden kafayı yediklerini açıklıyor.”

Tom tabancayı kaldırmadan tutuşunu sıkılaştırdı. Parmakları çeliğin çevresine daha sıkı kenetlendi. “Başından beri biliyordun... Færingehavn'ı biliyordun.”

Briggs'in omuzları düştü. Bakışlarında teslimiyet vardı. "Abelsen'in kendi küçük yeraltı dünyasını kurmuş bir psikopat olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bunun boyutunu anladığımda artık çok geçti. Yaptığım şeylerden sonra geri dönüş yoktu. Ya gizlice yaşamana izin verecektim ya da seni öldürecektim. İlkini seçtim çünkü seni zaten bir kez gömmüştüm ve eğer gerçeği öğrenirse JJ'in yaşama-
ma izin vermesi pek olası değildi."

"Sen bir yetkilisin, lanet olsun! JJ kim ki seni öldürsün?"

Briggs yorgun bir bakış attı Tom'a. "Hâlâ anlamıyorsunuz. Hiçbirimiz Tupilak'tan büyük değiliz."

"JJ hariç."

"JJ de dahil."

Tom gözlerini kısıtı ve havaalanının karşısındaki eğimli, karlarla kaplı dağa baktı. "Ne kadar zamanımız var?"

"Kollarımı kaldırıncaya kadar."

"Sana yardım edebiliriz."

Briggs çenesini sıkıp başını yavaşça iki yana salladı. "İşimiz bitti."

Tom tekrar dağa baktı. "Yere yatın!" diye bağırdı ve kendini yere attı, o anda ilk ateş başladı. Tom devrildi. Bir el daha ateş edildi ve bu sefer bacağı geriye doğru savrulup pantolonu yırtılarak kanı kara yayılmaya başladı. Bunu iki el ateş daha izledi; biri Tom'un kafasını sıyırdı.

Frederik herkese saklanmaları için bağırdı ve polis memurları Tom'u yakalayıp Ottesen'in arabasının arkasına sürüklediler.

"Dağa doğru ateş edin," diye bağırdı Ottesen. "Hadi, bir helikopter havalandıralım."

Matthew saklandığı yerden Frederik'in Tom'un yaralarıyla ilgilendiğini, Ottesen'in ise cep telefonuna emirler yağdırdığını görebiliyordu.

Aralarındaki açıklıkta, Briggs karın üzerinde hareketsiz yatıyordu. Kafasının arkası kanlı bir kratere dönüşmüştü.

Matthew, Arnaq'ın hemen yanında olduğunu hissedebiliyordu. Kızın ağzı açıktı ve vücudunun üst kısmını ileri geri sallıyordu. Bir şeyler mırıldanıyordu.

“...12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19...”

“Tamam, geçti,” dedi Matthew nazıkçe, onu kendine çekerek. Genç kız yüzünü onun kabanına gömdü, öyle şiddetli titriyordu ki ikisi de yalpaladı. Matthew'un kendi korkusu yok oldu. Gözlerini kapattı ve içine bir huzur duygusunun yayıldığını hissetti.

★

Kısa bir süre sonra kırmızı bir helikopter, havaalanının üzerinden dağa doğru alçak uçuşta ilerledi ve dağın eğimli zirvesini takip ederek kısa bir kavis çizdikten sonra dağın üzerinden havaalanına döndü.

Birkaç ambulans geldi ve sağlık görevlileri Briggs, Tom ve Leiff'in yanına koştu.

“Tom'u görmek ister misin?” diye sordu Matthew.

Arnaq başını onaylar anlamda salladı. “Sence şimdi her şey yolunda mı?”

Matthew omuzlarını silkti. “Tetikçiler şimdiye kadar gitmişlerdir diye tahmin ediyorum.”

“Babamı kastediyordum,” dedi kız.

Matthew gülümsedi. “Evet... Benimle gel.” Dizlerinin üzerinde yükselip dağa baktı. Sonra tamamen ayağa kalktı ve Arnaq'a elini uzattı. “Güvenli.”

“Kahretsin,” dedi Arnaq, onun elini tutarak. “Vuruldu mu? Babam?”

“Evet, o... O...” Sözcükler boğazında düğümlendi. “Hadi.”

Terminal ile otopark arasındaki küçük alandan hızla geçtiler. Matthew, Arnaq'ı dağdan uzakta, solunda tuttu.

Ambulansların mavi ışıkları yanıp sönüyordu. Briggs bir sedyede üzeri örtülü yatarken, Tom'un pantolonunun ve kabanının bazı kısımları kesilmişti. Omzundan ve incik kemiğinden vurulmuştu. Başına isabet eden kurşun sadece sıyrıp geçmişti.

Tom, Matthew'un kolunu tuttu ve ağzıyla burnunu kapatan oksijen maskesini itti. "Konuşmamız lazım," dedi. "Ama burada... değil... Bu bütün dünyayı etkileyebilir." Yüzü acıyla buruştu. "Ayrıca Kjeld Abelsen'in izini sürmeliyiz... Robert öldüğüne göre bu çok önemli."

"Tamam," dedi Matthew, başını olumlu anlamda sallayarak.

Tom, Ottesen'e baktı. "Onunla da konuşmamız lazım... o ve Abelsen."

Sedye ambulansa kaldırıldı. Arnaq sedyeye uzandı ama sonra elini geri çekti.

Ottesen, Matthew'un yanına geldi. "Babana karşı yapılan cinayet suçlamaları artık düşecek. Başka hiçbir şey mantıklı değil."

"Tabii ortada bir cinayet varsa."

"Evet, tam olarak öyle. Kurbanların hayatta olduğunu iddia ediyorsun."

"Öyle olduklarını biliyorum," dedi Matthew. "Az önce Briggs ve Tom'u kimin vurduğunu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Ottesen. "Ateş eden kişi sırta kadem bastı... Ya da karın içinde."

"Kesinlikle. Babamın deneyinin ve Tupilak'ın asıl amacı başından beri buydu: Birdenbire ortaya çıkan, saldıran, sonra buz ve karda iz bırakmadan kaybolan seçkin birlikler yaratmak."

“Her ne olursa olsun, baban bu cinayetlerle –eğer gerçekleşmişlerse– suçlanmayacak çünkü hem Briggs hem de Abelsen şüpheli sıralamasında onun önünde yer alıyor.” Ottesen gözlerini ovuşturdu. “Tom, Abelsen hakkında ne dedi?”

“Abelsen’i bulmamız gerektiğini söyledi, böylece sen ve o Abelsen’i birlikte sorgulayabilirmişsiniz, sonra da bütün dünyayı etkileyebilecek bir şey bildiğini söyledi.”

“Haklı olabileceğini düşünmeye başlıyorum,” dedi Ottesen. “Abelsen’in Tasiilaq’ta saklandığı iddia ediliyor. Oraya birkaç memur göndereceğim. Belki Danimarka’dan da uçakla birkaç kişi getirebiliriz.”

“Sanırım Tupaarnaq da Tasiilaq’a gitti,” dedi Matthew. Bakışlarını botlarının altındaki sertleşmiş kara çevirdi. “Abelsen’i öldürmek hakkında epeyce şey söylemişti.”

“Lütfen bana onun o kadar aptal olmadığını söyle?” diye haykırdı Ottesen. Gözlerini Matthew’dan ayırıp dağa baktı. “Tupaarnaq’ın düşündüğümüz kişi olmayabileceği hiç aklından geçti mi?”

Matthew kaşlarını çatarak hâlâ ateş edilen yöne bakan Ottesen’e dikti gözlerini. “Ne demek istiyorsun?”

“Bu sadece bir fikir, Matt.” Ardından Matthew’dan yana döndü. “Gerçekten sandığımız kadar uzun süre hapiste kalmadığını merak etmeye başlıyorum. Dövmelerinin parasını kim ödedi ve dövme yaptırmak için yeterli izni almasını kim sağladı? Uzun zaman almış olmalı.” Tereddüt etti ve gözünü ovuşturdu. “En kötü senaryo, Matt ve gerçekten en kötü senaryoyu kastediyorum: Lyberth’i öldürmüş olabilir ve Abelsen bunu bilen az sayıdaki kişiden biri veya muhtemelen tek kişi olabilir çünkü o oradaydı.”

“Şu anda bunu tartışacak enerjim yok,” dedi Matthew. Karnındaki kaslar gerildi.

“Bunun sadece bir fikir olduğunu söyledim,” dedi Ottesen.

Matthew ambulansa baktı. Kapıları kapalıydı ve araç yola çıkmak üzereydi.

“Seni kasabaya bırakmamı ister misin?” diye sordu Ottesen.

“Evet,” dedi Matthew dalgın bir tavırla. Canı sıkılmıştı. Tabancanın bulunduğu kutu ile deney dosyasını bulan kişi Tupaarnaq’tı ve tek başına araştırma yapmakta ısrar etmişti. Ve Færingehavn’ın altındaki sığınakta, kendisinin tutulduğu hücreye girmeye çalışırken onu itmişti. Lyberth yere çivilenmişti ve Tupaarnaq cinayetten yalnızca birkaç saat sonra Matthew’un dairesine üstü başı kan içinde gelmişti. Abelsen her şeyi itiraf etmeseydi, doğrudan hapse dönecekti.

TUPAARNAQ

TASIILAQ, DOĞU GRÖNLAND, 4 KASIM 2014

Tupaarnaq karda hiç kıpırdamadan oturuyordu. Henüz çok derin değildi, bu yüzden beyaz manzaradaki herhangi bir karanlık kaya yığınınına benziyordu. Ondan çok uzakta olmayan, karın basık olduğu ve üzerinde yürümenin kayıp düşme riski taşıdığı bir av alanı vardı. Öylece oturdu. Her gün yaptığı gibi, bugün de birkaç saattir orada oturuyordu. Kucağında duran tüfeğiyle kasabayı izliyordu.

Tasiilaq'taki çoğu çatı karlarla kaplıydı. Renkli ahşap duvarlar değil, çatılar. Artık denizde buzdağı yoktu ve körfezin ortasında su donmaya başlamıştı.

Bulunduğu yerden kasabanın neredeyse tamamını görebiliyordu. Günün büyük bölümünde hava karanlık ya da alacakaranlıktı ama ışığın hâkim olduğu bazı saatler vardı; o zamanlarda patikanın yanındaki yerinde olurdu.

Tupaarnaq vücudunun üst kısmını yavaşça bir o yana bir bu yana hareket ettirdi ve sırtını büktü. Boynunu döndürdü. Omuzlarını geriye doğru bastırdı ve ağır ağır nefes verdi.

Derin bir nefes alıp yola baktı. Üç adamı kasabanın eteklerindeki dağlara doğru ilerlerken görmüştü. Yavaş yavaş oturduğu yere yaklaşıyorlardı.

Dudaklarını birbirine bastırıp başını hafifçe eğerken sakin, süzülürcesine ayağa kalktı. Hâlâ onu fark etmemişlerdi. Hareketlerinden bir şey tartıştıklarını anlayabiliyordu ama ne dediklerini duyamıyordu. İçlerinden biri kollarını iki yana açtı. Ortadaki adamdı. Beden dilinde endişe vardı.

Genç kadın tüfeğini kaldırıp omzuna dayadı. Bir fişek yerleştirip onlara nişan aldı. Üç adam tedirgin olmaya başladı. Ortadaki adam diğerlerinden birini önüne iterken, üçüncüsü yatıştırmaya çalışan bir hareketle ellerini kaldırıp ona bağırdı.

Bir saniye sonra ateş etti ve el sallayan adamı devirdi. Adam bacağını tutup feryat etti. İkinci atışı diğer taraftaki adama isabet etti. Adam karda çığlıklar atarak yuvarlandı, uyluğunu tutarak havaya küfürler savurdu. Düştüğü yerde kar kırmızıya döndü.

Son adam sırtında taşıdığı tüfeği önüne çekti. Silahı doldurup karda uluyan iki adama bir şeyler bağırdı.

Tupaarnaq adamın tüfeğini omzuna götürmesine izin verdi. Hatta yanağını dipçiğe dayamasına ve kendisini görebilmesi için teleskopik dürbününe bakmasına bile müsaade etti. Adam kendisini tanıyıp da başı hafifçe sarsılana kadar ateş etmedi.

Atışı, adamın elinin arkasını parçaladı ve şoku atlatıp karşılık vermeye zaman bulamadan tüfeğini düşürdü.

Ardından genç kadın adamın dizini hedef alıp tekrar ateş etti.

Diğer adamlardan biri sızlanmayı bırakmış tüfeğine uzanıyordu ama daha silahı kaldıramadan koluna bir kurşun isabet etti. Tekrar çığlık attı ve tüfeği düşürdü.

Tupaarnaq derin bir nefes çekerek ciğerlerini saf, buz gibi havayla doldurdu. Kısa bir süre gözlerini kapatıp nefes verdi. Daha sonra başını iki yana sallayarak üç yaralı adama doğru yürüdü. Ağzının kenarları öfke ve tiksintiyle aşağıya kıvrılmıştı.

“Kapa çeneni,” diye emretti onlara. “Kız çocuğu gibi ciyaklamaya devam ederseniz üçünüzü de öldürürüm.”

Bacağını ve kolunu yaraladığı adam, “İşin bitti senin,” dedi. “On iki yıl önce seni cesetlerle birlikte bulduğumuzda öldürmeliydik.”

Tupaarnaq tüfeğini kaldırıp adamın kafasına nişan aldı. “Çeneni kapatır mısın, yoksa bunu benim yapmamı mı istersin?”

Adam başını iki yana sallarken kan çanağına dönmüş gözleriyle ona öfkeyle baktı. Bacaklarının altındaki kar ezilmiş ve kana bulanmıştı.

Tupaarnaq dikkatini Abelsen’e çevirdi. “Bu doğru mu?”

“Doğru olan ne, seni çılgın kaltak?”

“Neden bahsettiğimi biliyorsun, domuz.” Tüfeğini daha sıkı kavradı. “Ben de tecavüz sonucu doğan çocuklarından biri miyim?”

“Ne?” diye bağırdı iki kez vurduğu adam. “Neden bahsediyor bu? Kesinlikle kardeşim...”

“Kapa çeneni,” diye hırladı Tupaarnaq ve adamın hemen yanındaki karlara ateş etti. “Anlamayacak kadar aptalsın, o yüzden çeneni kapalı tut, tamam mı?”

Adam altındaki kırmızı kara baktı, Tupaarnaq da tüfeğini tekrar Abelsen’e çevirdi. “Lanet olsun, bana cevap ver!”

“Tecavüz değildi,” diye homurdandı Abelsen. “Hoşuna gitmişti; annenin. O da diğerleri gibi fahişenin tekiydi. Onlara bunun için para verildi ve baban da sana bakmaya yetecek kadar para aldı, hepsi bu.”

Tupaarnaq’ın omuzları düştü.

Abelsen sırıttı. “İşte bu yüzden seni becerdi. Sen onun değildin. Kızları hiç umurunda olmadı. Biricik oğlunun kendisine ait olmadığını öğrendiğinde aklını yitirdi.”

Tupaarnaq’ın giysisinin altındaki kasları gerildi, sonra tekrar gevşedi. Nefesi kontrollü ve yavaştı. Abelsen’in si-

yah gözlerine baktı. Sonra tüfeğini tekrar kaldırdı. Namlu ile Abelsen'in yüzü arasında yarım metre bile yoktu.

Kardaki adamlardan biri boğuk bir sesle, "Bu yanına kalmayacak," dedi.

Genç kadın onun kurşun yarasına tekme atınca, adam acı içinde kıvrandı. "İkinizin bu konuyu herhangi birine söylediğinize dair en ufak bir ima bile duyarsam, ölürsün. Hapse gireceğim için yıllar sürse bile ölürsün. Bir gün beni salarlar, bunu gayet iyi biliyorsun. Sonra peşine düşerim. Saklanamazsın çünkü ben her yerdeyim. Bir gün tehlikenin geçtiğini düşündüğün sırada karanlıkta bekler, seni öldürürüm. Böyle silahla da değil. Hayır, sen çığlık atıp kıvrılırken bağırsaklarını deşip keserim." Tüfeğini bir kez daha Abelsen'e doğrulttu. "Bunu daha önce yaptığımı biliyorsun ve söz veriyorum, bunu sadece senin için tekrar yapmaktan mutluluk duyarım."

"Sen delisin," diye bağırdı Abelsen.

"Bu aptallara da bağırsaklarını bulaştırırım," diyen Tupaarnaq, Abelsen'i omzundan vurdu.

Abelsen isterik bir çığlık atarak sağlam eliyle omzunu tuttu. Dişlerini gıcırdattı ve boğazının derinliklerinden hırladı. "Sen bir orospunun kızıydın. Kendi babanı öldüremezsin... Bu sefer müebbet yersin."

"Bir zamanlar babam olan domuz, uzun zaman önce beni müebbede mahkûm etti," dedi alaycı bir sesle Tupaarnaq. Tüfeğini kavradı ve Abelsen'in kafasına doğrulttu. "Yaşamak için bir dakikan kaldı."

İşaretparmağı sağlam şekilde tetiğe dayanmıştı. Abelsen, genç kadının içlerinde dehşetin öfkeye karıştığı bir ifadeye bürünen gözlerine baktı. Adamın ağzı küçümseyici bir yüz buruşturmayla açıktı. Alnında ve boğazındaki derinin altında damarları şişmişti. Göğsü kalkıp indi.

"Siktir," dedi Tupaarnaq ve iki el ateş etti.

Kardaki iki adam bağırdı. Tupaarnaq hiçbir kelime duymadı. Atışlar serin havada yankılandı. Abelsen'in kafasının her iki yanındaki karlara kan yayıldı.

“Siktir git,” diye mırıldandı Tupaarnaq sessizce.

Sonra çığlık geldi. Şok nedeniyle gecikmiş bir çığlık. Adamın gözleri çılgınca bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Abelsen sol elini kulağına götürdü. Sonra tekrar çığlık attı. Tupaarnaq onun hiçbir şey duyamadığını fark etmişti; adamın kulak zarları patlamıştı. Kulaklarına ateş etmişti. Abelsen karda yuvarlandı, kulaklarının kanlı ve yıpranmış kalıntılarına kar bastırarak acısını uyuşturmaya çalıştı.

“Domuz,” diye tısladı Tupaarnaq. Kaburgalarına sert bir tekme attı, ardından onu tutup sırtüstü çevirdi. Tekrar tekmeledi. Sonra adamın kabanının ceplerini karıştırdı ve bir cep telefonu ile deri bir cüzdan buldu.

İkisini de kendi cebine koydu ve diğer iki adama baktı. “Eğer benim hakkımda birine tek kelime ederseniz, ikiniz de ölürsünüz.”

NUUK, BATI GRÖNLAND, 6 KASIM 2014

Matthew yorganını itti. Isıtıcının ayarı fazla yüksekti ama kalkıp kapatma zahmetine giremedi. Yazmaya devam edebilmek için dizüstü bilgisayarını geri çekip bacaklarının arasına koydu. Tupilak hakkında büyük bir makale için materyal derlemeye başlamıştı ama şimdiden tek bir makalenin yeterli olup olmayacağını merak etmeye başlamıştı. Her şey o kadar kapsamlı görünüyordu ve o kadar çok detay vardı ki geniş bir özet yazmak bile büyük zahmet gerektiriyordu. Editörü de ne kadar ayrıntı yayımlayabileceklerinden emin değildi. Bazı insanların bunu gizli tutmak için cinayet işleyebileceğini söylemişti.

Rüzgâr yatak odasının penceresini dövüyordu. Akşamın geç saatleriydi ve gün ışığı çoktan kaybolmuştu. Gün boyunca Nuuk'un üzerinde bir fırtına toplanmıştı ve şimdi dışarıdaki karla oynuyor, kar fırtınası gibi görünüyordu.

Matthew dikkatini tekrar bilgisayarına çevirdi ve yazmaya başladı. *Tupilak: Öldürme iznine sahip elit bir Arktik birimi.* Kendi kendine başını iki yana salladı ve satırı sildi. Günün çoğunu hastanede babasının hatırlayabildiği her şeyi yazarak geçirmişti ve bu çok fazla olmasına rağmen yalnızca tek bir adamın sözüne dayanıyordu; kullanılmadan ve

hatta anlamlandırılmadan önce destekleyici kanıtlara ihtiyaç vardı. Abelsen de hastanedeydi ama onunla görüşmek henüz mümkün olmamıştı. Dizinde, elinde ve omzunda kurşun yaraları vardı ve her iki kulağından da vurulmuştu. Tupaarnaq'ın kendisini vurduğu konusunda hararetle ısrar ediyordu ama yanındaki adamlar tetikçiyi göremedikleri konusunda kararlıydı. Kişisel olarak Matthew'un umurunda değildi. Abelsen yakalanmıştı ve artık sürekli gözetim altındaydı. Briggs ölmüştü. Sîmin ve üvey kız kardeşleri hapisteydi, artık onu koruyacak Abelsen olmadığına göre Bárdur'u bulmaları da yalnızca birkaç gün sürerdi. Matthew pence-resinin dışında uğuldayan fırtınayı izledi. Ancak Bradley ve Reese hâlâ dışarıda bir yerlerdeydiler; gerçekten insanları yok etmek için buz ve karı gizlice aşanlar onlarsa tabii.

Cep telefonu masanın üzerinde titriyordu. Matthew uzanıp aldı. Tupaarnaq'tan bir mesaj gelmişti. Genç kadına her gün birkaç kez mesaj atıyordu ama Constable Point'ten beri ondan haber alamamıştı. Ona en son birkaç saat önce hastanedeyken mesaj atmıştı. *Abelsen'i vurdun mu?* diye sormuştu ve şimdi onun cevabını almıştı: *Ben onun yaşamasına izin verdim. Oraya geliyorum.*

“Buraya mı geliyorsun?” diye bağırdı Matthew, vücuduna bakarak. “Kahretsin.”

Kapı çalındığında dizüstü bilgisayarını komodinin üzerine henüz koymuştu.

Matthew koltuk altlarını kokladı ve açık yatak odası kapısından dışarıya baktı; oda da pek güzel kokmuyordu.

“Kapı açıktı,” diye bağırdı Tupaarnaq koridordan. “Neden kilitlemiyorsun?”

“Ben, ııı... Ben...” Matthew etrafına bakınıp yataktan kalktı ve yorganı kapıp kendine sardı.

“Ne yapıyorsun?” Tupaarnaq ona bakıp başını iki yana salladı. Isıtıcı teninin kızarmasına sebep oluyordu. Çiz-

melerini çıkarmış, kabanını koridorda bırakmıştı. “Yataktaydım,” dedi Matthew, yerde duran pantolonunu işaret ederek.

“Pekâlâ.” Genç kadın gardıroba baktı. “Giysilerim ıslak, hava çok soğuk ve üşüyorum.”

“Senin hiç üşümediğini sanıyordum.”

“Ah, kapa çeneni,” dedi Tupaarnaq, yatak odasının kapısını arkasından kapatırken. Odayı aydınlatan tek şey sokak lambasının fırtınada titreyen ışığıydı.

Matthew alacakaranlıkta Tupaarnaq’ın kapının yanındaki silüetini görebiliyordu. Üstündekileri tek seferde başının üzerinden çekip çıkarmıştı. Daha sonra düğmelerini çözdüğü pantolonunu yere bırakıp sakince tekmeledi.

“Şunu alayım,” dedi Tupaarnaq, yorganı ondan kaparken.

Matthew, onun yatağına çıkıp yorganı üzerine örtüşünü izledi.

Bir an sessizlik oldu.

“Ben gidip kanepede uyuyacağım, olur mu?”

“Hep bu kadar aptal mısın sen?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yanımda kal.”

“Yorganın altında mı?”

Tupaarnaq loş ışıkta hareket etti. Kalçalarının üzerine çömeldi ve onu kendisine çekti. Matthew onun teninin kendininkine baskı yaptığını hissedebiliyordu. Ellerini bitki dövmelerinin üzerinde yavaşça, tereddütle gezdirdi. Tupaarnaq’ın nefesi, kulağına vuruyordu. Sıcak ve canlıydı. Dudaklarıyla kadını keşfetmeye başladı. Boynunu ve memelerini öptü. Onu ısırıldı. Dikkatlice. Genç kadın inledi. Kazağını çıkarıp külotunu aşağıya itti. Sonra Matthew’u da aşağıya itip üstüne otururken ona arkadan sarıldı. Elleri, sırtını keşfetti. Sanki camdan yapılmış gibi pürüzsüzdü. Matthew derin ve titrek bir nefes aldı. Parmaklarını Tupa-

arnaq'ın kalçalarında ve karnında gezdirdikten sonra melerini kavradı. Tupaarnaq da parmağıyla onun kolundaki kurşun yarasını okşadı. Sonra öne eğilip Matthew'u tutkuyla öptü.

★

Cep telefonu çaldığında Matthew sırtüstü hareketsiz yatıyordu. Tupaarnaq duş almaya gitmişti ama suyun akması duralı epey oluyordu.

Telefonuna uzandı ve arayanın Ottesen olduğunu gördü.

“Evet?”

“Merhaba, Matt. Müsait misin?”

“Evet.” Matthew yataktan kalktı ve oturma odasına giderek kapıyı arkasından kapattı.

“Abelsen'le ilgili arıyorum.”

“Devam et,” dedi Matthew ve sokağa baktı. Fırtına hâlâ dışarıdaki karları savuruyordu.

“Bir buçuk saat önce vuruldu.”

“Ne?” diye bağırdı Matthew. “Kapısının başında bir koruma olduğunu sanıyordum?”

“Evet, ama kahve almaya gitmiş. Sadece birkaç dakikalığına ayrılmış oradan.”

“Kim vurdu?”

“Bilmiyoruz. Başından tek kurşunla öldürülmüş ve pencere kilidi de kırılmış.”

“Peki, ya Tom?”

“İyi, ama şimdi odasının dışına iki adam gönderiyoruz.”

“Tamam... Teşekkür ederim.”

Matthew telefonu kapattı ve balkon kapısından sigara izmaritleriyle dolu büyük cam kavanoza bakarken elini saçlarının arasından geçirdi. Yumruklarını sıktı. O sırada elindeki telefonunun ekranı aydınlandı.

Sen gerçektin.

Bütün yazan buydu.

Matthew yatak odasına, oradan da banyoya koştı. Ne bulacağını zaten biliyordu ve attığı her adım ağır çekimdeymiş gibi hissediyordu. Tupaarnaq'ın gittiğini kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu.